

HỨA ĐI

Cảnh Sẽ Về

Phần 1

Loading...

Hồi bé, Tất cả những đứa con gái đều ước được làm một cô công chúa xinh đẹp.

Và tất cả những người yêu đứa con gái đó đều thấy nó xinh đẹp như một cô công chúa.

Từ đầu cổng làng đến nhà nó cũng không xa. Nhà nó gần cuối xóm. Ở cái xóm Thái Bình này hầu như đều làm nông hết. Gia đình nó cũng không khá giả như những nhà đầu làng.

Nó năm nay 9 tuổi rồi, được cái sạch sẽ với nước da trắng, đôi mắt tròn trong veo. Cái mái tóc xoăn tự nhiên khiến nó trông như một cô công chúa vậy.

Kể từ ngày bé tí ai cũng biết con Na con nhà chị Nết. Đây là vì mẹ nó tên Nết, nên mọi người mới gọi nó là Na. Chứ thực ra nó tên đẹp lắm. nó tên là Quỳnh... Như Quỳnh. Cái tên của một loài hoa đẹp. Nhà nó cuối xóm, nó lóc cóc đi bộ đi học, đội cái mũ nan chùm kín đầu, nắng to thế này... mà vẫn phải xách cái túi xách đi học. Được cái trường ở ngay bờ sông, nó đi tắt đường bờ sông vừa nhanh lại vừa mát.

Chiều đến đi học về, cái hội con trai đi đường bờ sông hay túm tụm nhau để nhổ trộm sắn với đào trộm khoai lang. Mà chúng nó ý thức kém, nhổ trộm còn phá ruộng nhà người ta nữa. nó đứng trên bờ ruộng, thấy cả hội túm tụm nhau bên dưới kia.

-con nhà ai kia, tao bắt được rồi nhé.

Cả lũ chạy toán loạn, nó vì còn bé mà cũng sợ quá nên chạy theo, cái chân con gái vừa ngắn, vừa yếu lại còn không biết vì sao mình chạy, nó trở thành luống cuống.

-à... tóm được rồi nhé. Rình mãi mới bắt được hội mày.

Nó bị mấy ông kia tóm được. Tay xách cái cổ áo nó lên.

-cháu có làm gì đâu.

-cháu không làm gì hết.

-chúng mày đào trộm khoai còn nhổ hết dây lên thì còn gì là ruộng.

-cháu không làm gì cả.

Nó khóc hu hu. Càng ngày càng run lên cầm cập.

-mày không làm gì thì sao mà mày chạy.

-con cái nhà ai đây.
-cái Na, con nhà chị Nét.
-về nói bố nó cơ.
-thôi, tay chân nó sạch thế này chắc không phải nó đâu.
Tất cả nhìn nó run lên mà buồn cười.
-thôi về đi.
-cháu.... không làm gì, chú đừng mách bố cháu không bố cháu đánh chết.
-thế sao mày chạy.
-cháu thấy chúng nó chạy thì cháu chạy.
Nó nức nở gào to cho bớt sợ.
-thôi nín đi, rồi các chú không mách bố đâu.
-thật không chú.
-uh
-thôi về đi
-cháu...
nó nức nở. Tay chân vẫn run lên cầm cập vì sợ. Nhìn nó trông thật buồn cười
-thôi không khóc nữa. về đi.
-cháu...
Nó cứ đứng đó ăn vạ. Hai mấy chàng trai nhìn nhau.
-được rồi, ra đây chú đưa về.
— để tao đưa về cho.
Nó ngẩng lên nhìn. Tiếng nói quen thuộc. Tự nhiên thấy thì tủi thân khóc òa lên.
chú bước lại đưa tay cầm cho nó cái túi đựng sách. ngồi xuống trước mặt nó, lau cho nó nước mắt.
-thôi nín đi, chú cũng về.
-nhá.
-vâng
Nó gật đầu. từ từ trèo lên lưng. Nó cũng bé mà... đâu có mũm mĩm đâu mà lo nó nặng.
Chú ấy cứ cõng nó đi một quãng lại hỏi
-Na học lớp mấy rồi nhỉ?
-cháu lên lớp 4 rồi.
-biết chữ chưa?
-cháu biết rồi.
-cộng trừ được chưa?
-rồi ạ.
-chịu khó mà học vào, đừng có mà theo chúng nó đi ăn trộm là hư người lắm, bắt được chú cho vào nhà muỗi nghe chưa?

-vâng.

Tiếng nó trong veo. Giọng nói rất là dễ thương.

– năm ngoái Na được học sinh gì?

– cháu được học sinh giỏi chú ạ.

– giỏi môn gì?

– giỏi môn thể dục ạ.

Hahaha

Ông chú cười thích trí.

– thể dục ai tính.

– mẹ cháu bảo học thể thì ở nhà đi chăn vịt. Hót cút bò.

– uh. Vậy mai chú bảo Anh Báo với chị nét cho Na ở nhà nhé.

– ko. Cháu ko ở nhà đâu. Cháu thích đi học.

– thể chú học lớp mấy rồi.

-Chú học hết lớp 12 rồi.

– dạo này không thấy cháu sang nhà con ghé chơi.

– ghé học lớp khác rồi. Chị ý có bạn mới ko chơi với cháu nữa.

– thì có chú chơi.

– nhưng nhà chú có chó. Cháu sợ chó.

– chú xích rồi còn gì.

– ông Đứng hay uống rượu nữa.

– ông chỉ uống tối thôi.

– thể mai cháu sang nhà. Chú có gì cho cháu ăn.

– mai chú đi ra thị trấn về chú mua cho kẹo dồi với kẹo lạc nhà.

– vâng.

– về cho Thằng Lên ăn với.

– vâng.

chú cũng nó đi vào sân. Bố nó trong nhà đi ra.

– ấy sao chú Tùng lại cũng nó về.

– nó...

Chú ấy im nhìn nó. Nó sợ, nép sau lưng chú. Run run.

– chúng nó đào trộm khoai...

Chưa nói hết câu bố nó đã trừng mắt.

– là nó hả... Để tao đập cho trận.

Nó run lên cầm cập nép vào chú. Tay níu chặt. Mắt đỏ hoe.

– không... Không phải cái Na. Là hội kia, nhưng chúng nó va vào , con bé ngã thì em cũng về.

– vậy hả.

Bố nó gật đầu về nghiêm túc vẫn khiến nó sợ vãi tè.

Chú cúi xuống nhìn nó.

– vào nhà đi bố không mắng đâu.

– vâng.

– nhớ mai đi học về sang ông Đứng nhé.
– vâng. Cháu xin bố sang chơi với chị nghe. Rủ chị ý chiều đi tắm sông.

– uh...

Chú ngẩng lên nhìn bố nó. P

-em chào anh chị em về.

-vâng. Chú về nhé.

Bố nó gặt đầu, nó chuồn ngay vào nhà thay bộ quần áo.

Buổi tối, chương trình bông hoa nhỏ. Nó mò sang nhà chú Tấn xem.

Cả xóm có mấy nhà có tivi thôi. Nhà chú Tùng có cái tivi màu đẹp lắm. Còn các nhà quanh đây toàn tivi đen trắng. Hôm nọ chị Nghé rủ nó đi sang xem thử. Nhưng tối trời dầm phải cút trâu nên quay về.

Hôm nay cả bọn đi bơi bên cái hồ. Nó con gái quê, chần trâu, cắt cỏ, thả diều, thi bơi, cái gì cũng đã biết. Hội nó theo thói quen, rủ nhau bơi từ bên này qua bên kia.

Tiếng cười ùa vang một góc trời rất vui vẻ. Bất cứ ai lớn lên ở quê.

Đều có tuổi thơ vui vẻ như thế.

– mấy đứa nghịch gì thế?

– cháu chào chú Tùng, cháu chào chú mèo, cháu chào chú Tôn.

Nó làm một tua cực lễ phép. Cho dù người đang nổi lênh bênh.

– chú chào cháu. Mấy đứa bơi cẩn thận nhé. Nhớ ngoi lên là phải nhìn nhau nghe chưa.

– vâng.

Cả bọn đồng thanh xong lại nô nhau. Sắp vào mùa gặt. Các vào tranh thủ đi bắt chuột về thui Rơm nấu giả cầy. Tiện thể giữ hạt thóc cho đồng làng.

Hương lúa thơm ngào ngạt.

Nó đứng lên bờ phi phát xuống nước rồi cười khanh khách. Chị nghe lấy đà phi theo. Nhưng chị nghe không biết vì sao cứ vùng vẫy mà ko lên được. Nó thấy vậy, trong lúc cấp bách thì nhảy xuống.

– chị nghe... Chị nghe ời.

Mấy đứa trên bờ hô hào.

– cứu... Cứu với....

Nó bơi ra chỗ chị nghe đang chơi với thì chị ấy tóm được. Nó cố kéo tay chị mà càng chị lòi chìm xuống.

Đến khi chị nghe lên được bờ thì nó cũng mệt lả. Nó ko còn sức để bơi vào nữa. Tay chân rã rời. Bụng đầy nước. Nó buông tay chìm dần thì...

-ùm.... Na... Na ời.

Nó nghe thấy tiếng gọi rồi lịm đi chìm vào làn nước. Cho đến khi lại nghe tiếng gọi lần nữa..

– Na... Na... Tỉnh lại.. Mờ mắt ra... Na.. Ko đc chết..
Nó nghe tiếng khóc rồi tiếng gọi, có cái gì đó đè nặng lên ngực, rồi
cắn chặt vào môi. Cuối cùng ko chịu đc mà nôn nước ra... Nó mở
mắt... Hóa ra, nó còn sống.
Chú Tùng ngồi trước mặt nó, khuôn mặt trắng bệch, đầy căng thẳng.
– Na... Tỉnh đi, chú đây.
Nó nôn hết nước rồi cố thở. Chú Tùng vỗ lưng cho nó.
Nó mở mắt nhìn chú rồi khóc oà ra vì sợ. Chú vỗ về nó.
– không sao... có chú đây rồi
Nó vẫn cứ khóc và thở . Hội kia thấy vậy cũng khóc theo.
-thôi, mấy đứa về đi để chú đưa cái na về
Chú mèo cởi áo đưa cho chú Tùng thay cho nó rồi dắt hội kia đi về
trước. Chú Tùng nhẹ nâng nó dậy rồi cõng nó lên lưng. Vừa đi
miệng vừa lẩm bẩm.
– mấy đứa từ sau chơi để ý. Làm chú sợ quá. Chậm tí nữa thì chết
rồi.
– cháu thấy chị ghé chìm nên nhảy xuống.
– lần sau hô to lên, không được nhảy không chết đó, may hôm nay
có chú đấy nhé, không giờ làm con ma rồi.
– cháu sợ bố cháu chửi, rồi lại đánh.
– không, cháu vừa làm việc tốt bố không mắng cháu đâu.
– vâng, nhưng nếu cháu ko cứu chị Nghé, chị ý chết mất. Mà chị ý
chết, anh Châu lại ko cho cháu đồ chơi.
– cháu thích Thăng Châu à.
– bao giờ anh ấy cho cháu đồ chơi, với chơi với chúng cháu thì cháu
thích.
– chú cũng làm đồ chơi cho cháu mà.
-nhưng mẹ Cháu bảo chú lớn rồi, có người yêu rồi ko chơi với chú
để chú đi lấy vợ còn được ăn cỗ .
Chú cười khúc khích
.- chú đã có người yêu đâu.
– chú lớn rồi mà. Sao lại chưa có
-cháu cũng lớn rồi. Có người yêu chưa.
– cháu chưa.
– chú tưởng cháu yêu thằng châu.
-không.
-vậy yêu thằng lực.
– không.
– thế cháu yêu ai.
– cháu không yêu ai. Nhưng chị Mến bảo. Đã yêu là phải yêu người
đẹp trai như chú tùng .

– chú Tùng nào thế.
– chú ý. Chị mến thích chú.
– kệ nó. Thế cháu có thích chú không.
– có chứ.
– sao lại thích chú.
– chú hay chơi với cháu.
– thế thằng cháu cho đồ chơi nhiều có làm người yêu nó không.
-không.
– vậy chú cho đồ chơi nhiều có làm người yêu chú không.
Nó ngập ngừng nằm trên vai suy nghĩ .
– để bao giờ cháu lớn bằng chị mến cháu trả lời nhá.
– không... nói luôn đi.
– nhưng mà cháu còn bé mà.
– mai chú cho ăn kẹo rồi lớn.
– vậy chú không được mách bố mẹ cháu nhá.
– chuyện gì
-chuyện cháu làm người yêu chú.
– Uh.
– vậy thì để bao giờ cháu lớn nha... giờ cháu vẫn có bé lắm. Chú đợi cháu nhá.
– Uh... Na cứ ăn khỏe cho chóng lớn đi,, chú đợi. Nhớ ko được thích ai ngoài chú nghe chưa.
– vâng. Cháu nhớ rồi chú ạ
Tiếng chú Tùng cười khúc khích. Nó bám trên lưng nhìn hoàng hôn đang buông xuống đỏ ngầu trên cánh đồng. Ngả người dựa cả vào lưng chú. Cảm giác thật sự... rất an toàn.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 2

Loading...

Nhà nó và nhà chú Tùng có họ các bác ạ. Hồi nó còn bé, chú Tùng hay sang đây chơi với tụi nó. Trẻ con hàng xóm tụ tập chơi chung với nhau. Nhưng giờ chú Tùng lớn rồi. Lại đi học trường huyện nên không chơi cùng nó nữa .

Nó ôm Đống sách trên tay đi vào nhà. Mọi người đi ra đi vào như có cố, nó đứng im nhìn.

– cái na về rồi à. Vào nhà đi.

Tiếng cô Dậu nhà bên nói vọng ra, mẹ nó đi ra bưng theo cái rổ có con gà.

– Na về thay quần áo ra. Rồi sang nhà ông Đứng.

– có việc gì ạ.

– nhà Bác Sông mang con gà sang cảm ơn con cứu chị Nghé.

– còn nhà mình sang cảm ơn chú Tùng cứu con. Ko có chú thì xanh cổ cả lũ rồi.

Nó đi vào nhà thay quần áo , nó háo hức. Nó thích sang nhà chú Tùng. Vì nhà chú Tùng có tivi màu. Xem bông hoa nhỏ với thời sự, mà tối đến còn có bao Thanh thiên. Mọi khi sợ ma ko dám mò sang, hôm nay có mọi người rồi, sướng quá.

– bố nó cho con gà lên mâm. Với mâm xôi . Mẹ nó bê cái mâm quả nhỏ. Bên nhà ông Đứng cũng đông vui lắm. Mọi người ngồi hết trên phản chờ nhà nó. Nó thò mặt vào chào to tướng.

– cháu chào cụ, cháu chào ông bà, cháu chào các cô chú ạ.

– chào cháu.

Cả nhà chào lại nó.

– cái Na sau này dễ được lòng người lớn, nhanh mồm nhanh miệng lại thật thà.

Cả nhà nhìn nó gật đầu.

– sau này đứa nào lấy đc nó là sướng.

– con gái phải lấy chồng gần, có bát canh cần nó cũng mang cho.

Lên là phải cho nó lấy chồng gần nếu không thì đến lúc nó chữa đẽ thì còn tiện chạy sang.

-thì làng trên xóm dưới đều người nhà mình cả biết lấy ai bây giờ.

-thì không gả được trong xóm cũng phải gả gần làng , đừng để nó đi

xa đến lúc mình già không có chỗ lương tựa.

Nó trẻ con. Hai mặt dán lên tivi sung sướng chẳng để ý người lớn nói gì.

Chú Tùng bước lại đưa cho nó năm kẹo. nó ngẩng lên hai mắt sáng như sao

-chú cho cháu à. cháu xin.

Bố nó nhìn nó rồi trình bày

-hôm nay nhà cháu sang để cảm ơn ông bà và chú Tùng ,không có chú Tùng thì con Na không biết giờ ra sao.

-Gia đình cháu có cái lễ để cảm ơn các cụ phù hộ cháu nó bình an.

Ông đứng gật đầu đón cái mâm rồi cầm nén hương lễ các cụ.

Mọi người ngồi bên dưới chờ đợi cho đến khi Hương tàn thì mâm cỗ cũng được dọn ra mọi người quây quần bên mâm uống rượu và bàn tán.

– Tôi tính thế này nhà ông đúng không có con gái hay cứ cho con Na làm con nuôi, sau này còn có đứa qua lại.

Bố nó tròn mắt ngạc nhiên

-Cháu nào dám nhà cháuphận là cháu, Không dám ngang hàng với các ông.

Ông đồng nhìn bố nó

-tao thấy con Na cũng ngoan ,cụ Chính nói cũng phải . con cháu trong nhà nó làm con nuôi hay cháu nuôi đều được.

Bố nó mừng rỡ

– vậy thì còn gì bằng , nhà ông đúng toàn người có ăn có học sau này con Na cũng được nhờ.

Sau một hồi bàn bạc các cụ trong gia đình quyết định cho nó làm cháu nuôi ông Đúng .

Nó chính thức trở thành thành viên trong gia đình ông đúng

Tối tối chị Nghé , có hôm là bà đúng ,hôm là chú Tùng ,hôm là anh châu ,sang dắt nó sang xem ti vi . bà đúng mua quần áo cho nó . gia đình bà đúng khá giả có cái nhà to tương với cái xe máy đồ và cái tivi màu, bộ bàn ghế cũng to . chú Tùng có riêng một phòng .

Nó như Chuột sa chính gạo . Tối tối chú Tùng dạy học bài dạy viết chữ . xong việc lại cõng nó về .nó ngồi trên lưng chú véo von như con chim khuyên miệng lúc nào cũng hỏi vài câu đến buồn cười.

– mẹ cháu bảo. Nhìn xem chú có dẫn người yêu về không.

– chú bảo chú chưa có người yêu cơ mà

-Nhưng mà chị Mến thích chú. chị muốn gặp chú . bảo cháu đưa cho chú cái này.

Nó đưa ra nắm giấy gấp gọn trong tay

-cái gì đấy

-thư chị mền gửi cho chú.
-nó có cho cháu kẹo không
-Không
-thế nó cho cháu cái gì mà sai được cháu.
-Không
-Đừng có mà nói dối chú
-cháu không lấy thật mà
-khai ra mau không dọa ma
-thôi cháu xin chú cháu sợ lắm
-có hai mắt to tướng trong bụi tre kia
-đâu đâu

Nó ngờ ngác nhìn trước nhìn sau ôm thật chặt lấy lưng chú, nép vào còn không dám thở.

-Xuống đi bộ về đi chú đưa đến đây thôi
nó sợ đến vãi cả tè .ôm thật chặt ,Toáng cái mồm lên
-cháu xin chú đừng bỏ cháu lại , cháu sợ lắm
-vậy khai ra cái Mền cho cháu cái gì
-vâng cháu khai
nó run run ôm lấy chú
-chị cho cháu cái kẹp tóc , bảo là nói với chú Tùng là chị nhớ chú.
-Vớ vẩn
-Thật mà cháu có nói dối bao giờ đâu
-cháu không nói dối nhưng không được nghe nó nói . nó ăn nói linh tinh
-nhưng mà chị thích chú thật mà , lúc nào gặp chị mền cũng hỏi chú Tùng chú Tùng.
-Chị thì cũng xinh mà . hay để cháu nói với bà . bà sang hỏi chị Ý làm người yêu của chú.
-cháu có thích chú ném cháu xuống đây không ?
-cháu không
-cho chừa cái tội nói vớ vẩn . cháu mà mách với bà là chú không chơi với cháu nữa.
– Mẹ cháu bảo không chơi với chú để chú còn lấy vợ
-bao giờ cháu lớn chú mới lấy vợ , nghe rõ chưa.
-thế chú đợi cháu à
– chờ cháu làm người yêu chú hả.
-Uh.

Nó cười khanh khách

-thế yêu nhau thì phải làm gì
-thì chú cho cháu đi chơi , mua kẹo cho cháu ăn ,rồi xây nhà cho cháu ở

Trong cái suy nghĩ ngây thơ của nó ,mấy cái chuyện đó chỉ là chuyện thường ngày. chứ nó cũng chẳng nghĩ là yêu nhau lại to tát đến vậy.

-bà bảo chú sắp đi bộ đội có đúng không

-ừ ,ăn tết xong là chú đi ,cháu ở nhà chịu khó nghe lời bà rõ chưa .

Thay chú chăm sóc cho bà và ông nữa

-vâng ,để hôm nào cháu bảo chị mền sang, Chăm sóc ông bà thay chú được không

-cháu đừng có nhắc chị Mền nữa .không ăn đòn bây giờ . nó cho cháu cái gì ngày mai trả lại chú mua cho cái khác.

-Chị ấy cho cháu con búp bê.

-Được rồi ,ngày mai chú mua cho hai con nhé

nó mắt sáng hơn sao ,gật đầu lia lịa

-vậy từ giờ trở đi không được nhắc đến chị Mền nữa

nó gật đầu

-vâng được rồi ,cháu sẽ không mach bà chuyện chị mền thích chú nữa.

Nó nhắc đi nhắc lại khiến chú bực mình vút nó ngay cổng rồi quay đi

Hôm nay chú đi cùng một lũ bạn đi sang làng bên tìm hiểu . nó nghe bà nói chú đi như thế để tìm người yêu .nó thấy trong lòng bất an .nếu như chú có người yêu ,có khi lại không thèm chơi với nó nữa . nó thấy tủi thân đến lạ.

Đứng lên chào bà chào ông rồi lui thui ra về . lòng nó thấy buồn ,chẳng thiết xem ti vi ,cũng không muốn học bài , ôm nguyên cái cặp rồi ra khỏi cổng.

Đi được một quãng ,nghe tiếng gù gù ,nó lại mặt trước mặt sau ,chân tay luôn cuống , hai mắt mở to . người ta bảo sợ ma chính là mắt to hơn người ,quả không sai.

Nó sợ quá ba chân bốn cẳng không buồn nhìn đường ... chạy ...

vừa chạy vừa khóc . nó đi đôi dép, cùng với đôi tất chẳng chịu nhìn đường ,cuối cùng về đến nhà cắt bỏ dính từ đầu đến chân. Trông nó lúc này ,vô cùng thảm hại . bố mẹ nhìn nó không tài nào nén nổi cười.

Mẹ lấy quần áo cho nó đi tắm thì chú Tùng cũng đi đến nơi . nó nghe từ bên ngoài tiếng chú nói

— cái Na đã về nhà chưa chị

-rồi chú ạ . nó đi một mình sợ quá chạy như ma đuổi người đầy cắt trâu đang Tắm kia kìa

Chú ngồi một lúc thì nó đi ra ,nhìn nó rồi bịt miệng cười. Nó trông thấy chú mà nghĩ giận . giận chú hôm nay đi sang làng bên bỏ nó

phải đi một mình , cắt trâu. dính đầy người nó càng thêm giận .
Nó bỏ vào nhà không thèm nói chuyện với chú .chú thì tủm tỉm cười.
-Ơ... kìa. Na làm sao đấy
-chú về đi cháu không muốn nói chuyện với chú nữa
-chú cười thôi . chú có tội gì .
-chú bỏ cháu ở nhà một mình cháu sợ ma chết đi được.
– được rồi chú xin lỗi, được chưa nào
chú đưa cho nó mấy cái kẹo
-cháu không ăn
-hôm nay là chị na chê kẹo .thế để chú cho cái Nghé nhá.
Chú quay đi thì nó chạy lại chặn đầu. Chìa tay ra.
-Cháu cả chị Nghé chia đôi.
Chú cười đưa cho nó một nắm kẹo. Và một con búp bê. Mắt nó
sáng hơn sao.
-Cho cháu ha
-ừ thích không
-có cháu thích lắm , cháu xin chú nha .cháu vào đi ngủ đây.
Nó vẫn rồi , bỏ vào bên trong .chú cũng đi về . mấy hôm sau bận
,không còn gặp nó.
tết xong mọi người chuẩn bị đồ đạc cho chú . nó thấy mặt bà buồn
lắm . bà cứ nhìn chú rồi khóc ,dần dần từng chút một .
chú mặc bộ quần áo bộ đội đi ra soi gương gặt đầu hài lòng
-con đi mấy năm rồi về mẹ đừng lo
-bố không muốn mày đi bộ đội sợ mày khổ . con ơi sao lại phải khổ .
bố cho đi học lấy cái nghề rồi đi làm . cưới vợ sinh cho tao lũ cháu
có phải không
chú cười, vòng tay ôm mẹ
-con đi bộ đội về rồi lấy vợ có sao đâu
-thôi được rồi đã đến nước này thì mẹ Nói lại làm sao được.
Mấy ngày hôm sau mọi người tổ chức liên hoan chia tay chú đi bộ
đội . Nó cũng như bà. Thấy lòng mình buồn lắm . nó không muốn xa
chú .bây giờ ... ai chơi với nó nữa đây . ai bình nó , ai mua kẹo , ai
mua búp bê , ai cõng nó về mỗi tối . sao mà chú lại phải đi bộ đội
nhỉ. Nó ghét bộ đội.
Lúc chú khoác bao lô lên vai thì nhớ ra nó ,quay lại gọi nó
-na ơi
gọi mấy câu nó mới mò mặt ra ngoài ,đôi mắt buồn xo .chú bước lại
miệng gượng cười
-chú đi nhé ! Na ở nhà ngoan ,học giỏiNghe lời ông bà ,bố mẹ . bao
giờ về chú mua quà
nó gặt đầu , ngẩng lên nhìn cô gái đứng sau .nó ghé tai nói nhỏ với

chú

-cô kia là ai

-là bạn chú

-người yêu chú à

-không bạn học của chú

-có giống chị mến không

-giống làm sao được

-vậy thì đúng là người yêu chú rồi vì chị mến không phải người yêu nên không được đến chia tay chú

Chú cau mày

– đã nói không phải cơ mà

-vậy thì ai là người yêu chú

-chú chưa có

-thế còn Cháu

chú phì cười xoa má nó

-Na còn bé chịu khó học sau này lớn mới có người yêu

-thế chuyện hôm nọ chú nói

– chú chỉ đùa thôi .

Nó nghe vậy tủi thân quay vào trong ,không thém nói chuyện. chú bước theo . Với tay nó

-Na chú sắp đi rồi , đừng giận chú nữa

nó tủi thân nhưng vẫn quay lại. Nhìn vào chú đôi mắt long lanh nước

– cháu chỉ cần chú hứa chú sẽ về.

-Na ngoan chú sẽ về sớm.

Nó bắt đầu khóc nức nở. Chú lau nước mắt cho nó. Thơm nhẹ một cái lên trán nó.

– chú hứa đi, chú sẽ về.

-Uh... chú hứa.

– cháu sẽ đợi.

**Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 3

Loading...

Chú đi bộ đội rồi, còn mình nó với ông bà. Ngày ngày, nó vẫn sang chơi cho đến khi ông bà đi ngủ mới về. Nhìn bà Đúng lúc nào cũng buồn bã vì nhớ chú Tùng. Nó thương lắm.

-Na. Hay bà sang bảo bố con cho con sang đây ở với bà nhé.

– bố con không đồng ý đâu.

– sao lại không đồng ý. Nhà bé tẹo thế, ngần ấy người ở vào đâu.

Chú Tùng chú Tuyên đi cả rồi. Giờ có mình bà, con Nghé thì thoảng nó mới sang.

Nó chẳng biết nói gì. Chỉ im. Bưng rổ rau ra sân nhặt.

– lấy chỗ rau đấy về cho mẹ nấu. Vườn nhà mình còn nhiều.

Bà Đúng gói cho nó rau với thịt mang về. Kèm theo lời dặn bố nó tối sang bà có việc. Tối đến bố nó sang bà đúng về. Nó thấy bố đi vào buồng nhìn 3 chị em nó rồi thở dài. Quay ra ngoài.

Trước khi ngủ vẫn nghe bố mẹ nó nói chuyện gì đó. Nhưng mà trẻ con mà... Nó ngủ biến đi ngay.

Hôm nay nhà nó có khách, mấy bác với mấy ông trong họ. Bữa cơm, bố nó nhắc đến chuyện bà Đúng muốn nó sang ở với ông bà.

Nói xong câu chuyện, bố nó khẽ thở dài.

– chú đừng nghĩ thế. Ông bà cũng là người nhà, lại dễ tính cho nên anh thấy thế cũng được.

– nhà mình thì ko sao. Nhưng ai ko biết. Lại nói mình hám của.

Bố nó thở dài.

– thì bà Đúng nói. Em cũng từ chối, nhưng bà ấy cứ xin mãi. Tuy mình họ đằng ngoại, nhưng ông bà cũng coi như ruột thịt, có cái gì cũng cho. Giờ ko cho con Na sang thì ngại. Mà cho sang thì...

– thôi. Anh nghĩ chú cứ cho nó sang. Dù sao ông bà cũng già rồi. Có một mìn lủi thủi cũng khổ cái thân.

– vậy... Cho em nghĩ thêm.

– nghĩ gì nữa... Nhà Ng ta đã nói vậy rồi.

Vừa dứt câu thì ngoài cổng có tiếng động

Cả nhà nhìn ra, ông Đúng đứng ngoài ngõ. Bố nó nhanh chân đứng lên đón ông Đúng đi vào.

-cháu mời ông vào xơi cơm ạ.

-Hôm nay nhà có việc gì mà vui thế.

-có đâu ạ. Cháu bắt được mấy con cá thì anh em ngồi với nhau thôi.

-vậy hả?

Ông Đứng đi vào, ngồi xuống cái chiếu cạnh bố nó. Bố nó rót chén rượu mời ông.

-thế ông hôm nay sang nhà cháu chơi là có chuyện gì?

-là tao sang mừng cho mày trận chứ còn gì.

Ông ấy ngồi thẳng vô cùng nghiêm túc, ông Đứng là cán bộ đấy nhá.

-dạ cháu...

-bà Đứng nói thế mà mày giận không cho con Na sang, mấy hôm nay bà không ăn không ngủ được, cứ nhắc tao phải sang đón nó.

-dạ cháu...

-cháu chắt cái gì? Bà ý nói thế có sai đâu, nhà mày đông, nhà tao giờ còn Thăng Tùng nó đi nốt, bà ấy ở nhà có một mình, cho con Na sang có sao mà chúng mày buồn cười.

-dạ... cháu xin lỗi ông, nhưng mà cháu nói thật. Nhà cháu không có, giờ cho con Na sang sợ người ta cười.

-cười cười cái gì... chúng mày cứ nghĩ vớ vẩn. Kệ người ta.

Bố nó đưa chén lên nhận lỗi với ông Đứng. Ông Đứng uống cạn chén rượu rồi mím môi lại, tay đặt lên hai đầu gối nghiêm trang lắm, cả hội ngồi im nhìn ông. Ông Đứng là người có học, cho nên nói câu nào chuẩn chỉ câu đó. Không biết chú Tùng nó có được như ông Đứng không?

-hôm nay có mấy thằng này ở đây, ta cũng nói luôn.

-đấy cái con Na... bà Đứng bảo vợ chồng Thăng Báo là cho nó sang bên ở với bà. Hai nhà gần nhau, chạy qua chạy lại. tối có hôm bà đứng ở nhà một mình, cho nó chơi với bà cho vui. Con Nghé bà đứng không thương bằng con Na... mấy hôm nay cứ nhắc con Na mãi. Giờ chúng mày bàn nhau đi. nếu ngại để tao báo với họ hàng tao nhận nó làm con Nuôi cũng được.

-thôi ạ... chúng cháu phạt con cháu, giờ ông nhận con nuôi, chúng cháu không biết xưng hô sao

-thì cứ như bình thường.

-thôi thì cháu có ý này... cứ cho con Na sang ở với ông bà. Bao giờ chú Tuyên về thì con Na lại về đây.

-uh cũng được, thằng Tuyên nó đi 4 năm rồi, giờ nó cũng sắp về rồi, còn về lấy vợ chứ.

-đấy, chúng mày nghĩ nhanh đi, rồi mai cho tao câu trả lời. giờ tao về đây không bà Đứng ngóng.

Ông Đứng đứng lên, quay sang nhìn nó.

-Con Na sang chơi với bà đi rồi chốc ông dắt về.

Nó đứng im nhìn bố và Ông Đứng. Bố nó gật đầu.

-con Na theo ông sang đi rồi chốc đi bộ về. Để ông nghỉ.

-vâng

Nó vâng thế thôi chứ chốc nó đi mình về có mà sợ vãi tè ra ý chứ. Nó theo ông Đứng đi sang nhà. Thấy bà thì xà vào. Nói véo von, kể chuyện nó đi học. Bà Đứng nghe chuyện cười vui lắm. đến lúc nó nhìn đồng hồ mặt nó ỉu xiu. Không phải vì việc bố bảo về, mà vì vệ một mình nó sợ ma. Chứ nó là con bố mẹ... dù nghèo đến đâu thì đó cũng là nhà nó, nơi mà nó muốn về.

-gì mà mặt Na thế kia.

-cháu phải về đây.

-không về cứ ngủ đây với bà, mai bà sang lấy cặp cho đi học.

-thôi bà ạ. Cháu về ngủ với anh Lên cả cái Tũn.

-thế chơi lúc nữa bà đưa về.

-thôi bà ạ, cháu đi về đây, chắc giờ này vẫn còn người đi ngoài đường. Bà cứ nghỉ đi, không phải lo cho cháu.

Bà cười, xoa đầu nó.

-bé tí mà khôn lắm nhé.

-cháu không khôn đâu, mà mẹ cháu bảo là... đi đường tối các cụ hay vấp ngã. Cho nên bà cứ ở nhà đi, giờ cháu lớn rồi, cháu tự đi được.

-cháu sợ gì.. không có ma đâu, đó chỉ là Na tưởng tượng ra thôi.

-sao bà nói không giống chú Tùng gì cả. Lần nào chú ý dắt cháu về, cũng nói trong bụi tre có ma... có hôm cháu nhìn vào thấy hai cái mắt mà cháu chạy mất cả dép luôn.

Bà Đứng cười ngặt nghẽo. Nó thì vẫn bô bô cái mồm thật thà.

-có hôm mà chưa kịp dọn phân ở đường, cháu chạy nhanh lắm phải, mà mất cả bộ quần áo. Mẹ cháu vừa giặt vừa mắng cháu cơ... khổ lắm.

Nó nói như bà cụ non .

-thật ra phân bò trồng cây được, khi nào cháu lớn, cháu sẽ dọn hết phân ngoài đường đi cho sạch sẽ.

-Na ngoan lắm, nhưng khi nào lớn, học giỏi... học xong cấp 3 cho Na sang chỗ chú Tuyên... không phải ở hà làm mấy việc đó.

-thế chú Tuyên làm gì ạ.

-chú Tuyên đi hàn Quốc đó.

-thế chú ý biết nói tiếng Hàn quốc ạ.

-uh...

-chú ý siêu nhề. Cháu học dốt lắm. giỏi mỗi môn thể dục thôi.

Bà Đứng càng cười. cứ quẩn quýt bên nó mãi không muốn cho nó về.

-thôi bà ơì muộn rồi, cháu về đây.
-ở lại ngủ với bà.
-bà là phải ngủ với ông giống bố mẹ cháu.
-bố mẹ mày ngủ chung lại để đưa nữa bây giờ.
-thế ông bà ngủ chung đi, để chú cu cháu trông cho. ngày ngày cháu đi học về trông chú cu cho bà làm vườn cũng được
Nghe nó nói mà ông bà nhìn nhau cười khoái trí. Ôi... có nó vui hẳn... cả ngôi nhà chìm trong tiếng véo von của nó.
-thôi cháu đi về thật đây.
-để bà đưa Na về.
-thôi không cần. Giờ này ma còn chưa dậy đâu, khi nào mọi người ngủ nó mới dậy đi ra ngoài.
Ông Đứng phì cười vì nó.
-để ông cả bà đưa Na về được chưa?
Nó nhìn lên vui vẻ gật đầu. Ông bà đưa nó về cửa rồi dặn.
-mai lại sang với bà nhé... nghe chưa?
-để cháu xin bố cháu, không chưa xin mà đi bố cháu cho què chân luôn.
-uh... nhớ xin đấy nhé.
-vâng, bà về ngủ đi, đừng lo. Mai cháu đi học về cháu sang chơi với bà.
Nó vui vẻ đi vào trong nhà. Ngôi nhà nhỏ tuy không rộng và đẹp như nhà ông Đứng như ấm á tình thương của cha mẹ và Anh em nó. Nơi mà dù nghèo đến đâu nó cũng mong được trở về.
Tối hôm sau, ăn cơm xong thì bố nó gọi lại bảo.
-Giờ chú Tuyên với Chú Tùng đi vắng, Na sang ngủ với Bà Đứng nhé.
Nó ngồi vắt vẻo đọc sách... ngẩng lên trả lời đơn giản.
-bà Đứng có ông đứng ngủ cùng rồi bố ạ.
-uh... thì biết thế, nhưng ông Bà già rồi, con sang đây cho vui ý mà.
-con sang chơi thì được chứ con không ngủ với bà đâu.
-thôi nào con. con không thấy ông Đứng sang đây nói con sang đó à.
-nhưng con Thích ngủ với anh Lân và cái Tũn.
-sang bên đấy ông cho con ngủ phòng chú Tùng, nhiều đồ chơi lắm.
-thế ko cho con về nhà à?
-có... con thích về lúc nào thì về.
Nó chẳng thấy vui như lúc nó thích sang nữa. cảm giác bị bắt buộc chẳng thoải mái chút nào.
Nó đi sang nhà Ông Đứng, nhưng lần này không chịu véo von. Nó ngồi bên cạnh bà. Bà đưa cho nó nắm kẹo nó cũng không thiết.
-Na... đi theo bà, bà cho xem cái này.

Nó đứng lên, đi theo bà lên gác. Cái Phòng nó ngủ là Phòng chú Tùng. Trong đây, bà mua mấy con búp bê để dụ nó,, mắt nó sáng như sao. Miệng cười hớn... nó thấy vui lắm.

-tôi nay Na ngủ đây với bà nhé.

-vâng

Nó vừa nói vừa chơi búp bê. Đến lúc lên giường, tự nhiên thấy nhớ nhà mà tủi thân ghê lắm.

-cháu sao thế...

-cháu muốn về với mẹ

Nó mếu máo, bà nhìn nó cười.

-ngoan, nằm xuống đây, mai bà đưa đi mua quần áo rồi cho đi Thăm chú Tùng.

-cháu không đi thăm chú Tùng đâu, cháu muốn về với mẹ cả em Tuấn cơ.

Nó nức nở bà Đúng ngồi dậy lau nước mắt cho nó đỡ dành.

-mai bà cho đi ô tô đi đón chú Tùng về chơi.

Nó nghe vậy thì nằm xuống, chần chọc mãi mới thiếp đi. sáng hôm sau, mọi người chuẩn bị đồ đạc lên ô tô. Nó lần đầu được đi ô tô đầy các bác ạ. Háo hức lắm. quê nó nghèo mà.

Đi xa lắm mới đến chỗ chú Tùng. Nó xuống xe mà say ngất trên cành Quất. Chú Tùng ra đón, đưa tay bế nó trên tay, nhìn nó rồi cười, và gọi

-Na ơi... mở mắt ra.

Người nó mềm nhũn... ko biết cái gì luôn. Chú Tùng lại bế nó vào phòng lau mặt cho nó , nó ngủ một giấc ngon lành xong lại quay về. Một lần nữa. cái bụng được tí nào cho ra hết. Lần này... nó ngồi hết lên lòng chú Tùng. Chú bế nó, xoa tóc cho nó, thì thoảng gọi- Na ơi- tiếng gọi vô cùng quen thuộc. Nó mặc kệ... nó say như chết rồi. nó ngủ ngoan trong lòng chú lắm.

Sáng hôm sau chú Tùng dậy sớm. nó ngồi trên bậc nhà nhìn chu tập thể dục.

chú Tùng nó đen đi bao nhiêu, mặt dài ra, gầy hơn . lại già đi, trông không đẹp trai như chị Mến nói nữa rồi. nếu chị Mến biết chú Tùng về thì sao nhỉ?

Nó suy tư.

-na... nghĩ gì đấy.

-cháu nghĩ nếu chị Mến biết chú về ko biết có vui không?

-vui cái gì?

-thì chị ý hay hỏi chú Tùng sắp về chưa?

-thì cháu nghe bà bảo 3 năm chú mới về nên nói chị ấy như thế. Ai ngờ chú đã ở đây rồi.

Chú Tùng phì cười xoa đầu nó.

-chú về 2 ngày thôi Na ời.

-xong lại đi ô tô lên đây à. Eo ời xa lắm. cháu như bay trên xe ý..
thôi... lần này cháu không đi nữa đâu.

Nó xua tay, chú cười.

-lần này chú đi xe lên ga... rồi đi tàu.

-đi tàu á?

Mắt nó lại sáng lên.

-cháu chưa được nhìn thấy tàu luôn. Eo ời... sướng nhề.

Chú Tùng lại cười.

-chú đi xa lắm.

-Chú đi tận đâu?

-chú vào miền nam

-bao giờ chú về

-3 năm nữa.

Nó bấm ngón tay nhắm nhắm.

-là lúc đây cháu 12 rồi ... lúc đây cháu lớn rồi, cháu không say xe
nữa.

chú Tùng cười ngồi xuống nói chuyện với nó.

-Thế Na lại ở nhà trông nhà cho chú. chăm ông bà cho chú... rồi về
chú thưởng.

-chú thưởng cái gì?

-thì kẹo, búp bê, váy quần áo đẹp

-thôi,... thôi, cháu không cần nữa đâu, bà cho cháu nhiều rồi.

-thế Na thích gì.

-cháu không thích gì, nhưng bà nói bà thích em bé... chú mang về
cho bà em bé là cháu vui rồi.

Chú phì cười.

-đợi lúc đó phải có người yêu đã.

-có chị mến làm người yêu chú.

-ko được

-thế cô hôm nọ.

-bạn chú thôi. Ko yêu.

Nó ngơ ngơ...

-thế thì cháu nhá... để cháu xem... làm cách nào cho bà cả chú em
bé.

Chú ngật nghẹo cười vì nó.

-Na... Na...

-dạ

-không được nói với ai chuyện chú bảo cháu làm người yêu nhé.

-tại sao?

-không người ta cười cho đấy.

-tại sao. Như thế xấu à?

-không xấu, nhưng mà chú đùa thôi.

Nó ngồi im có vẻ hệt hắng. Câu nói ăn sâu vào tiềm thức đứa trẻ giờ lại bị cải chính như vậy... là chú Tùng không thích nó rồi.

Nó đứng lên, dỗi đi vào nhà.

-Na... na...

-cháu có gì xấu... chú giống anh Châu... lúc nào cũng chê cháu.

-chú không chê...mà Na còn bé.

-kệ chú.

Nó dẫu mỗ dỗi hờn.

-Na còn bé... chưa hiểu gì cả... chú xin lỗi đã trêu như thế.

Nó ngồi im... đang cố cải chính cái suy nghĩ của mình... rằng chú không hề thích nó... cho đến giờ... sự cải chính ấy... lại là do chú tự chuốc cực khổ vào người. là chú làm... chú tự chịu.

Hai hôm sau, chú Tùng một lần nữa vác ba lô đi khỏi nhà. Làn này nó không đi tiễn, mà bỏ nó đi. trước khi đi, chú tiến lại phía nó. Khẽ nở một nụ cười dạn dỏ.

-Na...

-dạ.

-giờ cháu làm chủ nhân cái phòng đó. Chịu khó ở nhà với bà với ông. Chịu khó học, chịu khó nghe lời... còn lâu nữa chú mới về. Nếu ông bà nói cháu không ngoan, chú sẽ cho ăn đòn đấy nhé.

-không... đấy vẫn là phòng chú, bao giờ chú về cháu trả chú... cháu về...

Nó dỗi...

-sao lại nói thế... chú sai rồi.

-chú đi đi... cháu trông hộ phòng cho chú thôi đấy.

-được rồi, trông hộ cả đời nghe chưa?

-không được, anh Châu không cho cháu trông.

-kệ thằng châu.

-anh Châu thương cháu hơn.

-chú cũng thương mà.

-nhưng mà chú cứ trêu cháu.

-hì hì...Na ngoan mà... Na dễ thương chú mới trêu.

Nó cười thẹn.

-vậy Na ở nhà trông nhà nhớ chưa. Nếu Na không trông là chú không về nữa.

-được rồi... được rồi

Nó nói như bà cụ con...

-thế chú đi bao lâu?

-bao giờ Na nói Na trông cho chú

-được rồi.

-hứa đi

Chú đưa tay ra ngoắc tay nó. Nó cũng đưa tay ra.

-cháu hứa.

-chú sẽ về.

Chú cười thơn nhẹ lên trán nó rồi đứng lên. Nó nhìn theo mọi người cùng chiếc xe lăn bánh đi xa dần. Mấy giọt nước mắt trào ra trên khóe mi... nó lại xa chú rồi... không biết lúc chú quay về... mọi thứ có đổi thay không?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 4

Loading...

Nó ở với bà Đúng đã gần 3 năm rồi. Chuyện lớn chuyện nhỏ bà Đúng đều nói với nó. Ngay cả chuyện chú Tuyên lấy vợ bên Hàn Quốc không về nó cũng biết. Nhưng được cái ngoan, kín miệng nên nó cũng ko nói với ai.

Bà tin nó lắm, có gì cũng tâm sự với nó. Cho nó tiền mà nó ko dám lấy bao giờ. Bố nó dặn, được bà thương là tốt lắm rồi. Lấy tiền của bà là lợi dụng, sẽ bị người ta cười cho.

Nó với bà háo hức dọn dẹp nhà cửa. Bà khều nó.

– Na. Con muốn ở phòng đó hay trả chú Tùng phòng.

Nó ngồi ngẫm nghĩ một lúc.

– để chốc chú Tùng gọi về con hỏi.

– uh. Tùy hai đứa.

– nhưng mà cứ để con dọn cả hai. Tùy chú chọn

Nó lấy khăn lau hết cửa kính. Nó sắp cao Bằng bà rồi ý. Và có điều.

Vì sống với người lớn nhiều, tính tình trở thành hơi ít nói. Suy nghĩ cũng mang chút người lớn hơn bình thường.

Nó đi ra vườn hái rau thì điện thoại kêu. Vội vàng đặt rổ xuống chạy vào nghe.

– alo ai đấy ạ.

– chú đây Na.

– chú Tùng.

– uh.

– bà có nhà không?

– bà đi ra quán xóm chơi.

– thế còn ông.

– ông lên huyện chưa về.

– thế cháu đang làm gì?

– cháu chuẩn bị nấu cơm.

– hôm nay có món gì?

– canh rau ngót với thịt gà ạ.

– ngon thế.

– chú ăn cơm chưa?

– chú chưa. Chú đang đói đây.

– sao mọi khi giờ này chú ăn cơm rồi mà.

– uh... Thì hôm nay khác.

– có gì khác vậy chú.

– rồi chốc cháu sẽ biết.

Nó đặt máy điện thoại xuống đi ra vườn nhặt rau. Hôm nay nó nấu canh rau ngót với gà rang gừng. ông Đứng và chú Tùng đều thích món này.

Bà Đứng về cùng nó nấu cơm. Khi các Món được bày ra mâm. Thì chó ngoài cổng sủa um lên, tiếng cạch cổng khiến cả nhà phải ngó ra nhìn.

Nó theo thói quen đứng lên ra mở cổng. Con chó đứng sát cổng sủa loạn lên. Trong bóng tối mờ mờ nó nhìn thấy người con trai đeo cái bao lô. Dáng người cao, cười nhe hàm răng trắng. Nó tròn mắt

– ai đấy ạ.

– Na. Chú đây.

Giọng nói trầm ấm hơn cả giọng chú Tùng trước đây, lại còn nghe rất người lớn chứ không phải cọt nhả như hồi còn ở nhà với nó.

Và còn dễ nghe hơn cả cái giọng nó nghe trong điện thoại.

– chú Tùng.

Mãi nó mới thốt lên lời được. Nó thò tay mở cổng.

Vì bà thấy nó đứng lâu nên cũng đi ra.

– ai đấy Na.

Nó quay lại, nhìn bà. Miệng mấp máy.

– chú... Chú... Tùng về bà ơi.

– ai cơ?

– chú Tùng...

– con mẹ ạ.

Chú Tùng nó nói hớn hờ đằng sau cánh cổng. Nhanh tay giúp nó mở cổng rồi đi vào nhà. Con chó vì chưa được gặp chú bao giờ nên sủa loạn lên. Bà đi nhanh xuống quát.

– im nào.

Chú Tùng nhanh chân bước lại ôm lấy bà xúc động. Bà ôm lấy chú nước nỡ. Nó đứng đó cũng thấy xúc động lây. Chú Tùng về rồi... Về thật rồi.

Ông cũng bước lại. Nhìn chú xúc động. Chú cao hơn trc khá nhiều, đã vậy lại đen đi, nhìn người lớn hơn. Nhưng mà ko đẹp trai hơn hồi còn làm thần tượng của chị Mến. Nếu chị Mến biết chú về thì sao nhỉ.

Thoáng trong suy nghĩ nó lại tưởng tượng. vì gần 3 năm rồi chú mới về. Mà chị Mến thì vẫn còn ở vậy.

Nếu vậy... Bà có cho chú yêu chị Mến ko... À... Ko... Là chú có yêu

chị Mến không nhỉ. Nó nghĩ đến chị Mến. Vì chị ấy hay cho nó quà để hỏi thông tin chú Tùng. Cơ bản chú về bất ngờ.. Chứ ko nó đã mách với chị Mến.

– vào nhà đi, vào nhà kẻo lạnh.

Ông Đứng cúi xuống xách cho chú cái thùng sắt. Nó lon ton xách mấy túi quà đi vào.

Chú Tùng đi vào tắm rửa. Nó tranh thủ đun nóng lại đồ ăn, sau đó tráng thêm trứng. Bà nói chú Tùng thích ăn trứng ốp lòng đào. Nó biết nấu ăn rồi. Ở với ông bà, quét dọn, nấu cơm, giặt giũ hầu như nó biết hết.

Chú Tùng đi ra, khoác cái áo khoác bước lại nhéo má nó.

– quên cả chú rồi nhé.

Nó nhõn miệng cười. Giọng vẫn trẻ con.

– bà nói chú đi chơi nên gần tết chú mới về.

– uh. Chú đi nhưng thật ra muốn ông bà bất ngờ. Cũng để ông bà ko phải ra đón.

– đi ô tô sợ lắm. Hôm nọ về ăn giỗ với bà mà cháu say xe. Sợ chết đi được.

– sợ gì chứ. Thế sau này lớn lên ko làm đc tiếp viên hàng không đâu.

– làm tiếp viên hàng không là đi máy bay ạ. Mà đi máy bay có sợ ko chú.

– chú ko biết, nhưng mà thấy họ đẹp.

– cháu xấu lắm. Ko làm đc.

Chú cười.

– Na xinh mà.

Được câu khen nó cười tí mắt.

– hai đứa ra ăn cơm đi. Còn nhí nháu gì.

Chú Tùng phụ nó cho đồ ăn ra đĩa. Rồi ngồi xuống ăn. Cái tuổi trẻ, ăn khỏe. Mà cơm nó chỉ nấu đủ 3 người ăn.

Nó xới tí cơm trong bát. Còn đâu nhường chú.

– Na ăn cơm đi.

– cháu đang ăn đây. Chú cứ ăn đi

Bà cũng giống nó, nhưng ko ăn để nhường nó và chú.

– Na xới cơm ăn đi con

– vâng.

Nó vâng như vậy nhưng cũng không xới thêm cơm .

chú Tùng quay ra nhìn nó

-ăn cơm đi chứ

nó cười

-cháu ăn đủ rồi chú ạ

-đủ cái gì. cháu ăn ít vậy?
-cháu đủ rồi mà.
bà quay sang nhìn nó.
-Na ăn thêm cơm đi con.
-không. con ăn đủ rồi.
chú Tùng nhìn vào nồi cơm khế cau mày.
-ăn đi, không phải nhường chú đâu.
chú đặt bát cơm xuống tính xới nó ăn nhưng nó chặn lại.
-cháu ăn no rồi.
bà quay sang nhìn nó. khế cười.
-ăn đi, chốc bà đi lấy bánh về cả nhà ăn nữa. đừng lo.
nó vẫn cố chấp lắc đầu. chú Tùng quay ra lờm nó rồi giận dỗi đặt
bát cơm xuống.
-thế thì thôi,chả ăn nữa.
nó ngơ ngác nhìn chú.
-thì đủ cơm chú cứ ăn đi. có gì mà chú lại dỗi.
-thì cả nhà cùng ăn đi chứ, mình chú ăn à?
nó cười.
-cháu ăn no rồi., chú ăn đi, chốc bà đi lấy bánh về, làm sao mà đói
được. trong tủ lạnh còn đầy đồ ăn.
bà cũng cười.
-là cái Na nó biết ý thì con ăn đi. hai bà cháu chốc lại ăn hoa quả
mà.
chú cau mày lờm nó, còn bà nhìn nó hài lòng.
-con Na nhà mình sau này lớn là biết nghĩ lắm đấy nhé. cũng phải
chọn chỗ nào tử tế mà gả. phải gần nhà.
-nhà anh Thịnh phó cũng có đứa con giai ngoan lắm. để hôm nào
ướm xem.
-nó còn bé mà bố mẹ buồn cười.
chú cau mày.
-uh... thôi cứ để nó học hết lớp 12 đi, xem nhà ai tử tế thì gả.
chú cau mày lờm. rồi lại cúi xuống ăn.
ăn xong nó lại đứng lên dọn dẹp. dọn dẹp xong nó đi ra sữa chỉ để
cho vào khung thêu. chú Tùng đi ra nhìn.
-học bài đi, thêu gì giờ này.
-cháu chuẩn bị, chốc nữa bà ngồi thêu thì không phải lấy chỉ. để bà
đỡ gọi.
-uh... thế cháu biết thêu chưa?
-cháu biết rồi, nhưng bà dặn đi học nên ít cho làm.
-uh. lo mà học đi.
-thì làm thì cũng lấy tiền mua được sách được vở ạ.

nó cười hiền, chú giật tay nó.

-vào học đi chú bảo.

nó đứng lên đi vào phòng. chú rút trong túi ra mấy tờ tiền to lắm đưa cho nó.

-chú cho tiền mua quần áo này.

nó nhìn xuống. khẽ cau mày ngẩng lên.

-cháu không lấy đâu.

-Không lấy là không lấy thế nào?

-Là cháu không lấy tiền của chú. cháu có tiền rồi, quần áo bà cũng mua cho nhiều lắm. chú đưa cho bà.

-chú cho mày.

-cháu không lấy.

Đưa qua đưa lại chú bực quá quát nó.

-sao mà càng lớn càng bướng thế. Chả như con Na trước đây.

Nó tròn mắt nhìn chú. rồi cúi xuống học bài không thém nói chuyện.

Nó kệ chú. đứng chán cũng đi ra.

Một lúc sau học xong nó mới đi ra ngoài. Chú Tùng đang ngồi ghế nói chuyện với ông bà. Đang kể cái gì đó cho bà cười khúc khích.

-Na ngồi xuống đây con.

Bà vẫy nó. Nó cũng ngồi xuống, đưa tay rót cho ông thêm trà vào chén.

-ông uống đi không nguội.

Chú Tùng nhìn từng cử chỉ của nó, trông rất chi là người lớn.

Bà thì gật đầu hài lòng.

-từ ngày có cái Na. Hình như em chả phải lo ông nước lòi. Cái gì Na nó cũng chăm ông hết. Sau này... phải gả chồng gần. Để còn có chỗ mà nương tựa.

-thế nhà anh báo thì vớt cho ai?

-nhà nó thêm đứa nữa rồi kia kìa. Nó có cần cái Na nữa đâu.

-thế mẹ thích, sau này cho nó ở với mẹ cả đời.

-con gái phải đi lấy chồng. Nó ngoan... sau này mình cũng được thơm lây. Ông nó phải chọn nhà nào tử tế đấy nhé. Cho em yên lòng.

Ông gật đầu.

-bà cứ yên tâm.

-nhưng nó không yêu thì mẹ ép nó cưới à?

-yêu đương cái gì... lấy nhau về yêu nhau cũng được. Như tôi với bố anh đấy, giờ bố anh có rồi được bước nào.

Chú Tùng cau mày.

-mẹ... đây là ngày xưa... giờ khác rồi. mẹ cổ hủ quá. Lấy nhau phải yêu nhau chứ.

Nó ngồi im, kéo cái khung thêu sang lấy kim xỏ vài đường. Nó khẽ cười, ở với ông bà, thứ nhất phải giữ kẽ vì nó lớn rồi. thứ hai là vì ông bà đều là người lớn và rất hiểu biết, ăn nói cử chỉ đều rất nhẹ nhàng chứ không sỗ sàng như những người khác, nên nó cũng trầm tính, suy nghĩ khá là trưởng thành.

-lúc chiều cháu hỏi chú, xem chú ở phòng nào để cháu còn dọn dẹp.

-phòng nào chả được.

-thế chú có muốn ở phòng chú thì cháu sang phòng chú Tuyên.

-chú thấy phòng nào cũng sạch sẽ mà

-Na nó dọn mấy hôm nay cho anh đấy anh ạ.

-thế ở nhà không ai vào ạ?

-có ...nhưng mà cửa sổ, rồi giường tủ nó lau cả buổi tối đấy.

Chú nhìn nó xúc động.

-lạnh thế mà nó lôi rèm với ga giường ra giặt cho anh.

Chú nhìn nó cười. nụ cười đầy biết ơn.

-Thôi đi ngủ sớm đi., đi cả ngày rồi con.

Bà với ông đứng lên dắt nhau vào phòng. Nó mang cái khung thêu lên phòng, tranh thủ lúc chưa ngủ thêu thêm ít lấy tiền đỡ cho mẹ.

Nó đóng cửa ngồi bên trong. Chú Tùng gõ cửa., gọi nhẹ.

-na.

-dạ

-mở cửa chú bảo.

-vâng

Nó đứng lên mở cửa.

-có chuyện gì vậy chú.

Chú Tùng nhìn vào phòng khẽ cau mày.

-còn làm gì đấy.

-à... cháu có chút việc.

-cháu thêu à?

-vâng. Ngồi không thì làm.

-ngủ đi.

Nó cười.

-chú tìm cháu có việc gì?

Chú Tùng đưa cho nó con búp bê. Nó nhìn mà khẽ nở nụ cười, không vồ vập như trước đây.

-sao thế.

-cháu lâu lắm rồi không chơi búp bê.

Chú tròn mắt nhìn nó.

-cháu lớn rồi, ai chơi cái này nữa.

Nó tủm tỉm.

-mười mấy mà lớn.

-12 rồi ạ.
-Học lớp mấy.
-lớp rồi ạ
-sao lại lớp 7 nhỉ?
-cháu đi học sớm, để đầu năm nên bố cháu xin cho đi học sớm mà.
-thế vừa sinh nhật xong à?
Nó cười.
-vâng, cháu sinh nhật cũng lâu lâu rồi.
-ngày bao nhiêu
-2/1 ạ.
-thế giờ cháu thích cái gì?
-cháu không thích gì, bà cho cháu hết rồi.
Chú cau mày.
-sao mà mày chả giống cái Na ngày xưa tí nào?
-kệ cháu.
-vậy cầm lấy búp bê đi, không chơi thì cất đi làm kỉ niệm.
Nó cười đón lấy rồi chào chú. chú Tùng đứng ngoài cửa một hồi, khẽ thở dài rồi quay đi. nó lớn hơn cả chú nghĩ.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 5

Loading...

Thấm thoát chú Tùng cũng về được ba tháng. giờ chú ấy lớn. Cao... da ngăm ngăm khỏe mạnh. Ngày nào sáng chiều cũng thể dục ngoài sân. Nhiều khi không khí lạnh mà chú vì nóng quá cũng ở trần. Cơ thể chắc chắn... nhìn cũng đẹp mà nó bé nên ko để ý mấy cái đó.

Hôm nay chú Tùng ăn mặc đẹp. Quần bò áo khoác đi giày thể thao, tóc còn vuốt keo.

-Tùng đi đâu đấy.

-con đi sang làng bên chơi với Hội bạn.

-mấy thằng con nhà ông Tưởng đấy hả?

-vâng.

Nó có người yêu bên lang bên đấy.

-vâng

-thế anh sang đó kiếm cho mẹ một cô về.

-vâng... con cũng định thế.

Bà cười.

-nhưng mà ưng ai phải hỏi mẹ để mẹ xem nhà người ta.

-mẹ... yêu nhau là chính.. mẹ cứ cảm đoán làm gì.

-lấy vợ xem tông anh ạ.

-Mẹ thì

Chú Tùng cau mày đi ra cửa. nó nhìn theo. Khế thở dài. Ngày xưa nó với chú Tùng hay chơi với nhau. giờ chú ấy lớn, không thích chơi với trẻ con như nó. Ngày xưa nó ngu lắm, chú bảo chú thích nó thì nó tin... giờ cái trò đó không đùa được... chú không thích nó tí nào. giờ lớn rồi, chú đi thích người khác. Chú đi kiếm người yêu, rồi lấy vợ. Mà lúc chú lấy vợ rồi, ông bà cũng có người bên cạnh. Có khi nó về với bố mẹ thôi. Nó thành thừa ở đây rồi.

Nghĩ vậy nó buồn, không nói gì chỉ cắm đầu vào thêu tranh.

-Na... Na...

-con sao thế.

-dạ

Nó giật mình ngẩng lên.

-sao cúi xuống thế, kim đâm vào mặt bây giờ.

-dạ...

-Con buồn ngủ ạ.

-uh... vậy nay đi ngủ sớm đi, chốc chú Tùng về bà mở cổng cho. Nó gật đầu đứng lên đi vào. Nhưng cái suy nghĩ về chú khiến nó không ngủ được. Là câu chuyện chú lấy vợ. Nó ở đây 3 năm cũng quen rồi. nhưng nhà nó nghèo. Sang đây cũng là đi ở nhờ ông bà. Dù mẹ nó có dặn dò là chuyện nhà cửa nó phải làm hết để đền đáp công lao ông bà yêu thương... nhưng mà giờ , sao thấy cứ tủi tủi. thấy thương bố mẹ quá. Giá mà ngày xưa đừng cho nó sang đây. Nghèo thì có rau ăn rau, có cháo ăn cháo cũng được. Nó rúc đầu vào chăn nức nở.

Dù gì cũng mang tiếng là đi ở nhờ. Nhiều khi bạn bè nói mà nó tủi chỉ biết im.

Nằm mãi không ngủ được dậy thêm thêm một ít nữa. nhưng vừa dậy vừa nghĩ mà nước mắt cứ chảy ra.

Một lúc sau thì có tiếng gõ cửa.

-Na... Na...

-dạ

Nó đứng lên mở cửa, quệt nước mắt nhanh không cho chú thấy. chú Tùng đang cười hớn mà thấy nó như vậy bèn đứng im, tắt nụ cười.

-Na... có chuyện gì đấy?

-không ạ.

-sao mặt mũi lại thế kia?

-không

-rõ là vừa khóc. Bà mắng cháu à?

-không.

Nó định quay đi thì chú Tùng giữ cửa. từ từ luồn vào trong đóng cửa lại.

-nói chú xem nào.

-ko có chuyện gì

-vậy sao mà khóc.

-ko có gì mà.

-bà mắng đúng ko để chú hỏi bà.

-ko mà. Chú đừng nói với bà. Chú đi ra đi.

Nó đuổi.

-ơ kìa... phòng chú đấy. nhưng mà nói xem... có chuyện gì.

-không

-hay thất tình, cãi nhau với người yêu.

-chú hâm à? Cháu còn bé mà.

Chú cười nhưng rồi lại nghiêm túc.

-vậy nói xem làm sao.

-cháu buồn ngủ thôi.

Nó leo lên giường.

-này... ko nói đừng có mà ngủ.

-chú về đi, không cháu mách bà là chú sang phòng cháu đấy.

-chú là chú mày... sang chả sao.

-nhưng cháu là con gái... chú có người yêu rồi... đừng có mà sang phòng cháu.

-người yêu đâu mà người yêu. Chú chưa có.

-rồi sẽ có.

-thế cháu giới thiệu chú 1 cô nào.

-chị Mến vẫn chờ chú đấy.

-này.. đừng có nhắc nó ở đây.

-kệ chú.

Nó không thèm nói, chùn chần kín mít không chịu thò mặt ra. Chú đứng đó một lúc không thấy nó phản hồi thì thở dài. Phàn nàn

-càng ngày càng bướng.

Chú đi ra. Nó nằm trong chăn mà không ngủ được. Nó nhớ nhà...

nhớ mẹ, nhớ con Tũn với thằng kì. Thằng Kì biết bò rồi... nó nhớ hơi ấm của gia đình, nhớ và thương bố mẹ. nó không về được, nhà nó nghèo, về biết ngủ vào đâu.

Chú Tùng đi lên thành phố học tiếng Hàn để Sang Hàn quốc với chú Tuyên. Nó lại ở nhà với bà.

Hôm nay, Sinh nhật chú Tùng, bạn chú đến khá đông. Đây không phải lần đầu nó có mặt ở sinh nhật chú Tùng nhưng ngày xưa bé...

nó có biết gì đâu. Giờ lớn rồi... mới để ý chú Tùng rất nhiều bạn.

Bạn trai bạn gái rất đông. Nó chuẩn bị đồ ăn cho chú tỉnh tươm rồi mới đi khỏi cuộc vui để ra ngoài. Nó rủ chị ghé ra phố mua áo tặng chú Tùng. Đây là lần đầu tiên nó mua áo tặng con trai. Cũng không rõ chú Tùng mặc cỡ nào nữa.

Chị Nghé cả nó đạp xe đạp... phố cách đây đến 5 cây, đường hơi tối tí nhưng mà có hai chị em nên cũng đỡ sợ. Mua áo xong, Đến lúc quay về thì xe chị Nghé bị thủng sơm. Tối thế này thì vá làm sao được. Hai chị em lóc cóc dắt bộ đi về. Đến lúc về đến đầu làng. Thì chú Tùng cũng phóng xe máy qua. Thấy hai đứa nó bèn quay ngay đầu lại

-Na... Na...

Tiếng nói rất hồi hả

-dạ.

-cháu đi đâu thế hả?

Chú quát lên. Nó và chị Nghé đứng im.

-cháu đi không nói với ai câu nào. Bà đang khóc loạn nhà lên sợ bị

bắt cóc kia kìa.

Chú Tùng đằng đằng sát khí quát nó. Nó vẫn đứng im, tay run run.

-là cháu... là cháu... đi ra phố với chị Nghé.

-đi thì phải nói cho người lớn chứ. Bé tí... giờ này ra phố làm gì.

-cháu... cháu...

-là chúng cháu đi ra Phố mua áo.

Chị Nghé nói thêm vào.

-mua áo sáng mai mua không được à? Hai đứa mày có biết bao nhiêu người đi tìm chúng mày không?

Chú quát lên. Nó tủi thân rơm rớm nước mắt.

-Na nó bảo ra phố mua tặng chú áo đấy, chứ chúng cháu có đi chơi đâu.

Chú Tùng nghe thế thì im rồi nhìn nó, khuôn mặt bớt cau có lại.

-mua áo cho chú làm gì?

-hôm nay sinh nhật chú. na nó bảo mua tặng chú không thì chú đi không biết bao giờ chú mới về.

Chú Tùng nhìn nó.

-Chị đừng nói nữa. đi về đi.

Nó tự ái đi trước, chú Tùng với chị Nghé đứng đó nhìn theo. Nó đi bộ về nhà. Chú Tùng chở chị Nghé và cái xe bám theo sau. Đến lúc về, bà với mẹ nó chạy ra, mắt mũi vẫn còn nước. Tay nắm lấy tay nó.

-Na... con đi đâu đấy hả?

-mẹ mày... đi đâu mà không xin ông bà một câu hả?

Bố nó cau lên quát. Nó im cúi xuống.

-Na... con sao thế?

Bà xoa tay nó xót xa.

-con đi đâu.

-chúng cháu ra phố mua áo tặng chú Tùng.

Chị Nghé lên tiếng giúp nó, còn nó vẫn im.

-thôi... anh Báo đừng mắng nó.

Bà nói rất nhẹ nhàng. Tay nắm tay nó.

-lần sau không phải mua gì cho chú tùng. Chú ấy tự mua được. Con tiền đâu ra.

-là tiền con tiêu, cô Hán mới trả.

-được bao nhiêu mà mua. Thôi... lần sau mua gì cứ bảo bà đưa tiền rồi hai bà cháu đi mua nghe chưa?

-vâng.

-giờ vào tắm rửa rồi đi ngủ đi.

-vâng

Nó đi qua ông và bố, miệng nói đủ nghe.

-con xin lỗi ông, con xin lỗi bố.

-được rồi, vào nghỉ đi con.

Ông quay ra nói với mọi người.

-thôi, con bé về an toàn rồi, ai về nhà nấy ngủ đi. chuyện này cho qua... mai không ai nhắc lại nữa.

-vâng

Mọi người đi ra ngoài cổng. Bà ra khóa lại. nó vào nhà, lấy quần áo tắm rồi ra dọn dẹp đồng bừa bãi.

-Na.

-dạ

Nó ngẩng lên nhìn bà.

-để đó bà dọn cho.

-không sao, con dọn xong rồi ngủ ạ.

-mai còn đi học cơ mà.

-mai được nghỉ rồi ạ.

-vậy thì dọn xong ngủ với bà nhé,

-thôi bà nghỉ đi. con xong việc mới ngủ. Bà ngồi lâu lại đau lưng, mai không cúi được thì sao?

-uh.

-thế thằng Tùng ra dọn cùng nó đi.

-vâng.

-để cháu

Nó ngẩng lên nhìn cô gái vừa nói câu đó, cũng cúi xuống cùng nó dọn dẹp.

-thôi... muộn rồi, Ngân về đi không chúng nó đợi.

-thôi, Ngân dọn xong rồi về cũng được mà.

Hai người đứng nhìn nhau, nói qua nói lại chuyện về hay không về thì nó cũng quét dọn gần xong. Nó không nói gì với hai người đó cả.

Mà thu cốc và đĩa vào chậu mang ra sân xả nước ngồi rửa. chú Tùng đang đi ra cổng tiễn cô kia về, rồi quay lại phía nó, ngồi xuống tráng cốc cho vào rổ.

-thôi, chú nghỉ đi. cháu làm sắp xong rồi.

-Túm vào làm cho nhanh.

-không cần đâu ạ.

Nó lạnh lùng.

-Na... chú... xin lỗi.

Nó tự nhiên khựng lại. thấy có chút gì đó nghẹn nghẹn. Không biết nữa. mấy giọt nước mắt trên khóe mi rơi ra, nó quay đi giấu giếm.

Nó cắn cổ làm cho nhanh rồi đứng lên im lặng đi lên phòng. Nó sắp học lớp 8 rồi. suy nghĩ cũng có phần người lớn chút. Tuy rằng... không thể tránh được những bông bột, ngây thơ của một đứa trẻ

con.

Nó nằm lên giường. Cái sự tủi thân làm nước mắt nó cứ thế rơi ra tự nhiên. Chú Tùng gõ cửa phòng.

-Na... mở cửa cho chú được không?

Nó không trả lời, vùi mình vào gối. nó đang trong giai đoạn khủng hoảng của tuổi lên 13 khi mà tâm tình đang từ một đứa trẻ chuyển sang lớn. Mọi thứ hỗn độn trong tâm trí, rất nhiều những suy nghĩ tiêu cực, những vấn đề ngày xưa tưởng như đơn giản giờ khiến nó bận tâm. Mọi chuyện không còn là màu hồng như nó nghĩ nữa. Đấu tranh để trưởng thành theo một hướng tốt và xấu phụ thuộc rất nhiều vào giai đoạn này... nó mệt mỏi nhiều lắm... đôi lúc muốn buông xuôi... thương bố mẹ... tủi thân ... muốn chết đi cho rồi.

-Na... mở cửa cho chú đi được không?

-chú để cho cháu yên đi.

Nó nói vọng ra.

-Na... cho chú nói một câu thôi, đừng giận chú nữa.

-cháu không giận, cháu mệt rồi, chú cho cháu ngủ đi được không?

-không... chú cần nói một chuyện.

-na... mở cửa ra.

-không

Nó cố chấp không mở. chú ở bên ngoài cuối cùng cũng bỏ về nhưng một lúc sau, tiếng cạch cửa khiến nó giật mình ngồi dậy. bóng dáng cao lớn đang ngang nhiên mở cửa bước vào.

-chú làm gì đấy.

-chú muốn nói chuyện. cháu không nghe thì chú xuống lấy chìa khóa tự mở chứ sao?

-đây là phòng cháu. Chú ra đi

-đây là phòng chú. cháu trông hộ thôi.

Nó nghe vậy thì cơn tủi thân càng dâng lên. Nó trèo xuống khỏi giường.

-vậy cháu trả chú. mai cháu về nhà cháu ở.

-Ơ...

Chú Tùng đưa tay kéo nó lại. không cho nó mở cửa đi ra ngoài.

-Na... cháu sao thế. Không còn là Na trước đây nữa. bao nhiêu vui vẻ chạy đâu hết rồi.

-kệ cháu... chú buông ra.

-na... nói nhỏ thôi không bà nghe thấy lại ăn chửi cả lũ bây giờ. Ngồi xuống đây

Chú kéo mạnh nó ngồi xuống giường. Rồi cũng ngồi phệt xuống đất trước mặt nó tay nắm cái gì đó.

-chú cho Na cái này. Na cho chú xem cái áo Na mua cho chú nào.

-cháu vút đi rồi.
nó vùng vằng
-cái con bé này... thích ăn đòn đâu mà.
Nó quay đi, chú Tùng lại tỏ ra thản nhiên, tay nắm cái dây chuyền đưa qua mặt nó.
-chú mua cho Na đấy, đẹp không? Chú đeo cho
-hôm nọ chú Tuyên cúng gửi về cho cháu một cái, bà đưa nhưng cháu không đeo, cháu vẫn để trong tủ.
-sao không đeo,
-nhà cháu nghèo, cháu đeo vào, thấy không hợp.
Nó cúi xuống. Nó nghĩ thật nên nó nói thật. Chú Tùng nhìn nó thờ dài.
-Na... cháu đừng nghĩ người lớn quá.... còn bé thì cứ ngây thơ đi cho vui vẻ... sao cứ nghĩ nhiều như thế...
-cháu không nghĩ đâu.
-không nghĩ mà càng ngày càng ít nói. Nói câu nào là làm người khác giật dồng dồng như thế cơ mà.
-đừng nghĩ,,, không người ta lại tưởng cháu là cô 13 thành cô 31 đấy.
Nó phì cười vì câu nói này, nhưng lại nghiêm mặt lại. chú Tùng tranh thủ đỡ nó.
-cho chú xem cái áo xem nào.
-thôi, cháu cất vào tủ rồi
-ơ hay... mua tặng chú cơ mà.
-cháu có nói mua tặng chú đâu.
-cháu nói với con Nghé.
Chú Tùng giục.
-nhanh lên... cho chú xem, mấy nữa chú đi rồi. không có cơ hội để tặng đâu nhé.
-có cô lúc nãy tặng chú rồi.
_cô Ngân đấy á.
-vâng
-cô ấy khác, cháu khác.
-đâu... mang ra đây chú xem nào.
Chú nói nhiều, nó đành đứng lên lôi ra, cái áo phong xanh khá đẹp. Nó chọn mãi mới ưng cái này. chú Tùng giở ra ngắm ngắm rồi lột áo ở trần xong mặc vào... hành động làm nó đỏ mặt. Body chú đẹp lắm. chị Mên nói thế, mà giờ nó mới để ý.
Chú đi lại cái gương quay một vòng.
-Na chọn hay ai chọn đấy.
-cháu chọn

-khéo nhờ... vừa xinh. Đẹp đấy. nhiều tiền không?

-không

-mua thế lấy đâu ra tiền.

-cháu có.

-lần sau đừng mua nhé, chú có nhiều mà.

-ko sao... cháu cũng đủ tiền mua cho chú 1 cái thôi.

Chú Tùng cười, rồi thò tay vào túi, rút ra mấy tờ tiền đưa cho nó.

-này... mai chú đi rồi. cầm lấy tiền mà tiêu.

-cháu không lấy. cháu không tiêu gì đến tiền cả.

-có bao nhiêu mua áo cho chú hết rồi còn gì. Cầm lấy.

Chú rúi vào tay nó. Cơn tự ái của nó lại dâng lên. Nó ngồi im, ngẩng lên nhìn chú.

-là chú trả tiền cháu mua áo đúng không?

Chú tự nhiên đứng im quay ra nhìn nó.

-Na... cháu sao thế.

Nó giận, tự ái đến ứa nước mắt.

-trả cháu áo.

Nó giật cái áo.

-không...chú không có ý đó. Na... đừng như thế.

-chú đi ra ngoài ngay cho cháu.

-Na... chú...

-chú có đi ra không không cháu mách bà bây giờ, cháu gào lên đó.

-Na...

Nó khóc.. đẩy chu ra... không thèm đòi áo nữa... chú bị dồn ra cửa, nó vứt theo mấy tờ tiền. Chú đứng im ngoài đó. Nó đóng cửa.

-Na ơi... chú xin lỗi. chú không có ý đó mà.

-Na...

-chú về đi, đừng có gọi cháu nữa.

Sáng hôm sau chú đi khỏi nhà sớm để lên trường tập trung. Chú sắp đi xa rồi mà lòng nó rối bời lắm... đấu tranh của những suy nghĩ trẻ con chuyển sang người lớn... đấu tranh giữa hoàn cảnh và hiện tại... những tự ái, những lúc bị chúng bạn trêu đùa... nó mệt mỏi, khủng hoảng tuổi 13 khiến nó chông chênh vô cùng.

Nó muốn về nhà. Nó xới cơm ra xong thì ngồi thẳng lên, nghiêm túc nhìn ông bà.

-con thưa ông bà.

-gì đấy con.

Bà quay sang nhìn nó. Càng khiến nó ngập ngừng.

-con... con... con muốn xin về ở với bố mẹ mấy hôm.

-có chuyện gì thế con... muốn về thì sang nhà chơi lúc rồi tối về với bà có làm sao.

-con...

Bà đặt đĩa xuống nghe nó nói

-vì lâu không về.con Muốn về ngủ với cái Tũn một hôm ạ.

-một hôm à? Một hôm thôi nhá

Bà mặc cả

-dạ... chắc cũng chỉ được một hôm. Còn đâu... chắc mẹ con lại bảo con đi mà.

-uh... về nhà Thằng báo đông người, ngủ vào đâu. Sang với bà cho vui.

-vâng

Nó gật đầu. hôm sau cầm mấy bộ quần áo về bên đó. Đến tối, chú Tùng về nhưng không thấy nó lại mò sang. Nó đưa con Tũn đi chơi, thấy chú sang cũng không chạy về.

Chú Tùng chỉ sang chốc nhát rồi cũng quay về... có lẽ muốn nói gì đó mà không gặp nó.

Nó ở với mẹ cả tuần. Bà sang gọi cũng lí do không chịu sang.

Hôm nay... bà đi sang kêu nó về chuẩn bị đồ đạc làm cơm chia tay chú Tùng. Nó lóc cóc đi theo bà... nó biết... chú Tùng có nhà, nhưng nó tránh, là nó không muốn gặp chú ý... nó vẫn còn giận. Chú Tùng thấy nó thì nhìn. Muốn nói gì mà nó bận không nói được. Tối hôm đó, mọi người uống rượu rất khuya. Nó không ngồi theo được mà mò vào phòng nằm... một lúc sau chú Tùng cũng mở cửa bước vào. Nó lại ngồi dậy. chú Tùng đã uống rượu vào rồi, mùi rượu nồng lên. Tay vẫn cầm điều thuốc.

Chú ý đi bộ đội về là biết hút thuốc.

-Na...

-dạ...

-nói chuyện với chú được không? Tối mai chú bay rồi.

-vâng.

-Na... chú ngồi xuống dưới đất, nó ngồi trên giường.

-chú xin lỗi.

-chú không có lỗi

-ko... chú biết chú sai, chú lớn hơn cháu, chú hiểu.

Nó ngồi im.

-chú chỉ sợ Na cứ cố làm đêm, tiết kiệm tiền.

-cháu quen rồi.

-từ giờ đừng thế... chú đi... hàng tháng chú gửi tiền về cho. cháu không phải làm gì. Cố gắng học cho tốt.

-cháu không cần., cháu tự lo được.

-Na... ngày xưa cháu có buồn thế đâu.

-ngày xưa khác. Cháu lớn rồi.

-lớn rồi?

Chú nhắc lại câu nói đó rồi khẽ thở dài. Hút nốt điều thuốc rồi dập đi, trong bóng tối, làn khói mờ ảo nhìn chú suy tư hơn.

-Na...về với bà đi. đừng vì giận chú mà bỏ bà. Nửa tháng cháu đi, bà buồn lắm.

-cháu...

-đừng giận chú nữa. chú chỉ vì thương Na thôi.

-cháu...

Nó ngập ngừng cúi xuống.

-Na... lần này chú đi, không biết bao giờ mới về được. Chú... cũng chỉ trông vào cháu, thay chú chăm sóc cho ông bà. Chú không tin ai ngoài cháu.

-sau này cháu lấy chồng... cũng ko ở với ông bà mãi được.

-ai cho cháu đi lấy chồng?

Chú Tùng trờng mắt,Nó ngồi im re. Chú Tùng lại thở dài.

-cái chuyện lấy chồng là chuyện còn lâu nữa mới được tính đến, còn giờ... chú sẽ cố gắng chăm chỉ kiếm tiền bên đó.

-nhưng chú phải về với ông bà... đừng như chú Tuyên.

-chú về với ông bà thôi sao.

Nó gật đầu

-vậy cháu có muốn chú về không?

Nó nghĩ nghĩ một hồi rồi gật.

-vậy cháu về chăm sóc ông bà cho chú. rồi chú sẽ về.

-cháu....

-Na...

Chú Tùng giục nó.

-cháu có thương bà không?

nó gật

-bà một mình bà hay khóc lắm đúngkhông?

Nó gật.

-cháu có thương ông không?

Nó gật

-có... có thương chú không?

Nó nghĩ một lúc rồi mới gật.

-Nói đi, có thương chú không?

Nó ngập ngừng.

-c...ó...

-vậy đừng giận chú nữa nhé. Tha cho chú đi.

-vâng.

Nó nghẹn ngào... tủi thân ứa nước mắt. Chú Tùng tiến đến gần nó bằng đầu gối, tay xoa nhẹ mấy giọt nước mắt trên mi nó. Giọng thì

thầm.

-mai Na đừng đi tiền chú nhé.

-tại sao?

-ở nhà trông ông bà cho chú.

-ông bà cũng đi mà

-chỉ có ông đi thôi... bà không đi.

-vì sao.

-vì bà sợ chú đi không về.

-chú phải về nhé.

Nó nghẹn ngào nói.

-chú không biết.

-không ... chú phải về.

-vậy hứa với chú đi.

-...

-hứa với chú. sang đây ở với ông bà... cùng ông bà chờ chú về.

-được rồi.

-hứa đi.

-cháu... cháu hứa...

Nó khóc òa ra, chú kéo nó ôm vào lòng siết chặt. Nó cũng ôm lấy chú. chú xúc động dựa đầu vào tóc nó. tim đập mạnh miệng thì thầm

-Na hứa rồi nhé. Chú nhất định sẽ về.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 6

Loading...

Khi bạn lớn lên trong khổ cực, bạn phải bò ra mà sống. Mà khi cuộc sống đẩy bạn khó khăn. Bạn phải chấp nhận vươn lên để trưởng thành. Lớn trước tuổi là có thật.

3 năm sau.

Nó đeo cái cặp vào trong lớp. Vừa đặt xuống thì nghe chị Nghé gọi ngoài cửa.

-Na... Na... nay được nghỉ hai tiết cuối. có ra ngoài quán nét chơi lúc không?

Nó cười

-em không.

-mày về gì mà sớm vậy.

-đầu năm chị đã mãi chơi thế.

-đầu năm chơi, chứ cuối kì cố cắm cổ vào mà học. Ko ai... học mãi vẫn ngu như mày.

Nó lại cười. Nói thật với các bác. Na chỉ được cái ngoan thôi, suy nghĩ rất thấu đáo chứ học kém lắm các bác à.

Nó đi ra cửa lớp, ngó nghiêng rồi vào ngồi. dạo này đi học cũng không an yên. Mấy hội con trai cứ qua cửa lớp trêu con gái, thầy khó chịu.

-Quỳnh... xuống phòng văn thư nhận thư kìa.

Nó đi xuống dưới phòng. Là thư chú Tùng. Tháng nào chú ấy cũng viết cho nó một lá thư. Kể đủ thứ truyện bên đó, nghe có vẻ rất hay ho. Bà nói... nếu nó lớn cũng cho nó đi sang đó làm. Cho gia đình nó phát triển kinh tế. Từ ngày Anh Lên đi sang bên đó, nó thấy cuộc sống gia đình nó khấm khá hơn nhiều.

Nó cầm lá thư trong tay, mấy đứa bạn đi qua trêu.

-chết nhá, người yêu gửi thư kìa.

Nó cười đỏ mặt.

-thế này thì khối anh đau lòng.

-hay mấy anh khối trên gửi thư nó nhỉ?

-mày hâm à. Chú tao.

-chú gì mà chăm gửi thế. Ko chat yahoo với nhau à.

-có nhưng mà toàn nói chuyện với ông bà thôi. Tao không nói. Mở

lên cho ông bà nghe

-vậy viết thư nỗi gì nữa.

Nó cười đi lên. Trong thư chú Tùng chỉ kể nó nghe những câu chuyện mà chú gặp phải. kèm thêm là chuyện ko dám nói với ông bà sợ ông bà buồn. Chứ không ghi tình tứ suốt mướt như mấy bức thư tình nó nhận được. Chú nó có khác.

Nó mang thư về nhà. Tối học bài mới mang ra đọc. Hôm nay thư dày hơn. Trong thư hóa ra kèm thêm mấy tấm hình chú Tùng chụp. Nó mở ra... nhìn chú ấy đẹp hơn trong máy tính nhà bà... giờ cao... đáng đẹp... tây lắm. trắng... mắt cười híp lại.

Rõ là đẹp trai rồi. nó cười, nhìn chú một hồi, tự nhiên lại nghĩ đến chị Mến... giờ chị Mến còn chưa lấy chồng. Có phải chờ chú Tùng không nhỉ. Nó cười. đặt tấm hình xuống. Đọc thư chú.

trong thư chú Viết, lâu rồi không nhìn thấy nó. Hơn một năm nay nó không xuất hiện trong webcam với ông bà. Giờ chú muốn nó chụp hình cho chú xem. Vẫn câu dặn dò đừng nói với bà chú gửi hình về mà cất đi vào trong tủ. Nó cất đi vào trong tủ. Đứng lên đi ra thêu với bà.

Bà đeo kính... ngón tay vẫn đều đều trên khung thêu. Tuy ko phải là nhanh nhẹn như xưa nữa. nhưng bà chịu khó, bao nhiêu tiền thêu được cho nó đóng tiền học.

-Na... đi học... có thằng nào rủ đi chơi không được đi nhá.

-vâng.

-con Ngô bên nhà ông Dưỡng bỏ học theo zai đi mất rồi kia kìa. con mà nghe chúng nó là hỏng hết

Nó cười.

-con xấu... không ai dám thích ý.

-quên đi. hội con giai xóm nó nhắm con rồi đấy. ta phải dặn ông cấm chỉ. Đứa nào vào đây ông chửi chết.

-còn đi học không theo con được, nên phải nhớ nghe lời.

-vâng.

-có đứa con gái xinh xắn nhiều khi hãnh diện nhưng cũng vất vả. Cứ mỗi lúc thấy dất xe về nhà mới yên lòng.

-sau này lớn... kiếm chỗ nào tốt để gả con... ko được tin chúng nó... bọn con trai nhiều đứa không tốt đâu.

-mà mình còn bé... đứa nào nó cứ gần... xong bắt chuyện làm quen... rủ rê là không được tin chúng nó.

-vâng.

Nó cười.

-nói phải nghe... đừng có vâng để đấy nghe con.

-vâng.

Giờ nó cũng tránh hết . bọn con trai viết thư nó có trả lời bao giờ.
Mà không trả lời vài lần họ thôi., chứ chú Tùng nhà nó... đều như
vắt chanh. 1 năm 12 tháng... ko thiếu lá thư nào.

Nó cũng không biết trả lời sẽ gửi về địa chỉ nào. Vậy mà từ ngày nó
đi học lớp 9 đến giờ. Có địa chỉ là chú ấy cứ gửi.

Nhiệm vụ của nó là đọc, và không có hồi âm.

Tối nay. Nó mở chat yahoo cho bà nói chuyện với chú. Nó xin phép
về nhà chơi. Nhiều khi mẹ nó cứ nói đùa... nhìn nó giống kiểu con
gái lấy chồng về thăm mẹ. mà quanh xóm này toàn họ hàng... nào
có thể mong mỗi như vậy cho được.

Nó về nhà... thấy bà tự nhiên vui thấy lạ... nó nhìn bà.

-bà có chuyện gì đấy ạ.

-à... là thằng Tùng... nó nói về chơi, mang theo con Thằng Tuyên về.

-vậy ạ.

-hai bà cháu mình giờ bận rồi, thằng Tuyên nó gửi thằng Tôn về cho
bà cháu mình trông.

Nó cười...

-nhà có nó cho vui.

-uh... hay đấy. cứ chờ ông mày về thì chán chết... suốt ngày đi đánh
cờ.

Nó vào phòng mở bức thư chú Tùng vừa mới gửi. trong thư cũng
viết chú sắp về... mà sắp về là từ tuần trước nói hay tháng trước
nói... thì nó cũng không biết... ai biết lịch vụ thể mà ngóng trông.

Nó nằm lên giường tưởng tượng. Ko biết giờ gặp chú sẽ nói thể
nào. Chú có kêu nó làm lì ít nói như hồi trước hay không. Nó chỉ hay
ngại thôi... chứ không ít nói đâu mà.

Nó đi học, cả hội con gái đang chuẩn bị tập múa cho ngày kỉ niệm
20/11. Nó không có hứng với múa hát, nhưng làm chân lon ton bình
vôi thì được. Hội con gái cứ chỉ định nó vào cho đẹp đội hình, nhưng
mà nó học mãi không thuộc động tác nên bị đuổi ra.

-Quỳnh... mọi người. nghỉ uống nước đi.

Nó quay ra nhìn bạn lớp trưởng, bạn ấy là con trai. Lại hay quan tâm
nó. Nó ngại... đứng sát lại mấy đứa bạn. Lớp trưởng đưa cho nó
chai coca, nó thò tay cầm lấy nhưng không uống.

-Quỳnh uống đi.

-uh.

-này uống đi, người ta chăm sóc tận tình thế còn gì. Nhờ mày bọn
tao mới được thơm lây đấy.

Nó cúi xuống tùm tùm. má đỏ hồng.

-Quỳnh cứ thế này khỏi anh chết nhá.

-bọn mày nói linh tinh ít thôi. Ko bà tao biết lại chửi cho đấy.

-kệ... bà có đi học cùng đâu mà lo.
-nghe nói nhà bà nó có chú đẹp trai chưa vợ... chúng mày liệu mà
nịnh nó... ông ấy đi Hàn quốc... mấy năm nữa về... đẹp trai lại
nhiều tiền.
-thế à?
-sao không nói.
-thôi... chúng mày đừng có mà với vắn. Chú tao có người yêu rồi.
-kệ chứ...
-thế chú mày bao giờ về.
-chắc còn lâu mới về... chú tuyên tao đi có về nữa đâu.
-eo... thế lắm tiền lắm nhể.
-mày sang đây ở lại sướng, sau này mấy ông ý không về. Có bao
nhiều, ông bà cho mày hết.
Nó cười.
-xời được ông chú đẹp trai càng sướng hơn.
-chúng mày hâm... nhà có họ. Họ hàng bắn đại bác không tới...nhề
Cả hội nhí nháu. Nó thấy nóng ruột mà đứng lên đi về. Về đến
cổng... nhà nó có vẻ đông người đến... tiếng nói cười rộn rã vang từ
trong nhà ra. Bỏ nó đang tất tả thịt mấy con gà
-Na... con đi đâu giờ mới về.
-con đi tập múa ạ
-múa may gì giờ này... nhà có việc mà không về sớm mà làm đi.
-con, xin bà rồi.
-mà nhà có việc gì hả bố?
-là chú Tùng về.
Nghe câu đấy tim nó đập thành thịch... đôi mắt mở to... khẽ ngoái
đầu vào trong cửa nhà... nhưng mà... trong nhà chỉ thấy ông với
các cụ ngồi nói chuyện. Nó nghe như không tin.
-chú ấy về đến nơi chưa ạ.
-rồi...
-sao chú ấy không gọi mọi người ra đón...
-là tôi sợ có người say xe lại kêu.
Nó giật mình quay ra phía sau lưng. Chú Tùng nó cao, trắng, mặc
cái áo phông ôm body. Tóc nhuộm vàng khá phong cách. mắt nhìn
nó... đầy âu yếm... miệng tủm tỉm. nó đứng đờ ra đó. Nó lại ngại vì
bị nhìn, khuôn mặt đỏ ửng lên, nó lại cúi xuống.
-chú về sao không báo.
-có báo đấy chứ.
Giọng nói trầm ấm dễ nghe.
-báo mà khiến mọi người bất ngờ.
-bất ngờ thế mới vui.

Chú cứ nhìn nó chăm chăm... hại nó càng đỏ mặt.
Hơn 3 năm không gặp... nó đã lớn rồi... thay đổi hơn trước... nó vẫn trắng, nhưng tóc dài, đen, khuôn mặt trái xoan, cùng đôi môi đỏ hồng, đôi mắt hấp háy, có phần còn ngây thơ. Nó cũng cao lên, dáng người eo trong cái áo phông của hội múa.. nó giờ đang tuổi dậy thì... ra dáng thiếu nữ... bảo sao... khiến bao chàng si mê.
Chú Tùng nhìn theo nó bước vào nhà... nó ngại mà đi nhanh... thấy sau lưng mình nóng nóng. Nó thay quần áo ra... trời đã vào thu rồi, cái áo phông dài tay ôm lấy thân thể thiếu nữ... những đường cong đang hiện lên, hấp dẫn vô cùng.
Chú Tùng kể từ lúc thấy nó cứ cười tủm tỉm. thì thoảng gọi nó vọng từ đâu đó nó chỉ biết thừa... nó không dám mò ra gần chỗ chú... nó ngại...

-Na... ra hái thêm ít lá mơ đi con.

-lúc này chú Tùng hái rồi mà bố.

-vẫn thiếu.

Nó đi ra sau vườn, ở cuối vườn mới có giàn lá mơ... nó với lên hái... mãi suy nghĩ về cái người vừa gặp kia...

-với lên cao mà hái cho sạch chứ.

Nó giật mình rơi cả nắm lá xuống đất.

-ôi... chú làm cháu giật cả mình.

-ai làm gì mà giật.

-chú lên tiếng đi chứ... đứng ngay sau mà nói ai chả sợ.

-cháu vẫn sợ ma à?

-không... sợ gì nữa... cháu không nghe chú nữa đâu.

Chú Tùng cười... nó không dám quay lại nhìn chú... cứ kéo lá xuống hái...

-để chú giúp.

-thôi... chú vào đi không ma tịt bắn chú ngựa bây giờ.

-da chú dày lắm rồi, đừng lo.

-da tay hay da mặt chú dày...

-cả hai...

Nó khúc khích cười.

-Na... Na... có hai con mắt đang nhìn cháu kìa...

nó cúi xuống ko thêm quan tâm. Bé nó tin chứ lớn nó không tin đâu.

-chú đừng lừa... cháu không trẻ con nữa đâu.

-không... nói thật.

-thật cái gì mà thật.

-chú nói thật.

-đâu... chỉ đi xem nào.

-đây...

-đâu.
-cháu không tin à?
-cháu không tin có ma thôi.
-chú có nói ma đâu.
-thế chú nói cái gì.
-chú nói chú mà... hai con mắt chú đang nhìn cháu.
Nó phì cười ngẩng lên nhìn chú.
Chú cũng nhìn nó âu yếm., ánh mắt ấm áp. Nó ngại lại cúi xuống.
Chú Tùng có vẻ cũng ngại lây nó. Đứng né sang bên với lá trên cao hái xuống đưa cho nó.
-Na không trả lời thư chú... ko gửi ảnh cho chú... cũng không chat với chú... hóa ra là thế này.
-thế nào ạ.
-Na giấu chú
-giấu gì ạ.
-Giấu Na.
-Cháu giấu gì đâu.
Chú cười
-xém tí chú không nhận ra. Không ngờ... Na lớn... lại đẹp đến như vậy.
Nó ngại... ngẩng lên nhìn chú... bắt gặp ánh mắt chú thì cúi xuống.
-làm gì có...
-chú không tài nào hình dung được... lúc Na lớn lại như thế này.
-sau này... có ai làm người yêu Na thì sướng.
-có gì mà sướng.
-thì vừa đẹp người, vừa đẹp nét.
-cháu có đẹp gì đâu,. Cháu học kém... chậm hiểu... toàn bị cô dọa cho đúp.
Nó tủm tỉm
-quên đi, bà đi họp phụ huynh bà kể.
-kể gì
-học lực trung bình, hạnh kiểm tốt, nhiều người theo đuổi. cơ mà ... bà không biết... na đã là của ai chưa thôi.
Nó cười khúc khích...
-quên đi... cháu không là của ai hết... cháu là cháu của bà của ông thôi.
Chú Tùng nhìn nó... miệng cong lên thích thú
-là của chú nữa đúng không?
Nó cười khúc khích... cầm cả nắm lá trên tay đi quay vào kệ chú cứ với thêm chỗ lá khác.

-còn lâu nhé... cháu chỉ muốn là chính mình thôi... ko cần là của bất kì ai khác.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 7

Loading...

Mọi người đã về hết. Nó thu dọn xong đồ đạc cũng đi vào phòng. Một ngày làm việc mệt mỏi. nằm lên giường chưa ấm chỗ đã bị gõ cửa.

-vâng...

Nó mở cửa ra... chú Tùng đứng ngoài cửa với cái quần đùi và cái áo phông. Nhìn đẹp lắm ý.

-chú tìm cháu có chuyện gì?

-có chuyện thì mới tìm sao?

-thế chẳng lẽ chú kêu cháu cho vui à?

Nó vắn lại. Chú cười.

-ai dám... sợ cô quá.

chú Tùng đưa ra cho nó một cái hộp, đúng hơn là cái túi xách.

-cái gì đây ạ?

-cho Na cái này.

-cháu hỏi cái gì?

-cứ đóng cửa vào ngủ đi, nay chú mệt rồi, mai nói.

Chú Tùng quay đi, nó chưa kịp nói thêm câu gì. Đành đóng cửa lại. nó nhìn vào cái túi. Trong đó có cái hộp. Không phải một, là 2. Lúc đầu tính không mở nhưng cái hộp đẹp nên khiến nó tò mò.

Nó ngồi lên giường, kéo hai cái hộp ra khỏi túi. Cái hộp trắng là một cái điện thoại màu đỏ. Nó cầm lên nhìn quanh... cái này đẹp lắm nhé. Cất lại trong hộp của nó. Nó mở cái hộp bên cạnh. Bên trong là cái dây chuyền và một cái vòng tay. Mấy cái mắt nối với nhau bằng mấy trái tim bé xíu dễ thương. Nó cầm lên, khẽ tòm tòm, bất ngờ vì mấy món quà này. bên dưới cái hộp đó có một tấm thiệp mà không biết chú Tùng hay người bán hàng ghi sẵn trong đó. Dòng chữ mà nó không dịch ra hết được.

GIVE THE PERSON I LOVE.

Những chữ khác không dịch được chứ hai chữ cuối cùng thì trẻ con cũng biết. Nhưng mà buồn cười... chú có đưa nhầm không vậy. chú là chú nó... thích nó lắm sao được mà có I LOVE ở đây... chắc chú nhầm rồi.

Nó thu vào trong hộp cẩn thận cho vào túi. Mở cửa ra định mang

sang trả chú thì giật mình khi bà đứng trước cửa phòng. Nó thót cả tim.

-ôi... con làm bà giật cả mình.

-bà cũng làm con giật cả mình.

Nó cười... bà cũng cười

-bà lên đưa cho chai nước sâm, sợ con mệt.

-con không sao.

Bà cúi xuống nhìn nó cầm cái túi.

-con đi đâu đó?

-ạ... con...

Nó không dám nói chú Tùng cho nó cái túi này. miệng ấp úng rồi nghĩ xem nên nói gì.

-con đi sang đưa chú Tùng cái túi. Lúc chiều chú vội nên đưa con. con cất luôn vào đây. Giờ vào phòng mới thấy thì mang trả.

-thế hả. Nó chắc ngủ rồi, nay đi về mệt lại uống rượu vào.

-vâng. Khéo để sáng mai con đưa.

-uh... uống chai nước sâm này rồi ngủ đi.

-con không uống đâu ạ.

-uống đi.

Bà dúm cái chai vào tay nó, nó cầm lấy rồi đóng cửa. để cả chai và cái túi leo lên giường. Nó nằm mơ màng nghĩ. Có người yêu giàu cũng sướng nhỉ. Điện thoại đẹp, dây chuyền vàng. Đã vậy lại cao ráo đẹp trai như chú Tùng. Chú ấy cũng không khó tính, chỉ hay đùa dai, lại thương mẹ... giọng nói cũng hay. Chú Tùng cũng hay hát... mà giọng hát cũng hay... eo... chị Mến đợi đến giờ là đúng.

Nó nghĩ đến chị Mến, chị Mến cũng xinh gái. Gia cảnh cũng khá giả không kém nhà chú... cái nhà 3 tầng đầu làng phần chị ấy... chỉ cần chú gặt đầu là ok ngay... môn đăng lại còn hộ đối nhỉ... đúng là người giàu mới yêu người giàu.

Nó thì chưa bao giờ nghĩ đến nó sẽ yêu một người đàn ông giàu có như chú. vì chú là chú nó. Ko thể nào...

Nó tỉnh dậy sớm... chú cũng đi ra tập thể dục về... thói quen từ ngày đi bộ đội. chú đi qua bếp thấy nó lúi húi nấu bữa sáng thì đi vào.

-có gì mà thơm thế Na.

-có gì đâu. Hôm qua còn nhiều thịt gà, cháu nấu cháo gà với nấm hương.

-thơm lắm ý.

-chú tắm đi rồi ăn. Cháu còn đi học.

-nghỉ một hôm đi với chú

-đi đâu ạ

-đi gửi quà cho nhà mấy đứa bạn

Nó cười.

-cháu không nghỉ được, chú đi một mình đi.

-ơ... có hai người nó mới vui chứ.

-chú vui chứ cháu nghỉ cô cháu chửi thì vui nổi gì.

Chú Tùng đứng sát nó chút nữa. nó ngại mà cúi xuống.

-chú đi tắm đi. để xuống ăn cho cháu dọn.

Chú có vẻ dối, đứng bên lầu nhà.

-cháu cứ ăn xong rồi đi. chú tự dọn.

Nó quay lại nhìn chú. Thấy chú lờm thì đỏ mặt. Tính quay đi mới nhớ ra.

-chốc cháu trả chú cái túi hôm qua. Chú đưa nhầm cháu rồi. quà chú tặng ai hay quà bạn chú đấy.

-ơ... nhầm đâu mà nhầm.

Chú ngơ ngác.

-nhầm thật mà.

-cháu hâm à... đồ của chú ,chú lại không biết.

-đồ của chú nhưng có khi hai cái túi giống nhau nên chú đưa nhầm. thôi... chốc cháu trả chú rồi chú đi mà xem lại.

-này... đừng có mà vớ vẩn.

Chú Tùng nói to

-có chuyện gì đấy hai đứa. sáng sớm đã gây nhau rồi.,

-con có nói gì đâu, là chú ấy cứ thích gào lên chứ.

-gào cái gì?

Chú tùng nhẹ giọng lờm nó rồi quay đi.

-anh lên tắm đi, không phải vừa về đã chòng chọc cháu.

-con có làm gì đâu.

Chú ấy vừa đi vừa vò cái áo lên đầu vẽ chán đời. nó khẽ cười. múc cháo ra bát để lên bàn.

-con cứ ăn rồi đi học đi nhé... qua ông ngủ muộn nên cứ để bà dọn cho.

-vâng.

Nó chuẩn bị cho mình một bát nhỏ. Rồi ngồi xuống ăn.

-ăn gì sớm. thế mà không chờ.

Nó ngẩng lên. Chú Tùng tắm xong, lại quần đùi áo cộc. Tóc còn ướt nhìn bụi bụi... phong cách lắm.

-cháu đi học. Muộn mất.

-chốc chú chờ đi.

-thôi... trường đông con gái.. chúng nó mà trông thấy chú cháu lại khổ

-sao mà khổ?

-thì có chú ế vợ là khổ rồi.

Nó cười ngại cúi xuống.

-ế là ế thế nào. Chẳng qua chưa tìm được người để mình cho thoát ế.

Nó phì cười

-có đấy.

-ai...

-chị Mến... chị ý chờ chú về lâu rồi đó.

-thôi chú xin cháu cho chú tí bình yên.

-cháu nói thật... chị ý vẫn chờ chú mà... chị Mến mê chú chết đi được.

-này này... cháu tin cháu nói thêm câu nữa cháu ăn cả bát cháo không?

-thì cháu đang ăn cả bát cháo đây.

Nó cười khúc khích.

-chị Mến được cái nhà 3 tầng ở đầu làng. Chú lấy chị ấy thì ...

-tao không tham tiền đâu.

-nhưng chị ấy đẹp lắm.

-tao không tham sắc.

-thế chú Tham gì?

-tham gì kệ tao.

Chú hậm hực.

-chị Mến hỏi thăm chú suốt... chốc đi qua thảo nào chị ấy cũng hỏi. cháu mà nói chú về rồi thì ...

-cháu chết với chú... cháu nghỉ học đi.

-còn lâu.

Nó cười.

-được rồi... nó có nhà 3 tầng mang ra các... thế Na có cái gì các nào...n ới chú xem.

-cháu á...

Nó ngừng thì... nhưng cúi xuống ko dám nhìn chú vì ngại.

-cháu có mỗi cái thân vừa nghèo ,vừa học dốt

Chú Tùng khúc khích.

-con gái không cần học giỏi., chỉ cần giữ tiền giỏi cho đàn ông được rồi.

-cháu không biết giữ tiền.

-sao vậy?

-vì cháu có tiền đâu mà giữ.

Nó cười, đứng lên thu cái bát vào chậu.

-chú ăn đi rồi rửa bát cho bà nhá.

-thế cháu đã đi học á?

-vâng

-sớm thế.

-vâng. Cháu còn qua chỗ chị mền

-qua chỗ cái mền làm gì?

-thì...

-này... đừng có mà ăn nói linh tinh. Ăn đòn đó.

Nó cười. chú Tùng sợ chị mền... sợ cái cách chị ấy theo đuổi...

người ta gọi thế là cộc đi tìm trâu. Mà bọn con trai hình như không thích như thế thì phải.

Nó thấy bình thường mà... chị mền cũng là con gái, cũng là người, chuyện con gái yêu và tỏ tình con trai có gì mà xấu, ầy vậy mà mọi người lại cười chị ấy là sao.

-chú nói cho cháu biết... cháu mà nói với nó là chú không tha đâu.

-chị ấy yêu chú mà.... cho chị ấy cơ hội.

-đừng có mà vớ vẩn. Giờ có ai nói thích cháu cháu có cho người ta cơ hội không? Xem phim ngôn tình ít thôi.

-cháu còn bé khác.

-thôi... còn bé ở bên kia nó yêu nhau, nó ngủ với nhau rồi đấy.

Nó ngượng đỏ chín mặt... chú Tùng cũng ngại vì nhớ lời nhưng mà không dám cãi chính. Nó then quay lên phòng thay đồ., đến lúc đi xuống dắt xe thì chú đứng cồng.

-liệu về đấy nhé.

-vâng... cháu qua chỗ chị mền tí cháu về ngay.

-đừng có mà nói gì với nó.

-trước sau chị ý cũng biết. Chú cứ gạt cho chị ý vui.

Chú tức quá không làm gì được. Cảm giác có lẽ muốn choảng cho nó phát khời nói ngang. Nó dắt xe ra cổng. Chú đứng nhìn theo nó đạp xe đi.

Trưa đến... tan học... không biết đi đâu về mà đã đứng cồng trường chờ nó.

Nó vừa nói chuyện với mọi người vừa dắt xe ra cổng thì đâm vào bạn đi trước. Cổng trường nay tắc ghê. Đến lúc đi ra mới thấy hội con gái đi chậm lại một nhịp vì cái kẻ đỡ xe dưới gốc cây và đang đứng dựa lưng vào đó. Tay cầm điếu thuốc hút vì chờ đợi.

Nó đi ra, cau mày...

-này... ai mà đẹp trai không kìa.

-eo ôi... đến tìm em nào trường mình thế?

-đẹp nhờ... có anh này theo đuổi tao bỏ mọe học lấy anh ý cũng cam lòng.

-ôi, đã cao lại còn đẹp. Body chuẩn người mẫu luôn.

-tao xin chết... tao chết đây.

-chúng mày đưa nào ra xin số điện thoại, hỏi tên địa chỉ hộ tao cái.

-chúng mày hâm à?

Nó quát lên. Lườm cái người đang đứng kia rồi im im đạp xe về. Người ta trông thấy bóng nó cũng nhảy lên xe đuổi theo.

-Na... Na...

Cả hội con gái quay lại nhìn... rõ là nhìn chú ấy chứ còn nhìn ai.

-này... mày quen ông ấy à?

-không.

Nó vung văng đạp xe đi. chú ấy vẫn bám theo.

-Na...

-này... ông ấy quen mày, tìm mày đấy.mẹ mày... thế mà nói không quen là sao.

Nó ngại. cầm cổ đạp xe. Bọn con gái đi sau quay lại nhìn chú.

-em chào anh.

-uh... chào các em.

-anh là bạn Quỳnh ạ

-uh... anh là bạn Quỳnh.

-thế mà Quỳnh nó không nói với hội em về anh.

-thế à?

-thế anh tên gì?

-anh tên Tùng.

-tên đẹp thế.

-nhà anh ở đâu.

-nhà anh gần nhà Quỳnh

-sao hội em chưa gặp anh bao giờ?

-anh đi làm. Giờ mới về.

-nay anh đi đón nó đấy hả?

-uh.

-thế mà nó thế kia... chắc nó giận anh à?

-uh

-nó giận thì kệ nó đi, quen em, em không bao giờ giận.

-anh có số điện thoại không cho em.

-anh có.

Ông ấy thản nhiên vừa đi theo cả hội vừa buôn chuyện với mấy đứa bạn nó.

-cái Quỳnh nó kêu lắm anh ạ.thôi... chúng mình yêu nhau đi.

-quỳnh nhiều người yêu lắm à?

-vâng... nhưng mà nó chả thích đứa nào... chắc có anh đẹp trai thế này không thích là phải.

Chú cười thích chí.

-mà có người yêu cũng không thèm báo cáo với bạn bè.

-được rồi... chiều có đi đâu không anh thay mặt Quỳnh mời các em

đi chơi.

-chiều nay thì không được. Chiều mai đi anh. Mai hội em đi tập văn nghệ.

-văn nghệ gì?

-văn nghệ 20/11

-Quỳnh cũng đi hát cơ á.

-không, nó làm chân phục vụ thôi anh. Không vào showbit được.

-uh.. cho nó ngồi ngoài em ạ... không nó hát khán giả chạy về hết.

Chú cùng cả lũ cười thích trí vì trêu được nó., nó giận mà đồ lại, lườm một cái cháy mắt rồi đạp đi nhanh.

-anh nhớ nhé. Mai chúng em không gặp anh chúng em mang con kia ra xử.

-anh hứa chiều mai anh qua.

-anh qua trường chờ hội em nhé.

-uh. Nhớ đừng cho cô kia vào đội nhé... hại cả trường được bữa tra tấn mất thôi.

Anh đừng có mà nói thế... nó giận bây giờ.

-kệ

Cả hội con gái nhao nhao.

-ê... sượng nhé...

-sượng gì... chú tao đấy chúng mày ạ.

-chú nào?

-ông chú nhà tao đi về rồi đấy.

-ôi... đây á?

-uh....

-đẹp trai thế.

-uh...

-eo ôi... tao mà như mày tao cứ nhận là người yêu đi cho hãnh diện.

-mày hâm à? Chú là chú... chứ ai dám nhận là người yêu... người ta biết người ta cười cho.

-kệ...

-kệ là kệ thế nào. Chú cháu, yêu nhau làm sao được.

-vậy giới thiệu tao nhá.

-uh... để tao giới thiệu cho.

Ông ấy hăng giọng, ý nói nghe được câu nó nói. Nó quay ra nhưng không nhìn. Cầm đầu đạp xe đi

Cả hội con gái rẽ về nhà, còn mình nó đạp một đường. Chú tà tà đi xe theo đằng sau. Khuôn mặt cau lại

-Na...

Nó không thèm trả lời.

-Na...

-cháu đã bảo chú đừng có tới trường rồi cơ mà.
-thì chú tiện qua đón cháu. Nhưng cháu vừa nói cái gì vậy?
-nói gì ạ.
-chú không khiến cháu giới thiệu.
-ai bảo chú xuất hiện.
-chú đi đón cháu, mọi người nói chú là người yêu cháu. Thì cháu cứ nhận đi
-chú hâm à? Ai người ta mách bà thì sao.
-bà hiểu mà...
-cháu không nhận mấy thứ vô lý ấy đâu. Chú là chú , người yêu là người yêu. Chú thì làm sao mà làm người yêu được.
Chú tự nhiên mắt đỏ ngầu lên nhìn nó... rồi một lúc sau không nói không rằng gì phóng vù đi... mặc kệ nó đạp xe về một mình. Nó nhìn theo rồi thở dài...nó nói sai à... chú cháu... sao mà yêu nhau được.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 8

Loading...

Chú giận nó đến chiều. đi qua rồi đi lại đều lườm nó. Nó thì ngại... thấy ai nhìn cũng đỏ mặt mà cúi xuống

Chiều đến , nó theo bà ra đồng làm cỏ cho rau. Chú Tùng không thấy nó ở nhà cũng mò ra đồng. Hết vụ gặt. Hai bà cháu tranh thủ trông khoai. Nó thích khoai lang đồ sột sột... nên cứ nhớ nhớ bà đã dỡ một ít về cho nó đồ rồi.

Nó cầm xô tưới còn bà ngồi nhặt cỏ. Công việc không có gì là quá nặng nhọc hết.

-mẹ đang làm gì thế mẹ.

Chú Tùng đứng trên bờ nói vọng xuống.

-anh không thấy mẹ đang nhặt cỏ sao mà hỏi?

-có... nhưng thích hỏi

Chú Tùng cười nhìn nó. Nó kệ. Nó xách nước tưới ít rau cải đang nhú lên. Chăm cho tốt thì chú tùng trước khi đi cũng được ăn.

-Na để thằng Tùng nó xách nước cho. lại đây nhặt cỏ đi cho nhanh.

-thôi, con còn cho tí đạ vào đây để tưới.

-Cứ để đó, Tùng nó làm được.

Nó ngẩng lên, ông chú nhìn nó cái miệng vẫn cong lên vẻ dỗi hờn.

Nó nói sai gì sao mà ông ấy lại như thế cơ chứ. Nó đưa cho chú Tùng cái ô doa rồi đi lại chỗ bà. Chú Tùng cũng lon ton ra xách nước nhưng vì khỏe tay nên xách xô đầy. nước sóng ra ngoài làm đường đi trơn, nhìn ông ấy bước càng ngày càng khổ sở.

Chú Tùng làm một lúc mà mồ hôi nhễ nhại, chân tay nắm nem đường trơn nhìn chú ta đi đến là khổ sở. Nó và bà ngẩng lên nhìn, rồi cười.

-mẹ... sao lại phải cho đạ vào đây.

-cho đạ nó nhanh được ăn, lá rau non không đắng gắt.

-cái Na nó tính luống đó ăn được cho đến bao giờ anh đi nên nó tranh thủ cuốc rồi gieo đấy.

Chú nhìn nó tủm tỉm. nó ngại cúi xuống.

-xong chưa, ra nhặt rau cho mẹ.

-con còn xô nữa.

Chú Tùng đứng lên múc 1 xô với 1 cái ô doa đầy nước đi vào ruộng.

Nhưng vì lỗi mòn đã quá trơn nên đi được một quãng thì trơn ngã sống soài ra bờ. chân va cái mảnh gì đó chảy cả máu.

Nó đứng lên bước lại nâng chú Tùng lên. Tay phủ áo. Kéo áo rồi kiểm tra cơ thể chú

-thôi, chảy máu chân với tay rồi.

-không sao.

Chú Tùng cười ngại. ko dám nhìn mặt vì đau.

-may không sâu, chỉ xước nhẹ trên da thôi, tối cháu rửa còn cho.

-có cái chuyện cuối cùng mà anh cũng không cần thận được

Bà càu nhàu, đứng lên lom khom vì đau lưng.

-con không sao đâu, mẹ cứ về đi, chốc con cả Na hái rau xong rồi về.

-thôi, để mẹ làm cho xong, chờ anh rồi lại đổ bể hết.

-thôi... mẹ cứ về đi. về xem bố con về chưa.

Nó thấy lưng bà đã mỏi nên cũng đồng tình với chú.

-bà cứ về đi, con nâng chú Tùng lên rồi con ra hái rau.

-được rồi.. thằng tùng ra rửa chân tay rồi hãy về nhé.

-vâng.

-ta về trước đây.

Bà lưng thưng đi bộ về. Nó và chú đều nhìn theo, cho đến khi bà đi một quãng xe nó mới quay lại với thực tại. nó nhìn chú, thấy chú Tùng nhìn nó từ khi nào. Khuôn miệng khế tằm tằm. đôi môi cong lên thích thú. Nó ngại mà cúi xuống, định rồi ra quay đi thì chú nắm tay... cái nắm tay có thể là vô tình nhưng mang đến một luồng điện mạnh chạy vào người nó. Nó thấy tim mình đập thình thịch, má đỏ hồng lên.

-chú ra rửa tay đi

Nó nói giọng nhẹ. Chú Tùng vẫn nhìn nó chằm chằm.

-Na lớn khác Na hồi bé nhiều nhỉ?

-cháu khác chỗ nào.

-ngày xưa Na bé gầy tong teo. Tóc cắt nham nhở, da thì lang lang chỗ trắng chỗ đen. Trông... buồn cười lắm.

-chú Biết.

Nó cong môi.

-tôi 10 tuổi cô mới để cô à... đến lúc cô biết chạy theo chúng nó sang nhà tôi thì tôi vào cấp 2 rồi đó.

Nó cười khúc khích.

-chú hơn cháu 10 tuổi mà cháu thấy chú như trẻ con, tính vẫn còn như thằng Gấu.

-ai nói thế... chẳng qua Na tính như bố mẹ chú rồi. ở với ông bà lâu Na tính tình cũng như bà già 50 ý... cổ lỗ, bảo thủ, ít nói...

Nó cười...

-thì về nhà, ông thì đọc báo với đọc sách suốt ngày, không thì đi đánh cờ, bà thì đi chơi, ngồi lâu không ngồi được. Mà giờ ông bà lớn tuổi, nói mấy câu là ông bà lại dận, nói gì cũng phải nghĩ cho kĩ. Nói ít mới nghe được người ta nói. Mới hiểu được người ta. Vậy thì có cơ hội nào mà nói.

Nó vừa kể vừa khúc khích cười.

-thế thì chết tôi.

Chú đập tay vào đầu suy tư... nó cười

-có gì mà chết.

-Sau này bố mẹ khó tính, thêm bà vợ khó tính nữa thì sống sao?

-chú yên tâm, cháu thấy chị Mến dễ tính mà.

-uh

Chú Tùng tròn mắt nhìn nó.

-chú Biết nó dễ tính, nhưng nó đéo liên quan đến câu chuyện của chúng ta nghe chưa?

Chú hậm hực...

-chị Mến lại còn....

-thôi...

chú Tùng đưa tay bịt mồm nó lại. kệ cả việc tay chú nắm bụn .

-chú không muốn cháu nhắc tên nó trước mặt chú. bỏ qua nó ngay.

-nhưng mà

Chú Tùng ép tay chặt vào miệng nó.

-cháu nói thêm câu nữa là cả nắm bụn này vào mồm cho xem

Nó tròn mắt rồi im bặt. Chú Tùng rút tay ra nhìn nó tủm tỉm cười.

-Na...

-nhìn cháu dễ thương lắm nhá.

Được câu khen nó lại ngại ngại mà cúi xuống. Má đỏ ửng lên nóng hổi.

-chú đừng có mà linh tinh.

-chú nói thật mà...

Chú Tùng tủm tỉm về tinh quái

-nhìn cháu như con mèo yêu lắm ý.

Chú Tùng chấm thêm ít bụn chát lên má nó mấy cái râu dài hết cả quả má trắng hồng.

-chú....

Nó bất ngờ... hai mắt mở to quát. Chú tùng sảng sặc cười. vợ thêm nắm bụn bả thêm vào cái má nó. Nó tặc lên đánh cho chú mấy cái chú đỡ, rồi cũng cầm nắm bụn chát lên má trả chú. hai đứa ngồi bờ ruộng ném bụn nhau chí chöhe, mọi người đi qua chỉ biết nhìn rồi cười. cho đến khi cả hai đứa toàn thân một màu nâu bụn đất, mới

nhìn nhau ngật nghẻo cười.

-thôi, cháu ra hái rau đây không bà mắng bây giờ.

-rửa tay chân đi đã.

-thôi, nhanh còn về nấu cơm.

Nó quay đi, chú Tùng lại nắm bàn tay nó giật lại. một lần nữa tim nó lại đập. Má nó lại hồng, điện lại chạy từ tay lên não.

-ra rửa tay đi, người ta ra nhặt trước. Chốc xong thì ra túm vào nhặt rồi về.

Nó áp úng

-thế... còn...chú.

-đừng lo.

Nó gật đầu với ánh mắt cương quyết của chú. rồi quay ra máng rửa lại mặt mũi chân tay. Chú Tùng hái một nắm rau cải bên luống kia rất nhanh rồi đứng lên. Nó cúi xuống nhìn.

-chú làm gì mà nhanh thế.

-thì vợ phát là được nắm đây này.

Chú Tùng đưa ra, nó khẽ cau mày.

-chú...

Nó tỏ vẻ bất bình

-đấy, người ta làm nhanh như thế còn gì

Chú cười.

-nhanh cái gì... ngồi xuống nhặt những cây to ăn trước còn cây nhỏ ăn sau. Chú vợ hết thì mấy cây bên kia ăn lại già mà bên này trồng đất.

Ông ấy ngờ ra, nghĩ nghĩ, có lẽ cũng hiểu ra vấn đề thì cười cười.

-không sao. Ăn chỗ này non, ngọt. Giống như cháu bây giờ ý. Hí hí Nó nghe ông ấy ví nó ngon và ngọt thì đỏ mặt lờm. cái ông chú này cũng dề như mấy thằng con trai khối trên của trường nó. Nhìn thấy hăm. Nó ko thềm nói chuyện mà quay đi bỏ về. Chú Tùng lon ton đi theo. Tay vẫn ôm nắm rau vừa đi vừa tỉa. miệng rử rê.

-tối nay đi sang làng bên với chú tí được không?

-có chuyện gì?

Nó nói lạnh lùng, chân vẫn bước. Nó nhớ lời bà dặn, không được cười với bọn con trai, kể cả chú. nhưng nó chả biết, càng lạnh lùng hội con trai càng tò mò, càng muốn khám phá.

-sang nhà mấy thằng bạn chú chơi.

-chú đi chơi với con trai chú rử cháu đi làm gì? Bà không cho đi đâu.

-thế cháu có muốn đi không?

-cháu không

Ông chú hựt hẫng khi thấy nó trả lời nhanh như thế. Cái mặt phụng phịu.

-đi chơi cùng chú tí., chú lâu không về không nhớ đường.
-cháu không sang đây mấy nên không biết đường đâu.
-thì không biết đường chú chờ đi.
-chú không biết đường mà.
-thôi... cháu không phải lý sự. Chú rủ đi cho vui mà.
-cháu không đi đâu, cháu không đi chơi tối bao giờ.
-có chú đây mà.
-chú hỏi bà. Bà đồng ý không?
-bà đồng ý thì đi nhá.
-vâng. Bà đồng ý thì bà với chú đi.
Nó cứ thế bước nhanh. Chú bị nó lừa một vỏ thì ấm ức. Bước nhanh lại lấy cái tay bần nhéo mạnh vào má nó một cái đả nững. Nó vẫn cười .
-còn cười được
Chú Tùng hậm hực. Nó đi nhanh về. Bà đã cầm cơm. Nó vào nhặt rau còn chú Tùng chạy lên tắm rửa. đến lúc tắm xong chạy xuống giành nấu cơm cho nó đi tắm.
-thôi... chú để cháu nấu xong rồi đi tắm sau cũng được.
-thôi đi đi.
-nấu canh chú nấu được.
Giành nhau một hồi nó cũng thua. Không phải chú thắng mà nó để chú thắng vì không muốn chú cứ chạm vào nó... từng luồng điện chạy từ chỗ đó lên não đủ làm nó thấy bối rối. nó không cho phép mình có những suy nghĩ không hay.
Tắm xong xuống nhà thì cơm cũng được dọn ra bàn. Bà nó đang ngồi nhìn bàn ăn, miệng khẽ tủm tỉm cười.
-xem nào... gọi bố vào ăn cơm đi con.
Chú Tùng đi ra mời ông vào ăn cơm. Nó bước lại nhắc nồi cơm ra bàn. Bà cầm cái đĩa gắp miếng rau cải nấu tôm, nhưng tôm đi đằng tôm còn rau cải thì tan vào trong nước. Bà nén cười.
-Thằng Tùng nó nấu cho ông ăn cải nấu tôm đấy ông ăn đi.
ông cũng thò đĩa gắp, khẽ cau mày khi rau cứ nhào ra như cháo vào nước. Nó nén cười, ông kén ăn... không biết có ăn được món này. chú Tùng quay ra nhìn nó cau mày lờm.
-ăn được ông ạ. Ngày xưa em lấy ông. Ông vào bếp nấu cơm cho em ăn hồi để thằng Tuyên mà trên sông, dưới khe, ở giữa thì như cháo đặc. Được quả trứng hấp thì nỏ tung trong nồi.
Không nhìn được nó phì cười. ông cau mày.
-từ sau đừng nhận nấu cơm nữa Tùng ạ. Cứ kiếm nhiều tiền cho vợ nó nấu cho mà ăn.
-vâng

Chú tằm tìm nhìn nó. Nó ngại đang cười mà cúi xuống.

-mẹ ơi.

-anh nói đi.

-chốc cho Na đi cùng con sang bên Đầm trạch nhé.

-có việc gì.

-sang nhà đưa bạn con gái. Nó gửi cho mẹ ít quà về.

-anh đi một mình không được à?

-sang nhà con gái người ta lại tưởng cửa con nhà người ta ngại chết.

-đâu... mặt mũi thế nào mẹ xem... được thì cửa chứ sao.

-mẹ nghĩ con mẹ không thích mà nhích á. Quên đi.

-thế anh định thế nào. Ưng đưa nào đi rồi về. Đừng đi như thằng Tuyên, mẹ chán lắm. con Na cũng phải đi lấy chồng mà.

-mẹ yên tâm. Bao giờ cái Na nó lấy chồng là con ở nhà luôn với mẹ...

-thật không

-thật ạ.

-bà không cần chọn đâu xa. Chị Mến vẫn chờ chú Tùng từ mấy chục năm nay.

Chú Tùng nghe được quay ra nhìn nó mắt tròn. Nó kệ., cứ cười rồi nói.

-bà cũng biết bà nhỉ?

-uh...nó cũng thỉnh thoảng mới qua.

-chả qua chú Tùng chưa thích thôi, chứ cháu thấy chị Mến cũng xinh. Mở cửa hàng ở cái nhà 3 tầng đó, bố mẹ chị ý cho. sau này chú Tùng lấy chị Mến cũng ra đấy mở cửa hàng

Chú Tùng tức quá, đưa chân ấn vào chân nó đến đau, nó khế cau mày đá ra.

-cái con bé đấy nó bị hăm đấy... không tiêu hóa nổi.

-chị ý xinh nhờ bà nhờ.

-uh... nhìn cũng được nhưng mà phấn son quá. Ăn chơi quá.

-chị Mến mà về với bà là ko phấn son nữa đâu, bà yên tâm.

Chú Tùng ko chịu nổi. đưa tay sang cấu cho nó phát vào đùi nó giật nảy người nhìn sang. Cái chạm đau như luồng điện mạnh chạy lên não. Nó lại ngại

-mẹ bỏ qua chuyện con Mến đi. chốc cho cái Na đi cùng con, không hội bạn lại bắt uống nhiều.

-được rồi, hỏi cái Na.

-con phải đi học

-học cái gì, học dốt ở nhà chồng nuôi.

-chồng cháu nghèo không nuôi được

-tao nuôi

Chú cau mày gắt. Bà cười

-thôi Na không trêu chú nữa. chốc đi với chú đi, nhớ đừng để chú uống nhiều không đi đường sao thì ông mắng cho đấy.

-vâng

Nó gật đầu cúi xuống. Liếc sang nhìn ông chú đang cười đắc ý... ánh mắt nhìn nó như tỏ thái độ... chốc nữa đi thì chết với ông ấy rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 9

Loading...

Ăn cơm xong nó lấy cùn ra , tay cầm gói băng tiến lại.

-chú đưa chân đây cháu xem cho.

Chú ngẩng lên nhìn nó, đôi môi khẽ cong lên thích thú. Ngả lưng ra ghé gác lên bàn.

-đây.

Ngoan ngoãn nghe lời cho dù không biết mình sẽ đi về đâu.

Nó ngồi xuống. Đổ cùn ra chén, nhúng bông vào. Sau đó xoa lên chỗ đau.

-ái za... sao mà xót thế.

-chú ngồi im.

-xót lắm mà.

-sắp khỏi rồi.

-khỏi cái đầu cháu. Mẹ chú ngày xưa lau oxi già hay thổi vào cho đỡ xót. Na thổi hộ cái.

-cháu như ô sin của chú ý.

-giúp thì giúp cho chót. Cháu mà tốt bụng sau này ông trời phù hộ cháu có ông chồng đẹp trai, yêu vợ, như chú. rồi có một lũ con trai xinh gái đẹp như cháu. Ok.

-thôi, cháu xin chú chém ít thôi.

Chú Tùng cười khúc khích, thi thoảng nhăn mặt vì nó phải loại hết bùn đất bên trong vết thương. Miệng nó chu lên thôi thôi hơi mát vào chỗ đó cho chú bớt xót. Chú cứ nhìn nó chăm chăm. hai nó đỏ mặt mà không dám nói gì. Bà đang ngồi ngoài kia.

-xong rồi đi Na nhé.

-cháu chưa học bài.

-thế học có giỏi hơn không?

-không hơn nhưng cũng không ngu đi là được. ngày mai cô giáo gọi lên bảng còn biết mà trả lời không thì vào sổ đầu bài chứ sao.

-thì ngày mai xin nghỉ ốm.

-chú hay nhỉ. Cứ xui cháu nghỉ học là sao.

-học làm gì? Quan trọng nhất của phụ nữ có 3 điều cháu biết là gì không?

-là gì?

-là một người biết cầm tiền cho chồng mà không cần hỏi vì sao.
-gì nữa?
-nấu cơm ngon cho chồng muốn về ăn cơm.
-gì nữa?
-yêu chồng và...
Ông chú nói lấp lửng... có lẽ không muốn để nó nghe vế tiếp theo.
Nó ngẩng lên tò mò.
-và gì nữa.
-thôi... cháu còn bé... lo học đi... đừng quan tâm chuyện người lớn.
Bao giờ tốt nghiệp cấp 3 rồi chú chỉ cho.
Nó cong môi lên.
-thế mà chú cũng nói được. Chú vừa bảo cháu không phải học. Giờ lại bảo học. Chú nói vậy ông sẽ bảo chú... càng nói càng giống như nhai tóc. Rồi tận trong ruột.
-ơ này....nói cái gì vậy?
Nó cúi xuống, không dám nhìn lại cái ánh mắt sắc như dao của chú.
chú đưa bàn tay nâng cằm nó lên.
-sao lại nói như thế?
-ko sao.
Nó đòi cúi xuống mà chú Tùng không cho . tay vẫn giữ cằm nó.
-đã nói là còn ít tuổi chưa nên hiểu nhiều. hay muốn lấy chồng chứ gì... tò mò đúng ko?
Chú Tùng nghiêm giọng. Nó ngại. ko cúi xuống được thì cụp mắt xuống. Ko dám nhìn. chú Tùng ngồi im... nhìn nó và làm gì đó.
-Tùng ơi... Na ơi... đi sớm đi không muộn rồi.
Cả hai giật mình ngẩng lên. Chú Tùng nhả tay,. Nó đứng lên. Mang bông ra bỏ vào thùng rác. Chú Tùng lấy băng tự dán vào chỗ đau rồi đi ra lấy chìa khóa xe. Đứng chờ nó ở dưới bậc nhà.
-Nhanh nhanh lên không về muộn.
Cái mắt nhìn nó như lườm nhưng cái miệng vẫn giục. Nó đi vào nhà. Mặc cái quần bò rồi đi ra.
-gì mà quần bò.
-kệ cháu. Người ta cười cho.
Chú đi ra xe. Nó đi theo rồi leo lên . chú Phóng đi vào màn đêm tối.
đi hết cả đường làng mới quay sang nói với nó.
-mang cái túi này sang gửi nhà thằng Kiên rồi về luôn.
-sao chú tưởng sang đây chơi với hội bạn.
-thì hội nó có rủ nhưng mà ép uống rượu nên ngại.
-cứ sang, người ta mất công mời.
-sợ say rượu lại làm mấy chuyện linh tinh.
-linh tinh gì mà linh tinh.

-thì đàn ông say rượu hay phức tạp lắm.... thôi.

Chú Tùng phóng nhanh, qua chỗ cổng nhà bạn thì ngó nghiêng.

-Thế mà còn nói không nhớ đường.

Nó càu nhàu. Và cứ ngồi trên xe nhìn lưng chú ấy. rõ là lưng thẳng... dài... eo đẹp... vai rộng... nói chung là được. Tiếc là chú của nó...thế thôi.

Người nhà anh Kiên ra mở cửa.

-vào nhà đi.

Chú Tùng nói với nó như nói thầm. đỡ nó xuống xe, rồi dắt xe vào.

Ngôi nhà khang trang mới xây, nhìn sáng lắm. cả hai đi vào bên trong. Ngồi trên ghế nói chuyện với mẹ anh Kiên. Nhà anh Kiên mất bố. một lúc sau... cô em gái anh Kiên đi từ trong phòng ra. Liếc nhìn hai chú cháu nó rồi bước lại ghế ngồi.

-em chào anh... em chào chị.

Nó gật đầu rụt rè.

-em chào chị.

Cô em gái anh Kiên nhìn chú Tùng chăm chăm, ánh mắt đưa đẩy.

-bây giờ em mới được gặp anh ở ngoài, không ngờ đẹp hơn trong máy tính.

Chú cười.

-có gì đâu em.

-được cái bên đó khí hậu dễ chịu, ai cũng đẹp nhỉ.

-không... anh thấy anh vẫn thế.

-thế dạo này công việc anh thế nào?

-cũng bình thường thôi.

-anh về bao nhiêu ngày.

-anh về 25 ngày.

-vậy hôm nào sang nhà em ăn cơm. Tiện hướng dẫn em thêm thủ tục giấy tờ... em cũng chờ học định hướng thôi.

-anh có nghe Kiên nói rồi.

Hai người nói chuyện qua lại. đến khi câu chuyện đó kết thúc. Nó ngồi nhìn cô gái và chú. Thấy cô gái có vẻ đã thân quen với chú Tùng. Rõ là họ nói chuyện với nhau thường xuyên giống bà ý. Nó thoáng buồn. Đã vậy.. cô kia tỏ thái độ thích chú... còn sắp sang gần chú nữa chứ... nó càng thấy lòng nặng hơn. Nó vẫn ngồi im.

-thế đây là em anh à?

Chú Tùng nhìn sang nó... khẽ tủm tỉm.

-không.

-sao hai người giống nhau thế.

-giống không?

Chú Tùng cười

-từ nãy em cả mẹ cứ tưởng anh em.

-vậy à?

Chú Tùng cười tươi nhìn nó.

-đây là người yêu anh.

Nó giật mình., tròn mắt nhìn chú.chú khẽ kéo ngón tay út nó ra hiệu.
nó vẫn ngồi im và đờ ra... nó thấy tim mình đập nhanh... còn dây
thần kinh đờ ra mất một hồi.

-người yêu anh á?

-uh.

-sao trẻ thế.

-học lớp 12.

Chú Tùng nói tăng tuổi nó.

-trẻ quá... anh Tùng giỏi nhỉ... چرا được cô bé thế này.

Cô gái kia đổi ánh mắt nhìn nó. Khẽ liếc vẻ không hài lòng. Nó cúi
xuống ngại.

-là gần nhà nhau, bố mẹ ướm cho từ ngày bé rồi.

-ôi... giờ yêu ai là quyền mình mà anh. Ai ép được.

-biết là vậy nhưng mà lớn lên bên nhau, lại thấy yêu nhau. chứ
không phải do bố mẹ ép buộc gì cả.

Cô gái đó không nói lại được thì khẽ cười nhẹ

-thế mà em tưởng cái chị hôm nọ ở nhà anh là người yêu anh.

Nó quay sang nhìn chú ... chú lại cười.

-là bạn làm thôi. Em nói thế, người yêu anh giận bây giờ. Anh giấu
đó. Bé thế này nhưng hay ghen lắm.

Nó cau mày lườm nhưng vẫn im. chú Tùng ngồi thêm chút thì đứng
lên nắm lấy tay nó nhắc lên.

-cháu xin phép bác chúng cháu đi có việc.

-hai đứa về nhé.

-vâng... cháu chào bác.

Nó lại nhẹ nhàng chào, khẽ liếc chị kia một cái. Còn chị ta nhìn nó
như lườm. nó đi theo chú Tùng ra cổng rồi trèo lên xe. Chú phóng đi
khuất nó mới thò cổ ra hỏi tội

-sao chú dám nói cháu là người yêu chú.

-thì nói có sao. Cháu xinh thế... chú nhận cho oai.

-oai cái gì mà oai.

-thế cháu không thấy tự hào khi có chú đẹp trai à.

Nó bụm môi.

-đẹp phát kinh

Chú cười.

-từ lần sau đừng có mà ăn nói linh tinh.

-ai ăn nói linh tinh. Yêu nhau thì có sao.

-cháu với chú là chú cháu. Họ hàng
-này, họ hàng gì cái giờ này... bên tây... thì tính ra chúng ta yêu
nhau được, người ta chỉ cấm kết hôn cận huyết là 3 đời. đây chú
cháu mình bắn đại bác rồi Na ạ.
-bắn gì thì bắn... chú là chú... cháu là cháu... chú cháu ko được linh
tinh. Người ta cười ông bà không dạy.
-cháu thôi mấy câu nguyên tắc của ông bà đi. cái gì cũng ông bà...
ông bà.
-sau này cháu lấy chồng mà cứ ông với bà ... thì làm ăn được gì?
-tối ngủ không quan hệ à... hay quan hệ thì chỉ được nằm dưới
không được nằm trên.
Nó đỏ mặt. Nhéo eo chú
-ăn nói tầm bậy.
-ấy za...
Chú Tùng tóm tay nó.nắm chặt.
-cháu đừng có mà ... chọc tức chú.
-thì chả nhẽ.
chú kéo tay nó lại. ôm lấy vòng eo.
-hôm nay cháu đóngvai người yêu chú đi cái. Không con bé đó nó
cứ tấn công chú.
-chú lấy cớ đi, chị ấy được rồi. kén quá.
-chú không thích nó... nên mới đưa cháu sang làm bình vôi.
-vậy là chú chỉ đưa sang cho chị ý hiểu lầm thôi chứ gì?
-uh
-thế mà cháu cứ tưởng.
Nó vô tư nói... chú Tùng mất đà uh rồi mới thấy mình ngu đời... sao
lại có người ngốc như nó. Nhưng nó còn nhỏ mà... đâu phải cái gì
cũng nghĩ sâu sa.
Chú tùng thở dài.
-thôi chúng mình đi vào uống cốc nước đi.
-thôi về đi,
-uống cốc nước đi. đã đi thì tranh thủ mà chơi, chả mấy khi.
-ko có việc gì thì về, đừng là cà. Ông bảo thế.
-lại ông...
Chú Tùng cầu nhàu. Phóng xe nhanh hơn.
-chú làm gì đấy.
-đi uống rượu với bọn bạn
-sao chú bảo....
-chú nghĩ lại rồi... chú muốn đi uống rượu
-đi thì mấy giờ mới về.
-bao giờ say thì về.

-này... chú đừng có mà thế... về đi.
-không... nói nhẹ cháu không nghe... muốn về sớm chứ gì... thế thì cho mượn một thể.
Chú ý cùn... phóng xe vào quán rượu. mấy ông bạn đã ngồi đó uống từ bao giờ. mọi người ngẩng lên nhìn nó chào lịch sự.
-đến mượn phạt nhé.
-nay dẫn em đi chơi mới đến muốn thế này đây hả.
-đã đi được đâu đâu.
-thế uống đi rồi chốc nữa làm cho sưng.
-có được gì đâu mà làm.
Chú Tùng nói chán nản. Cả hội bạn nhìn rồi cười. nó câu hiểu câu không... nhưng cũng ngồi im.
-có người yêu xinh thế mà giấu.
-đâu... cô bé này cũng nhà với Tùng... cháu nó.
-vậy à? Thế thì hay quá.
Mấy ông bạn nhí nháu với nhau... chú Tùng cau mày. Này chúng mày đừng vớ vẩn. Bước qua xác tao.
-được...mày là cái đéo gì. Vì người đẹp tao làm được.
-không ngờ đến lúc em lớn lại khác thật, mãi anh mới nhận ra.
Nó cười.
-em vẫn thế.
Má nó đỏ lên vì ngại
-thôi... chúng mày uống đi.
Chú Tùng giục. Cả hội bạn cứ nhìn nó chăm chăm. nó ngại.
-em học lớp mấy rồi.
-lớp 11.
-có người yêu chưa?
-rồi.. tao đây.
Chú Tùng chen vào.
-mày hâm, nhà mày có họ... đừng có mà giở cái giọng đấy ra. Dù sao cũng gả cho anh em bạn bè...người nhà... để nói chuyện.
-em... học lớp nào anh xem có học cũng em gái anh không?
-mày hỏi làm gì...
chú Tùng gắt.
-uống đi.
Ông ấy nâng ly, mấy ông bạn kịch cốc nhưng lại nhìn nó hỏi han.
Cuối cùng chán quá, ông ấy đứng lên dắt nó về với lý do sáng mai cho nó đi học.
Trên đường về. Ông ấy thì thoảng liếc nó phía sau rồi không ngừng thở dài. Nó thì ngồi im, không ôm eo gì hết.
-Na...

-dạ...

-từ bây giờ... học xong là về nhà ngay nghe chưa?

-đi học không cần ăn mặc đẹp. Con gái con đũa... đừng để cho hội con zai nó nhìn... nó đều lắm.

-vâng.

-đừng có mà đi chơi tối, thằng nào rủ đi không được đi nghe chưa.

-vâng

-đừng có mà tin bọn con trai nó nói yêu mình. Nó ngủ với mình xong nó bỏ đấy.

-vâng.

-chứa đấy.

-vâng

-vâng vâng cái gì... làm đi,

-vâng... thì chú nói giống ý hết bà.

-ai bảo cháu xinh cơ... có gì phải làm cho xấu đi, tóc xù lên.

-chú Hâm à

-ko hâm, chú chỉ muốn bảo vệ cháu.

-được rồi. cháu hiểu.

-hiểu cái gì?

-hiểu chú muốn bảo vệ cháu...

-bảo vệ cái gì?

Nó cười.

-Chú lạ lắm nhé. Hôm nọ nói một đằng... giờ nói một nẻo.

-chú giữ cho chồng mày. Thế mày có muốn để dành cho chồng mày không?

-cái gì ạ.

Nó chỉ nghe trên ti vi họ cứ nói chờ đến tận hôn, mà ko biết tận hôn sẽ làm gì. Hì hì

Chú Tùng đỗ khựng xe lại. thấy nó ngu thì nhìn nó, ánh mắt sắc bén.

-Na...

-dạ

Nó ngồi im. Mùi rượu phát ra từ miệng chú... say say.

-chỉ cần nghe chú nói... là đừng có quen thằng nào. Phải chờ tốt nghiệp xong... đủ tuổi...

-vâng

-và... chờ chú về.

-để làm gì cả.

-trên đời không có thằng con trai nào tốt hết... chỉ có chú là tốt với Na. Giờ phải nghe chú.

-nghe gì ạ.

-không quen thằng nào, ko tin thằng nào.

-vâng.
-hứa với chú...
-hứa gì.
-hứa không được quen ai, không được yêu ai.
-thế cháu ế à?
-chú sẽ không để cho Na ế đâu. Na yên tâm.
-cháu không hứa được.
-tại sao...
-vì nhớ chú không về như chú tuyên. Hay chú có người yêu như chị kia nói... thì cháu thật lừa à.
-ai nói vậy... nói nhảm.
-cháu cũng không muốn hứa.
-vì tình cảm làm sao mà nói được. Nhớ mãi thần tình yêu ném sét vào đầu cháu thì sao?
-nói nhảm
Chú bắt đầu câu.
-kệ cháu. Chung quy là cháu không hứa đâu
Chú Tùng nghiêm mặt. Đưa tay giữ chặt vai nó cương quyết
-vậy chú sẽ làm cho cháu phải hứa.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 10

Loading...

Nó ngồi im. Nó không quen khi bị nổi cáu thế này. ông bà nhẹ nhàng với nó lắm. bố nó giờ cũng ít khi quát nạt. Chỉ có chú Tùng từ ngày về cái gì không hài lòng là gào cái mồm lên. Tính nết chả hiền như xưa nữa.

Chú Tùng miệng nồng mùi rượu. tay giữ vai nó chặt khiến nó đau . nó nhăn mặt.

-buông...buông cháu ra.

-không... giờ cháu nói cho chú biết. Cháu thích đứa nào?

-đứa nào là đứa nào?

-là đứa nào đang theo đuổi cháu.

-nói với chú để làm gì?

-còn để làm gì. Để chú đến đập nó một trận, tránh xa con nhà người ta ra.

-chú Hâm à? Cháu có làm gì đâu.

-ko phải cháu.. là nó.

-thì người ta có làm gì chú đâu.

-sao cơ... nó phải để yên cho con nhà người ta học hành chứ... yêu đương cái gì?

-thì bạn bè cháu cũng có đứa yêu rồi mà... có sao đâu.

-tí tuổi, yêu đương cái gì.

Nó tròn mắt nhìn chú.

-chú buồn cười lắm nhé.ngày xưa cháu bé, suốt ngày chú hỏi yêu ai với có người yêu chưa? Mà giờ lớn rồi sao ko cho cháu yêu vậy.

-là ngày đó chú.

-cháu nhớ chú còn dám đùa cháu là người yêu chú. may cháu không nó với bà không bà đập chết chú.

-làm sao mà đập chết.

-chú cháu đừng có mà ăn nói linh tinh. Bà chửi chó đó.

-cháu nghĩ bà chửi à.

-vâng

-mẹ chú hiểu chuyện lắm. cháu đừng lo.

-chú đừng nghĩ vậy... nghe chuyện chị Tình yêu anh Khải chưa?

-thế nào?

-thì người ta cười cho chứ sao. Bà nói sau này chú không được lấy cả chị Mến, vì nhà mình có họ với nhà chị Mến nữa.

-cháu điên rồi.

-mẹ chú cũng điên rồi. làng xóm điên mẹ hết rồi. 3 đời rồi thì yêu nhau được. Chả sao hết.

-nhưng người ta không biết vậy. anh em là không được yêu nhau rồi.

-cháu lại nghe mẹ chú.

-vâng.

Nó gật đầu ngay thơ.

-ôi... Na ơi là Na.

Chú Tùng vò đầu. thì điện thoại chú kêu, chú rút ra nghe.

-con nghe.

-....

-con đang về rồi.

-vâng.

Chú cúp máy nhìn nó rồi thở dài.

-chán...

Chú leo lên xe rồi nổ máy phóng đi, nó ngồi im phía sau tủm tủm. chú ấy thở dài liên tục. Về đến nhà, chào bà rồi lên thẳng phòng không nói gì.

-nó có chuyện gì thế Na.

-dạ... chú ấy uống hơi nhiều.

-uh... thế con pha cho nó cốc nước chanh nhé., bà đi ngủ đây. Cổng bà đóng rồi.

-vâng.

Nó quay vào bếp. Pha cho chú Tùng cốc nước chanh. Chú Tùng ăn được chua nên nó để chua cho nhanh hết rượu. bà hay dậy nó như thế.

Nó bê cốc nước vào cửa phòng gỗ cửa. chú Tùng một lúc sau mới ra mở., mùi thuốc lá nồng lên trong phòng. Nó nhăn mặt

-chú hút thuốc à?

-uh

-Hút thuốc thì ra ngoài chứ, cả phòng toàn mùi thuốc kinh quá.

— kệ

Chú Tùng chán nản leo lên giường. Nằm bò ra. Áo tất cũng ko buồn cởi. Nó bước lại.

— chú làm sao đấy.

— ko sao hết.

Chú Tùng vùng vằng. Nó thở dài. Con trai lớn lên dường như tâm hồn lại nhỏ lại thì phải. Trẻ con hơn hay sao ý. Chú Tùng của nó

trước kia, hồi nó còn bé, chú ấy người lớn và vĩ đại lắm. Cái gì nó ko biết chú ấy cũng biết. Bây giờ, chú Tùng lại trẻ con như bọn Thành bí thằng bầu. Giận dữ, cáu gắt như trẻ con.

Nó thở dài bước lại.

– chú.

Nó đặt cốc nước xuống. Ngồi xuống giường kéo tay chú cho chú quay ra.

– chú.

Chú Tùng nằm im. Hơi thở khó khăn. Tay thu trước ngực.

– chú. Dậy uống nước đi. Say rồi.

– ko uống.

Chú vẫn vùng vằng. Giận dữ hơn cả bọn bạn nó.

– thôi. Có ai làm gì chú đâu mà chú như trẻ con ý.

Chú Tùng ngồi vùng dậy, nắm cổ tay nó.

– ai bảo trẻ con.

– thì chú cứ giận với dữ.

– ai giận dữ.

– chú đấy.

– ko giận, ko dữ

– vậy là gì?

– là chán.

– ai làm gì mà chán.

– sống với những người bảo thủ, cổ hủ, không khác gì sống với những người tiền sử. Thiếu mỗi ăn lông ở lỗ.

Nó phì cười. Không biết phải nói lại câu gì. Chỉ biết ngật nghẻo cười.

– cười gì mà cười.

Chú Tùng cáu. Kéo tay nó vùng vằng. Nó càng thấy chú nhăn nhó càng buồn cười. Chú ko biết làm sao để bịt miệng nó. Bèn kéo nó ngã xuống giường ôm lấy. Nó bất ngờ. Đôi mắt mở tròn xoe. Nụ cười tắt ngúm. Nó co tay trước ngực phòng vệ theo bản năng.

Chú Tùng thấy nó vậy thì cũng ngại. Lần đầu của cả hai. Nó không biết đây có phải lần đầu chú gần con gái ko chứ nó thì đúng là lần đầu.

Mặt nó đỏ bừng bừng. Tim đập thành thịch. Chú Tùng giữ nó trong vòng tay. Hai mắt nhìn nó chằm chằm. Càng làm nó ngại. Nó quay đi. Giấu đôi mắt trong bờ mi khép chặt ko dám nhìn chú.

Chú đang thở, tiếng thở nặng nhọc vô cùng. Bàn tay vuốt tóc nó lên.

– Na... Chú phải. .. Chú... Phải làm gì bây giờ.

Chú Tùng áp ứng.

Nó thẹn. Mắt vẫn khép chặt.

– Na...

– tin chú đi được không?
– không có ai thương Na như chú.
– có đầy ng thương hơn chú.
– ai? Nói xem nào.
– Bố mẹ, ông bà.
–thế thì nói làm gì.
– chú muốn hỏi còn ai?
– bạn bè cháu.
– gì nữa
– anh... Anh... Anh Châu.
Chú Tùng cau mày.
– nhà cháu với nhà châu có họ. Đừng có mà vớ vẩn.
– thì cháu cả chú cũng có họ. Chú đừng vớ vẩn. Buông cháu ra không bà biết bà chửi chết.
– bà ngủ rồi.
– nhưng buông cháu ra.
–Chú ko buông
–Chú hăm à.
– uh. Chú Hâm. À quên. Chú ko hăm. Chú chỉ say thôi.
Chú Tùng cúi xuống. Ngả đầu xuống giường thủ thủ.
– Na... Na thấy... Chú thế nào?
– chú say rồi.
Nó đỏ mặt. Vui đầu xuống xấu hổ.
– chú say là một chuyện. Nhưng chú muốn hỏi cháu thấy chú thế nào.
– thế nào là thế nào?
Nó còn chưa hiểu.
– tức là con người chú. Tính cách chú.
Nó tủm tỉm.
– chú như trẻ con.
– ai trẻ con.
Chú Tùng giật nảy lên nhìn nó. Nó cúi xuống ngại nhưng vẫn rúc rích cười cái Thái độ của chú.
– cơ sở đâu mà nói ng ta trẻ con.
– chú ý... Chỉ gào mồm lên. Bắt nạt cháu.
Chú Tùng cười.
– không phải ai ng ta cũng bắt nạt.
– chú bắt nạt cả chị mền.
– đừng có nhắc nó. Chú ko thích nó.
– chú thì thích ai.
– chú thích...

– chú thích...

– chú thích những người như Na. Cháu là cô gái của gia đình.

– chú vớ vẩn.

– cháu còn bé. Vớ lại... Chú là chú cháu. Ko được.

– vớ vẩn.

Chú nằm im nhìn nó. Tiếng thở khó nhọc.

Một lúc sau mới lên tiếng.

– Na... Cháu thấy chú thế nào?

– chú Á.

-uh.

– đẹp trai. Có tiền.

– gì nữa.

– nhiều ng yêu.

– gì nữa.

– hay cáu gắt.

– gì nữa.

– hết rồi

– vậy à.

– vâng.

– Na.

Chú Tùng hít sâu rồi hỏi nó.

– nếu như mọi người không nói mình là chú cháu. Thì cháu thấy chú có đáng để được cháu yêu không?

Nó ngại. Đỏ mặt rúc vào gối.

– chú.... Già rồi.

– già không phải vấn đề

– vấn đề nằm ở chỗ con người. Chú tuổi chú già chứ sức chú khỏe.

Nó ngại. Chú Tùng lại thủ thỉ.

– Na... Đừng quên ai nhé. Chờ chú về.

-Bà mắng cháu chết.

– không. Bà sẽ hiểu.

– cháu không dám cãi bà.

– chú không nói cháu cãi. Nhưng chú muốn cháu làm theo trái tim.

– cháu... Chưa nghĩ đến.

– uh... Chú biết. Nhưng nếu một ngày. Na thấy nhớ ai. Thấy yêu ai. Thì cứ thừa nhận đi nhé.

– vâng. Nhất định rồi.

– vậy cho chú một cơ hội.

– chú hâm.

– chú nói thật. Chúng ta có quyền.

- cháu không biết. Kệ chú.
- được rồi. Na hứa với chú đi. Còn mọi chuyện khác. Để chú lo nhé.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 11

Loading...

Nó về phòng mà đầu óc mông lung. Vừa vui, vừa hồi hộp lại vừa lo lắng. Nó nằm lên giường nghĩ về chú. về nụ cười, về cách quan tâm khác lạ của chú mấy ngày qua. Nó dường như giống với mấy bạn đang có tình ý với nó trong lớp nhưng nó không quan tâm đến mấy bạn đó, nhưng với chú thì nó lại có cảm giác khác. Vừa là lo sợ bà biết, vừa là thấy bất an, vừa là rung động.

Có phải...nó cũng thích chú không? Không được. Hồi bé. Chú cũng từng nói thích nó, muốn nó làm người yêu, nhưng đến lúc chú quen những cô gái khác, chú lại nói là chú chỉ đùa. Cho nên giờ... có khi chú vẫn nghĩ nó là con Na hồi bé thích trêu đùa... do vậy... nó không nên tin... để tránh làm mình phải đau lòng, và không bị khó xử trước ông bà cha mẹ.

Sáng hôm sau nó dậy sớm như mọi ngày. Chú Tùng cũng dậy sớm, tập thể dục. Thấy nó thì cười tươi lắm. không biết chú đã quên chuyện đêm qua chưa . chắc say thì không nhớ đâu.

Nó đi vào bếp nấu cơm sáng cho cả nhà. Chú Tùng thấy nó cũng mò vào theo, nhìn nó làm rồi mó tay vào phụ.

-thôi... chú cứ ra tập thể dục đi, cháu làm nhanh mà.

-không cần, túm vào mà làm.

-không cần

Nó đòi lại nắm rau cải. tính nấu mì cải cho ông bà ăn. Nhưng chú Tùng cương quyết giữ cái rổ. Hai đứa giành nhau mà nó tuột tay rau bắn đầy bếp. Đúng lúc bà đi vào.

-hai đứa sáng sớm đã chòng chọc nhau rồi đấy hả?

Cả hai đứa ngẩng lên nhìn bà. Nó nhăn mặt.

-chú ấy cứ trêu con.

bà ngồi xuống ghế nhìn chú Tùng lắc đầu.

-thằng Tùng to đầu, con Na cũng lớn rồi, không phải trẻ con như ngày xưa đâu mà anh cứ chọc cháu nó.

Chú Tùng cười gãi đầu.

-hộ nó cái mà nó căng.

-cháu nói không cần rồi mà. Chú nhặt rau mà chú nhặt cả cỏ ai mà ăn được.

- thì cháu rửa cháu nhặt ra.
- thế thì để cháu làm cho xong.
- thì mỗi người 1 chân một tay.
- không cần.

Bà đưa tay xua xua cho hai đứa ngừng chia pháo vào nhau. bà giải hòa.

- thôi... thằng Tùng nhặt rau lên cho con Na nhặt đi, rồi ra lấy chổi vào quét hết chỗ đất đi, rồi lau qua đi không bố mày lại mắng cho.
- vâng.

Chú cúi xuống cùng nó nhặt. Nó cũng cúi xuống. Liếc trộm chú mà chú cũng đang liếc trộm. đúng hơn là lườm trộm. thì thoảng lấy tay khều trộm tay nó tùm tùm. nó đỏ mặt đứng dậy mang rau ra cửa sau nhặt cho nhanh để tránh chú. nó ngại...

Chú Tùng đi ra lấy cây lau nhà, mắt lại liếc nó, miệng tùm tùm. nó bĩu môi quay đi khiến chú phì cười.

Nó vào nấu xong, ăn xong thì đứng lên đi học. Chú Tùng nhận rửa bát cho nó. Mà bà cũng rửa cho nó buổi sáng.

Trước khi ra cửa, chú Tùng còn đứng đó nhìn theo. Ánh mắt có phần nghiêm khắc... có lẽ lại vì cái tội suốt ngày hỏi nó thích ai.

Chiều đến , nó tan học thì chú đứng ngoài cổng trường. Vẫn dáng người cao lớn. Ăn mặc bộ thể thao khá ngầu khiến bọn con gái đi qua phải nhìn chăm chăm. Miệng luôn nở nụ cười trên môi. Nó khẽ cau mày còn chú thì hớn ha hớn hở.

- em chào anh Tùng.
- cháu chào chú... à quên em chào anh.
- chào các em.

Chú Tùng nói như ko có nó ở đây, miệng thì liên tục cười với lũ bạn nó. Còn rủ chúng nó ra quan nem chua rán ở đầu đường. Mà cái bọn này vô tư quá thể. Nó tính không đi theo, mặc kệ chú với hội nó mà bị ép.

Chúng nó xếp ghế cho nó ngồi cạnh. Con bé Liền ngồi kế bên. Có vẻ nó thích chú Tùng nên từ hôm nọ cứ hỏi thăm nó suốt. Chú Tùng gọi một bàn đầy đồ ăn. Chúng nó mắt sáng như sao... cười khúc khích vẻ đầy thích thú.

-em chỉ ước anh Tùng ở nhà mãi như này..., có sướng không nhờ.

-thế thì lấy gì cho chúng mày ăn. Mà chúng mày có cho người ta cái gì đâu mà ăn lắm thế.

-ơ hay con này... thì anh Tùng chả nói là chú mày... nên nhờ trông hộ mày... bọn tao giúp rõ ràng nhé.

-anh yên tâm... bọn em sẽ bảo vệ nó, nhất định không để ai bắt nạt cháu anh. Và nếu có thằng nào lọt lưới, nhất định sẽ chọn một

chàng hoàng tử đẹp trai như anh, hào phóng như anh... thế mới đáng yêu anh ạ.

Chú Tùng cười.

-anh tưởng thằng nào đến thì đuổi đi. Nhà anh không cho Quỳnh yêu sớm. nên ai đến các em cứ đuổi đi giúp anh không bà lại mắng nó.

-ôi giỏi. nó học dốt thì cho nó lấy chồng đi cho nhẹ nợ.

-ấy... lấy chồng sớm khổ lắm. học hết rồi tính em à.

-được rồi, anh cứ yên tâm. Bọn em giúp.

-em thấy lấy chồng sớm cũng được, chỉ cần tìm được người mình yêu, thế thì lấy sớm cũng hạnh phúc mà.

Chú cười quay sang cái Liên.

-thế thì cạp đất ăn hả em. Yêu nhau nhưng không có công ăn việc làm, không có tiền thì khổ lắm. rồi cũng cãi nhau sớm thôi.

-vậy hả anh... nhưng em thấy nếu lấy được những người như anh thì không phải lo gì hết.

Chú Tùng nhìn cái Liên cười.

-ấy thế mà người ta còn chê anh đấy.

-ai chê thì để em, em nhận

Chú Tùng cười nhìn nó.

-anh là hoa có chủ rồi em ạ.

Nó thấy ánh mắt chú ngại rồi cúi xuống, cả hội nhí nháu chém nhau vì một chàng trai đẹp, chia nhau từng khúc như chia một miếng bánh. Cơ mà chỉ trên lý thuyết thôi chứ thực tế có 1 chú Tùng thôi, chia làm sao được.

-được rồi... được rồi. cái Na giờ có anh Hào lớp 12B. anh chiến 12 E, cả Sơn 11D là đang công khai thôi, còn những người khác chưa thấy tỏ tình.

Chú Tùng cau mày, quay sang nó khế lườm... nổ quay đi lơ đãng.

Kệ chú chứ.

-nhưng mà anh yên tâm, bọn em sẽ không để mấy tên đó tiếp cận cái Na đâu.

-uh... nhờ bà mắng nó anh cũng lo. Giờ có mẹ anh ở nhà với nó mà nó lấy chồng sớm khổ thân mẹ anh. Các em giúp anh.

-ơ thế nó cũng phải lấy chồng mà. ở với mẹ anh mãi làm sao được.

-em yên tâm, anh đi hai năm nữa anh về. Là cái Na lấy chồng là vừa.

Cả hội nhìn nó.

-Na nhớ nhé...anh Tùng nói thế thì mày nhịn 2 năm nha. Nhớ đừng ăn kem trước cổng đấy.

Nó ngại còn chú Tùng liếc nó tùm tùm.

-Quỳnh có tên ở nhà hay nhỉ?

cái Liên nó trêu.

-chính ta ra gọi Na vẫn hay hơn gọi Quỳnh. Tên nó dài, đọc gãy cả lưỡi.

Chú Tùng trêu nó làm cả hội bạn túm lại trêu. Nó thò tay nhéo vào đùi chú mà chú Vẫn cười.

Cái Liên xiên 1 que nem chua vào xiên đưa cho chú. cả hội nhìn cái nó rồi nhìn nhau. nó không nói gì. cúi xuống ăn tì tì nhưng mà lòng cũng ko thấy vui khi nó làm như thế. Chú Tùng ngại cầm lấy nhưng lại liếc nó. Nó cúi xuống không nói gì... ra về thờ ơ mà lòng dậy sóng.

Lúc đi về chú Tùng vẫn phóng xe bám theo. Thi thoảng liếc nó, cả hai đi bên nhau trong im lặng. Nó đeo cái cặp sách . cổ vẻ nặng

-đưa cặp đây chú cầm cho.

-không cần.

-đeo bao nhiêu sách đấy nặng sai vai đó.

-cháu quen rồi.

-sao ko cho giỏ xe.

-cho giỏ xe hay bị chúng nó lấy chúng nó trêu.

-đưa nào dám làm thế... chỉ chú xem.

-thôi... chú mở miệng là đòi đập người ta, cháu sợ chú lắm.

-chả thế...

-thôi... thêm cả chú là mệt lắm rồi. chú đi về trước đi. cháu về sau.

Đừng có đi tà tà như thế. Cản trở đường đi.

-kệ... đường là để đi cơ mà.

Chú nói cùn... nó cảm cổ đi ko nói gì.

Chiều nay nó đi học về thấy chú đã tắm rửa tinh tươm. Nó liếc chú...

chủ thôi sáo rất chi là vui vẻ. Dáng người cao lớn.. lạnh lạnh rồi còn cởi trần phong phanh. Thấy nó về thì cười.

-chốc đi sang nhà bạn ăn cơm với chú.

-cháu nấu cơm cho ông bà đã.

-để đó bà nấu cho.

-bà đi đâu rồi ạ.

-bà đi tí việc về bây giờ., tắm đi, chú đưa đi.

-cháu không đi đâu.

Nó ngại, mang đồ vào nhà cất rồi đi ra bếp, chú đi theo.

-chú xin bà cho rồi mà.

-cháu không đi đâu.

-là đến ăn cơm nhà bạn hôm nọ đấy. đi đi không nó cứ tán chú, chú ngại lắm.

-chú không thích thì nói ra cho người ta khỏi chờ. Chứ như chị Mến

khổ thân lắm.

-chú nói ko thích nó mà.

-nhưng mà chị ấy vẫn chờ chú đấy.

-ai ép nó đâu, mệt quá, sao cháu cứ nhắc nó hoài vậy.

-cháu...

Nó vùng vằng.

-không thích thì nói không thích, càng ép càng để người ta ghét cho.

-chú cũng thế.

Nó lằm bằm. chú Tùng đứng im., mắt nhìn nó chăm chăm.

-cháu ghét chú à?

-cháu có nói thế đâu.

-câu vừa xong. Sao nhắc đến chú.

-chú đừng có linh tinh.

Nó đẩy chú ra, rồi bước qua để nấu cơm, chú Tùng vẫn không tha... bước lại mặt mũi hầm hầm.

-là người ta có lý do... chứ không phải tự dưng mà thế.

-cháu không hiểu.

-rồi sẽ hiểu. nhanh nhanh lên rồi đi

-cháu không đi.

-vậy chú đi một mình. Chú say như hôm nó, quay ra đường thì...

Chú liếc nó

-thế chú ở nhà đi.

-người ta mời như thế. Ai nỡ từ chối. là chú chỉ ngại uống say không ai đưa về.

-bảo chị kia

-Ko thêm... nhớ nó nhân lúc chú say mà xơi chú thì sao... chú còn trinh đó. Tính phần người chú yêu...

Nó đỏ mặt.

-linh tinh.

Chú cười.

-đi đi nha.

-ko.

-thôi... đi

Chú cứ nài. Nó càng ngại. quay ra lờm, chú cười hớn.

-cháu nấu cơm đã.

-Để chú giúp

Chú Tùng sẵn tay giúp nó nấu cơm. Đứng bên cạnh thử thử với nó.

-nhìn giống gia đình nhỉ. Sau này cứ thế mà phát huy nhé.

Nó lờm rồi bịu môi. Chú cười. một lúc sau xong việc nó cũng thay đồ theo chú đi. chú phóng xe ra khỏi cổng làng thì đi chậm lại. trời đã tối. chả ai thấy 2 chúng nó cả. Chú quay ra nhìn nó, tay khều

khều lên cái đùi của nó cuối cùng cũng đủ dũng cảm để đặt tay lên.

-Na này.

-dạ

-cháu có biết câu ... con đường dẫn đến trái tim nhanh nhất là qua cái dạ dày không?

-cháu không.

-vậy nghe rồi đó.

nó phì cười

-Na nấu ăn ngon lắm.

-thật không?

-thật.,

-bà dạy cháu đấy.

-cháu nấu ngon hơn bà.

-Còn lâu

-thật. Cứ nghĩ đến cơm cháu nấu ngon là không muốn đi, sang bên đó ăn cơm chán lắm.

-thôi chú cô gắng... đi làm kiếm tiền rồi về mấy vợ cho bà vui.

-uh... chú lấy vợ gần, lại tiện chăm sóc cho bà... chú yên tâm lắm.

-chú lấy chị Mến đi. chị ấy yêu chú lắm.

-hay chị hôm nay mình đến.

-cháu tắt cái loa rề đi.

Chú hậm hực nó cười. chú bóp tay vào đùi nó, kéo tay nó vòng qua eo chú giữ lại.

-chú xin lỗi Na nhé... chú nhớ lại rồi.

-gì cơ ạ.

-là cái chuyện hồi bé chú nói.

-nói chuyện chú với cháu ý.

-lúc ấy... đúng là Na còn bé quá nên chú... chú đùa tí.

-vâng... cháu biết rồi, giờ chú đừng có thế nhé... đùa thế buồn cười lắm. cháu lớn rồi.

-uh... giờ... chú không đùa đâu... chú nghiêm túc nói câu đó được không?

-câu gì?

Nó hỏi lại

-cháu nhớ đi.

-cháu quên rồi

-hôm nọ cháu vẫn nhắc đấy.

-giờ cháu quên rồi, kệ chú

Chú cười nắm lấy tay nó.

-này... đừng có mà thế.

Nó ngại ngại kéo tay mình ra... chú nắm chặt.

-Na.... chú sắp đi rồi... đừng như thế.
-thế nào?
-thì... đừng có thù chú vụ đó... giờ chú thấy chú sai rồi... chú xin lỗi.
-chú không có lỗi... lúc ấy... cháu cũng trẻ con mà.
-nhưng chú muốn bây giờ... chúng ta
-đừng có nói gì cả... cháu còn bé ... cháu sợ bà.
-bà sẽ hiểu.
-khi nào bà hiểu thì tính.
-không... chú chọn ai bà cũng sẽ gật đầu.
-kệ chú.
Nó ngại, kéo tay lần nữa.
Chú nắm chặt.
-chú không ngờ... lần này quay về... gặp Na lại bất ngờ và thay đổi nhiều như vậy.
-na... ở nhà thay chú chăm sóc ông bà... Na không phải con đẻ, nhưng hãy cứ coi như thay chú làm tròn trách nhiệm. và chờ chú về.
-bao giờ chú về.
-hai năm nữa. chú sẽ cố gắng kiếm tiền.để vợ con ko phải khổ.
Nó cười, lại rút tay lại. chú để tuột tay nó khẽ quay lại lườm yêu, cười khúc khích rồi phóng nhanh, đánh vả vống để bắt nó ôm lại. nó yếu bóng vía. Ngồi sát lại ôm lấy eo chú, chú kéo mạnh tay nó thành một vòng. Thờ ờ mạnh như nhẹ nhõm.
-Chú trông đợi tất cả vào Na đấy nhé.
-cháu không dám nói trước.
-chúng ta đều lớn cả rồi.
-cháu còn bé mà.
-cháu là thiếu nữ rồi, 17 tuổi rồi, bằng thể nước ngoài nó có trách nhiệm dân sự. Có khả năng kiểm soát hành vi, có khả năng sinh con.... có khả năng làm mẹ.... thì tất nhiên đã lớn rồi.
Chú Tùng không rẽ vào đường nhà anh hôm nọ mà phóng thẳng về hướng thị trấn.
-chú đi đâu đấy.
-đi chơi
-sao ko vào đó.
-Chú nghĩ không nên... chốc chú gọi điện xin lỗi được.
-chú Hâm... vậy chú đưa cháu đi đâu?
-thế cháu muốn đi đâu.
-cháu đã đi bao giờ đâu mà biết.
-chưa ra thị trấn chơi bao giờ.
-có nhưng chưa đi tới bao giờ.
Chú Tùng cười.

-có chú thì đi, không có chú đừng đi không thì chúng nó không tha cháu đâu nhé.

-Cháu biết rồi

Nó ngại.

-thế không sợ chú à?

-có sợ.

Nó ngại. chú Tùng đặt tay lên bàn tay nó.

-chú... ko muốn đi nữa phải làm sao đây.

-về 25 ngày mà giờ 21 ngày rồi... sao thấy nhanh vậy

-không làm được gì hết.

-có... chú toàn gây sự với cháu còn gì?

-chú đùa thôi.

-chứ... giờ ko có người gây chuyện... chú sợ đi sang bên đó rồi.

-chú đi đi.

-nói đờn chú rồi chú đi

Chú Tùng thì thầm. nó then

-cháu còn bé... chuyện đó nói sau được không?

-ko... ngày xưa bà chú bằng cháu là có con rồi.

-chú Hâm à? Cháu có biết gì đâu. Cháu còn bà còn bố mẹ.

-họ cũng mong thế bỏ xừ

-chú nói cháu không chơi nữa đâu nhé.

-hì hì

Chú cười.

-nhưng mà... tự nhiên nó thấy tủi.

-chú đừng có mang cháu ra làm trò đùa nữa...Tình cảm không đùa được đâu

Giọng nó run run dỗi hờn. Chú Tùng dỗ lại... quay lại nhìn nó.

-chú không đùa Na ạ.

-cháu không tin chú nữa.

Nó giận, đẩy chú ra... nó thấy lòng buồn lắm. chú Tùng kéo tay nó siết ngón tay vào nhau.

-chú sẽ chứng minh cho Na thấy... Na cứ bình thường đi... chỉ cần cho chú cơ hội... chú làm được.

-chúng ta là chú cháu cơ mà.

Nó ứa nước mắt.

-Cháu còn đi học

-cháu cứ bình thường. Chỉ cần lúc nào cũng mang cái điện thoại theo người. còn đâu mọi chuyện khác... chú đã nói rồi... để chú lo.

-chú mà lừa cháu lần nữa... là cháu không bao giờ nhìn mặt chú đâu đấy.

chú Tùng cười.

-giờ chú còn sợ hơn cả Na. Chỉ sợ Na thất hứa, Na quen người khác trẻ đẹp hơn... rồi quên chú.

-chú Hâm à?

-nhờ bà biết mà bà mắng thì sao.

-bà mắng vì cháu bé thôi. Chú không vì chú. chứ cháu ở với bà... giờ lại là con dâu bà... thì mừng quá còn gì.

-chú nói linh tinh. Ai lấy chú mà làm con dâu bà.

-cháu... bà ướm cháu từ ngày cháu bé tí đấy còn gì., số cháu là ở nhà chú rồi, không chạy được

-linh tinh

Chú cười.

-ai linh tinh mà linh tinh.

-chú im ngay

Chú cười ngật nghẻo. Nó đánh lưng chú giận. Chú nắm tay nó léo lại. nó ngồi im... ko rút tay ra... nhưng miệng áp úng nói nhỏ.

-cho cháu suy nghĩ được không?chú mới về mà... còn đi nữa... nhờ chú lại quen người khác

-chú không quen

-đấy là chú nói.... bà nói nên nghĩ cặn kẽ hãy quyết định... cho nên chú cứ cho cháu 1 thời gian. Bao giờ cháu lớn... cháu cảm thấy ổn... chúng ta hãy bàn

-chú biết là giờ chú mới về được 20 ngày nên nó thế... nhưng mà cháu cứ cho chú cơ hội

-Na à... ngày đầu tiên gặp cháu chú bất ngờ... không ngủ được... chú... không biết mình bị sao nữa.đừng ghét chú nhé... chú biết chú già rồi... Na còn chưa đủ lớn để hiểu hết... nhưng rồi có lúc cháu sẽ cảm thấy nhớ một ai đó không muốn rời... cháu sẽ không tin... nhưng có người chỉ gặp nhau một lần mà yêu nhau cả đời. đấy là duyên số.

-vâng.

-cho nên.. chú không ép Na... nếu Na không thích chú... Na có thể nói, chú sẵn sàng chúc Na hạnh phúc.

Nó thấy tủi mà ứa nước mắt.

-nhưng mà cháu có một chuyện.

-uh... cháu nói đi

-chú đừng nói với bà vội... cũng đừng có làm gì trước mặt bà.

-uh

-khi nào chúng ta như chú nói... sẽ nói với ông bà... cháu chỉ sợ ông bà lại...

-không... đừng lo... chúng ta sẽ thuyết phục được. Chỉ cần chúng ta yêu nhau... chú tin ông bà sẽ hiểu.

Nó thở dài... chú Tùng là con nhưng đâu có bên ông bà nhiều mà hiểu,
Nó gật đầu nói vậy, nhưng mà trong thâm tâm vẫn đấu tranh... nếu có thể... mong chú nghĩ lại mà quên người khác.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thành thạo ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 12

Loading...

Lần đầu tiên nó ra thị trấn vào buổi tối. ánh đèn sáng lung linh. Thị trấn sầm uất, con gái con trai dắt nhau đi chơi đầy đường. Thời tiết mùa này se lạnh, cảm giác lãng mạn vô cùng. Chú Tùng đỗ xe vào một quán ăn. Đúng hơn là một nhà hàng. Ánh sáng lộng lẫy mà nó chưa từng được nhìn thấy. nó ngẩng lên nhìn.

-chú cho cháu vào đây à?

-uh.

-làm gì?

-ăn.

-cháu không đói à?

-có... nhưng ăn ở đây chắc đắt lắm.

Chú Tùng cười., kéo tay nó vào trong. Bên trong mọi người cũng chẳng ai muốn để ý chúng nó. Chú Tùng đi lên gác, chọn một bàn trong góc kéo ghế cho nó ngồi. nó ngại mà đỏ mặt.

Chú Tùng vẫy anh phục vụ, rồi đưa cho nó menu. Nó không biết gì hết. Chỉ ngồi đó nhìn

-cháu chọn đi, cháu ăn gì?

-cháu ăn gì cũng được, chú chọn đi

-ưu tiên phụ nữ đây còn gì?

Nó cười ngại.

-thôi chú chọn đi

Nó đẩy cái menu về phía chú. chú cười. cũng biết nó lần đầu vẫn còn bỡ ngỡ nên cầm menu. Gọi 1 món thì hỏi nó xem nó có ăn được không. Nó ngại ngại mà gật đầu. anh phục vụ cũng nhìn nó cười.

Thấy cách chú chăm sóc nó, cũng như nhìn về tuổi tác cũng thấy chênh lệch. Nó cứ tùm tùm cười rồi gật đầu. chú Tùng gọi mấy món rồi cầm điện thoại lên.

-ngồi đây, chú đi ra gọi điện cái nhé.

-vâng.

-chú gọi cáo người ta không người ta lại chờ.

-vâng

Chú đứng lên đi ra, một lúc sau anh phục vụ ấy đi vào, mang theo

mấy món ăn rồi xếp xuống bàn mà chú ấy vẫn chưa vào. Nó ngoan ngoãn đỡ xuống giúp anh ấy. anh ấy cười nhìn nó.

-em người ở đâu đến.

-em ở yên Lạc.

-cũng gần đây. Thế em bao tuổi rồi.

-em 18 ạ.

Nó ngại nên nói dối. sợ người ta lại bảo trẻ con đi theo đàn ông ra đây.

-thế cũng trẻ nhỉ.

-vâng

-học lớp 12 à?

-vâng.

-yêu sớm thế.

Nó cười ngại.

-Trường ở xa ra Hà Nội tìm việc thì qua chỗ anh. Anh có thằng bạn đang xin việc cho mấy ng.

-Ông lo cho cái thân ông xong đi rồi hãy giúp đỡ cho người khác.

Chú Tùng mặt hầm hầm đứng phía sau từ lúc nào. Anh phục vụ kia quay lại nhìn chú tùng cười cười.

— em nó ngồi một mình thì nói chuyện với em nó tí cho đỡ buồn thôi mà.

Chú Tùng cau mày.

-ông xong việc chưa... đi ra đi. người yêu tôi có tôi lo rồi. ông làm đúng bổn phận mình đi nhé.

Anh kia mặt mũi cũng hầm hầm đi ra.

Chú Tùng cau mày. Ngồi xuống.

Tay lấy bát cho nó rồi đưa sang

-đừng có tin mấy thằng đấy. nó chỉ dụ con gái nhà lành thôi. Chơi chán nó bỏ đấy.

Nó tròn mắt nhìn chú. không nói được thành lời.

-lần sau nó nói thì phải nói em có chồng rồi.

-có chồng rồi.

-uh.

-sao lại... nói có chồng thì người ta sợ ả?

-không sợ nhưng người ta không hứng thú nữa.

-sao lại không hứng thú?

Nó đúng là trẻ con nên tò mò. Chú Tùng nhìn nó chăm chăm... tính xem có nên nói với nó tâm lý đàn ông cho nó tránh không. Chú nghĩ một lúc rồi cúi xuống thì thăm vào tai nó.

-nhìn cháu xinh.

Nó đỏ mặt

-và ngây thơ.

Nó cười.

-người ta sẽ biết cháu còn.

Nó mở to mắt

-còn gì ạ.

Chú Tùng phì cười., nói ngốc lắm cơ.

-còn con gái.

-cháu là con gái mà.

Nó vẫn lơ mơ.

-chú biết. Nhưng không giống như những người khác. Cháu chưa ngủ với đàn ông, người ta gọi là còn trinh đây.

-à

Nó ngại đỏ mặt nhìn chú... chú Tùng tủm tỉm. liếc nó. Ngại quá... nó cúi xuống

-cháu chưa học cái đó à?

-bà có nói với cháu rồi.

-bà nói gì.

-bà nói phụ nữ chưa chồng có trinh tiết, mà phải để dành cưới chồng mới được cho chồng.

-bà nói đúng đấy.

-nhưng mà...

-nhưng mà gì?

-Nhớ... ôm đàn ông có bị mất trinh tiết không nhỉ?

Chú Tùng phì cười.

-nhớ đừng hỏi ai câu đó đấy nhé.

-nhưng chú.

-chỉ được hỏi chú thôi, đừng hỏi bà... bà cười cho đó.

-vâng. Nhưng chú là con trai, cháu là con gái.

-nhưng mình khác Na à... sau này còn những cái gần gũi hơn, bao nhiêu bí mật của nhau đều sẽ biết hết.

-là gì cơ.?

-là những cái chỉ có hai đứa mình biết với nhau ý.

Chú cười. quay sang nhìn nó bằng đôi mắt mở to. nó ngại. tay chú đan vào tay nó. Khẽ rướn người cộc vào trán nó khiến mặt mũi nó đỏ bừng bừng.

-Na...

-dạ.

-cái Trinh tiết con gái bán được ra tiền đó, nhiều tiền lắm.

-vậy ạ. Bán bằng cách nào mà ra tiền.

-thì làm chuyện vợ chồng.

Nó đỏ mặt

-chú đừng có đùa... ai mà bán cơ chứ.
-có người bán.
-cháu có cho thêm tiền cũng không thèm.
-Thế Na để làm gì
-cháu để cho chồng. Khi nào cười nhau sẽ cho.
Chú cười.
-vậy thì đừng có tin thằng nào nghe chưa?
-kể cả chú hả.
-Vớ vẩn...
Chú cười
-trừ chú ra. Phải tin chú, vì trên đời này... không ai thương Na như chú đâu.
Nó cười ngại... hai đứa ăn xong đứng lên đi dạo. Trông giống mấy người yêu nhau kia quá.
Người ta đứng gốc cây ôm nhau, hôn nhau. có người... lúc xe máy chạy qua... nó còn thấy làm mấy chuyện... buồn cười... nó ngại kéo chú.
-về đi
-sao về?
-cháu... mệt rồi
-mệt gì... đi chơi lúc nữa rồi về... không thì đến bao giờ mới được đi với nhau thế này.
-nhưng mà...
Nó liếc liếc mấy đôi kia ngại ngại . chú phát hiện ra thì phì cười.
-rồi cũng giống như mình thôi. ai cũng thế mà.
-hâm à? Cháu còn bé. Bà máng đấy
-bà ở nhà. Có đi theo đâu mà biết.
-nhưng mà nhớ ai bắt gặp
-kệ... sớm muộn gì mọi người cũng biết
-nhưng mà
-đừng nhưng... hãy vì chú... vì chúng ta... đừng nghĩ nhiều. Na cứ yên tâm, cứ sống bình thường
-thì yêu nhau, nhớ nhau, giận hờn đau khổ không thể tránh, nhưng quan trọng là nghĩ về nhau , nghĩ cho nhau thôi, đừng quan tâm ai nói gì.
-chú điên rồi.
Nó giận.. nước mắt ứa ra.
-uh... vì yêu người ta có thể làm được tất cả. Kể cả phát điên. Lúc này chú muốn đâm thằng kia lắm đó
-yêu cái gì mà yêu... chú hâm.
-hâm được

Chú cùn vậy khiến nó giận, nó vùng vằng giật tay ra... chú không nghe mà cứ nắm chặt lấy.

-cháu đã nói cháu còn bé mà... chú đừng có mà như thế. Không ai yêu chú đâu... đừng có mơ.

-đừng nói thế chú buồn đấy. giận chú là chú không muốn đi nữa đâu.

-chú đi đi... chú về làm cháu mất cả ngủ. Đang bình thường chú lại

-ai bảo Na xinh cơ, ai bảo Na đáng yêu cơ.

Nó phì cười. rồi lại khóc tâm trí nó rối bời không khác gì những chông chênh cái thời chú sắp đi...có khi còn chông chênh hơn nữa. khủng hoảng tuổi 17... là dấu mốc quan trọng để con người ta lớn lên... Hướng thiện hay sa đà. ở cái tuổi muốn thể hiện mình, muốn khám phá... muốn vượt mọi giới hạn... ở cái tuổi mà tò mò nhưng ngại thơ. Khao khát nhưng sợ hãi... muốn bắt chước nhưng còn đắn đo. ở cái tuổi mà trong lòng lúc nào cũng muốn vỡ tan ra... cũng đầy nhiệt huyết ... đầy khao khát... vùng vẫy như một con thú muốn xổng cái xích mà gia đình đang chới buộc... nó chông chênh giữa chú với gia đình... giữa nên yêu hay nên giữ cho mình đúng giới hạn... ở cái tuổi mà đang hình dung... đang tìm hiểu... đang tò mò về con người...về đàn ông và cuộc sống khi yêu và được yêu. Chú Tùng ôm lấy nó vào lòng... nó khóc...càng ngày càng nức nở... càng ngày càng rối bời... nó đánh chú... đánh mạnh vào vai... miệng trách móc.

-tại sao chú lại về...cháu đã không muốn gặp chú... cháu không muốn nghĩ đến chú nữa cơ mà. Chúng ta là chú cháu... không thể như thế này.

-không... đừng thế... Na... chú đau lòng lắm.

-chú làm ơn đi đi. tìm người khác mà yêu đi được không, đừng nói yêu cháu nữa... cháu sợ lắm.

Chú Tùng không chịu... cúi xuống gục vào vai nó... siết chặt kệ nó đánh vào lưng vào tay... cứ thế ôm chặt cho nó nức nở . tiếng nó nghẹn ngào... chú cũng xót xa.

-đi đi mà... đừng về nữa.

-Na nói thế là chú không đi nữa đâu, chú ở nhà hẳn đó.

-chú chỉ sợ chú đi rồi... na quên chú mà theo người khác. Không có Na... chú... không biết sống sao bây giờ... chú chết mất

Cái câu nói mà cả trăm đứa con gái ngại thơ như nó đều tin...đều tủi lòng... trời đất ơi... lần đầu nó được một người con trai tỏ tình nói như thế.... nó đứng im... tim nó đập thình thịch. Nó tủi lòng lắm rồi.

-đừng có đuổi chú đi được không... chú không đi nữa.

-không... chú phải đi. nếu chú không đi bà buồn đó. Với chú ở nhà... chú hư lắm... cháu cần thời gian suy nghĩ cơ.

-được rồi... nhưng Na hứa với chú... chờ chú về.

-cháu...

-nếu không hứa... chú không đi.

-được rồi... cháu hứa

-nhớ nhé.

-nhớ...

-làm tin đi.

Nó đưa tay ra ngoắc... chú Tùng nhìn tay nó thì cười.

-giờ lớn rồi ai ngoắc tay.

-thế làm gì?

Chú Tùng cười gian manh. Khẽ cúi xuống rất nhanh chạm môi mình lên môi nó, mút nhẹ cái môi nó một cái thôi mà tim nó như rụng ra ngoài, hai mắt nó mở to. nó đờ ra đó rồi, không động đậy. tim nó dường như cũng chẳng còn nghe lời nó nữa... nó làm sao thế này. toàn thân cứng đờ... cơ thể không tuần hoàn được hay sao ý... cuối cùng khi chú nuốt tiếng buông ra thì linh hồn nó đã quay về. Nó đỏ mặt...mím môi lại ngại ,không nói gì mà cúi xuống.

Chú Tùng tủm tỉm. khẽ cộc trán mình vào trán nó thì thầm.

— làm tin đấy rồi nhá

Nó xấu hổ mà không dám nói câu gì luôn... nó ngại quá cơ...chú Tùng sung sướng vòng tay qua vòng eo nhỏ của nó kéo lại gần hơn.

-giờ chú yên tâm đi rồi.

Nó cười tủm tỉm.

-Na... chờ chú nghe chưa... chú sẽ về... nhất định sẽ cho Na một cuộc sống đầy đủ, và hạnh phúc.

Nó cười nép vào ngực chú... ngay lúc này cảm giác bồi hồi hạnh phúc che lấp đi những đắn đo trong nó mất rồi... nó không nghĩ đến ông bà... không nghĩ đến cha mẹ... không nghĩ đến ai ngoài người con trai này. chỉ có chú thôi.

Hai đứa quay về trời đã khuya... bà vẫn chưa về

Nó đóng cổng đi vào nhìn xung quanh. Ông bà đi đâu vẫn chưa về.

Hai đứa dắt nhau vào nhà., lên phòng , chú Tùng vẫn không giấu nổi vui mừng mà trao cho nó những cử chỉ thân mật. Nó ngại...

-đừng có mà thế... bà biết đó.

-kệ bà.

-chú hâm à. Chú mà thế cháu mách bà.

-cháu mách đi

Nó cau mày lườm

-vậy cháu ghét chú nhé

-con gái nói ghét là yêu.
-vậy chú đừng có mà về. Đừng có mà đòi.
-đòi gì?
-đòi gì thì đòi... không nghe lời cháu cấm hết
-được rồi... nghe được chưa?
-để bao giờ chú về... chúng ta bàn tiếp.
-vâng. Thừa phụ nhân
Chú Tùng trên... nó đánh mà chú cười khúc khích
-hai đứa về rồi đó hả.
Bà nói vọng từ dưới lên. Chú và nó nhìn xuống rồi nhìn nhau
-vâng mẹ.
-thay đồ rồi ngủ đi
-vâng
Chú Tùng đi xuống dưới. nó ngại mà không dám mò xuống, tự nhiên nó lại thấy sợ bà.
-mẹ đi đâu mà về muộn thế.
-hai đứa kia nó lại đưa nhau về đòi cưới. Bụng to tướng rồi.
Có chết không?
-ai ạ
-cái rơm...
-thì chúng nó yêu nhau có sao đâu, xóm mình toàn họ xa rồi... bố mẹ cổ hủ quá.
-Bố mày đang bên đó, nhưng bố mày là trưởng... giờ mà để thế họ hàng, làng nước người ta cười cho., ngày xưa còn bị thả trôi sông đấy con ạ.
-Thằng con trai bị làng đánh trăm cái đòn gánh đấy nghe chưa?
-đấy là hủ tục... người ta có mối quan hệ huyết thống quá 3 đời là kết hôn được. Giờ kết hôn đồng tính còn được, đàn ông yêu đàn ông được cơ mà.
-mày đừng có vớ vẩn người ta cười cho. giờ mày xem cả làng cả nước người ta đồn, người ta cười, người ta khinh cho đấy.
-anh chị ý có dám đi đâu đâu.
-kệ chúng nó... con thấy chả sao. Cho chúng nó đi chỗ khác... bao giờ con lớn về. Ai hiểu thì hiểu.
-thôi... cho mày sang tây mà tưởng mày học khôn cái gì... mày học cái đó thì loạn làng loạn nước.
Bà ngồi trên ghế vừa nói vừa gác chân lên bực dọc. Nó khép nép đi xuống, len lén nhìn bà. Bà thoáng thấy nó thì quát lên
-con Na nhé. Cái Thằng Châu, cái thằng lực mà mò sang đây là tao đập chết... nhà này phải có nóc... họ hàng lấy nhau người ta cười chúng mày thì ít... khinh chúng tao thì nhiều... chúng tao phải mang

nổi nhục xuống mồ là chúng mày mang tội bất hiếu nghe chưa?

-v...â...n...g

Nó vâng nặng nề...và dài đằng đẵng, khẽ liếc chú... chú Tùng cau mày.

-mẹ... mẹ thôi cái suy nghĩ ấy giúp con đi được không?

-mọi người làm thế là khổ hai đứa nó. Yêu nhau có gì mà tội lỗi vậy. nhất là ngủ với nhau có con rồi... đứa con là thứ gắn bó. Mọi người làm thế nhờ chúng nó nghĩ đại thì sao... để con không thương con thì thôi... còn ruồng bỏ thì thà đừng có để

Chú Tùng gất lên

-nếu mà hư như thế thì cũng ko để cho nhẹ thân. Để cục thịt mà ăn cho đỡ nhục

-mẹ... mẹ cổ hủ quá. Nói chuyện với mẹ chán ghê.

-thôi mày ngủ đi, mày càng nói tao càng tức,

-con Na đi ngủ đi mai đi học. Nhớ lời tao dặn nghe chưa con

-vâng

Nó cúi xuống nhìn chú mắt rơm rớm... chú khẽ thở dài ra hiệu cho nó đi lên. Bước chân nó nặng trĩu... sóng gió... bắt đầu rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 13

Loading...

Nó đi lên phòng đóng cửa, chần chọc không ngủ được vì buổi tối và suy nghĩ vì câu nói của bà, tình cảm vừa mới bắt đầu kia là sai trái đó. Nó phải nói sao bây giờ... nói sao với chú để chú đừng thích nó nữa... để chú đi tìm người khác mà yêu. Phải nói sao với ông bà với bố mẹ khi hai đứa lộ ra chuyện đó.

Nó lẩn qua lẩn lại. chạm nhẹ lên môi mình nghĩ về cảm giác bồi hồi của nụ hôn đầu tiên. Những cái nắm tay đầu tiên, và lần đầu tiên nó nhận được những cử chỉ quan tâm như thế.

Nó xao xuyến lắm nhưng mà... không được...

Tiếng cạch cửa, nó quay ra... bóng dáng cao lớn bước vào. Không khó nhận ra bóng chú Tùng trong đêm tối. chú Tùng đóng cửa lại, bấm chốt rồi bước lại giường.

-chú làm gì thế.

-Na...

-dạ.

-Na chưa ngủ à?

-cháu chưa.

-cháu không ngủ được.

-vì bà nói thế đúng không?

-một chút thôi.

-đừng nghĩ nhiều Na à. Chúng ta không giống bà... chúng ta sống ở thời đại khác và có suy nghĩ khác.

-nhưng bà là người lớn, biết đúng biết sai. Chúng ta sai rồi chú ạ.

-ai bảo thế.

-na... cháu đừng nghe bà nói như thế... Na phải nghĩ thoáng lên,

-chú có biết bà bảo gì không?

-bà nói gì?

-bà bảo nếu họ hàng mà lấy nhau, sẽ đẻ ra những đứa con bệnh tật, tâm thần, què chân què tay, có đứa còn chết yểu nữa.

-đấy là anh em ruột lấy nhau, chứ chúng ta họ hàng xa lắm rồi.

-bà bảo chú Chiện là do bố mẹ chú ấy là anh em ngủ với nhau nên chú ấy mới bị thần kinh như thế.

-cháu hâm à? Chú Chiện bị chất độc da cam.

-cháu không biết nghe ai hết, nhưng mà chú... đừng có thích cháu nữa được không. Cháu sợ lắm.

-Na.

Chú Tùng sát lại nó, đưa tay với nó trong bóng tối mờ mờ. nó khóc, áp lực trên đầu là không nói hết được. Nó giận chú Tùng sao có thể lừa đứa trẻ con như nó... cho nó đi hết những cảm xúc nọ đến cảm xúc kia.

-không có ai yêu đứa trẻ con kém chú 10 tuổi như thế cả. Chú đi đi Nó đẩy chú ra, nước mắt nước mũi tèm nhem. Chú Tùng cứ thế mà xông vào. Hai đứa không dám nói to. suy cho cùng là sợ bà biết. Sợ ông biết. Nó chưa tưởng tượng được nếu họ biết thì mọi chuyện sẽ như thế nào. Ông bà có đuổi nó ra khỏi nhà không. Nó nợ ông bà , bố nó bảo nhà nó có ơn, không bao giờ được phụ lòng.

Chú Tùng kéo nó vào lòng ôm chặt. Nó khóc rưng rức. Tay đánh vào tay chú. chú vẫn ngồi im. Hơi thở phả ra từ miệng nặng lắm, tiếng thở khó nhọc, vòng tay siết chặt. Tựa cằm vào đầu nó không nói được gì.

-chú đi đi được không. Đừng nói gì với cháu nữa.

-Na ơi... chú không muốn đi nữa.

-cháu không yêu chú đâu. Chú đi tìm người khác đi, chúng ta chia tay, chú đi đừng về... đi như chú Tuyên ý.

-không... nếu Na nói thế... chú không đi nữa.

Chú Tùng càng siết chặt hơn. Nó vẫn khóc. Miệng hờn trách.

-tại sao chú lại về, chú làm khổ cháu thế này đây. Cháu mệt mỏi quá, cháu muốn chết đi cho rồi.

-Na... đừng nghĩ thế... đây là bà nói người ta thế thôi., còn đâu với chú và Na... bà không nói thế đâu.

-bà cấm cháu cả anh Lực với anh Châu, thì chú cũng thế .

-được rồi...

Chú Tùng đành im lặng nghe theo nó. Tay siết nó lỏng về. Nó nằm im trong vòng tay chú. thì thoảng sụt sịt.

-hay chú có ý này.

-chú nói đi.

-nhưng đừng có nói yêu đương vợ chồng gì đấy nhé

Chú cười. tay nắm tay nó đan vào.

-Na ngốc lắm Na ạ.

Chú Tùng ôm nó nằm xuống giường, tay lau nước mắt rồi cho nó gối đầu lên tay, nó đẩy ra.

-chú đừng có vớ vẩn.

-chú không làm gì.

-ôm nhau là có em bé đấy.

Chú Tùng phì cười.

– ôm nhau mà có em bé thì thế giới này loạn mất cô ạ. Muốn có em phải làm nhiều chuyện hơn nữa cơ cô nhé.

-nhưng cháu sợ chú...

-chú không làm gì... chú thề... chú giữ cho Na bao giờ Na tự nguyện chú mới làm.

-vậy chú Tránh xa ra.

Nó đẩy chú ra... chú nằm bên ngoài nó nằm bên trong, cách nhau cái gối nó vừa đặt xuống. Chú cười... ném cái gối đi thì bị nó giật lại.

-cháu đuổi chú về.

-được rồi. được rồi.

Chú Tùng im lặng một lúc. Nó cũng nằm im... cuối cùng chú mới lên tiếng.

-Na này.

-dạ

-chú Tính thế này.

-vâng

-chú đi 2 năm nữa. thì Na cũng học xong cấp 3 . chú sẽ bảo bố cháu xin cho đi sang chỗ chú.

-...

-Na sang với chú... chúng mình bên đó không về nữa.

-nhưng mà bà có mỗi chú với cháu, chú Tuyên thì không về rồi.

-bà cũng bảo cho đi mà,

-Bà không cho đi, bà muốn ở nhà lấy chồng gần.

-vớ vẩn, lấy thằng nào.

-đấy là ông bà nói.

-để chú nói.

-...

-chó đến lúc đó, chúng mình đành phải giấu chuyện này.

-chú biết... có thể giờ Na chưa thích chú như chú thích Na, nhưng mà cháu cứ cho chú cơ hội.

-cháu có điểm gì mà chú thích.

Nó tò mò.

-nhiều lắm.

-nói xem nào.

-Xinh này, hiền này, ngoan này, ngốc này, lại nấu ăn ngon nữa.

Chú Tùng sát lại nó thủ thỉ.

-Thật ra lúc chú chuẩn bị về. Chú chỉ nghĩ Na vẫn là Na hồi bé...

nhưng đến lúc gặp Na đi học về... chú đứng ngoài đầu làng... thấy cô bé Xinh xinh đạp xe... không biết con cái nhà ai. Cuối cùng hóa ra là Na của chú.

Nó đang khóc lại phì cười.

-na của chú thành thiếu nữ rồi.

-cháu mới 17 thôi. chú đừng vớ vẩn.

-17 là làm mẹ được rồi đó.

-đừng vớ vẩn.

-chú không làm gì., chú tôn trọng Na. Khi nào Na đủ lớn, mới tính chuyện đó.

-chuyện gì.?

-chuyện người lớn.

Nó ngại rúc vào gối. chú Tùng đưa tay qua đặt lên bụng nó. Nó giật mình.

-đừng có mà...

-nằm im ... chú không làm gì.

Nó đành ngoan ngoãn. Chú Tùng thủ thủ.

-ông trời cũng là có duyên. Ngày xưa Na bé tí... chập chững đi, lúc nào cũng đòi theo chú Tùng đi học, đến khi lớn suốt ngày mò sang chú chơi.

-thì chú đi học có mấy khi chú rảnh. Chú còn bận yêu đương

-yêu đương cái gì.. mấy mối tình con cóc chúng nó gán ghép.

-còn chuyện nhận cháu làm người yêu.

-thì lúc đó đùa cho vui thôi.

-không ngờ đến lúc chú quay về lần này... chú chính thức bị Na hạ gục.

-cháu chả làm gì.

-cháu không làm nhưng ánh mắt cháu làm. Nụ cười cháu làm. Về ngây thơ của cháu ý. Đêm đó chú mất ngủ. Đêm sau thì ngủ được tí. Chỉ mong sáng dậy để được thấy Na cười.

-chú Hâm...

-uh... chú điên rồi cũng được. Na đừng hắt hủi chú nha, chú khổ lắm.. giờ chú không muốn đi, chú không biết sẽ nhớ đến thế nào.

-chú Hâm... ai yêu chú mà chú nói thế.

-chú biết... nhưng Na cứ bình thường đi... rồi mọi chuyện sẽ ổn. Na đừng lo nhé.

-vâng.

-chờ chú về chú đón đi., lúc ấy... không ai chia rẽ được hết.

-nhưng nếu những ngày không có chú... mà Na thấy thương ai, không cần chú nữa. thì nói cho chú biết nhé... chú không trách Na đâu.

Nó lại tủi thân khóc.

-cháu chả muốn yêu ai hết. Kể cả chú

-thế thì được.

Chú kéo má nó, vuốt mấy giọt nước rồi ôm nó vào lòng.
Nó khóc rưng rức rồi thiếp đi trong vòng tay chú... chú không ngủ được, vòng tay vẫn ôm chặt lấy nó thờ dài.
2 năm trước mắt sao mà dài như vậy... háo hức muốn quay về giờ lại chẳng muốn đi, người con gái chú ôm trong vòng tay mang trái tim chú đi mất rồi, nhanh nhưng là sâu sắc... là cái sự biết ơn đã thay chú chăm sóc cha mẹ già, biết ơn vì đã cho họ những ngày tháng ý nghĩa và không cô đơn. Biết ơn khi là một cô gái có hiếu biết nghe lời. là một cô gái xinh đẹp nhưng không kiêu sa, không lộng lẫy... là cô gái mà chú đang tìm kiếm cho cuộc đời mình. Tuy rằng xã hội sẽ nói cuộc tình này là trái ngang, mọi khó khăn đang chờ cả hai trước mắt. Chú khẽ thơm lên trán nó... một cái hôn nhẹ nhàng. Hãy cứ bình an nhé cô gái... sóng gió có anh ở đây rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 14

Loading...

Đối với một cô bé. Cảm giác yêu xa quả thật quá sức tưởng tượng của chính mình...

Nó dọn dẹp xong thì lên giường. Chăn chọc không ngủ được. Ngày mai chú Tùng đi rồi. Lại xa chú thêm 2 năm nữa. Nếu như trước đây, khi nó còn nhỏ, việc chú đi hay ở cũng ko quá quan trọng với nó. 3 năm chú đi học cấp 3, 3 năm đi lính, 3 năm đi làm. Không phải là quá dài đối với sự lớn lên của một đứa trẻ. Nhưng ngay lúc này. Với một cô gái... 2 năm... Sao nó thấy dài đến như vậy.

Nó thở dài. Nay bà xí ngủ chung với chú Tùng mà chú không cho.

Chú nói mấy đêm chú ko ngủ đc. Nay phải cần yên tĩnh để ngủ...

Mai chú đi mới có sức chú.

Nhưng bà chả biết. Tối nào chú cũng mò sang nói chuyện với nó.

Dạy nó dùng điện thoại. Và xúi nó mấy trò gian dối ông bà. Để yêu chú.

Nó ngồi trên giường. Chú đang hí hoáy cài cài cái gì đó. Đưa cho nó cái điện thoại dạn dò kĩ càng.

-không được cho ai số nghe chưa?

-vâng

-ngoài số chú ra, ai nhắn tin cũng không được nhắn lại.

-vâng.

-Điện thoại lúc nào cũng để im lặng. Bà biết cháu có điện thoại bà không cho dùng đâu.

-Cháu có dùng đâu... chú cất đi.

-vớ vẩn. Để đó chú còn gọi

-không chuông nghe sao.

-chú gọi có giờ.

-mấy giờ.

-cứ giờ này chú sẽ gọi

Nó gật đầu ngốc nghếch. Buông mái tóc đen dài đến hông ra, chú Tùng nhìn nó không chớp mắt. Ngó ngó cái áo bên trong nhìn vẻ rất dâm dề. Nó đẩy.

-chú đừng có mà nhìn.

-của chú ,chú nhìn có sao.

Chú cười, tay bám eo nó kéo lại kẹp vào giữa hai chân mình. Vòng chân chú dài rộng mà nó ngồi lọt thỏm bên trong. Nó cẩu chân

-á...

-bỏ cháu ra.

-không. Ngồi im... ko dè xổng chuồng bây giờ.

Nó ngồi im lườm chú. chú đưa cái điện thoại ra, dạy nó mở nhạc, dạy nó chụp hình. Rồi đưa cái điện thoại chú ra, chụp hình hai đứa đang chụm đầu nhau, rồi tranh thủ nó đang tò mò, thì cúi xuống hôn trộm nó. Nó ghét... Mặt mũi tưng bừng, lấy tay che mặt. Chú thích chí cười, không chịu rời nó ra.

-lúc nào nhớ chú... thì ra quán nét ngồi. chú sẽ nhắc lúc nào chú rảnh. Hai đứa chát voice nha.

-vâng.

Nó lại gật đầu.

-có nhớ không đấy.

-cháu nhớ.

-na mau quên như cụ già ý.

-kệ cháu... cái gì cần nhớ cháu sẽ nhớ.

Chú Tùng kéo nó vào lòng thủ thỉ.

-chịu khó giấu ông bà vậy. để chú bảo ông bà sang năm Na học xong xin cho Na đi học tiếng luôn.

-vậy còn chú.

-chú về đúng hạn là xin lại được ngay mà. Đừng lo.

nó gật

-đi sang đây...có nhiều thứ Na phải học đây.

-học cái gì ạ.

-học cách sống, bên đó làm hơi vất vả nhưng thoải mái hơn bên này vì không ai biết mình là ai. Cũng ko ai quan tâm mình làm gì đâu.

-vâng.

-học cách làm vợ nữa đấy, lớn rồi.

Nó đỏ mặt híc mũi.

-cháu đã cưới đâu mà làm vợ.

-Chú Tuyên làm đám cưới bên đó đấy còn gì?

-vậy ai chứng kiến.

-anh em bạn bè. Ông bà cũng sang mà.

-vậy chú ...

-chú thì bao giờ có con mang về mới nói, lúc ấy ván đóng thuyền rồi. ko nói được. Lúc ấy đổ mà dám kêu... kêu là không cho bế cháu. Na nhĩ.

Chú Tùng kéo nó lại thơm nó vào má. Nó then , cúi xuống đỏ mặt, nước da trắng nhẵn mịn, đôi môi hồng chúm chím, đôi mắt đen tròn,

mùi thơm từ cơ thể thiếu nữ, đủ hấp dẫn chú Tùng đến mê.
Chú Tùng không chịu được kéo nó lại nhấc lên đùi mình ôm chặt.
-chú Hâm à... buông cháu ra.
-không... cho chú ôm đi. mai chú đi rồi. chú nhớ lắm.
Nó nghe vậy thì ngồi im. Chú rúc vào cổ nó hít mùi thơm con gái.,
bàn tay siết chặt, tiếng thở càng ngày càng khó khăn.
-Na...
-dạ
-sao cháu đẹp thế.
-mẹ cháu bảo ngày xưa mẹ cháu đẹp hơn.
-uh... chị Nết ngày xưa đẹp. Nhưng mà Na đẹp hơn, mắt Na đen và
sáng hơn. Cái miệng cũng xinh hơn.
-làm gì có.
Nó cong lên.
-có.. đây này.
Chú kéo nó quay ra, hôn nhanh lên môi nó. tay đỡ lấy tóc nó không
cho nó ngo ngoáy.
Nó đẩy chú ra. Tiếng chú thở khó nhọc, cái lưỡi vờn khuôn miệng
như muốn nuốt trọn nó vào mình.
-Ư...
Nó đẩy... chú không chịu rời. bàn tay giữ tóc khẽ luồn xuống dưới.
bám lấy eo rồi luồn vào áo. Năm lấy bộ ngực còn đang lớn của nó...
sau chiếc áo con.
-chú làm gì thế hả... buông cháu ra,
-không... na... chú...
-buông ra
Nó đẩy chú ra, rồi khóc.
-chú xin lỗi.
-chú đi ra ngoài đi
-chú xin lỗi
Chú Tùng biết nó giận nên cứ ngồi lì đó van xin, nó ngồi bên cạnh
khóc không cho chú động vào.
-cháu đã bảo cháu còn bé mà.
-uh... chú biết rồi. chú sai.
-chú đi đi
-đừng đuổi. chú nhận sai mà.
-ko thêm.
-vậy đánh chú đi rồi tha chú nhá
Chú Tùng kéo tay nó tự đánh đầu mình. Nó buồn cười mà giật lại.
đánh chú cái giận hờn.
-đừng có mà làm thế lần nữa.

-được rồi, được rồi.

Chú Tùng ngồi ngoan về biết lỗi nhìn nó. Rồi nằm xuống kéo nó.

-nằm đi không mỏi. nhớ chú dặn nha. Dùng điện thoại cẩn thận. Cố gắng 2 năm nữa.

-vâng

Nó ngoan ngoãn gật đầu. rồi nằm xuống đặt cái gối vào giữa. chú Tùng cười kéo ra nó lại giăng lại.

-thôi... đừng thế... mai chú đi rồi, 2 năm đấy

Nó nghe vậy thì nằm im. Chú Tùng sát lại. thủ thủ.

-ngày mai đừng đi tiễn nhé.

-tại sao?

-người ta mà thấy... lại đi không đành.

Nó tủi thân vì câu nói đấy.

-ngày trước muốn đi, được đi thì vui lắm... mà giờ nghĩ đi có 2 năm thôi... sao mà lâu... nghĩ đến mai thôi thấy sợ.

-đừng như thế

Nó gục đầu vào ngực chú khóc.

-chú đi đi, nếu có thể... đừng quay về. Cháu vẫn sẽ sống bình thường, thay chú...

Chú Tùng bịt miệng nó lại. Ánh mắt xót xa.

-đừng nói nữa. biết câu trả lời rồi còn gì.

— chú xác định rồi. Ko nghĩ lại.

Nó im, nước mắt trào ra, chú Tùng nhìn nó tha thiết rồi lau nước mắt.

-Chờ chú được không Na. Chú Biết... chú không trẻ như hội bạn Na, cũng không hồn nhiên như chúng nó nhưng chú có trách nhiệm, chú mong được bên Na cả đời.

Nó càng khóc.

-cho chú cơ hội... đừng nghĩ gì hết... mặc kệ đi... chúng ta lớn rồi.

Chú kéo nó lại, ánh mắt khẩn khoản nhìn vào mắt nó.

-được không Na.

nó gật

-nói chú xem nào

-được.

-nhưng mà chú không được lừa cháu...

-Chú lừa khi nào?

-ngày trước chú cũng nói không được nói với ai là người yêu chú. rồi chú nói chú chỉ đùa thôi.

-đó là ngày trước.

-nhưng giờ cũng thế... nhớ chú sang đấy.. chú quen ai... rồi chú lại nói như thế.

-đấy là ngày trước Na bé mà... giờ Na lớn rồi

-cháu không tin chú nữa

Nó lại khóc. Quay đi.

-Na...

chú Tùng kéo nó lại.

-chú biết chú sai mà... tin chú đi, lần này chú nói thật

Chú Tùng dụ nó như dụ cái Na hồi bé. Miệng khẽ tủm tỉm vì độ ngây thơ trẻ con của nó, nhưng cũng tự trách mình sao lại hại mình như vậy... giờ nó cứ chông chênh như thế... thì còn lâu nó mới tin...

đúng là cái miệng hại cái thân.

Chú Tùng ôm lấy nó.

-chú sai rồi Na ơi... tha cho chú... chú tự vả mồm nha. Hay tự tát vào mặt.

-Không cần

Chú Tùng kéo nó quay lại, vươn người lên giữ nó trước ngực mình.

-cho chú cơ hội chú chứng minh.

-chú sẽ cho cả thế giới biết.

-kệ chú...

nó vùng vằng.

-được rồi... nhá.

Chú Tùng kéo nó ra đề hằn lên, kéo má nó hôn lên, tiếng thở mạnh, bàn tay hư luôn vào ngực nó bóp bóp. Nó không kêu được. Không đẩy được. Không vùng vẫy được chỉ nằm im. Cho chân lên thì chạm vào cái thứ cứng cứng trong quần đùi.

Nó ngại. chú Tùng dường như không chịu được nữa... cố kéo áo nó ra, tham lam đòi hỏi.

Nó vật vã mãi mới rời ra được.

-buông cháu ra.

-chú không đi nữa... chú muốn ở nhà.

-chú buông ra.. cháu ghét chú.

-Na.... chú yêu Na .

Chú Tùng ghì nó hôn lần nữa. vén áo nó lên đến cổ nắn bóp ngực nó liên hồi.

-cháu xin chú buông cháu ra không cháu kêu lên đó.

-Na... đừng...

-cháu chết đó.

-ko.. chú xin lỗi

Nó khóc... chú Tùng mới buông ra. Nhìn nó xót xa.

-Được rồi... chú không như thế nữa.

Nó nằm im... quay lưng lại không thèm nói với chú câu nào... chú sợ nó...chỉ biết nằm im phía sau lưng... thì thoảng thờ dài. Tay đặt

lên cánh tay nó...

-Na...chú sẽ chứng minh cho Na thấy... chú thật lòng.

Hôm sau chú đi, cả nhà nó đi tiễn, riêng mình nó không đi. nó không dám cả bèn mảng sang bên nhà. Nó sợ thấy chú lên ô tô. Nó sợ thấy chú đi. nó sợ một ngày nào đó chú lại nói chú đùa. Trong thâm tâm đấu tranh một là rung động hai là sợ hãi. Một cho chú, hai cho gia đình. Bất cứ ai bước vào tuổi 17 mà dính đến chuyện tình cảm cũng có đầy rẫy những đấu tranh như nó.

Đôi lúc nhưng suy nghĩ mang nét trưởng thành nhưng cũng có nhiều nét vẫn còn rất trẻ con.

Nó lớn lên khi mà cuộc sống, yêu thương san sẻ cho những quyền lợi cơ bản đó là cơm áo... cái khó khăn đẩy nó xa gia đình, những chuyện thâm kín đôi khi không dám nói. Ngay cả chuyện nó và chú Tùng. Một mình nó ngậm ngùi với những cảm xúc được mất, hụt hẫng bởi đôi lúc chú chỉ vui đùa. Xao xuyến vì thấy chú có phần nghiêm túc.

Nó không được dạy lần đầu tiên gần gũi sẽ như thế nào. Tất cả phụ thuộc vào bản năng. Mà nó đã học được đó là biết kiềm chế sự ham muốn.

Người con trai leo lên xe, ngoái đầu lại nhìn nó đứng lấp phía sau... đôi mắt đầy tha thiết... chiếc xe dần chuyển bánh... chú Tùng nó đi rồi.

Nó chạy vào trong phòng, đắp chăn khóc nức nở, ngay lúc này nó không muốn cho chú đi, vì chú đối với nó là cái gì đó rất quan trọng. Một người có thể nghe nó nói mọi chuyện. Có thể chọc nó cười mọi lúc mọi nơi. Một người cho nó cảm giác được che chở rất an toàn. Và cho nó những đam mê, những ham muốn đầu đời mà nó chưa hề biết. Người con trai ước hẹn sẽ bên nó suốt đời. người con trai mà bất cứ đứa con gái 17 tuổi nào cũng mộng mơ... là một chàng hoàng tử đẹp trai...ngôn tình...

Và người con trai của nó... là chú Tùng.

Là chú Tùng của nó. Cái người chứng kiến nó chào đời, nhìn nó lớn lên, cái người nó gọi là chú... gọi bố nó là anh. cái người muốn làm chồng nó... người đàn ông của nó...tính làm cha của con nó... cũng là chú Tùng. giờ phải biết làm sao?

Bà nó từng nói... đàn ông vì gái mà dại thì phải có đàn bà khôn. Là vì đôi lúc đàn ông hay lạc bước thì đàn bà phải nhẹ nhàng mà đưa họ ra khỏi mù quáng. Cái gì cũng phải khuyên bảo từ từ.

Cho đến giờ cả hai chúng nó chưa làm chuyện đó. Tức là vẫn có thể cứu vãn được.

Ngay lúc này nó chưa thể biết rõ trái tim nó là rung động hay đã yêu

nhưng nó nghĩ rằng... nếu đó là tình yêu thật... thì nó vẫn dũng cảm ra đi... nó sẽ dần khuyên nhủ chú để chú buông tay... rồi chú sẽ quen và yêu một người khác... thật ra đâu có gì sâu sắc mà phải nhớ nhau lâu...và thời gian sẽ làm phai mờ đi hết cả... nó sẽ sống một cuộc đời khác với cuộc đời của chú...

Ông trời đã an bài... chúng nó sinh ra không thể dành cho nhau. Nó chùn chần khóc rưng rức vì những suy nghĩ , những tính toán đang có trong đầu... quyết định để chú đi khiến tim nó đau thắt lại... nhưng ngay lúc này nó muốn chú yên tâm làm việc... nó vẫn ở đây... chỉ là dần dần nó sẽ biến mất... cho đến một ngày... chú không còn nghĩ về nó nữa... lúc ấy... nó đã đi rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 15

Loading...

Yêu xa là thứ tình cảm đòi hỏi chúng ta phải thực sự vững lòng, thực sự tin tưởng, và phải thực sự yêu.

Bởi vì tôi xin nhắc lại, người yêu bạn chưa chắc đã đợi được bạn những người đợi được bạn chắc chắn sẽ yêu bạn rất nhiều.

Cái điện thoại giờ là mối liên kết của nó với chú Tùng. Ngày nào cũng vậy... cứ 10 giờ 30 tối là điện thoại nó lại kêu. Giờ đó ông bà đã ngủ. ở cái xóm quê này người ta đi ngủ sớm như gà vậy...cứ hết thời sự, hết phim là người ta lên giường, và sáng sớm đã dậy cùng với tiếng gà gáy.

Quê nó không còn nghèo như cái hồi nó còn bé. Trâu bò cũng ít đi, đường xá sạch sẽ. Nhà cửa khang trang hơn. Nhà nó cũng chẳng còn nghèo như trước, những tiếc rằng giờ nó đã lớn... cái tuổi cần mẹ nhất đã qua mất rồi.

Nó ngồi vào bàn học mà đầu óc mông lung quá... học kém nó khổ thế. Trong cái điện thoại có tấm hình chú Tùng tự chụp cười tươi rói. Chú Tùng ngoài đời đẹp trai hơn trong ảnh. Nó chẳng chụp ảnh mấy khi. Nó giờ điện thoại, ngắm chú tùng rồi cười một mình... mong ngóng đến 10 rưỡi để nghe đầu dây bên kia nói.

Nó nhớ... nói thật là nó vẫn còn xao xuyến nụ hôn kia... nụ hôn đầu tiên của nó. Giờ lòng nó tương tự sao ý... lúc nào cũng băng khuâng một mình... nghĩ chú ấy không biết đang làm gì? Đã nghỉ chưa? ăn với ai... và đi chơi ở đâu. Quan trọng là có nhớ nó??? Không chịu được cảm giác ấy. nó lòi trong tủ ra cuốn sổ tay có khóa mà hội bạn đã tặng hôm sinh nhật.

Nó sẽ viết gì đó vào đây... viết những điều nó muốn nói mà không thể nói. Những chuyện mà nó cần giải quyết mà ko biết sẽ giải quyết ra sao. Và những yêu thương nó đang dành cho ai đó mà ko dám nói.

-ngày ... tháng... năm.

Nhớ chú có phải là sai không nhỉ? Nhưng mình muốn thấy chú cười. sao mà cứ muốn nằm trong vòng tay chú mãi. Ước gì quay lại ngày xưa nhỉ. Để bé lại và được chơi với chú suốt ngày.

Nó tùm tùm một mình. Quanh quẩn với cuốn sổ và vài bài tập cũng

đã đến giờ lên giường. Mò ra khỏi cửa làm vệ sinh thấy bà đang ngồi ngoài hè. Nó hỏi

-Bà chưa ngủ ạ?

-uh. Con đi ngủ đi

-bà có chuyện gì ạ?

-có chuyện gì đâu. Nhớ thằng Tùng thì ra đây ngồi thôi.

Nó chợt dạ... nó cũng nhớ chứ. Chú ấy về nhà. Nhà vui hẳn. ở nhà với ông bà... bà hay nói còn ông cứ làm lì như chú Tuyên, chú Tùng giống bà hay nói hơn, nên có nhà là tiếng ồn ào, tiếng chọc ghẹo nó vang tận sang nhà anh Lam chị Luyến.

Bà thương chú Tùng nhất, không phải vì chú là con út mà chú Tùng tình cảm hơn chú Tuyên, quý người, nhất là trẻ con, hồi bé đi sang đây chơi, cứ thấy chú Tùng là chạy vào còn chú Tuyên thì không dám vì ồn ào là bị quát ngay.

Chú Tùng hay bế nó đi chơi, còn mang nó ra sông tập bơi hồi nó học lớp 1 nữa... giờ nó biết bơi mà lâu lắm không dám bơi rồi.

-thôi bà ngủ đi, không chú ý biết bà thức khuya chú ấy lại buồn.

-nay nó bận gì mà không thấy gọi điện nhỉ?

-chắc chú ý đi chơi.

-thấy thằng Tuyên nó bảo nay có đứa con gái nào đến tìm nó mà nó đi đâu chưa về.

Nó đứng im nghe bà nói.

-dặn thằng Tuyên đừng cho nó lấy vợ bên đấy để cho nó về mà Thằng Tuyên nó cứ giới thiệu này kia... rồi nó bên đấy thì bà biết sao đây hả Na.

Na chợt thấy lòng mình se lại... nó cũng sợ lắm nhớ chú quen người khác thì hệt hăng vô cùng... mà đúng thật... chú từng nói chú đùa rồi mà.. ko biết chú có đùa lần nữa không?

-chú ấy yêu ai lấy ai thì là quyền của chú ấy... chú ấy lớn rồi, bà ko cấm được. Thôi cứ để chú ấy mang cháu về cho bà, bà yên tâm.

-uh thì 27-28 rồi lấy vợ đi nhưng mà lấy phải về... 5-10 năm cũng được nhưng mà phải về chứ.

-thôi, bà đừng nghĩ, bà vào ngủ đi không ông lại nói bây giờ.

-ông ngủ rồi. con cũng đi ngủ đi.

-vâng

Nó xong việc thì vào phòng, có một cuộc gọi nhớ của chú ấy... một lúc sau nó lên giường đắp chăn thì chú gọi lại. nó chui vào trong chăn nghe.

-alo

-đi đâu đó mà gọi không nghe.

-cháu đi đánh răng.

-đánh gì lâu vậy?

-hì. Cháu nói chuyện với bà. Bà kể chuyện.

-bà kể gì.

-bà kể chú Tuyên nói chú có cô nào tìm, rồi đi chơi với cô ấy đến giờ chưa thấy về. Bà mừng lắm. sắp có con dâu.

-uh... bà sắp có con dâu rồi.

Chú nói vô tư làm nó giận trong lòng. Nó im.

-con dâu chăm sóc bà bao năm rồi còn gì... chỉ chờ được bà thừa nhận thôi.

Nó nghe vậy lại thấy vui ngay. Phì cười.

-chú lém lẩn đấy nhé.

-uh... của người ta thì người ta nhận.

Nó khúc khích, chui ra khỏi chăn nằm ngửa ra nói chuyện vô tư.

-hôm nay chú đi đâu mà người tìm chú là ai.

-người tìm thì không biết nhưng mà đi ăn sinh nhật mấy đứa bạn cùng khóa học. Nay đi tàu mấy trăm cây... công nhận tàu bên này chạy nhanh không như bên mình.

-cháu còn chưa được đi tàu bao giờ.

-rồi sẽ được đi.

-vậy còn cô kia, chú hỏi chưa?

-chưa... lúc về chú Tuyên ngủ rồi. với chú bên phòng bên này, có ở chung với chú ý đâu.

-vậy cô ta là ai?

-chú sao biết được.

-không biết người ta sao người ta đến tìm.

Nó bắt đầu thấy giận lên khi nghĩ đến cô gái nào đó. Chú từng cứ thế mà giải thích

-ơ hay nhỉ... người ta đến kệ... quan trọng là mình đây này... mình xác định ai là người mình cần, người mình yêu... thì mình mới để ý.

-bên đó cháu thấy cô nào cũng xinh hết., chú thích người ta đi cũng được.

-ơ kìa... có thế mà giận à?

-không giận, cháu nói thật

-thất cái gì... nói vớ vẩn thì có... người ta nói không thích sao cứ gán ghép nhiều, phát ghét.

-đấy chú ghét đi... kệ chú

Nó vùng vằng giận... nó giận. Nó ghen với cô ta khi cô ta được gần chú. nó lại nhớ. Nó tắt máy nằm khóc. Thấy ghét... ghét quá

chú Tùng gọi nó không nghe. Mấy phút sau mới nhận tin

-mở máy lên nói nốt một câu rồi đi ngủ mai còn đi làm.

Nó cuối cùng cũng mở máy, tiếng nó ghen ngào trong điện thoại.

-thôi. xin mà. Có gì đâu mà khóc.
-kệ người ta.
-đã nói người ta không có gì mà... toàn nghi ngờ vớ vẩn. Xong lại khóc làm gì.
-kệ.
-thôi. đừng giận. Na... chú nhớ Na lắm, khóc là chú lại muốn về.
Nó nghe vậy thì xao xuyến lắm, nỗi buồn vừa xong lại bay đâu mất tiên. Lòng dạ lại bồi hồi, nó nằm sang bên tủm tỉm.
-Na hay ghen lắm. sợ quá.
-kệ người ta.
Chú phì cười rồi im lặng.
-ngủ đi
Nó thì thào trong điện thoại
-không muốn tắt máy nữa
-tồn tiền.
-kệ... kiếm được cô vợ phải đầu tư chứ.
Nó lại khúc khích.
-thôi ngủ đi.
-uh.. nhưng nói xem nay làm gì?
-cháu ôn thi học kì 2.
-được nhiều chưa?
-nhưng mà học chả vào... học mãi chả nhớ cũng chán.
-học nhiều mệt thì nghỉ. Cần gì học giỏi. biết chữ dạy con học o...a là tốt rồi.
-nhưng sợ người ta chê không bằng người khác.
-ai chê kệ họ, chú không chê là được.
Nó cười khúc khích rồi im một lúc
-nay cháu viết nhật kí.
-có Tâm sự gì mà viết nhật kí.
-có nhiều điều lắm.
-nói đi nghe nào.
-không... nhật kí mà... bí mật.
-hay mình viết chung đi, Na viết nửa rồi gửi cho chú... chú viết nửa rồi gửi cho Na.
-còn lâu nhé... ko cho chú đọc.
-thế để người ta tò mò à?
-kệ chú.
-được rồi, mai người ta cũng viết.
-viết gì?
-bí mật
Nó cười khúc khích. Kể cho chú nghe mấy chuyện nhỏ nhỏ nữa rồi

bắt chú đi ngủ. Trước khi cúp máy hai đứa vẫn còn lưu luyến lắm mới tắt được. Nó nằm xuống mơ màng, nghĩ một hồi rồi cũng ngủ thiếp đi. vòng tay vẫn ôm lấy cái điện thoại vào lòng.

Buổi tối.

-Na ơi. Na...

-dạ...

-đưa bà sang nhà thằng Lại cái.

-vâng.

Nó đi xuống, đi cùng bà sang nhà bác Lại. bác Lại là bố chị Rơm.

Mẹ chị Rơm đang ngồi trên đầu hè khóc, bố chị ý ngồi trong nhà nhưng cũng đang thần thờ.

-sao rồi.. có chuyện gì đấy hai đứa.

-chúng nó đi để ở viện với nhau, mà cái rơm nó mất máu nhiều.

-thế giờ làm sao?

-thì con cho hội thằng Cỏ lên viện rồi.

-sao mày không lên.

-ông ý không cho lên, ông nói do nó mà nhà bị cả họ chửi, bị đuổi ra khỏi họ giờ ông không cần nó.

-nhưng dù sao nó cũng là con nhà mình mà Thằng Lại đâu. Thấy con cái nó thế sao lại ngồi kia... đứng lên xem nó sống chết thế nào.

-cháu đi rồi làng nước người ta lại bảo bình con. mà nó mất dạy, cãi cha mẹ thì nó phải chịu.

— Lại ơi... nếu nó mới mình không nói chứ giờ chúng nó chót đại thế rồi, nó là con là cháu mày, đứng lên.

Bác Lại gái khóc nức nở mà nó thương. Tự nhiên trong lòng thấy buồn quá. Đây là chú Tùng và nó trong tương lai sao....nó... không đành lòng thấy cha mẹ nó bị cả họ xua đuổi. bố nó trọng thể diện lắm... rồi cũng như bác lại thôi.

Nó về nhà nằm lên giường mà lòng mông lung nghĩ thương chị Rơm.

-Na ơi. Na

Tiếng gọi vọng xuống từ bên dưới có vẻ rất vội vàng.

— dạ

Nó vùng dậy

— mặc quần áo ấm vào lên viện cùng con Nghé đi. cái Rơm mất nhiều máu quá. Nhanh nhanh lên.

Nó vội vàng khoác áo khoác đeo khẩu trang trùm khăn kín mít chạy xuống. Anh Lực đã đứng ngoài cổng chờ nó và Nghé đi nhanh như bay. Trong bệnh viện. Chị Rơm đang nằm phòng cấp cứu. Mọi người vội vàng đưa nó vào thử máu rồi đi ra. May quá máu nó hợp với chị Rơm.

Nó cho máu xong đi ra ngoài. Anh Khải đang ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu khuôn mặt bơ phờ. Nước mắt nước mũi tèm nhem. Nó cùng chị Nghé bước lại.

– anh Khải. Chị Tình sao rồi.

– mất máu nhiều đang cấp cứu mà ko biết thế nào.

Anh Khải vò đầu. Nó thương.

– thế em bé đâu.

Nó nằm trong phòng với mấy đứa kia.

– giờ phải làm sao?

–Thì cầu trời. Cô ấy đừng bỏ anh và con lại.

Anh Khải nức nở sợ hãi... Tay chân run lên. Nó cũng khóc thương cho anh ấy. Nó nghĩ đến chú Tùng. Nếu như họ hàng yêu nhau mà cứ thế này thì nó không bao giờ muốn chú chịu tổn thương.

Ngồi mãi với anh Khải thì bác Lại cũng đi lên. Thấy bác Lại nó và anh Khải đứng lên.

– nó đâu rồi, con Rơm đâu.

Anh Khải cúi xuống. Nó nói thay.

– chị Rơm vẫn trong kia.

Bác Lại gái run run. Tay chân như muốn rụng rời. Mồm miệng bắt đầu gào lên. Người quê họ kiểm soát cảm xúc kém lắm. Cứ có gì là bộc phát ra ngay.

– ôi... Con ơi. Là con... Con sao thế này.

Nó bước lại đỡ bác Lại gái. Bác Lại trai đứng ngày sau.

– con ơi sao khổ thế này.

Bác ấy càng khóc to thì tâm trí mọi người càng rối.

– bà nhỏ cái mồm đi.

Bác lại quát vợ. Bác gái vẫn khóc. Một lúc sau bác sĩ đi ra quát.

– người nhà bệnh nhân đi hết khỏi đây đi. Âm ỉ lên hỏng hết việc rồi.

Cả nhà bu lại chỗ bác sĩ.

– con tôi nó sao rồi bác sĩ.

– nhịp tim đã trở lại bình thường rồi mà giờ bệnh nhân lại có hiện tượng tụt huyết áp.

– người ta cấp cứu, tâm lý bệnh nhân rất quan trọng vậy mà các bác cứ gào lên bên ngoài thế là sao.

Bác sĩ đi vào bên trong. Cả nhà nhìn nhau tản hết ra. Anh Khải lại ngồi im tay đan vào nhau run rẩy không nói được thành lời.

– anh đừng lo. Chị ý sẽ không sao.

– uh. Em về đi.

– vâng. Em cả chị Nghé vào phòng xem em bé cái.

– cháu đói thì bảo chúng nó pha sữa cho anh.

– vâng.

Anh Khải ngẩng lên mắt đỏ hoe. Nó thương. Bản thân ai yêu cũng muốn bên người mình yêu. Cho dù đúng hay sai thì tình yêu đâu có tội

Đã vậy... Đứa con chính là kết quả, tình yêu đơm hoa kết trái, sao lại ra nông nổi này.

Nó đi vào phòng ôm đứa bé. Nó nhớ chú Tùng. Nó sợ... Nếu họ hàng yêu nhau mà bị như thế này... Có phải do ông trời trừng phạt, hay do cận huyết mà xảy ra cơ sự này. Dù thế nào... Người đau khổ vẫn là hai đứa. cho nên, nó không đành lòng thấy người mình yêu tổn thương đâu.

Nó thơm má đứa bé. Nó đáng yêu quá trời. Nhưng mà tội nghiệp. Mẹ nó đang đấu tranh với tử thần. cầu trời... Cho chị ấy được bình an.

-Về đi. Muộn rồi Na.

— vâng.

Nó buông đứa bé theo anh lực và chị Nghé về. cả 3 nhìn nhau. Có lẽ cũng chẳng dám nghĩ đến sẽ yêu ai cùng họ nữa. Im lặng trên suốt quãng đường về

Nó về nằm lên giường. Với cái điện thoại. Máy chục cuộc gọi nhớ của chú Tùng khiến lòng nó xót xa.

Nó nằm xuống thì bà đi vào.

— thế nào rồi con. Con Rơm sao rồi.

— chị ấy vẫn đang cấp cứu.

— có nặng lắm không?

— con không biết.

Bà ngồi xuống giường thở dài.

— khổ ghê. Bao nhiêu ng hỏi ko yêu. Anh em lại yêu nhau làm gì giờ lên tội.

— thì anh chị đâu có biết.

— lớn rồi phải nghĩ chứ.

Bà cau mày. Thì tiếng điện thoại kêu.

— Na. Xuống nghe điện ngay cho bà.

Nó chạy xuống nhà nhấc máy lên.

— alo. Bà Đúng ạ.

— vâng. Cháu đây.

— Na à?

— vâng.

— gọi ông dậy. Cái Rơm... Cái Rơm...

Tiếng đầu dây run run. Tim nó đập mạnh.

— chị Rơm làm sao ạ.

— bảo ông sang nhà Lại ngay. Cái Rơm không qua được rồi.

Nó tuột tay rơi cả điện thoại. Đứng đờ ra mấy phút đồng hồ.

– có chuyện gì thế Na.

– người nhà mình trên viện gọi về.... bảo...

Nó ứa nước mắt.

– bảo ông bà sang nhà bác Lại. Chị.. Chị... Rơm... Không qua được rồi.

Bà lấy tay giữ ngực. Mồm miệng run run. Nó chạy lại đỡ.

– gọi... gọi.. Ông đi.

– vâng.

Nó đi lên gọi. Ông dậy ngay.nó cũng đi vào phòng. Lòng đau thắt lại.

Nó thương chị Rơm lắm. Thương anh Khải. Thương nó... Với chú Tùng.

Sao thấy xót xa đến như vậy.

Tiếng điện thoại nó kêu. Giờ này sao chú còn chưa ngủ. Sao mọi sự trái ngang thế này. Chú yêu nó thật rồi à. Không được... Nó không thể để chú tổn thương nữa. Nó mở máy cổ họng nghẹn ngào.

– Na... Đi đâu mà gọi ko nghe. Có chuyện gì?

– cháu. ..

– nói cho chú biết có chuyện gì.

– cháu.... Cháu không yêu chú nữa đâu. Chú yêu người khác đi...

Đừng tìm cháu nữa.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 16

Loading...

Nó đặt điện thoại xuống, khóc và chạy xuống nhà. Nó biết chú Tùng sẽ nổi khùng lên trong điện thoại cho nên nó không dám nghe tiếp nữa. Nó sợ nó lại mủi lòng. Nó đi xuống nhà. Theo ông bà sang bên nhà bác Lại. Mọi người cũng đã đông đủ. Chuẩn bị mọi thứ để đón chị Rơm về. Người ta khiêng cái quan tài đi ra đồng cùng với đồ cúng lễ. Sau đó đưa chị Rơm từ bệnh viện về thẳng đó vì chị ấy không được phép về nhà.

Nó không về phòng mà nhờ hội bạn xin cho nghỉ học hai hôm. Nó và chị Rơm chơi với nhau từ tấm bé. Nhà Anh Khải ở xóm bên. Tính ra không biết họ hàng đẳng nào nữa. anh Khải hơn chị Rơm 2 tuổi. hai người chính thức yêu nhau từ hồi sinh hoạt thanh niên. Chị rơm cũng kể với nó, kêu nó giấu cho chuyện quen anh Khải vì không muốn hai bên gia đình phản đối và hàng xóm cười chê. Nó ko biết họ ăn ở với nhau khi nào nhưng kể từ khi anh chị ấy lên Huyện làm công nhân thì chuyện họ quen nhau và yêu nhau bắt đầu vỡ nỡ. đỉnh điểm là anh Khải về đòi cưới chị Rơm nhưng cả nhà không ai cho. chị Rơm với anh Khải bỏ đi không về, và một lần nữa về xin cưới khi chị ấy đã bầu được vài tháng.

Cho đến giờ khi tình yêu đơm hoa kết trái thì chuyện này lại xảy ra. Nó chỉ mong đây là cơn ác mộng. Mà sáng mai khi tỉnh lại. mọi thứ được trở lại bình thường.

Nhưng mà sự thật thì không hề như vậy.

Chiều hôm đó chiếc xe cấp cứu đưa chị Rơm của nó về. Mọi người trong nhà vây kín nhà mà ngoài nghĩa địa. chị Rơm mặc quần áo đẹp, người trắng đờ được đặt vào chiếc quan tài. Anh Khải không đi được, không khóc được. Đầu còn không quấn chiếc khăn nào. Quần áo lòi thối mặt mũi bơ phờ mất hết sinh khí.

Người ta cho chị Rơm vào cái hòm. Anh Khải bên ngoài cố vùng vẫy để được vào trong ngăn lại. mọi người trong làng đổ ra xem rất đông. Kẻ khóc người cười, xì xào bán tán cho mối tình họ hàng yêu nhau. người phán xét kẻ cười chê. Xuyên tạc đủ thứ chuyện về anh chị nó... nó bỏ ngoài tai. Nó cũng như người mất hồn. Đứng bên ngoài nước mắt không ngừng chảy.

Anh chị nó có lỗi gì... chỉ là có họ xa rồi... yêu nhau đâu có tội... Anh chị nó cũng là người mà... chuyện xảy ra trong phòng để là chuyện không ai muốn hết... không phải chuyện ông trời trừng phạt ai.

Anh chị nó cũng là người mà... quyền yêu ai là của họ... Tại sao mọi người lại có thể phán xét cấm đoán vô lý như thế.

Tiếng cồng đánh lên để thông báo làm lễ tang. Anh Khải vùng vẩy, giãy giụa đòi vào với chị ấy. bao nhiêu anh thanh niên vây quanh giữ chặt, anh Khải gồng mình gào thét, kể từ khi chị ấy về. Anh ấy không nói gì hết. Bị ghì xuống rồi nhấc lên đến nỗi mặt mũi bần thỉu vô cùng.

Bác Lại trai Lại gái, bố mẹ anh Khải cũng chỉ ngồi đó nhìn mà xót xa, người trong họ cũng cảm thông mà khóc theo mỗi tình dang dở.

Nó khóc không ngừng.

Tình yêu có lỗi gì cơ chứ. Nó chưa đủ lớn để hiểu có vấn đề gì trong một cuộc sinh con khiến cho chị rơm nó bỏ cuộc sống về với cõi vĩnh hằng. Nhưng nó tin đó không phải lỗi của anh Khải.

Nhìn qua cũng có thể thấy nỗi đau của anh Khải lớn đến nhường nào.

Vậy thì nếu nó và chú Tùng còn tiếp tục... có khi nào cũng vật vã khổ đau, một ngày nào đó lại phải chia lìa như vậy... thì thà chia tay ngay lúc này... khi mà chúng nó còn chưa có gì ràng buộc. Khi mà chúng nó chưa có đứa con như anh Khải chị rơm.

Tiếng cồng một lần nữa vang lên, anh Khải lại điên cuồng vùng vẩy. lần này tai hại hơn khi anh ấy đang cố đâm đầu xuống bờ tường bên cạnh để đi cùng vợ.

Cả đám thanh niên xông vào, mỗi người một tay ghì anh ấy xuống đất rất mạnh. Nó nghe tiếng anh Khải gào lên.

-rơm ơi.

Mà tất cả cùng khóc.

-đừng bỏ anh, bỏ con.. anh biết sống thế nào bây giờ.

-rơm ơi. Đợi anh.

Cuối cùng anh Khải bị chói tay chói chân. Người ta lấy cả dây thừng buộc miệng anh ấy lại cho khỏi cắn vào lưỡi tự tử. Họ không muốn anh ấy chết. Nhưng suy cho cùng... trong những khoảnh khắc sinh ly tử biệt này... cái việc phải sống thật sự là một cực hình. Nó không biết đến bao giờ anh ấy mới quên được chị Rơm... có lẽ là nỗi đau này... không bao giờ hàn gắn được.

Người ta khênh anh Khải về. Anh ấy giãy lên như một con sâu bị bọc trong cái kén mà vất vả lắm chục anh thanh niên mới mang được về. Đi bên cạnh là một cô y tá. Không biết họ sẽ làm gì với anh

ấy tiếp theo đây.

Chiếc hòm được khênh ra chỗ đã đào sẵn. Bên trong chiếc hòm có chị Rơm của nó.

Nó vẫn còn nhớ hồi đi học về, anh Khải đèo chị rơm mua bánh gần cổng trường, thấy nó còn mua bánh cho nó ăn, nhìn họ ai cũng biết yêu nhau nhiều, hạnh phúc lắm. anh Khải yêu chị rơm lắm. miệng lúc nào cũng gọi vợ xưng chồng. Thì thoảng dứt chị ấy ăn, rồi tay xoa bụng âu yếm.

Cho dù hàng trăm hàng nghìn người phán xét họ sai... nhưng đối với nó... họ là người tốt... họ chỉ là yêu nhau thôi... mà yêu thì có tội gì... con người ta đâu có thể điều khiển được cảm xúc cơ chứ... tại sao... tại sao.

Chiếc quan tài được đặt xuống. Nó khóc nức nở... thương cho một kiếp người, từ thuở cha sinh mẹ đẻ, từ khi lớn lên biết nhận thức... đây chính là nỗi đau lớn nhất mà nó từng trải qua.

Nó muốn chết theo chị rơm... vì áp lực quá lớn với hai chữ họ hàng... giá mà nó đủ dũng cảm để thừa nhận nó yêu... nhưng điều đó giết chết bao nhiêu con người, giết chết cả người đàn ông ấy nữa... thà nó đau một mình... thà nó chết một mình.

Nó gục xuống bên dưới, cố với tay nắm lấy chị Rơm... chị ấy hay nói mọi chuyện sẽ bình thường... vậy giờ làm ơn nói với nó đi... mọi thứ bình thường mà... quay về đi chị Rơm ơi.

Nó không đành lòng... lăn vào giữ lấy không cho ai thả chị Rơm xuống, tiếng khóc nức nở vì xót thương cho người đầu bạc tiễn người đầu xanh... người tốt luôn chịu thiệt thòi còn những kẻ phán xét đang đến xem và cười khẩy trên nỗi đau của người khác.

Xã hội thật độc ác... chị Rơm nó có tội tình gì? Cháu nó mồ côi giờ đây ai xót thương.

-Na... Na ời..

Nó nghe tiếng ai đó gọi mà mơ màng rồi gục xuống... mấy người nhà khóc nhiều quá cũng choáng váng mà ngã xuống. bên cạnh người ta đang lấp đất vào chị ấy rồi... thế là xong... thế là anh Khải nó mất vợ... con anh ấy mất mẹ... gia đình đang hạnh phúc phút chốc trở thành tan nát... anh chị ấy có tội tình gì.

Cho đến khoảnh khắc khi chị ấy nhắm mắt lìa đời... cũng không nhận được một lời chúc phúc... tại sao...

Nó được mọi người chở về nhà bằng xe máy. mẹ nó riu vào nhà.

Lấy khăn lau mặt mũi rồi thay quần áo cho nó. Nó nằm đờ ra giường. Hai mắt mở to tướng mà nước mắt rơi ra.. nó thương anh Khải.. thương chị rơm... thương nó... và thương chú Tùng.

Giá mà chú ấy có thể hiểu.

Nó không dám mò về cầm điện thoại. nó biết.. cuộc gọi nhớ rất nhiều. nó không dám đối mặt với chú Tùng đâu. Người ta nói đau một lần rồi thôi... chắc chắn không nói chuyện với nó ,lâu dần chú ấy sẽ quên thôi. chúng nó lại trở về cái hồi chưa gặp lại nhau đó. Buổi tối, anh Châu mò sang nhà nó... đứng cửa gọi.

-Chú Báo ơi, cô Báo ơi .

Mẹ nó đi ra.

-châu đấy à? Sang có chuyện gì.

-cháu tìm cái Na có tí việc ạ.

Bố nó trong nhà đi ra quát.

-tìm tìm cái gì... tao cấm chúng mày yêu đương đấy nhá.

-cháu làm gì có dám... chú... một mình anh Khải đủ sợ rồi

-tao là tao nhắc trước.

-vâng..,cháu biết rồi.

-thế mày tìm cái Na có chuyện gì.

-cháu đưa nó cái này... chú gọi cái Na ra cháu nhờ tí được không?

-có việc gì nói luôn tao nghe.

-chuyện thanh niên chúng cháu... không có gì quan trọng đâu ạ.

-thế thì mày về đi, đừng có mà vớ vẩn nó còn đi học.

-cháu không làm gì thật mà. Chú buồn cười,.. cháu có người yêu rồi.. chú không nhớ à?

Bố nó ngồi trầm ngâm rồi gật.

-được rồi

-con Na đâu, ra thằng châu nó tìm

-vâng.

Nó mò ra... anh Châu nhìn nó một lượt rồi lắc đầu.

-Na... mày có người tìm đấy mày biết không?.

Nó nhìn anh châu nháy mắt biết liền. Nó lắc đầu mệt mỏi.

-anh về đi.

-khổ lắm... tao cũng muốn về lắm... nhưng mà mày không biết từ hôm qua tao khổ với ông ý thế nào đâu.

-nói em mệt rồi.

-mày nói với ông ý đi . ông ý khóc từ hôm qua đấy.

-em không biết nói thế nào.

-nói thế nào thì nói.. nhưng một anh Khải, một cái rơm là đủ rồi.

-chờ em tí em về đây.

Nó đi vào nhà. Chào bố mẹ về nhà ông bà ngủ. Bố mẹ nó không yên tâm, sai đưa em đi theo canh chừng cho đến khi nó về tới nhà ông bà... đóng kín cửa mới chịu quay về báo cáo.

Nó vào nhà chào ông bà rồi lên phòng... mọi thứ đúng một màu tang tóc buồn thê lương... không ai muốn nói với ai điều gì.

Nó vào phòng đóng cửa lại khóa trong rồi nằm lên giường. Cái điện thoại nó vứt trên giường vẫn còn nguyên, nhưng hết Pin vì bị gọi quá nhiều. nó cắm sạc rồi mở máy lên.

Cuộc gọi nhớ nhiều vô kể siết, tin nhắn từ chú Tùng cũng nhiều. nó còn chưa thể nào mà lướt hết được. Một lúc sau khi nó mở máy chú Tùng mới gọi lại. nó chần chừ rồi cuối cùng cũng nghe

-alo.

-Na điên rồi... Na thật sự điên rồi, chú có tội tình gì tại sao lại nói chú như thế.

Chú Tùng nói giọng lạnh lùng trong điện thoại

-cháu... cháu xin lỗi.

-xin lỗi vì chuyện gì?

-vì cháu... cháu...cháu không yêu chú.

Nó cố nói câu đó xong rồi nước mắt lại trào ra... chú Tùng im lặng bên đầu dây bên kia. Một lúc sau mới thốt ra lời. Giọng có vẻ cũng khóc.

-Na... cháu vì chuyện cái Rơm mà nói thế à?

Nó bắt ngờ

-sao chú biết

-chú đêm qua định về nhưng nghĩ ra gọi cho thằng châu ... nó kể chuyện nên chú lại thôi.

-Na không nghe máy làm chú lo lắng. đừng như thế nữa được không?

Nó im lặng một hồi.

-Na ơì, hay cho chú về nhé.

Chú Tùng thủ thỉ.

-đừng

Nó nghẹn ngào ứa nước mắt.

-cho chú về, chú không chịu được nữa. Na đừng khóc. Thằng châu nó nói Thằng Khải khổ lắm... cái Rơm cũng là không may thôi. Na đừng nghĩ... đâu phải ai cũng như thế.

-nhưng mà...

-cho chú về.

-không... không được về.

-chú không chịu được.

-chú mà về cháu chết theo chị rơm.

-chú xin Na.

-chúng ta đừng yêu nữa... cháu thấy chúng ta không hợp... chú già rồi... nhiều tuổi quá.

-chú khỏe... nếu cần kiểm chứng... cho chú về... chúng khỏe hơn cả hội bằng tuổi Na luôn.

-ko... cháu không cần.cháu muốn được yên. Chú đừng tìm cháu nữa.

-Na

Tiếng chú Tùng nghen ngào.

-Nếu Na nói thế... thì sáng mai chú về

Chú Tùng nói dứt khoát

-tại sao chú làm thế.

-chú không thấy chị rơm khổ thế rồi à?

-đó là họ, chúng ta khác... chú hứa lo được cho hai mẹ con Na...

còn người khác nói thế nào chú mặc kệ

-còn ông bà... còn bố mẹ cháu.

-chú cũng kệ... rồi họ sẽ hiểu... chúng ta yêu nhau.. họ không sống với chúng ta cả đời được... kệ họ

-nhưng cháu không kệ được

-đừng thế... cho chú động lực đi... chú xin Na đó.

-cháu xin chú mà... quên cháu đi được không?

-chú không làm được Na à. Chú cũng đấu tranh lắm mới dám thừa nhận... giờ... chú không dứt ra được rồi... chú xác định rồi... đời này không lấy Na chú không lấy ai hết... chú ở vậy thế này.

Chú khóc trong điện thoại.

Nó xúc động đến nghen ngào. Nó nhớ... nó đấu tranh... và chú cứ làm cho trái tim nó xao xuyến lắm... đau đớn sợ hãi càng khiến nó yêu hơn... ngày hôm nay yêu hơn ngày hôm qua. Và nỗi nhớ trở nên còn cào da diết hơn. Khảo khát được thấy nhau mãnh liệt hơn.

Nó áp úng vừa vui vừa giận.

-cháu ghét chú.

Nó nghen ngào.

-Na... cho chú về.

-không được

-chú xin nghỉ một tuần rồi.

-không được.. chú ở đó làm đi.

-không... chú không ngủ được... mấy hôm nay không thiết ăn gì.

-chú phải ăn đi... phải ngủ đi,... đừng thế.

-Na đừng bỏ chú... chú đáng thương lắm... chú không biết phải sống sao nếu không có Na bây giờ.

-Chú cứ làm cho người khác yêu chú... rồi lại đau khổ cả thôi.

-người khác là ai, là ai yêu chú đấy.

Chú nói nhanh... hỏi vặn lại nó.

Nó ngại mà ngập ngừng

-cháu kệ chú.

-nói chú biết đi ... ai yêu chú...

-cháu không biết.

Lòng nó lại vui đi nỗi buồn thay vào bằng nỗi nhớ.

-chú đang ở ngoài đường

-mấy giờ rồi mà ngoài đường

-1 giờ rồi.

-về đi... về đi ngủ đi. đêm lạnh lắm.

-bên này âm mấy chục độ.

-về phòng đi.

-chú không về.

-tại sao?

-chú chán lắm.

-ai làm gì mà chán.

-chú muốn về người ta không cho về.

-về chỉ hư hỏng... đòi hỏi tham lam.

-của người ta người ta mới đòi.

-vớ vẩn vừa thôi về đi.

-không về.

-thế muốn sao.

-Muốn nhiều thứ.

-vậy mơ đi.

Chú Tùng bên kia suýt xoa vì lạnh.. nó lại mủi lòng.

-về đi mà... đừng vậy... cháu lo đấy nhớ ốm thì sao.

-Còn lo cho người ta sao? Không thấy người ta mấy hôm nay khổ sở.

-ai khiến.

-quả tim nó khiến.

-thôi... về đi, không tim chết rét khiến cái gì nữa.

-không...

-thế muốn sao?

-trả lời với chú một chuyện rồi chú về.

-được rồi... nói đi

-nói thật đó nhé.

-vâng

Chú Tùng im lặng hít sâu

-Na... làm người yêu chú nhé. Được không...???

-cháu...

Nó ngập ngừng. Tiếng chú tùng ho trong điện thoại.

-chú có uống rượu không.

-có...

-trời ạ... ghét chú.

-ghét cũng được... nhưng làm người yêu chú đi... cho chú được

làm người yêu Na.

-đồng ý nhé

-cháu đồng ý chú về nhé

-cháu muốn gì chú cũng chiều.

-được rồi... cháu ... đồng ý.

-nói tiếp đi.

-nói gì...

-thì mấy người yêu nhau hay nói.

-nói thế nào...cháu đã yêu đâu mà biết.

-vậy chú chỉ cho nhé... nói thế này này

-vâng

Chú Tùng im nặng... hít sâu. Rồi thì thầm đủ cho nó nghe

-Na à. Anh yêu em.

Nó xúc động đến rơi cả nước mắt

-anh yêu em nhiều lắm, anh nhớ em nhiều lắm.

Nó khóc rưng rức... xúc động vô cùng

-giờ nói đi.

Nó ngập ngừng

-chú...

-lại chú...

-Hi

-em... em... yêu anh... nhiều lắm

Chú tùng nghe thế mà sung sướng...

-hôn anh đi được không?

-chụt

Nó hôn một cái trong điện thoại.

-nữa

-Chụt

Nó hôn thêm cái nữa mà ngại

-cho anh về đi được không?

-không ... ở đó

-chết mất...muốn ôm lắm rồi

-hư nào... chịu khó nhịn đi... khi nào về sẽ đền.

-được không?

-được, nhưng về đi

Nó nói vậy cho chú ngoan chú về

-vậy người ta về... sẽ về

-về đi. cúp máy đi

-hôn người ta thêm cái nữa

-chụt

Nó tủm tỉm... tưởng tượng người bên kia sung sướng thế nào... cúp

máy mà lòng vừa vui vừa xót... chú từng thương nó quá rồi... mà bỏ thì thương, nhưng vương thì tội lắm.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 17

Loading...

Yêu xa bao gồm nhớ thương và những hờn ghen vô cớ... nhưng điều đó được tạo ra để gây ấn tượng với nhau cũng như làm cho hai bên nhớ nhau hơn rất nhiều.

Nó lại quay lại với vòng quay của cuộc sống. Người đi đã đi rồi.

Người ở lại vẫn phải sống. Thương tiếc mãi làm sao được.

Chú Tùng càng ngày càng giống như một liều thuốc phiện.

Người ta nói đúng... Mưa dầm thì thấm lâu. Thấm tới mức người ta có thể nhũn ra theo từng lời nói của đối phương.

Nó giống như một con nghiện, mà ngày ngày... giờ đó phải có thuốc... nếu không có... cảm giác khó chịu vô cùng. Không biết bằng cách nào mà người ta lại ăn sâu trong tâm trí nó đến như vậy.

-Đang làm gì đấy

-Cháu đang học bài

-Có hiểu nhiều ko

-Ko nhiều. Nhanh quên .

Hì hì

-đã nói không cần học giỏi, chỉ cần dạy con học O...A được rồi

-vậy thì cũng đơn giản, cháu biết đọc mà.

-vậy thôi nghỉ đi. nói cho người ta biết, nay có chuyện gì.

-không có chuyện gì.

-thế không có gì vui kể cho người ta à.

-có ... nhưng mà không thấy vui.

-kể xem nào?

-là anh Khải. hôm nay cháu gặp anh Khải đưa thằng cu sang nhà bác Lại chơi, anh Khải gầy lắm... nhìn thương.

-thế nó có đi làm không?

-có...anh Khải đi làm sáng đi tối về còn trông con chứ.

-Thế thằng bé ở nhà ai?

-ở nhà anh Khải thỉnh thoảng anh ý cho sang bên này chơi, nhưng mà anh ấy chả nói chuyện với ai, cứ lủi thủi ngồi gốc cây hút thuốc.

-uh... kệ nó, vài năm người ngoài nó lấy vợ khác.

-lấy vợ khác á?

Nó giât mình... trong suy nghĩ chưa bao giờ nghĩ anh ấy sẽ lấy vợ

khác cả.

-uh... thì phải lấy vợ khác mới có người chăm sóc... có người ngủ cùng chứ.

-người ta yêu nhau thế mà giờ chú nói lấy là lấy được ngay.

-yêu thì yêu thôi, chứ thời gian cũng quên đi mà. Đàn ông còn có những nhu cầu khác chứ... đâu phải nhịn mãi được.

-nhu cầu gì?

-nhu cầu được chăm sóc, được ngủ với đàn bà.

-không ngủ với đàn bà thì chết à? Bác Tấn trai chết bác Tấn gái ở vậy có sao đâu.

-phụ nữ khác.

-thế chú không có cháu thì cũng theo cô khác chứ gì.

-vớ vẩn, đừng có liên hệ lung tung rồi lại giận dỗi.

-chả thì gì... chú nói cháu có nói đâu.

-nhưng đấy là những người chết vợ... chứ chú có vợ mà.

-ai là vợ chú...

-người ta tự biết...

Nó tủm tỉm, vui nhưng cũng pha chút buồn. Trong thâm tâm cứ nghĩ tình yêu là vĩnh cửu ai yêu nhau cũng nhớ nhau cả đời.

-cháu cứ sợ anh Khải sống cô đơn như vậy mãi... thì thương lắm.

-cũng không biết nữa, nhưng thực tế hiếm đàn ông ở vậy.

-tại sao.

-thì ai cũng có nhu cầu mà. Ra quen rồi giờ nhịn nó căng lên đau lắm. như người ta đây thì còn nhịn được hì hì.

Nó cười ngại

-đồ vô duyên.

-nhưng mà lúc nào về cũng phải cho ra hết... khó chịu lắm rồi.

-cho ra cái gì?

Nó chẳng hiểu... nó ngốc mà.

-lúc ấy rồi biết... đừng tò mò.

-chú đừng có mà linh tinh đấy nhé.

-người ta nghiêm túc đấy nhé... không hề linh tinh.

Nó cười ngại

-Na... viết gì trong nhật kí đọc chú nghe với.

-chuyện bí mật của cháu... không nói được.

-thôi đừng mà... bí mật của chú có bao nhiêu Na biết hết chú thích cô nào cũng kể hết rồi còn gì?

-cháu cũng kể rồi còn gì nữa.

-cháu không thích ai ngoài chú ra thì chú biết rồi... chú đẹp trai hơn tất cả bọn bạn cháu... thích là đúng thôi.

Nó khúc khích.

-Na...

-dạ...

Mai nghỉ cho chú đi chơi nhá.

-chú đi chơi sao lại hỏi cháu.

-chồng làm gì cũng phải hỏi vợ chứ

-ai là vợ chú cơ, nhận nhằng.

-thì ai nghĩ chú nói về mình chứng tỏ là tự nhận.

Hí hí

Nó vùng vằng...

-chú chuyên gia trêu trẻ con. ghét.

-ngày xưa trêu Na vui lắm nhé.

-vui cái gì mà vui.

-thì thỉnh thoảng dọa ma Na... thấy Na sợ buồn cười chết đi được.

-chú nhá... chết với cháu.

-chạy cút lộn lên đầu. hề hề. Buồn cười cả vụ tắm sông đĩa cắn.

-chú đừng có mà... cháu ghét chú.

-đừng mà... là chú thương Na nhất nhà. Giờ yêu hơn bất cứ ai.

Nó cười vì câu nói đó, nhưng vẫn vùng vằng.

-mấy chuyện đó cấm kể với ai, không ngại chết.

-được, người ta sẽ giữ cho riêng vợ chồng mình.

-đừng có vớ vẩn. Bà biết bà mắng đấy.

-uh... người ta chỉ nói khi có hai đứa thôi. bà ngủ rồi.

Chú biết bà ngủ.

-uh... ông bà đi ngủ sớm mà... ngày nào chả thế. Già rồi... cố gắng mà ôm nhau bù những ngày trẻ khỏe phải xa nhau.

Nó cười khúc khích.

-vợ chồng mình cũng thế...nhưng chồng hơn vợ 10 tuổi, sau này chồng chết trước,vợ đừng theo thằng nào nghe chưa? chồng làm con ma cũng hay ghen lắm.

-nhớ cháu lại giống chị Rơm đi trước chú thì sao.

-phủi phui cái mồm... nói vớ vẩn, đã nói không phải nghĩ cái đó. Sau này Na sinh con, chú sẽ đưa lên bệnh viện trên Hà Nội, không để ở quê.. tòn kém không thành vấn đề, vợ con là trên hết.

Nó xúc động nhưng vẫn sợ.

-nhớ cháu mà chết chú có đi tìm cô khác yêu không?

-đã nói không nói nhảm cơ mà.. ghét.

-cháu muốn hỏi.

-yêu... yêu hết.

Chú Tùng giận nó

-nói linh tinh... đừng nghĩ vớ vẩn rồi lại khóc một mình

-kệ

Nó lại vùng vằng giận

-thế mà chú bảo chú yêu mình cháu.

-Na...

-chú nói dối nữa.

-Na...

-kệ chú đó

Nó tính tắt máy chú gọi với.

-Na đi đâu.. chú đi đó... chết cũng phải mang theo... trên đời này... chỉ có chú bỏ Na đi trước... nhất định không cho Na bỏ chú đâu, yên tâm.

-chú vớ vẩn...

-là ai khơi ngòi trước... khóc rồi kia..

Nó gạt nước mắt rồi cười.

-được rồi... ngủ đi.

-ngủ đi nhé... đừng có mà thêu muện nghe chưa.

-vâng

-hôn cái ngủ cho ngon

-chút.

-cái nữa

-chụt

Nó cười khúc khích. Tắt máy nằm nghĩ vẩn vơ. Rồi lại ngồi dậy lôi cuốn nhật kí ra. Nó muốn viết những gì nó đang nghĩ

Ngày.. tháng.. năm.

Trong suy nghĩ của mình... tình yêu của anh Khải dành cho chị Rơm là đẹp và vĩnh hằng lắm. nhưng nếu một ngày nào đó anh Khải lại quen một người khác như chị Rơm thì sao, họ lại lấy nhau, lại yêu nhau, lại có những đứa con, và anh Khải quên chị rơm đi, thì mình sẽ không tin vào tình yêu vĩnh hằng nữa.

Có thể con người sẽ thay đổi đúng không?

Vậy thì nếu một ngày chuyện mình với chú Tùng bị phát hiện... mình có nên để chú đi tìm người khác. Rồi chú cũng sẽ quên đi như chú vừa nói về anh Khải, đàn ông ai cùng thế mà.

Nếu có ngày đó. Mong chú sẽ tìm thấy người con gái yêu chú nhiều hơn mình đã yêu. Người có thể mang cho chú hạnh phúc, và được tất cả mọi người ủng hộ.

Nó kéo ghế ngồi xuống bàn... bà đang thờ dài cầm điện thoại.

-bà... có chuyện gì?

-nay được nghỉ mà thằng Tùng không thấy gọi về.

-chú ấy đi chơi với bạn rồi ạ

Nó buột miệng. Bà ngẩng lên nhìn nó.

-sao còn biết.

-à...

Nó biết mình hớ miệng nên nói dối.

-hôm qua chú ấy nhắn tin trên kia cháu đọc được.

-thế hả?

-bà không biết dùng tin nhắn.. chỉ biết nói chuyện thôi... cho nên nó thờ phào.

-cái Rơm nó mất cũng hơn nửa năm rồi. mà thằng Khải nó vẫn như mất hồn ý... khổ thân.

-hôm qua cháu cũng gặp anh ý.

-uh... nhà cái Lại đang bảo đón thằng bé sang nuôi cho nó đi lấy vợ

-đi lấy vợ ă? Chị ấy mới mất mà bà

-uh... thì trước sau cũng đi lấy vợ.. còn thằng bé bên cạnh có khi nó nghĩ nhiều còn khổ hơn.

-thôi... như thế tội chị rơm lắm

-người chết đã chết rồi. nó cũng hiểu. thằng Khải cũng không còn trẻ nữa... giờ đi lấy vợ còn có người chăm lo... để như nó khổ quá.

Nó ngồi im... không biết nói gì.

-cả cái Thành Tùng... gần 30 rồi mà không thấy í ới gì... hôm trước thằng Tuyên nó dắt cho con em vợ thì bỏ bom nó. Chê đứng chê ngồi. hôm qua nó bảo nay đưa con bé nào xã bên sang chơi mà không thấy cu cậu gọi điện xem tình hình thế nào.

Nó thấy lòng mình nóng lên... chuyện đó sao chú không kể... nó cúi xuống.

-chắc cái chị em anh bạn chú ý. Hôm cháu cả chú ý sang đấy. chị ý cũng nói chị ý sắp sang.

-uh... đúng còn bé ý thì phải. ta chưa nhìn mặt mũi nó.

-xinh bà ă. Trắng và cao hơn cháu.

-thế hả.. thế phải bảo thằng Tùng chụp ảnh cho xem, ưng cái là sang hỏi ngay..cưới vợ cưới liền tay. Không bọn này ở xa... rồi lại có cháu mới tổ chức thì ngại lắm.

Nó càng buồn lòng hơn... tâm trí rối bời hơn bất cứ lúc nào. Nó xin phép bà đứng lên đi lên phòng. Điện thoại vẫn trống trơn. Lão già ấy đi đâu?. làm gì? với ai? Sao không thấy tin tức gì.. hay là người ta, lại tính quen người khác.

Đúng mà... họ ở gần nhau như thế.. lại không ngu như nó.. lại xinh hơn nó thì nó có là gì.

Nghĩ tủi thân mà khóc. Nó nức nở... nó sợ mất chú... không có chú.. giờ không biết sống ra sao. Nó nằm trên giường chân tay rũ rượi ra hết... không còn tí sức sống này luôn. Nay nó chưa có thuốc. Lên cơn nghiện rồi mà lão kia không thấy tăm hơi đâu. Máy nó không gọi quốc tế được. Chỉ chờ người ta gọi về mà người ta đi đâu.

Hàng trăm câu hỏi, trăm nỗi giận hờn, trăm thứ sợ hãi dồn vào đầu. nó quay cuồng trong suy nghĩ sợ chú theo người khác mà ra đi... nó biết phải sống sao bây giờ.

Mãi hơn 12 giờ điện thoại nó mới rung lên. Tiếng đầu nó giận không nghe. Tiếng sau thì vì giận nhưng nhớ quá... thêm nghe tiếng cười ai đó mà bực máy.

-alo.

-ngủ chưa vợ.

-ai là vợ... không thêm.

-Na là vợ của Tùng.

-là cháu Tùng thì có.

-đéo thêm chú với cháu.

Tiếng chú Tùng lè nhè trong điện thoại

-nay uống rượu đó à?

-uh... anh say rồi vợ ạ. Anh nhớ vợ lắm.

Nó đang trong trạng thái thất thủ tình mà nghe vậy thì lại sượng hơn tiên... quên cả lúc này vừa dặn lòng sẽ hít ông ấy một hôm nữa.

-sao nay đi chơi về muộn vậy?

-mấy đứa nó làm bữa lẩu . giới thiệu người yêu

-người yêu chú à?

-người ta khổ, có mà ko dám khoe, mà cũng ko muốn khoe, sợ chúng nó thấy xinh lại tán mất

-người yêu mình trẻ... mình thấy mình cũng giỏi. hì hì

Ông ấy hãnh diện vì cửa được cô người yêu bé hơn 10 tuổi. thi thoảng cũng tự vỗ ngực mình là có khả năng tán gái. Nghe mà thấy ghét.

-vậy nay có cô nào tìm chú không?

-làm gì có cô nào.

-lúc này bà nói với cháu.

-nói gì?

-nói chị bên làng bên, hôm mình sang chơi... đang tán chú.

-kệ nó chứ

-sao không nói với cháu.

-nói để ăn giận à... mấy lần giận người ta rồi... sợ chết đi được.

-ko nói càng giận. Lúc này cháu định nghỉ chơi với chú ít hôm

-đừng có mà ác thế.

-vậy khai ra.

-khai gì . có gì mà khai.

-khai đi đâu với họ ,làm gì với họ

-điên à? Không đi không làm. Tránh xa cho nhanh. Không thấy ng ta

bảo người ta là hoa có chủ à?

-không thấy.

-mai đi sắm chữ Tùng Yêu Na vào ngực nhé.

-sắm vào trán người ta mới thấy.

-uh... để mai đi.

-thôi.. xin ông.

-có gì mà xin, yêu cầu của vợ chồng chiều hết.

Hì hì

Nó khúc khích. Thuốc đã được hút. Lòng lại vui như tết thấy mọi thứ lại đẹp như mùa xuân.. xao xuyến

-là anh không muốn đi cùng chúng nó. Sợ giống thằng bạn kia...

đẹp trai bị gái nó cài .. giờ chữa phải chịu trách nhiệm, mà con đó vừa xấu lại vừa lẳng nhăng... sợ không phải con nó.

-thế giờ sao.

-thì sống với nhau, bao giờ để thì đi lấy ADN.

-vậy à?

Nó buồn buồn.

-chú đừng có như họ nhé...cháu chết mất.

-anh biết rồi. Cố lên. Còn một năm nữa thôi, dài đằng đẵng.

-một năm xảy ra bao nhiêu chuyện.

-cứ ngoan ngoãn chờ chồng về được rồi.

-nhưng mà cháu sợ bà biết bà lại.

-đừng nghĩ cái đó. Cứ yêu đi... nghĩ ít thôi. học làm vợ tốt cho người ta được rồi.

-cháu chỉ sợ...

-không sợ gì hết. Có chồng đây rồi.

Nó lại cười nhưng lòng vẫn lo. Nó im một lúc thì chú tùng lên tiếng

-Na... nhớ không.

-nhớ...

-muốn không?

-muốn.

-vậy bao giờ về... cho nhé.

-cho gì?

-cho để làm vợ.

-cái đó không biết. Để học.

-học ai?

-hỏi bạn bè.

-hâm à? Người ta dạy.. đừng có mà hỏi nó cười cho.

-chúng nó còn chưa hôn. Cháu đã mất nụ hôn đầu vào tay người ta rồi.

Nó cười thẹn.

-thì người ta cũng mất nụ hôn đầu vào tay ai rồi.
Nó khúc khích. Cười trong điện thoại. ai đó bên kia thở dài.
-hay anh về nhé... về mấy hôm thôi.
-về nhà với bà thì bà mắng cho, bà bảo 2 năm về một thể.
-kệ bà, về thì không về nhà.
-không về thì đi đâu.
-lên Hà Nội với người ta.
-cháu mà không về thì bà chửi chết. Đi đâu bà cũng sai mấy đứa đi cùng. Bà sợ bị bắt nạt, sợ bị yêu sớm, sợ yêu họ hàng.
-vậy thôi.
-ngoan...
-say rồi muốn lắm.
-ngủ đi.
-anh muốn lắm.
-giờ phải sao.
-nói yêu anh đi.
-em yêu anh.
-anh yêu em... nhớ em muốn phát điên rồi.
-vậy ngủ đi, mai đi làm là không nhớ.
-thèm lắm biết phải sao.
-ngủ đi, khi nào về em đến gặp đôi.
-hứa nhé.
-uh...
-Đừng có xưng chú cháu nữa. chán chết.
-xưng anh em đi được không?
-hì hì
-đi...
-uh...
-đi nhé.
-uh...
-vậy nói đi.
-ngủ đi em yêu nhiều.
-ngủ ngon nhé. Vợ của anh.
Nó cúp máy mà lòng nâng nâng... 1 năm nữa thôi các bác ạ... một năm dài lắm... nó sẽ cố gắng ... mong rằng một năm tiếp theo mọi thứ vẫn bình yên.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thịnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 18

Loading...

Thấm thoát nó cũng tốt nghiệp lớp 12. Chứ cuối năm sẽ về. Nó hồi hộp quá. Yêu nhau qua điện thoại, giận nhau qua điện thoại, cãi nhau qua điện thoại. yêu xa làm cho chúng nó thấy yêu nhau nhiều hơn.

Nhớ nhau hơn... sau này... cảm giác yêu xa này cũng sẽ là kỉ niệm để chúng nó có thể lấy ra kể cho con cháu.

-Quỳnh ơi... Quỳnh có nhà không ạ?

-ai gọi đấy.

Nó nghe tiếng bà ngoài cổng thưa tiếng ai gọi. nó đang dọn dẹp trong bếp cũng đi ra.

-ai đấy bà.

-không biết. Nghe tiếng con trai đêm tìm con.

-con có quen ai đâu ạ.

-để bà ra xem nào.

Bà đi trước. Nó đi sau. Bà sợ nó bị trai bắt mất.

-ai đấy

-cháu ạ.

-cháu là ai.

-cháu là cháu cụ Năm Hồng

-cụ chánh Năm chứ gì?

-vâng ạ

-thế sang có chuyện gì?

-cháu...cháu sang chào bác với hỏi thăm sức khỏe hai bác.

-vậy à?

Bà mở cổng. Ba anh thanh niên cao lớn đi vào. Một anh sơ mi trắng còn hai anh áo phông quần bò. Đi qua nó. Nó đứng ngại, hai tay vơ vạt áo. Mấy anh con trai nhìn nó cười.

-em vào nhà đi. vào nhà uống nước.

Nó là chủ nhà mà được mời như khách.

Bà nó ngồi trên ghế tiếp mấy anh con trai. Nó đi vào lấy chè pha nước. Nghe bà nó nói vọng vào bếp

-hôm nay bác trai đi họp đảng bộ, không có nhà tiếp mấy cháu. Ngại quá.

-dạ thôi. cháu qua chào bác với thăm em Quỳnh cũng được ạ. Hôm khác gặp bác trai sau.

-vậy hả. Quỳnh nó đang bận tí việc. Các cháu cứ ngồi đi, chờ em nó chút.

-vâng

Nó pha chè xong thì mang ra. Hai anh áo phông ngồi hai bên cười hớn hỡ.

-ngày nào sang chơi với anh Tùng bạn này còn bé mà giờ đã lớn và xinh ghê.

-Tùng nhà bác cả đi bộ đội cũng gần chục năm rồi.

-thế em Quỳnh thi điểm tốt không? Sao không đi học nữa.

-em học kém nên không dám đi học.

Nó nói ngại. rót nước cho mấy anh... bị mấy anh nhìn mà mặt đỏ bừng bừng. Tay run run. Anh áo sơ mi trắng nhìn nó cũng ngại.. đưa tay nhận chén nước cũng run lên như cây sậy. thấy mà buồn cười.

-em ngồi đây chơi... chả mấy khi bọn anh đến.

-vâng

Nó ngồi cạnh bà. Bà hình như chưa muốn đứng lên. Vẫn ngồi đó điều tra thêm

-thế mấy cháu con nhà ai.

-cháu con nhà cô Loan Sinh.

-Loan Sinh bán gạo đấy hả?

-vâng.

-cháu con nhà bố... bố Đục ạ

Anh áo trắng ấp úng mãi mới được câu. Nhìn nó ngại lại cúi xuống.

Nó cũng ngại

-toàn quen biết cả. Thế nhà cháu vẫn làm đục đấy à?

-vâng.

-thấy ông khen khá lắm.

-cũng bình thường ạ.

-thế bao tuổi rồi.

Bà nhìn một lượt

-cháu 26.

-Cháu 25.

-Cháu 24

-cũng ít tuổi hơn Tùng nhà bác. Bác biết mỗi thằng này trước hay sang chơi.

-vâng... cháu đi làm mới về ạ

-thế hả? Lấy vợ chưa?

-cháu mới có người yêu, cuối năm cưới.

-con mấy cậu kia.

Bà vô tư hỏi.... thật ra là rào trước đón sau mấy anh này.

-cháu... đang sang xin bác cho chúng cháu quen em Quỳnh.

-Quen thì một thôi... chứ làm sao quen cả ba.

-dạ... cháu là đi cũng bạn cháu cho đỡ ngại. thằng này nhất ... chưa yêu bao giờ nên khổ vậy.

Tất cả hướng mắt về anh áo sơ mi... bà tủm tỉm cười gật đầu.

-thế ai mách sang đây?

-dạ...cháu biết em ý mà em ý không biết cháu.

-thế hả.?

-vậy bác cũng nói ngay.bố Mẹ cháu thì bác biết nhưng mà em nó còn bé. Các cháu thông cảm. bác cũng là phải lo em nó ổn định công việc, sau đấy mới cho nó lấy chồng. Cháu đợi được thì đợi. không thì cũng tìm người khác. Bác là bác nói thật.

-nhà bác có mình nó. Giờ các anh đi hết. Cho nó đi lấy chồng sớm cũng khổ. Sau này không có công ăn việc làm... ăn bám chồng thì khổ con.

-bác nói thế cháu cũng ủng hộ. Bạn cháu cũng trẻ... không có vấn đề gì. Cứ chờ em nó ổn định vài năm cũng được. Chỉ mong bác cho hai bạn ý cơ hội tiếp xúc để tìm hiểu nhau xem có hợp nhau không? Hai anh bạn nói vào còn anh kia ngồi im. Nó ngồi đó ngại nhưng cũng nghe hết câu chuyện. Cuối cùng nó cũng phải lên tiếng.

-em xin phép.

-bà em nói đúng đấy ạ. Em chưa nghĩ đến chuyện này. tính đi làm vài năm nữa. mong các anh thông cảm.

Nó từ chối ngay.

-anh hiểu, nhưng cũng như anh nói đấy. em cứ để Hoàn nó qua đây chơi . có chuyện gì cần sức thanh niên thì nó có thể phụ.

Nó ngại mà cúi xuống.

-nhà em có anh Châu rồi .cảm ơn anh.

Nó cố từ chối mà không được. Cuối cùng cuộc đàm phán cũng chưa đến hồi kết... mà mấy anh đã bị nhắc ra về trước 9 giờ. Nhưng trước khi đi vẫn hẹn sẽ có ngày quay lại.

Bà nhìn nó rồi thở dài... nhận ra một điều là nó đã lớn... và sớm muộn lại không ở bên bà được nữa. bà ngồi xuống ghế... tay chống đùi.

-mấy cái thằng thanh niên làng bên mò sang mà không thấy mấy thằng trai xóm dọ nhả?

Nó cười

-bà ơi... lâu rồi người ta có giữ nữa đâu, từ hồi chị Rơm là không ai cấm thanh niên làng bên sang đây rồi.

-xóm làng cũng hay. Con nhà người ta còn bé mà tìm với hiểu cái

gì?

Nó lại cười

-thì mình không thích thì mình từ chối thôi ạ

-bà cấm nhé... đừng có mà yêu đương giờ này. lấy chồng sớm khổ.

Sau này công ăn việc làm ổn định thì cho cưới.

-con chưa nghĩ đến.

Nó nói thế thôi... chứ bà mà biết nó và con trai bà đang yêu nhau không biết sẽ phản ứng sao. Kể từ ngày yêu chú Tùng nó cũng có chút sợ bà hơn. Hay để ý thái độ của bà... hay phải giấu những suy nghĩ chứ không ăn nói bộc phát như trước.

-may hôm nay ông không có nhà... chứ ông có nhà ông lại chửi chúng nó.

-vâng.

-thôi... dọn dẹp đi rồi đi ngủ. Ông sắp về rồi.

-vâng

Nó thu dọn chén rồi đi vào phòng. Bà hay ngủ sớm, nó thức thêu tranh lấy tiền, nhân thể chờ điện thoại của ai đó. Đúng giờ... điện thoại lại vang lên.

-alo...

-hôm nay nhà có khách à?

Chú Tùng nói giọng nghiêm.

Hì hì

Nó cười.

-còn cười...

-vâng... nhà có khách. Nay có làm thêm không?

-chúng nó đến nói gì?

-có bà tiếp. Sao biết?

-cái gì đây cũng biết... để mai bảo hội trai xóm cho đi mò ốc cho chừa.

-đừng có mà vớ vẩn.

-dám đến cửa vợ người ta.

-em đồng ý rồi.

-cái gì cơ? Nói lại xem nào?

-người ta bảo mai đến. em đồng ý rồi.

-em thích chết không? Em dám. Anh giết nó.

-kệ... thế mới biết mình có giá.

-giá cái gì... để mai anh bảo thằng châu... mẹ thằng nào đến giết luôn ko tha.

-đừng có mà vớ vẩn.

-muốn giết người lắm rồi.

-linh tinh.

-Thế nó nói nói gì?
-thì bảo cứ cho sang đây chơi.
-mẹ anh nói gì?
-mẹ đồng ý.
-còn vợ anh.
-vợ đồng ý.
Nó khúc khích . chú Tùng nó càng điên lên... ghen kinh lắm.
-mẹ chúng nó chứ... cái Thăng Hoàn đực anh không biết nó ít tuổi, cứ Thăng Chuẩn thì anh lạ gì. Mồm như tép nhảy. nó yêu nhiều lắm.
-anh Hoàn ngại không nói thành lời.
-mẹ cái thằng giả nai... mai sang ông cho chúng nó rình tẩn cho trận.. mất dạy.
Nó cười
-còn em nữa. từ sau anh cấm em ngồi tiếp.
-em thấy anh ý được mà.
-được được cái gì.
-cấm em nói chuyện với chúng nó... cấm em ngồi cho chúng nó nhìn.
-này... thế thì để trong tủ hủ.
-được... của một mình anh thôi.
-ko thèm
-này cái cô kia... tôi điên lên đó. Cô muốn tôi về trường trị cô không?
Nó khúc khích cười
-còn cười được.mẹ chúng nó
Ông chú Tùng hậm hực nói trong bụng, nó càng cười.
-này cô kia...
-gì?
-cô thích vậy sao... có trai hỏi thăm nó cũng khác
-uh... vui lắm
-cứ vui đi, mai tôi giết nó, thằng chó.Cúp máy đi để gọi điện
Nó vừa cười vừa can.
-thôi, anh nào nói với anh
-Thằng châu nó vừa nói xong.
-thế anh Châu nói gì?
-Nói thằng chó nó đến cửa vợ người ta chứ sao? Nó bảo được thì sang năm cưới. cưới cái mẹ nó... mẹ thằng chó. Mình ko có nhà chứ có nhà thì nó ăn đập rồi.
Chú Tùng đang ghen điên lên rồi. nó cười
-nói vậy thôi chứ có gì?
-thế là có rồi.
-nhưng em nói từ chối. bà cũng không đồng ý mà.

-nhưng nó bảo mai nó sang
-bà bảo mai không tiếp, đi làm ổn định rồi mới cho lấy chồng
-để mai anh nói chuyện với mẹ... không mẹ thấy nó ngon mà gặt đầu thì chết.
-thì được yêu cô khác còn gì?
-vớ vẩn.
Nó cười.
-đừng có mà cười
-kệ... vui mà.
-vui cái gì... tức chết đi được. Mẹ nó... mình ở xa..
-thì xa em vẫn yêu đấy thôi.
Nó nhẹ nhàng. Chú Tùng nguôi ngoai luôn. Im lặng nghe nó nói.
-đừng lo... em chỉ yêu mỗi một người thôi. cứ yên tâm mà làm.
-không có em anh chết mất. Anh không biết sống sao đây.
Chú Tùng trải lòng.
-em cũng thế. Em nhớ anh lắm. giá mà có thể được. Em nói em yêu người khác rồi.
-hay cứ nói đi.
-sợ bà hỏi thôi.
-đừng sợ
-thôi...để sau này về rồi tính. Giờ mình em với ông bà... nói ra ông bà chửi cho chết.
-vậy cố nhịn nhé.. anh sắp về rồi.
-đợi anh
-em yêu anh.
Nó thì thầm. chú Tùng im lặng xúc động.
-anh nhớ lắm.
-chịu khó làm... xong việc rồi về với em. Đừng lo. Em nhất định sẽ đợi mà. Em hứa đó.
-anh sẽ về... lúc ấy chúng ta sẽ là một gia đình... không có ai chia rẽ được.
Chú Tùng thủ thỉ. Nó vui đến ứa nước mắt ra.
-mà về rồi bà đã phần cho cô con gái bác Chi.
-bác Chi nào.
-bác Chi bạn học bà trên Hà Nội., hôm nọ về đây... xinh và ăn chơi lắm.
-ăn chơi như hội con gái bên này là cung ... anh không cần.
-nhưng thấy bà bảo bao giờ anh về...cho hai người gặp nhau.
-gặp thì gặp... quan trọng mình có gặp lần 2 không?
-nhỡ gặp mà mê người ta thì sao?
-thì anh lấy hai vợ.. bà cả này ở tầng dưới, bà hai cho ở tầng trên.

Nó cau mày.

-thế có chịu được cãi nhau không?

-cãi nhau thì đánh cho trận.

-Đồng con nuôi được không?

-nuôi được. Nhà anh đất rộng đừng lo.

Chú cười.

-cái con bé hôm nó chat cam nhìn nó rồi ... bình thường... không bằng vợ anh. Vợ anh còn nguyên đai nguyên kiện đây, ngon mà anh chưa được làm gì. Nó thì anh không cần nhé.

-đừng có mà vớ vẩn.

-kệ...Mẹ nói gì đừng chấp nha... mình yêu nhau. cứ cho giới thiệu thoải mái.

-thế còn anh. lúc nãy sao lại kêu

-Nó thì khác. Anh ko có gì là không có gì. Còn thằng đấy cứ để đó... anh đập cho nó trận

-đừng có vớ vẩn... ghét anh

-không được. Anh giữ vợ.. vợ chỉ là của mình anh thôi. không có vợ ở bên... anh hư đấy.

-uh.

-hứa với anh. Chờ anh

-em hứa mà.

-nhớ nhé... chờ anh về nhớ chưa. anh yêu em.

Nó cúp máy. Sâu trong lòng có chút lo sợ. Anh sắp về rồi. Liệu mọi người có hiểu cho tình yêu của chúng nó.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 19

Loading...

Dạo này cô gái con bác Chi hay đến nhà nó chơi cùng bác Chi. Chị ấy tên Trinh. Đúng như cái tên. Chị ấy xinh đẹp, cao , trắng. Và trông khá là sang chảnh. Nhìn qua cũng thấy hợp với nhà bà. Đã vậy lại là con gái thành phố. Nhìn kiêu sa lắm.

Nhà bác Chi có ô tô. Cuối tuần được nghỉ làm. Chị Trinh đưa bác chi về rủ bà nó đi chơi. Bà phải nói, ưng chị Trinh không để đâu hết ưng. Từ ngày chị ấy xuất hiện, bất cứ cô gái nào cũng được bà mang ra so sánh với chị ấy. nhiều lúc cũng khiến nó mang chút tổn thương. Và tất nhiên. Với tư cách là người yêu của chú Tùng thì sự hoang mang gấp trăm lần tổn thương ấy chứ.

Nó tự đứng trước gương soi mình. Nó lớn hơn hai năm trước. Cao hơn khá nhiều. dáng nó cũng không đến nỗi. eo nó cũng thon mà. Ngực nó có khi không to bằng ngực chị ấy. nó không mặc áo có đệm... thấy hội bạn bảo áo có đệm nhìn ngực sẽ to hơn... mà to hơn hay nhỏ hơn thì quan trọng gì.

Nó xoay một vòng trong gương. Mặt nó vừa vừa, mắt nó to, môi nó đỏ nhưng mà không đỏ bằng chị ấy. chị ấy trang điểm đẹp... nhìn xinh, ăn chơi... tính về gia cảnh... nó không thể bằng. Không biết đàn ông thích gì ở phụ nữ. Nhưng cơ bản mà nói... nó nhìn còn ưng chị ấy... hướng chi là chú Tùng... ôi... nó hoang mang quá.

Mở tủ quần áo ra... nói thật... nó không có bộ quần áo đẹp nào.

Toàn quần áo đồng phục nhà trường. Mấy cái áo phong mặc đi học. Quần áo ở nhà thì bà mua. Quần bò thỉnh thoảng bà cũng mua cho. nhưng mà giờ... thấy mình lớn rồi, mặc vậy kì kì sao ý.

Nó thấy chị Trinh mặc váy đẹp, cũng ước được có chiếc váy đẹp như thế. Cơ mà không biết nó mà mặc váy thì có đẹp được như vậy không, hay lại bị bà mắng cho.

Tiếng điện thoại nó rung lên. Nó nhìn vào đó. Vẫn liều thuốc mà nó hút từng ngày.

-alo.

-đang làm gì đó.

Câu hỏi ngày nào nó cũng được nghe như một thói quen.

-em có tí việc

-việc gì?
-thì việc con gái.
-nói xem.
-việc con gái mà
-con gái cũng là vợ anh... anh cần biết.
-nhưng mà cái này bí mật.
-thế thì thà đừng nói... đằng này nói rồi làm người ta tò mò chết đi được. Nói đi nào.
Nó nghe giọng chú Tùng ngọt ngào nịnh như nịnh con nít, lại mềm lòng.
-là em soi gương.
-soi gương làm gì?
-vì thấy chị Trinh đẹp quá nên soi xem làm thế nào để đẹp như chị ấy.
Nó thật thà. Chú Tùng cười ngật nghẻo trong điện thoại. cười như ma làm luôn. Nó giận... mặt chảy dài ra ý.
-cười gì mà cười.
-thì hay thì cười chứ sao?
-có gì mà cười.
-vậy em nói xem, em không bằng người ta ở điểm gì?
-thì... mặt xấu hơn.
-nó đánh cả một hộp phấn lên mặt chả đẹp thì ai đẹp, quan trọng lúc tẩy trang đi. đêm ngủ cạnh mở mắt tưởng ma chứ không phải vợ.
-chị ý đẹp mà.
-em cứ bảo nó tẩy trang đi mà xem.
-sao biết
-ở đây con gái cũng thế mà. Mắt một mí nó làm 2 mí để không.
-gì nữa.
-Ngực chị ấy to hơn.
Nó tiu ngửu. chú Tùng cười dữ...
-em hâm à? Ngực to ngực nhỏ quan trọng gì.
-con trai thích ngực to.
-nhìn có vẻ to nhưng nó mặc áo dày thì sao... ngốc thế.
-nhìn rồi mà biết.
-Nhìn qua rồi. mẹ giới thiệu thì phải nhìn chứ.
Nó giận.
-thế thì nhìn đi
-ấy... hỏi người ta nói thật còn gì.
-thật ra... ngực na cũng không nhỏ đâu... chỉ là hồi đó còn chưa lớn hết... chứ giờ thì chắc to hơn rồi.
-sao biết.

-nhìn là biết.

Hì hì

-đồ dê già.

-đàn ông ai chả nhìn ngực nhìn mông.

-Thế mông người ta cũng bé

-muốn mông to không?

-to vừa thôi, to quá xấu. nhưng mà chỉ đi

Nó tò mò. Chú Tùng cười. lừa trẻ con.

-đứng cạnh cái cửa sổ. Nhìn ra đó. Vịn tay vào thành cửa sổ, ngồi xuống đứng lên 20 lần 1 ngày.

-thì sao?

-mông to ra đó.

-để thử xem.

-được rồi. chốc ngủ rồi làm. Giờ nói chuyện đi đã

-để làm xem có khó không.

Nó bỏ điện thoại xuống, chạy ra cửa sổ vịn thành rồi ngồi xuống đứng lên mấy cái mà đầu gối đã đau. Cơ hông cứng lại

Nó cầm điện thoại

-lại trêu người ta à?

-ai trêu đâu

-đau chết đi được.

-đau gì.

-Đau chân.

-làm thế này cho đỡ đau chân này.

-gì?

-dạng chân ra. Cho chân song song với viên viên gạch. Rộng bằng vai. Rồi ngồi xuống đứng lên.

-giống múa balle ạ

-uh... đúng rồi

-để làm gì.

-để chỗ cần to thì to mà chỗ cần nhỏ thì nhỏ.

-chỗ nào cần to.

-thì em chả muốn mông to còn gì?

-thế chỗ nào nhỏ lại

-cái đấy em chưa thấy đâu. Bao giờ về sẽ biết.

Hí hí

Chú cười nham nhở, nó nghi ngờ nhưng vẫn làm theo.

-Na...

-dạ...

-đẹp xấu không quan trọng đâu. Na cũng xinh mà.

-nhưng mà quê quá. Ngại. bà chỉ yêu chi Trinh thôi, lúc nào cũng

khen chị Trinh. Còn nhắm chị Trinh cho con zai nữa.
Nó tủi thân. Mắt rưng rưng
-rõ là chị ấy đẹp hơn... thì chị ấy...
-uh... thôi cứ để về rồi tính.
-ko... nhớ người ta thích chị ấy thì sao?
-thì về gặp nhau rồi tính.
-nói luôn đi, có thích không để người ta còn chờ.
-thì hứa chờ người ta rồi, không muốn cũng phải chờ.
Chú Tùng trêu nó. Nó vùng vằng.
-thôi... thế thì yêu chị Trinh đi, người ta xấu... người ta quê lắm.
Chú Tùng cười.
-vậy nói thế thì yêu nhá.
-uh... yêu đi. không cần thì thôi.
-ai nói không cần nào? Là tự suy luận đó chứ.
-kệ. Người ta... ko yêu nữa thì thôi
Nó nức nở... chú Tùng cười.
-thôi... đừng có khóc. Trông xấu như con ma bây giờ.
-kệ.
-người ta đã nói người ta không thích nó rồi còn gì. Gặp đầy rồi, nó có ních chat của người ta mà người ta không nói chuyện.
-sao biết...
-kệ nó..lo chuyện mình đi.
-trả lời mau.
-chắc mẹ cho...
-thế nói chuyện gì với chị ấy.
-thì nhìn mặt nhau thôi. giọng nói không hay như Na... khôn hơn Na... Na ngốc lắm.
-này... dám nói chuyện với gái hả?
-thì tĩa trộm tí thôi mà.
-này...
Nó càng hậm hực...
-chia tay đi... đồ háo sắc... đồ dê già... đồ bắt cá hai tay
Nó khóc...chú Tùng lại cười.
-ờ...
Nó càng khóc... tức giận mà ko biết làm gì. Cúp máy không thềm nói. Ai đó bên đầu dây bên kia cũng không thềm gọi lại.
Một lúc sau,lúc nó đang buồn bã đến chán nản... thì tiếng tin nhắn vang lên.
-đừng giận anh... anh yêu em... không ai khác cả... em đẹp nhất với anh rồi... đừng lo nghĩ nhiều nghe chưa.
Chỉ một tin nhắn ấy mà mọi thứ lại trở lại như lúc chả có chuyện gì...

nó không đẹp bằng chị ấy cũng được, nhưng mà nó có người đàn ông ấy rồi. thật ra... bạn học nó cũng nhiều bạn đẹp trai hơn ông ấy... nhưng nó vẫn yêu ông ấy cơ mà. Chỉ cần yêu thôi... còn cái khác không quan trọng.

Nó nằm lơ mơ... rồi thiếp đi, trong mơ mơ thấy nó thấy chú Tùng trở về, nó cố chạy về hướng đó để ôm lấy mà chạy mãi vẫn đứng một chỗ, quay lại thì thấy bà và mẹ đang giữ nó lại... cuối cùng chú Tùng nó bị nhốt vào . còn nó bị trói lại mang đi. nó giật mình kêu lên rồi tỉnh giấc. Trời đã lạnh rồi mà sao mồ hôi nó chảy đầm đìa.. nó sợ quá,,, tay chân run lên. Nó co mình lại... ko được... người ấy sắp về rồi... lẽ nào... mọi người sẽ lại ngăn cấm nó.

Yêu nhau có lỗi gì. Nó biết... bà sẽ gán ghép chú Tùng với Chị Trinh... còn nó thì... không bao giờ có thể... không bao giờ bà chấp nhận... rồi sẽ như anh Khải chị Rơm thì sao.

Nó hoang mang quá... giờ biết nói sao với bà bây giờ... nó còn chưa nghĩ đến... mà có nghĩ, cũng ko biết nên nói gì. Vì có thể bà dễ với nó lúc này, nhưng đến khi biết chuyện lại phản đối thì sao. Rồi là anh Khải chị Rơm cũng vậy mà.

Nó ngồi dậy lau mồ hôi. Ngẫm nghĩ những chuyện xảy ra... không đổ lỗi cho tình yêu... là nó chọn chú ấy... nó yêu chú ấy...

Còn giờ ông bà và bố mẹ sẽ nói gì... nó còn chưa đoán được ra... có khi bố cho nó ăn đòn như hồi bé, nhưng mà cho ăn đòn rồi, mọi chuyện lại bình thường... vẫn thương nó như bình thường đây thôi... có lẽ sẽ không sao đâu... nó nên tin chú Tùng lần nữa.

Nó chuẩn bị đồ đạc vào trong bao lô. Hôm nay bố nó đưa lên nhập trường. Nó làm đúng theo kế hoạch mà chú Tùng đã dặn. Cái hẹn tháng nữa sẽ về của chú sao thấy dài thế... nó mong ngóng lắm cơ. Bao nhiêu dự định người ta vẽ ra giờ gần như làm đúng rồi... chỉ còn chờ người ta về để tiếp tục kế hoạch, không biết có suôn sẻ như thế này không nữa.

Đến tối... nó nhận được điện thoại.

-thế nào rồi?

-Ồn ạ.

-Ồn là sao ý.

-Lạ nhà chút thôi.

-nhớ nhà hơn hay nhớ người ta hơn.

-nhớ cả hai.

-hừm... vậy người ta để đâu

-để 1 nửa trong tim.

-còn nửa kia.

-dành cho cả thế giới

Nó tủm tủm

-người ta muốn là tất cả

-đồ tham lam. K được

-tại sao.

-nhỡ lại thích chị Trinh thì người ta lố à. Còn lâu.

-uh... được đó.

-bao giờ người ta về...sẽ lấy lại nữa kia.

-không cho...còn lâu nhé.

-đợi đây nha.

Nó cười khúc khích. Cầm điện thoại đi vào phòng.

Phòng có 3 cô bạn nữa cũng như nó... đi học từ quê ra. Đứa nào đứa đấy cũng quê như nhau hết. Nó nằm đó mơ màng không ngủ được mà không dám động đây. cuối cùng cũng thiếp đi vì mệt.

Trong giấc mơ nó mơ thấy chú Tùng về. Thấy chúng nó bên nhau.

Mong rằng cuộc sống sẽ luôn như thế.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 20

Loading...

Nó học kém lắm các bác ạ. Máy cái chữ tượng hình cứ nhảy lung tung trong đầu. mỗi mấy chữ A, O cũng hay nhầm lẫn lẫn.

Nhiều lúc thấy áp lực nhưng Sợ chú sẽ buồn, và cũng là mong được bên nhau mà cố gắng.

Cả ngày chú Tùng không liên lạc gì hết. Đến tối cũng không thấy nói gì.

Nó nhìn lịch trong điện thoại. chú bảo 2 tuần nữa chú mới về... lần trước hai tuần... giờ lại hai tuần. Nếu đúng lịch... có khi là tuần trước rồi ý. Chờ đợi... quả thật là cảm giác đáng sợ.

Không có tiếng người ta... nó không làm được việc gì hết cả. Đến học cũng không có tinh thần.

9 giờ tối... 24 tiếng kể từ khi nó mất liên lạc. Nó không nuốt nổi miếng cơm nữa... không biết ông ấy đi đâu, làm gì? Với ai? Hay là lại tính quen chị Trinh mà không cần nó... hay là nghĩ lại rồi, muốn ở lại bên đấy không muốn về.

Nó giận... nó buồn, nó nghi ngờ lắm. chán nản chả học bài mà lên giường đắp chăn.

-Quỳnh sao đấy?

-tớ không sao.

Nó lủi thủi... nghĩ tủi thân. Cảm giác sợ hãi ..lo lắng... hoang mang đến tột độ.

Trong đầu có lúc lại nghĩ hay chú xảy ra chuyện gì.. nếu chú Tùng có làm sao...nó chết mất...nó không đủ dũng cảm để tiếp tục như anh Khải.

Nhắc đến anh Khải. có lẽ nó không còn tin vào tình yêu bất diệt, hay tình yêu vĩnh hằng nữa các bác ạ.

Anh Khải mới dẫn một cô gái về. Cô ấy cũng có một cô con gái lớn hơn con trai của anh và chị Rơm. Trong cái suy nghĩ ngây thơ của một cô bé mới yêu lần đầu, tình yêu của nó đẹp, trong sáng và vĩnh cửu. nó cứ nghĩ rằng nó có thể yêu một ai đó trọn đời trọn kiếp, hay bất cứ ai yêu nhau cũng nghĩ về nhau, thương nhớ nhau đến trọn đời. khi mà chứng kiến những nỗi đau anh Khải đã trải qua. Nó nghĩ rằng anh ấy sẽ đau khổ nhiều lắm. và có khi sẽ sống cô đơn suốt

phần đời còn lại để chờ ngày đoàn tụ cùng vợ ở thế giới bên kia. Nhưng hóa ra không phải các bác ạ. Thời gian có thể làm người ta nguôi ngoai đi. những nhu cầu những ham muốn có thể làm người ta quên mất người ta từng có một người. từng rất yêu và từng cho là tất cả. Để rồi câu nói yêu hơn mọi thứ, yêu đến cháy lòng, hay không có nhau thì không hề sống được. Đó chỉ là nói cho đối phương vui thôi.

Nó mất lòng tin thật sự vào tình yêu mất rồi. thế nó có ích gì không hả các bác ạ? nó là phụ nữ... ai cũng mong có được một tình yêu đẹp và yêu thương nhau hết lòng. Nhưng suy cho cùng... xa mặt thì cách lòng... người người đã chia ly hai đầu thế giới, không còn ràng buộc phải nhớ thương, không còn lý do bắt nhau phải chung tình. Ai cũng cần cho mình một chỗ dựa... nó chấp nhận... có lẽ...tình yêu chỉ là một khái niệm mà con người đặt ra cho nhau mà ai buông tay trước... người ấy đau khổ.

Nó nằm đó chờ đợi... mệt mỏi... khi 10 giờ tiếng điện thoại vang lên. Số điện thoại lạ hoắc. Làm gì có ai biết số nó ngoài chú Tùng... có chẳng mấy cái người gọi nhầm số cố gắng nhấn tin làm quen mà nó không thèm nghe không thèm nhấn lại. giờ tâm trạng đang tồi tệ lắm. chẳng muốn nghe ai nói hết.

Nó kệ điện thoại cứ kêu... nằm vùi đầu vào chăn tự chảy nước mắt... chán đời.

Nhưng cái điện thoại lì lắm. không chịu ngưng luôn. Nó mất kiên nhẫn, cầm lên quát vào đó.

-gọi gì mà gọi lắm vậy. ko quen... vô duyên vừa thôi chứ.

Tiếng đầu dây có vẻ đang đứng im hững hờ nước bọt. Phải im lặng mất cả phút mới thốt được lên lời.

-eo ôi... gì mà dữ vậy?

Cái giọng nói... cái giọng nói... nó giật mình ngồi bật dậy... mở máy nhìn cho kĩ lại xem ... đầu số Vina... là đầu số Việt Nam đấy.

-ông là ai.

Nó quát lên cho dù biết người đó là ai, mà lòng nó đang sôi lên sùng sục.

-là người sắp quen em. Em đồng ý cho quen nhé.

-không quen, nhầm máy rồi.

-không nhầm đâu... cho hỏi em có phải tên là con gái không?

-ko.. tên là con Trai...

-vậy em có phải bạn anh Tùng không?

-ko... không quen ai tên Tùng.

-vậy thì nhắn với người chủ máy này giúp anh là ra sân bay đón anh nhé.

Nó sung sướng mà không dám gào lên, nước mắt cứ thế chảy ra thành dòng nghẹn ngào... hồi hộp... bối rối vì bất ngờ.

-sao bảo sang tuần nữa mới về cơ mà.

Nó nói hờn.

-thì cho vợ cái bất ngờ... thấy chưa?

-không thêm.

-thôi... đừng giận, ra đón người ta đi.

-đi bằng gì giờ.

-mặc quần áo ấm vào rồi ra bắt taxi.

-hơn 10 giờ rồi.

-gọi taxi Mai Linh nhé. Anh gửi số tổng đài cho.

Nó uh... cúp máy mà tay chân run. Biết người ta sắp về mà không ngờ đến lúc này lại rối lên... ko biết nói gì với người ta nữa. sợ thật... phần hồn của nó chạy đâu mất rồi... về với xác đi.

chiếc taxi đỗ ở cổng sân bay, 11 giờ tối, máy bay vẫn lên xuống như bình thường. Nó là lần đầu tiên ra sân bay đấy. lơ ngơ lắm cơ...

đứng ngơ ngác trước những dòng người đang đi ra khỏi cửa ga ...

ngóng chờ người đàn ông ấy mà trong tim cứ đập loạn nhịp.

Nó hồi hộp quá.. giờ thấy cũng rối lên không biết tả cảm xúc như thế nào.

5 phút... 10 phút...30 phút... trời khá lạnh... hay người đó lại trêu nó... hay lại bỏ nó lại đây nhỉ... tủi thân...bao nhiêu hồi hộp ban nãy chạy theo cái ngóng chờ đi đâu mất rồi...

Tủi thân khi thấy người ta đoàn tụ rồi dắt nhau ra về mà người kia thì mãi đâu không thấy... hay là... hay là bà biết chú về mà đến đón đi mất rồi . Bao nhiêu suy nghĩ xảy ra trong lòng khiến nó tủi thân... tự nhiên nước mắt lại ứa ra. Chảy thành dòng trên má.

Trời lạnh lắm... có đứa con gái đầu không kịp đội mũ, tay không kịp đeo găng. Mái tóc dài buông xuống quá mỏng, đen và mượt mà ôm lấy cái eo thon thả.

Nó đã lớn rồi... không còn non nớt mỏng manh như con Na của hai năm trước. dáng vóc của một cô thiếu nữ , một cô gái trưởng thành... xinh đẹp nhưng cũng đầy ngây thơ. Ai ai đi qua cũng phải ngước nhìn.

Bất ngờ có bàn tay kéo nó lại... nhẹ nhàng thì thào vào tai nó.

-ai làm gì mà khóc.

Giọng nói quen thuộc... nhẹ nhàng... đã ăn sâu vào trong tiềm thức... ko là ai khác... chính là anh...

Đôi mắt nó mở to, nhìn người đàn ông đối diện mình. Chiếc áo khoác thể thao cùng chiếc quần kaki vàng. Mái tóc đen và nước da trắng của con trai xứ lạnh. Khuyến mại thêm một nụ cười đầy yêu

thương. Chú ấy đẹp... quá đẹp trong mắt nó. Nó đơ ra... nước mắt lại cứ thế tuôn trào qua đôi mắt tròn to và long lanh vì nước. Nó khóc... khóc vì hạnh phúc.. vì người đàn ông nó mong ngóng bao ngày qua đã ở đây. Khóc vì giận... vì yêu quá... ghét quá cái người đàn ông cứ nghĩ nó mãi là con Na ngốc nghếch hồi nào. Ghét lắm cơ.

Thấy nó khóc. chú Tùng chỉ biết kéo nó mạnh ôm siết chặt vào vòng tay. Vòng tay chú to lớn lắm... nó đứng đó... nhỏ bé bên trong... đôi vai run lên khóc vì hạnh phúc. Mọi người ai cứ làm việc của mình mà không hề để ý đến chúng nó. Bởi ai cũng hiểu..cảm giác được đoàn tụ hạnh phúc đến nhường nào.

Chú Tùng rời nó ra, lau cho nó mấy giọt nước mắt, miệng tủm tỉm. đôi mắt âu yếm nhìn nó tinh quái... chắc lại tính trêu nó nữa đây mà.

-thế nào? Quát cả người ta trong điện thoại.

-thì tự nhiên có số lạ, gọi toàn đòi làm quen thì ai mà quen.

-á à?... giờ người ta về rồi... tịch thu điện thoại.

-uh này... trả đó.

Nó vùng vằng rút điện thoại ra đưa vào ngực chú Tùng. Chú Tùng cầm lấy dứt túi tủm tỉm.

-thiếu một thứ nữa.

-sạc để nhà mai đưa cho.

-không phải sạc.

-thế không có sạc thì có cái gì?

chú Tùng kéo tay vào eo nó sát lại.

-trả người...

Nó bị lừa rồi... lại cười ngại cúi xuống.

-cái này không trả được. Có mượn thì cho thôi.

-vậy cho mượn cả đời nha.

-đủ tiền mượn không?

-đủ... ko đủ thì làm nô lệ trả công. Lo gì.

Nó cười ngại.

-xấu tính.

Chú Tùng siết chặt cười khúc khích sung sướng... cúi xuống nhìn nó tắt nụ cười... nó then

-nhớ anh không?

-nhớ...

-bất ngờ không?

-bất ngờ...

-giờ anh về rồi đây. Tin không

-đang không tin đây là thật.

Chú Tùng nheo má nó cái đầu.

-ai za...

-thấy đau không...

-không đau...

Nó lì, nhưng tằm tằm cúi xuống.

Chú Tùng lại kéo mặt nó lên, khẽ hôn nhẹ lên môi nó cái.

-tỉnh chưa?

-chưa.

Chú Tùng cong môi. tình quái cúi xuống, siết nó lại hôn mạnh một cái nồng nàn.. nó ngại với bao nhiêu người. khuôn mặt đỏ bừng bừng... mọi người nhìn chúng nó tằm tằm. ai cũng thông cảm cho những đứa yêu xa... giờ mới được đoàn tụ.

Chú siết nó vào lòng cười hạnh phúc. Nó cũng ôm lại. vòng tay siết chặt. Nước mắt ngấm vào ngực áo ai kia.

Hạnh phúc quá.. giờ phải xưng hô là anh hay là chú ,như thế nào cho phải đây hả các bác.

Hai đứa dắt nhau về. Nhưng phòng toàn con gái nên tạm cho chú Tùng nó thuê nhà nghỉ ngủ bên ngoài một hôm.

Lần đầu tiên nó đi nhà nghỉ. Ngại ời là ngại. hai đứa ních kích một đồng đồ lên phòng. Bỏ đồ xuống là chú Tùng kéo nó ngã luôn ra giường. Miệng thở phào nhẹ nhõm.

-ôi... về nhà rồi... sung sướng quá.

Nó cũng hạnh phúc mà quên đi mọi thứ. Vòng tay ôm siết lấy người ta rúc vào lòng. Người ta của nó cũng ôm thật chặt tưởng như khiến nó tắt thở luôn ý.

Giờ này đã quá nửa đêm mà hai đứa chẳng thấy mệt, chẳng thấy buồn ngủ gì... cứ thế mà ôm nhau cho thỏa nỗi nhớ. Người đàn ông này...mùi hương này... bao nhiêu nhớ nhung.

Chú Tùng cúi xuống, kéo khuôn mặt nó trong ngực mình ra... đôi môi tằm tằm cong lên hạnh phúc nhưng cũng đầy khiêu khích.

-Na...

-dạ.

-đây có thật không nhỉ.

-thật...

Nó cười ngại.

-hôn người ta cái đi xem có thật không? Hay người ta đang mơ đấy.

Nó vươn người lên chủ động hôn vào môi chú Tùng một cái . một cái thôi mà người ta nhất định không chịu rời ra. Vòng tay ôm lấy đầu nó giữ chặt... đôi môi tham lam chiếm lấy... mạnh mẽ mứt chặt đôi môi nó như thể muốn nuốt trọn... ham muốn vô cùng.

Tiếng thở của cả hai đầy nặng nhọc. Cơ thể nóng lên... nó giữ lấy bàn tay hư hỏng của ai kia đang cố nắn mò.

-gì đây?

-nhớ quá... chết mất thôi.

-thay đồ đi đã, rồi nghỉ.

-uh... nhưng người ta không mệt đâu... không cần nghỉ tí nào.

Chú Tùng luồn tay vào áo nó tham lam với đến bầu ngực đã căng tròn... bóp mạnh khiến cả hai kích thích. Nó đánh vào tay.

-đừng có mà thế

-cho xin miếng đi... sắp chết rồi

Nó cười

-Từ từ... nhịn mấy năm được thì nhịn thêm có sao đâu.

-nhịn là không thấy, chứ giờ thấy rồi không nhịn nổi.

Chú Tùng mè nheo.

-vậy thay đồ ra đi.

-người ta đi tắm nhé.

-lạnh đấy.

-không sao.

Chú Tùng ngồi dậy cởi áo. Cơ thể rắn chắc khỏe mạnh...nó nhìn mà ngại... nó còn chưa tưởng tượng... nếu chúng nó chấm nhau thì sẽ như thế nào.

Nó cởi áo khoác... theo chú vào rửa cái mặt. Người đàn ông mặc nguyên cái áo phong kéo nó lại hôn lấy hôn để trong nhà tắm. nó biết... chú Tùng đang rất phấn khích... nếu đêm nay ở bên nhau có lẽ chúng nó sẽ... thì sao.

Nó đưa tay giữ.

-đừng... từ từ đã được không? Em... sợ lắm.

-anh nhớ lắm rồi.

-nhưng mà...

-không nhưng gì hết.

-tắm đi... rồi vào nghỉ. Đêm nay không được... em đang... đang bị.

Nó đỏ mặt nói dối, chú Tùng tủm tỉm cười rồi buông ra.

-được rồi. vậy vào cởi áo ra chờ anh.

Nó đi vào nằm lên giường chờ đợi... cảm giác hạnh phúc len lỏi từng góc ngách tâm hồn...nằm một mình mà cứ cười mãi thôi.

-có gì mà cười một mình như thế.

Người con trai mặc áo quần đùi với cái áo phong dài tay đi ra, đứng nhìn nó tủm tỉm. nó mở chần ra.

-vào đây không cảm lạnh đấy

Chú Tùng hạnh phúc chui vào. Rúc vào ngực nó hít hà. Ôm siết lấy. thích thú.

-làm thế nào bây giờ...

-làm gì?

-thì vợ chồng lâu ngày gặp nhau... có những thứ cần...phải làm hơn thế này.

Nó cười ngại. túm tóc chú dọa.

-này đừng có mà.. vợ vẫn.

-ai vợ vẫn... nhớ chết đi được.

-thì đừng có mà đòi hỏi

-ai đòi.. của người ta đấy chứ.

-của ai cơ...

-người ta mượn được chưa? người ta mượn cái thôi mà.

Chú Tùng cố cắm mặt vào ngực... tay cố bới bới cái áo tóc lên. Nó vừa ngại, vừa hồi hộp nhưng cũng vừa tò mò ham muốn.

-thôi đừng... ngủ đi... đi cả ngày rồi mệt đó.

Nó cố gắng giữ cho chú...

-không mệt tí nào luôn, người ta còn rất khỏe.

-nhưng em nói không được. Em chưa sẵn sàng.

-anh muốn lắm rồi, anh chết mất.

-để khi khác em đền... ngoan.

Nó ngại ngại mà xoa đầu. chú Tùng thì không chịu ngại. Cứ như vợ chồng lâu rồi ý... nhưng thấy nó vậy cũng ngoan ngoãn nghe lời, bò lên ôm lấy nó dỗ cho nó ngủ. Nó nằm trong lòng người ta mà bồi hồi... hạnh phúc của nó bắt đầu... mong rằng hạnh phúc này sẽ bền lâu mãi mãi.

**Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 21

Loading...

Chiều hôm sau chú Tùng đón nó ở trường. Vì phòng nó có mấy chị em gái, nên chú Tùng mời tất cả đi ăn.

Thấy chú... các chị không khỏi ngưỡng mộ vì nó có thể yêu được một anh đẹp trai, lại lạnh lợi như chú. chú Tùng nói chuyện thân thiện. Ngồi giữa mấy cô gái.

-cái Quỳnh nó hiền hiền mà giỏi nhỉ. Tán được anh đẹp trai thế này.

-nhưng mà cái Quỳnh nhà mình cũng xinh còn gì?

-trai tài gái sắc... quả không sai.

Nó cười ngại nhìn chú Tùng, chú Tùng cũng nhìn nó tủm tỉm.

-thế này thì Quỳnh nó đi anh có đợi được không?

-Quỳnh đi anh cũng sang đấy mà. Anh vừa về đây.

-vậy ạ. Bên đấy vui khônganh?

-vui

Mấy chị ngồi nghe chú kể chuyện về miền đất hứa. nơi sẽ mang đến cho họ và gia đình một cuộc đời mới tươi sáng hơn. Chú Tùng nhìn nó hạnh phúc. Kế hoạch chú vạch ra nơi đó không chỉ là tiền mà là chúng nó sẽ được bên nhau. được có một gia đình riêng. Nơi mà không có ai biết chúng nó là ai, và không nặng quan niệm hai chữ họ hàng.

-anh nhờ mấy bạn một chuyện được không?

-vâng , anh nói đi

Chú Tùng cười cười nhìn mấy cô gái đang ăn ngon lành.

-anh cũng mới về, chưa muốn về quê ngay, muốn ở chơi cùng Quỳnh mấy hôm. Cho nên Quỳnh không có trong phòng. Mọi người nói giúp anh nhé.

-vâng... cái đó sao gì.

-vâng... anh cứ yên tâm.

-với lại Quỳnh sắp đi nên bố mẹ không cho yêu ai. Các em gặp người quen của Quỳnh đừng nói gặp anh nhé.

-khổ thế cơ à?

-uh. Hai bên không cho tụi anh quen.

-sao khổ vậy... có chuyện gì?

-thì Quỳnh còn bé em ạ. Lại đi thế này. bố mẹ chưa muốn cho yêu

ai. Còn anh thì...

Chú Tùng nhìn nó tủm tỉm.

-là bố mẹ ướm cho một cô, nhưng anh yêu Quỳnh nên bố mẹ chưa đồng ý. Anh cần thời gian thuyết phục ý mà.

-ôi... tình yêu của hai người viết thành tiểu thuyết được đấy nhỉ?

-yêu nhau như thế cơ mà... kệ đi, rồi sau này có cháu ông bà phải đồng ý.

Nó không biết nói gì. mọi thứ phó mặc cho chú tự đi mà lo. Đến lúc về. Chú Tùng dẫn cả hội về phòng, đứng ngoài chờ nó lấy mấy bộ quần áo rồi dắt nó trốn ra ngoài. Hai đứa đi như chạy trốn. Thì thoảng nhìn lại xem có bị chú bảo vệ chạy theo không? Cảm giác trốn chạy vui đến lạ. Chú Tùng đưa nó ra đường. Hai đứa nhìn nhau.

-giờ đi đâu?

Cả hai cùng hỏi một câu rồi nhìn nhau cùng cười.

-đi chơi lúc nhé.

Câu nói cả hai cũng cùng nói, làm cho nó hạnh phúc vô cùng. Chú Tùng kéo tay nó lại. nhéo mũi.

-ham chơi lắm cơ.

-kệ

Nó kéo chú đi theo mình. Chú Tùng nó cũng hạnh phúc không kém... bày trò lười biếng cho nó ra sức phải kéo đi. đứa con gái thì nhỏ nhỏ gầy gầy, đứa con trai thì cao lớn. Trông như một câu chuyện hoạt hình ngược đời. mà ai đi qua cũng thấy hai đứa này tình nghịch và đang rất yêu nhau.

Nó mệt quá, quay lại cau mày mè nheo.

-sao lại giở thói lười ra vậy, tự đi đi.

-người ta ăn no rồi... căng da bụng thì trùng da mắt.

-thế về ngủ đi, người ta đi chơi một mình.

Nó giận dỗi bỏ đi, chú Tùng lon ton chạy theo dỗ dành... hai đứa, đứa chạy đứa đuổi. nó đứng lại, quay lại cong môi.

-Sao bảo về cơ mà

-về phải cả hai cùng về chứ. Để người yêu xổng chuồng cho chúng nó bắt mất à?

-cái gì mà xổng chuồng.

Nó tức lên xông vào nhéo eo chú Tùng. Chú Tùng kêu lên giữa phố. Phố Hà Nội tối rồi mà người qua lại vẫn có nhưng vì lạnh nên không được đông.

-chết mất thôi, ác lắm.

Chú Tùng nhéo lại má nó.

-tính bắt nạt người ta đúng không? Không còn là con Na ngây thơ

đâu nhé.

Chú Tùng cười.

-không phải Na ngây thơ nhưng cũng vẫn là Na hay khóc nhè.

-ai thêm khóc nhè...

-qua thấy người ta khóc nhè còn gì?

-chơi bần.

Nó đẩy chú ra rồi đi một mình trên phố, mùi hương của những chùm hoa sữa nở muộn, ánh đèn đêm đỏ đỏ một góc con đường, lấp ló những vùng tối sáng, long lanh những ánh đèn xe, ấm áp hơi ấm của tình yêu chớm nở... nó yêu rồi... Hà Nội đẹp quá.

-làm gì đấy?

-cởi áo ra... nóng quá.

Nó cởi phăng chiếc áo khoác đưa cho chú... chú cùng ngoan ngoãn cầm rồi lẻo đẻo bám theo. Thi thoảng lại vờ cô người yêu nhỏ vào vòng tay... sợ nhớ đâu có anh chàng nào đi nhanh qua vọt mất.

Chú Tùng kéo nó lại, đứng từ đằng sau rụi đầu vào tóc nó hít hít. Bàn tay bám chặt lấy eo tình tứ vô cùng. Nó cũng đồng thuận. Khẽ quay đầu rụi lại lên tóc chú. hai người đứng đó, trao yêu thương cho nhau vài phút đồng hồ rồi tiếp tục đi.

-mình ăn gì đi em nhé.

-mới ăn mà.

-nhưng người ta đói rồi.

-thế muốn ăn gì.

-em ăn gì, người ta ăn đấy.

Nó suy nghĩ. Nghĩ được chút thì tùm tùm. chú Tùng nhìn nó cũng tùm tùm theo.

-này đừng có mà nghĩ troll người khác nhá.

-người ta có nói gì đâu.

-thế đang nghĩ gì nói ra mau.

Nó cười tùm.

-người ta nghĩ đến một con heo... hờ tí là đòi ăn... làm tí là kêu đói.

Chú Tùng lườm nó.

-người ta là người đấy. đói phải biết đòi ăn.

-con lợn nhà người ta đói cũng biết đòi ăn mà.

Chú Tùng tức lên, nhéo má nó.

-có mỗi chuyện ăn thôi dám ví người ta như con lợn xấu xí đó hả.

-nhìn đây này... đây đẹp trai nhá... cao to nhá... men lì nhá... có ý thức hẳn hoi, nhận thức hẳn hoi.

-cơ mà... không biết con lợn lúc thèm gái có biết bảo cho anh hôn cái không nhè.

Chú Tùng cúi xuống hôn lên môi nó tinh nghịch cắn cái vào môi rồi

rời ra... nó bị hớ rồi... đổ mặt lườm.

-chúng tổ ở đây có hai con lợn.

Nó phì cười. néo eo chú Tùng kêu lên rồi lôi đi.

-đừng có mà lý sự ở đây.

-ai thêm lý sự... đây chỉ thèm ăn thôi nhá.

-được rồi... cho đi ăn cháy túi thì thôi.

-đây không sợ... đây là người có tiền mà.

Nó hậm hực cái thứ chọc dai... môi cong lên lườm. Chú Tùng cười kéo nó vào quán . hai đứa lại ăn... ăn và ăn... ôi cuộc sống sao bình yên và hạnh phúc thế.

Ăn xong Hai đứa lôi nhau về chỗ ngủ. Chú Tùng dắt nó lên. Lần này nó ngại... lại sợ cứ hứa hẹn mãi chú sẽ không chịu nhường... giờ hai đứa ấy nhau đã được chưa... nó còn không biết.

Thấy bạn bè nhiều đứa đang đi học dở đã lấy chồng... giờ bằng tuổi nó đã có con... nó cũng không biết cái thứ ấy phải làm thế nào... 1 con trai... một con gái trong phòng ôm nhau... có chưa không ý chứ. Mà nếu có chưa... thì đi làm sao được.

Thấy nó ngập ngừng...chú Tùng quay sang

-Na sao thế...

-em...

Nó cúi xuống đổ mặt.

-có chuyện gì à?

-em sợ.

-sợ gì?

-sợ... người ta đòi...

Chú Tùng nhìn nó phì cười. kéo nó lên phòng nhanh hơn.

-nhiệm vụ phải thực hiện... giờ em không làm thì còn bị các cụ mắng cho ý.

-đùa à... phản đối cho mà xem.

-không phải đâu.. ông bà nào cũng mong có cháu cả thôi... ko dễ được xem... có mà sốt vó.

Nó cười khở.

-nhưng không phải bây giờ.

-vậy em nghĩ bao giờ.

Chú Tùng đóng cửa cài then cẩn thận, cởi áo khoác cho nó treo lên.

Khẽ ôm nó nhẹ nhàng miệng thì thầm.

-vậy em nghĩ bao giờ.

-em nghĩ cần để lớn thêm.

Hí hí hí

Chú tùng cười khúc khích.

-người ta 28 mùa xuân rồi nương tử ạ.

-người ta mới 18 thôi.

-theo luật pháp thì đủ tuổi kết hôn chưa?

-đủ rồi...

Nó gật.

-đấy em thấy không. Độ tuổi đã được cả thế giới nghiên cứu... là đủ để kết hôn, đủ sức khỏe để sinh con, đủ khả năng có con, đủ nhận thức để làm mẹ. 18 tuổi là trưởng thành rồi.

Nó cười với cái lý của chú Tùng... chú Tùng ôm nó nín nín.

-28 mùa xuân rồi người ta mới được ôm gái, mới được biết thế nào là có người yêu... 28 tuổi còn trinh.. là cứng lắm rồi đó... làm ơn...

phá đi cho mềm được không?

Nó cười rúc rích... chú Tùng nhăn nhó khổ sở.

-cứ bắt người ta ngồi nhìn thế này thì ai mà chịu được... một hình thức tra tấn mới à... đồ hít le.

Nó cười... quay lại vòng tay lên cổ nín nín.

-nhưng mà em vẫn còn sợ... cứ từ từ cho em quen được không?

-muốn quen chứ gì?

chú Tùng nhanh nhẩu nhắc nó đặt lên giường đè xuống hôn, hơi thở khó nhọc lắm rồi ý. Cái miệng tham lam chiếm trọn môi nó, mút chặt không rời... bàn tay hư hỏng khuấy đảo. Bóp mạnh. Nó kích thích nhưng vẫn sợ... nó giữ lại

-đừng mà... em xin...

-không...cho anh xin đi mà... anh không nhịn nổi.

Nó giữ tay chú Tùng...

-đừng

-không... anh xin

Chú Tùng hôn nó vội vàng.

Kéo áo kéo quần nó ra.. cho đến khi trên người nó còn cái quần chip...nó giữ chặt không cho cởi nốt. Chú tùng thở phì phò... đôi mắt đục ngầu.

Một đứa giằng một đứa giữ... chú Tùng nó mất hết kiểm soát.. kéo tay nó ấn vào chỗ cứng cứng kia... nó giật mình rụt lại

-cứu anh với...anh sắp chết rồi.

-nằm im ngay...

Nó rơm rớm nước mắt...

-nằm im đi được không?

-anh yêu em mà... đừng như vậy anh xin

Nó khóc... nó còn đang sợ... đang đấu tranh không biết có nên... nó vẫn sợ bố mẹ... sợ ông bà... nó muốn được sự chấp thuận mới làm thế.. nó sợ chị Rơm thứ hai... rồi chúng nó lại chia cách... rồi người đàn ông lại đi yêu người khác... nó sẽ đau

-không...

-anh xin em.

-không... em chết đó, em xin anh.

-anh cũng chết...

Chú Tùng ghì nó xuống thở. Tay kéo tay nó vào cầm lấy thẳng em thẳng thẳng và cứng đờ. Nó bị bắt phải cầm lấy... khuôn mặt đỏ ửng lên. Tay chú Tùng dẩy nó đi lên đi xuống.

Nó khẽ cười ngại nhìn chú.

-thế là thế nào?

-là nó muốn em.

-lúc nào cũng thế này thì gọi gì là muốn người ta.

-ở bên em nó mới thế... còn bình thường nó ngủ... bé tí.

-vậy cho nó ngủ đi.

-nó phải được yêu nó mới ngủ.

-thì làm thế nào.

-em giúp đi... xin em đó.

Chú Tùng lại mề nheo khổ sở... nó thương nhưng nó không cho...

hại chú Tùng phải nằm xuống ôm nó... không khiến nó sờ nữa...

kéo mạnh nó vào lòng ôm chặt... miệng nói phụng phịu.

-thế mà bảo về đi em đền.

Nó cười khúc khích, nheo má chú Tùng

-thôi ngủ đi, em biết rồi... cho em nợ.

Ngày hôm sau hai đứa nó lại đi chơi... hà nội sao đẹp thế.. lần đầu tiên nó ra hà Nội mà lại có cơ hội chơi vui như thế này.

Có người yêu sướng thật các bác ạ, được dạo chơi trên những con đường... được có người chăm sóc.. có người ủ ấm đôi bàn tay..

được có ai đó cho mình là tất cả.

Chú Tùng mua cho nó gói bỏng ngô, vừa đi vừa nhấm nháp... nó đi sát chú... nhỏ nhỏ xinh xinh... nhìn hai đứa như bức tranh phản diện. Buồn cười.

-kiếm cái gì ăn đêm đi rồi về ngủ cái.

Chú Tùng giục nó.

-người ta ăn bỏng no rồi.

-người ta đói.

chân chú Tùng dài...bước nhanh lôi nó đi như chạy...

-gì mà đi nhanh thế... chạy theo mỗi chân quá.

Chú Tùng đứng lại nhìn nó. Rồi cúi xuống

-leo lên đây.

Nó tròn mắt

-cổng á

-uh

-nặng lắm đó
-thôi đi cô... tôi cũng cô từ ngày cô còn cời chuồng rồi.
Nó mím môi cười ngại... may không có ai.nó trèo lên lưng chú... tay quàng qua cổ.
-giờ... cũng tiếp đi, bắt cũng cả đời.
-không phải nói là... giờ sau gần 2 chục năm... vẫn có thể cũng cô... lúc cô không mặc gì.
Hí hí hí
-Nói bậy... có mặc đây.
-lúc không mặc cũng được mà
-tầm bậy... cái miệng hay nói bậy
-hay nghĩ đến thì hay nói.
-nói người ta cười cho
-Nói với vợ thôi sợ gì.
Chú Tùng cũng nó vào quán ốc ... gọi mấy đĩa ốc xào.. thơm nức... rồi kêu ra chai rượu
-ngày trước ăn ở đây.. giờ cũng ăn ở đây
-có gái không?
-có... đây này.
Chú chỉ nó.. cười cười rót 2 ly rượu đưa về phía nó
-hai vợ chồng độ tửu lượng.
Nó cười.
-người ta chưa uống bao giờ.
-vậy nhấp môi đi.
-mình uống ít thôi nhé. Say đó.
-say sao được. Say người là chính thôi.
Chú Tùng nhìn nó, nó nhìn lại tình bề tình. Yêu thương ngây ngất.
Chú Tùng đi bộ đội về... thuốc biết hút mà mấy bữa nay chưa thấy đựng điều nào. Rượu uống khỏe lắm mà giờ cũng nhấp cái môi vài chén thôi.
Nó nhấp chút lên đầu lưỡi mà cả người nóng gian. Váng hết cả đầu, mặt đỏ bừng bừng.. chú Tùng nhìn nó cười.
-xinh lắm rồi nhé.
-đã nói không uống được rồi mà.
-ai bắt.
-thôi đi về đi mệt rồi.
Nó hoa hết cả mắt... muốn lăn quay ra đây rồi. chú tùng cười. đứng lên nhắc nó đứng dậy. nó mơ màng đi ra ngoài cửa... hơi lạnh khiến nó rùng mình...
Hóa ra say rượu nó lại nâng nâng đến vậy...
Chú Tùng bước ra theo nó. Tay nắm tay...

-chưa đc hùm nào mà say vậy
-say người là chinh
Nó chém lại... chú Tùng cười. nắm tay nó chặt
-đi được không?
-được chứ.
-nhưng mà...
-gì cơ?
-em thấy lạnh.
Chú Tùng đứng lại. mở áo kéo nó vào bên trong...
-trong kia ấm, ra bị sốc nhiệt rồi... thế đã ổn chưa?
Nó rúc vào sâu trong áo ôm lấy. mắt nhắm lại
-ổn rồi...ngủ luôn trong này được... ấm lắm
-không được.. về thôi không cảm lạnh giờ
-không muốn về... đứng thế này vui hơn.
Nó nhắm mắt lười biếng
-thôi nào.. mở mắt ra...
Chú Tùng giục...
-ngoan nào
-không
Nó mè nheo lười biếng
-vậy để người ta cõng về.
-không
-không được
Chú Tùng cởi áo khoác lên người nó. Nó lại bắt mặc vào
-em trùm lên rồi nằm lên lưng anh... ấm cả hai...
-mà chỉ cần có em thôi... cũng đủ ấm lắm rồi.
Nó xúc động... trèo lên lưng dựa hết vào ông ấy. lười biếng phó mặc
cho người đàn ông này mang nó đi theo. Về đến phòng... nó lười
biếng để họ đặt lên giường, cởi giày cởi áo.lấy khăn lau mặt cho nó
-em say rồi à?
-uh... say rồi ngủ đi.
-em say lắm. say người ta mất rồi
Nó cười khúc khích... chú Tùng cười... cúi xuống thơm má nó
Đôi mắt nó mơ màng... vòng tay qua cổ giữ chặt. Nó yêu ông ấy
nhiều lắm... giờ phút này... nó thấy mình mạnh bạo hơn hẳn.. bao
nhiều suy tư đắn đo, bao nhiêu sợ hãi,.. vì rượu mà tan đi hết.
-chú Tùng lò gạch kia.
-vâng em đây.
-sao chú lại yêu người ta
-em không biết
-thấy ghét...già rồi còn lừa trẻ con...

-ai thêm lừa... là trẻ con đi dụ dỗ.
-ai thêm dụ dỗ.
-chả dụ dỗ
-dụ dỗ thế nào?
-ai bảo xinh này.. đáng yêu, nấu cơm ngon.. lại còn...
Chú Tùng cười cười
-còn gì?
Nó tò mò.
-còn làm cho người ta muốn nữa.
Nó cười cong môi
-muốn gì cơ chứ.
Chú Tùng cùng cười lại... cúi xuống hôn nó lên môi nhẹ một cái.
-muốn thế này.
-thế thôi á
Nó kéo lại hôn một cái sâu hơn.
-nay người ta say rồi anh Tùng lò gạch ạ
-vậy ngủ đi, đừng có quậy
-ngày xưa sao người ta lại gọi là Tùng lò gạch nhỉ
-bởi ông Tùng thích cái lò gạch... mà ở cái lò gạch có bà thị nở...
nên gọi là ông Tùng lò gạch thừa bà thị nở ạ.
-ai là thị nở cơ.. người ta xinh mà... ko xấu như thị nở.
-ai bảo xinh... xinh chỗ nào.. tự nhận à
-không... mà nhờ người ta nhìn cho. mắt xinh này... mặt xinh này...
môi xinh... ngực cũng xinh luôn.
-đâu xem...
Nó thật thà... giơ ra cho chú xem cái mắt cái môi... chú cười cúi
xuống hôn mắt hôn môi nó.
-còn nữa... giở ra cho xem nào..
Nó cười ngại che lại
-xấu hổ.
-nhanh lên.
-không..
-hóa ra xấu
Nó giật mình lườm... tay vén vén áo... kéo tay chú vào trong cho
chú chạm vào.
Chú cười gian manh... cúi bóp lấy bóp để rồi cúi xuống vạch áo lên
hôn lên hai bầu ngực căng tròn của nó
Nó kích thích... đôi mắt mơ màng giữ tay lên đầu chú... chú ngẩng
lên nhìn nó... rồi lại cúi xuống.. lần này bạo hơn là ngậm lấy hai cái
đầu hoa hồng hào, mút nhẹ.. nó kích thích mà cong người lên.
Hai đứa cứ vờn nhau qua lại cho đến khi nó phát hiện ra nó đã cời

gần hết đồ trên người. lần này hai đứa không chịu hỏi ý kiến nhau... mà chủ động vồ lấy đối phương.

Nó nửa tỉnh nửa say... vẫn biết là mình đang làm gì... nhưng nó kích thích... nó ham muốn quá rồi... lý trí thua cuộc...thò tay tự cầm lấy cái thứ kia... vuốt ve thích thú... đến khi người ta ngẩng lên... nó nhìn thấy cái đó to tướng thì đỏ mặt ngại ngùng... chú Tùng nhìn nó ... đôi mắt mơ màng... bàn tay giữ chặt tay nó ở đó... một tay nắm chặt lấy bộ ngực... cuối cùng không chịu được mà nằm đè cả lên nó... miệng thì thầm.

-cho anh nhé

Nó nhắm mắt mơ màng ôm siết lấy miệng thì thầm đáp lại

-hứa với em. Phải yêu em suốt đời

Chú tùng nhìn nó đầy men tình.miệng khẽ thì thầm

-anh hứa

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 22

Loading...

Hai đứa cứ vờn nhau qua lại cho đến khi nó phát hiện ra nó đã cởi gần hết đồ trên người. lần này hai đứa không chịu hỏi ý kiến nhau... mà chủ động vồ lấy đối phương.

Nó nửa tỉnh nửa say... vẫn biết là mình đang làm gì... nhưng nó kích thích... nó ham muốn quá rồi... lý trí thua cuộc...thò tay tự cảm lấy cái thứ kia... vuốt ve thích thú... đến khi người ta ngẩng lên... nó nhìn thấy cái đó to tướng thì đỏ mặt ngại ngùng... chú Tùng nhìn nó ... đôi mắt mơ màng... bàn tay giữ chặt tay nó ở đó... một tay nắm chặt lấy bộ ngực... cuối cùng không chịu được mà nằm đè cả lên nó... miệng thì thầm.

-cho anh nhé.

Nó nhắm mắt mơ màng ôm siết lấy miệng thì thầm đáp lại

-hứa với em. Phải yêu em suốt đời

Chú tùng nhìn nó đầy men tình miệng khẽ thì thầm.

-anh hứa

Con gái là vậy đó, chỉ một lời hứa ấy thôi mà bao nhiêu lời ông bà cha mẹ dặn dò quên đi mất. Trong khoảnh khắc lãng mạn này... đối với nó, người đàn ông này là tất cả. Nó nhắm mắt buông mình theo nhưng nụ hôn mà chú Tùng mang đến. Cái hẹn của hai đứa... giờ nó phải thực hiện. Người đàn ông của nó đã nhịn mấy năm rồi... giờ phải đền trả người ta thôi.

Chú Tùng hôn nó như trời nong đất nở. Cúi xuống mút lấy mút để bầu ngực căng tròn... nó cũng ko nằm im.. ngộ nguậy vì cảm giác buồn buồn kích thích nơi đó... cuối cùng chú Tùng cũng lột hết quần áo của cả hai. Rồi nằm đè lên nó... đôi môi không ngừng chiếm hữu... nhẹ nhàng kéo chân nó sang hai bên và chui vào giữa... cái thứ cứng cứng kia sẽ làm gì đến giờ nó còn chưa biết, chỉ biết chú ấy cứ sờ vào chỗ dưới của nó. Lần mò... hi hoay tìm vào bên trong...

-giúp anh... giúp anh đi được không.

Nó mỉm cười... khẽ nhắc nhẹ cái chân...

-nhưng mà em sợ...

-không sợ... có anh đây rồi...

-nhỡ có em bé.

-đừng lo...anh giữ được.

Chú Tùng cúi xuống hôn nó..lần này cái đứa em kia đã để đúng chỗ, em nó cũng trơn trơn rồi, chú ấy sợ nó đau nên rung rung dụ dỗ trước... nó đỏ mặt rồi nhắm mắt... chú Tùng nó đang hi hoay... lần đầu của hai đứa sao thấy ngốc quá vậy trời.

Nó bám chặt lấy cánh tay chú cau mày.

-đau

-chật lăm.

Chú Tùng cười cười , nó ngại...

-em đau... thôi được không?

-nhưng anh không chịu được. Đau chút thôi... anh yêu

Chú Tùng cúi xuống hôn nó rồi một lần nữa lại cho đứa em mò vào, từ từ tiến vào mà không được, cuối cùng là không nhịn được mà kéo chân nó lên, ấn mạnh đứa em vào người nó... nó đau nhói lên, cong người kêu lên một tiếng á... chú Tùng thấy nó vậy thì nằm im, nhẹ nhàng xoa cơ thể nó.... giữ em mình trong đó để nó bớt đau. Nó ứa nước mắt... giọt nước mắt hạnh phúc... xen lẫn chút hoang mang.

-em giỏi lắm.

-anh hư lắm

Chú Tùng cười. đưa nhẹ đưa nhẹ cho nó quen dần... nó nhìn chú Tùng đang làm việc trên cơ thể nó... khuôn mặt vẫn đỏ lên vì xấu hổ.

-có gì mà phải thế... sau này mình sẽ làm chuyện này... thường xuyên mà.

-thế thì chết.

-chết làm sao được. Sướng lắm đây này.

Chú Tùng ngồi dậy giữ lấy vòng eo nhỏ của nó rồi ra vào, nó nằm im cảm nhận cảm giác đầu tiên, cuối cùng chú Tùng cúi xuống hôn nó rồi làm nhanh hơn... nó nhắm mắt ôm siết chặt.. mồ hôi chú ấy ứa ra... rồi gục xuống trên ngực nó.. tiếng thở dồn dập. Thỏa mãn vô cùng. Nó cũng hạnh phúc... nó yêu chú lắm...nó thuộc về chú mất rồi.

Chú Tùng cúi xuống hôn nó hạnh phúc rồi rời nó ra... lăn ra nằm cạnh nó tay không ngừng xoa bụng cho nó bớt đau. Miệng tùm tùm thích thú.

-còn đau nữa không?

Nó cười ngại

-đau chút chút.

-xin lỗi... vợ yêu...

Chú Tùng thơm trán nó. Nó cười.

-ai bảo to tướng thế... nhét vào chả đau.

-cha sinh mẹ để được vậy.. mà đâu phải mình mình đau, người ta cũng đau đây này.

Chú Tùng vạch ra cho nó xem như một đứa trẻ... cái đó ngủ gật rồi, nó nhìn mà phát phì cười.

-cười gì mà cười.

Nó ngất xỉu rồi.

-uh... nó tạm nghỉ ấy mà.

-thế đau thế nào?

-đây này.

Ông ấy kéo đứa em ra, bắt nó kiểm tra... có một vết xước trên đó.

Đỏ đỏ. Nó tằm tằm. lần đầu biết cái thứ quý giá của đàn ông. Nó ngại... nhưng mà người ta có ngại đâu cho nó nhờ... mặt cứ trơ ra gian mãnh thế kia. Nó cầm một lúc thì cái đó lại to ra... tự nhiên nó reo lên

-ơ... nó lại tỉnh rồi kìa. Hay nhỉ.

Chú Tùng nó cười... cười thích thú.

-em siêu lắm nhé... cứ bên em là nó thế đấy.

-vậy giờ...

Nó phát hiện mình sắp bị ăn thịt tiếp, tự nhiên xấu hổ chui vào chăn.

-kệ...đây không liên quan.

-này nhé... em làm nó thức thì cho nó ngủ trả đi.

Nó cười khúc khích.

-không biết đâu.. không biết

Hai đứa vờn nhau trong chăn đến khi nóng bừng thì tốc chăn ra...

chú Tùng nằm đè lên nó. Khóa nó lại trong vòng tay.

-thế nào? Chịu thua chưa

-còn lâu.-không chịu khuất phục đúng không

-ko

Nó cong môi.. chú Tùng cười bóp ngực nó.

-em đừng có mà khiêu khích.

-ko thèm

Chú Tùng cười bàn tay nắn ngực nó kéo xuống hôn nó không cho nó ngọ nguậy. cuối cùng cũng kéo được chân nó ra, ép xuống lần mò đứa em của nó rồi cho vào.

Lần thứ hai cảm giác còn đau chút chút. Nhưng lần này chú Tùng có vẻ khỏe hơn, bạo hơn và dai sức hơn. Nó nằm im... nhắm mắt tận hưởng. Thi thoảng mới hé mắt ra nhìn người ta làm việc... thấy xấu hổ lắm ý.

Chú Tùng cười. làm mạnh hơn... khiến nó khẽ rên lên trong cổ

họng.

-em.. thích không?

-thích.

Chú Tùng cười... tăng tốc độ rồi thả lũ trẻ con vào người nó. Nằm xuống áp mình lên ngực nó thở... nó mãn nguyện... đưa tay lên xoa lưng cho chú Xót xa.

-mệt không?

-ko... nữa cũng được.

-hâm à? Nghỉ đi.

-không sao... anh khỏe mà...

-thôi nhá... nay em... mệt lắm rồi

Chú Tùng cười khúc khích... hôn nó rồi kéo nó vào lòng

-giờ là của anh rồi... đừng có mà ngang bướng nữa. mọi chuyện cứ nghe anh. Đừng lo nghĩ nhiều.

-vâng

Nó rúc vào lòng an toàn. Thôi thì chúng nó thuộc về nhau rồi...dù có chuyện gì nhất định... không xa nhau nữa.

Chú Tùng nó đã về cái tuổi biết mình làm gì và muốn gì... đặc biệt là biết chịu trách nhiệm với những gì mình làm chứ không bồng bột trẻ trâu như hội mới lớn.

Kể từ khi chuyện ấy xảy ra.. nó thấy chú Tùng yêu nó hơn nhiều. chăm nó từng chút một. Tình yêu của một người đàn ông trưởng thành .có vẻ không lãng mạn nhưng rất ngọt ngào. Nó cũng càng ngày càng si mê hơn.

Sau khi vật nó xong... chú Tùng nằm bên cạnh nó, tay vẫn mân mê bầu ngực

-mai anh về nhé.

Nó quay ra nhìn.. mấy hôm nay hạnh phúc quá quên cả mình là ai.

Chú Tùng nuốt nước bọt.

-chịu khó mấy hôm anh lại lên.

Nó im lặng... mắt rưng rưng... nó sợ phải xa người ta nữa. với lại bà nó... tính gán chú Tùng cho chị Trinh... chị Trinh xinh như thế... nhớ

-về gặp chị Trinh đó.

-thì làm gì.

-thì thích người ta đi, bà đồng ý đấy.

-vớ vẩn.

-chị ấy xinh

-tôi có mù đâu... tôi nhìn thấy rồi. xinh thật

Chú Tùng tủm tỉm. nó giận, quay ra nhìn chú mắt rưng rưng. Nó ghen... nó sợ

-vậy về mà yêu người ta đi, tránh ra
Nó gạt tay ko cho sờ ti... chú Tùng cười cười kéo lại
-tôi biết rồi, tôi về 2 hôm tôi lại lên.
-lên thì ở đâu.
-Không... lại về chứ. Anh phải về một tuần anh mới xin lên làm. Anh tìm nhà rồi...thuê gần đây thôi. ở đây một tuần rồi... mẹ lo đấy.
Chú Tùng cúi xuống hôn nó
-chịu khó nhé. Tùng ko chạy mất đâu mà Na lo.
-hay em theo về.
-hâm... chủ nhật anh lên đón về... đừng lo.
-nhỡ bà cứ gán cho chị Trinh thì sao?
-kệ nó
-Nhỡ gặp chị trinh thích thì sao?
-thì lại lấy hai bà lo gì.
Chú Tùng cười kéo nó vào lòng.
-thôi ngủ đi... đừng có nghĩ linh tinh cho mệt. Mọi chuyện ông trời đã an bài... mình nhất định là của nhau.
Nó nằm im trong vòng tay... khẽ khép đôi mắt mà ko tài nào ngủ được. Ngày mai chúng nó xa nhau... liệu có chuyện gì xảy ra không... sóng gió bắt đầu thật rồi

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thịnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 23

Loading...

Chú Tùng về rồi. nó thương nhớ quá. Cảm giác thương nhớ lúc này không còn giống lúc chúng nó chưa làm chuyện kia. Giờ người đàn ông ấy không chỉ là người nó yêu... mà là người nó trao hết một thời con gái.

Hai ngày nó quanh quẩn mà dài lê thê... nó không chịu được nữa. tí tách nhả tin suốt ngày.. ko có chú ấy... chữ không vào đầu... ôi trời... không ngờ kể từ khi chú Tùng xuất hiện... nó càng ngày càng nghiện nặng hơn. Cơn nghiện còn lên cao khi mà đêm đó là đêm đầu tiên sau một tuần ngủ chung nó phải ngủ một mình. Nó nằm vắt tay lên trán chờ cái giờ hoàng đạo để được chích thuốc.

-em đang làm gì?

-nằm đấy lão ạ.

-nhớ không?

-nhớ. Bao giờ lên với em.

-mai nhé.

-hôm nay ở nhà có gì không?

-hôm nay cô kia lại đến, cái tên Trinh đúng là hợp với cô ấy, cá tính ghê.

-thế là lão thích chị ấy chứ gì?

-uh... thích

Nó tức muốn cào cấu lão cho lão chừa cái thói trăng hoa.. nó cũng sợ mất lão nữa chứ. Thấy nó im chú Tùng cười cười

-sao đấy

-đi mà yêu người ta đi, không thèm.

-uh... yêu thì yêu được chứ sao?

-thế lão thấy chị Trinh thế nào.

-xinh... ăn chơi... phần son, khéo tay, lại biết chiều lòng người lớn.

-uh... đấy...c ái gì cũng giỏi hết.

-nhưng mà...

-nhưng mà gì?

-nó già đời quá... nên thấy nó không thật.

Chú Tùng cười.

-anh ngần này tuổi rồi, sao mà qua mặt được. Phần son một mớ thế,

đến lúc tẩy trang chắc giặt mình sốc luôn. Còn cái chuyện cô ấy khéo... thì đúng làm kinh doanh...ra ngoài nhiều là khéo rồi, nhưng mà không thấy nó chân thành. Anh thích mộc mạc hơn.

-thế bà nói thế nào?

-mẹ bảo hai đứa cứ gặp nhau vài lần, thấy ưng thì cưới.

Nghe cái câu cưới mà máu nó sôi lên... hai mắt nó mở to. nắm chặt điện thoại

-vậy cưới đi. sướng thế còn gì.

Nó nói tức... nó giờ lại không thấy ưạ chị Trinh nữa. nó ghét chị Trinh rồi. chú Tùng cười khúc khích trong điện thoại.

-được rồi, ngủ đi rồi mai cưới. vậy bà cả đồng ý rồi đấy nhá.

Nó phì cười vì được gọi là bà cả nhưng mà vẫn tức. Hai gái lấy chung chồng làm sao được. Nó không muốn sẻ chia chú Tùng nó cho bất cứ ai đâu nhá. Đừng hòng.

-anh đang đi uống cafe cùng mấy anh em.

-ai?

-hội châu

-vui không?

-không... nhớ...

-thế các anh ý đâu.

-đang vào. Anh đi ra trước tránh Trinh mà.

-tranh chị ấy chị ấy buồn đấy.

-không tránh thì mệt với mẹ lắm. nay mẹ còn rủ nó ở lại ngủ cho vui.. nghe mà phát mệt

-thế chị ý ngủ lại thì sao?

-thì anh sang ngủ với Châu, dù sao chú cháu lâu lâu không gặp cũng có khối chuyện cần nói.

-uh

Nó thấy yên tâm lắm.

-ngủ đi nhé.

-vâng.

-hôn anh đi đã

-chụt..

nó cười khúc khích.

-em nhớ lắm rồi.

-2 hôm rồi đấy.

-chiều mai anh lên, ăn tối xong anh về.

-uh

-Chú Tùng có người yêu rồi đấy à? Thế mà còn giấu nhá.

Nó nghe tiếng anh Lực nói. Rõ là tiếng anh Lực rồi. có anh Châu ở đây thì anh châu không bao giờ nói. Vì anh Châu là người biết

chuyện. Chính chú đã kể cho anh châu nghe hôm chị Rơm mất..và giờ câu chuyện tình của nó có 3 người biết... hai đứa nó và anh Châu.

Nó nói khẽ trong điện thoại

-em cúp máy nhé.

-uh... ngủ ngon

Câu ngủ ngon như một thứ thuốc liều cao chích vào tĩnh mạch khiến nó thấy phê pha rồi.. thôi thì hôn môi xa vậy cũng đủ thấy ấm lòng rồi. nó tắt máy... nằm ngước mắt lên trần nhà... mơ mộng về người đàn ông kia... mơ lúc chúng nó làm chuyện vợ chồng với nhau mà ngại.. ko ngờ lại là như thế... thích...

Chú từng nó vì lâu rồi không gặp anh em nên nói chuyện rất rôm rả, nhất là cái chủ đề về cái người vừa nói chuyện điện thoại.

-chú Tùng có người yêu mà bà cứ bảo chưa có.

-thế sao không đưa về ra mắt bà.

-sẽ ra mắt... đừng lo

-thế mang về khoe chúng cháu đi.

-Người yêu tao bên kia mà.

-vậy thì làm gì được.

-cần gì làm...

-đến tuổi này mà không làm thì đau lắm... tức dưới dờ trên.

-tao chưa hâm đâu mà mày lo... vớ vẩn.

-thế còn cái chị hôm nay, nhìn ngon vãi ra ý.

-hay đến đây chơi với bà lắm, nhà có ô tô. Con gái cả cái làng này chưa đứa nào biết lái ô tô.

Ô tô thì làm gì.... chú Tùng đâu có lạ. Chú ngồi đó nhìn chúng nó kể đủ thứ truyện mà trong lòng nhớ cô người yêu bé bỏng. Hai hôm rồi chưa được ăn thịt.. thấy khó chịu trong người.

Anh châu chở chú về nhà... trong nhà. Cô gái tên Trinh cũng đang ngồi đó vẫn bộ đồ lúc nãy trước khi chú đi. chú bước vào nhà, gật đầu chào lịch sự.

-cháu chào cô , con chào bố mẹ, chào bạn

Chị Trinh ngước lên.. đôi mắt sáng lên nhìn chú mà chú thờ ơ đi vào.

-Tùng... ra đây ngồi chơi với mọi người đi con.

-dạ... con thay đồ đã ạ.

Chú vào cởi áo rồi đi ra. Cô gái tên trinh liếc nhìn chú... nhưng mà... cái cô người yêu bé bỏng bắt hồn chú đi rồi... nhìn đâu cũng nghĩ tới... ko biết giờ đã ngủ chưa? chú giở điện thoại ra... nhắn tin tí tách.

-Tùng... nay em Trinh và cô ngủ nhà mình, con lên dọn phòng Na

cho em ý ngủ.

-vâng

Chú Tùng ngoan ngoãn đứng lên.lên phòng nó. Trong phòng. Cái mùi nó vẫn còn vẫn vương đâu đây... nhớ lắm. đứng một lúc thì Trinh đi vào. Chú Tùng né sang bên kia. Cúi xuống không nhìn. Giọng lạnh lùng miễn cưỡng.

-bạn nằm tạm nhé. Bé Na nó cũng mới đi, nó sạch sẽ lắm nên đừng lo.

-vâng

Chú Tùng mở tủ lấy chăn...cái mùi thơm của nó càng làm cho chú muốn...

-anh Tùng về tính làm gì đây ạ.

-à... anh có thằng bạn rủ lên làm cho nhà hàng Hàn.

-vậy ạ. ở đâu anh

-gần công viên cầu giấy.

-em cũng ở gần đó.

-thế à?

Chú Tùng trả lời có lệ... gần thì làm gì?

-bé Na hình như cũng học gần đó.

-anh không biết, từ hôm về nó có về đâu,

-chắc chủ nhật em ý về.

-uh. Về chơi cho mẹ anh đỡ buồn.

-bác thì anh đừng lo, từ khi Na đi em với mẹ cũng về đón bác đi chơi thường xuyên mà.

-cảm ơn em.

-vậy anh Tùng tính bao giờ ổn định.

Chú Tùng im... rồi cười.

-cũng chỉ chờ có người cùng ổn thôi.

Chị trinh cười theo

-vậy anh tìm đi, anh đẹp trai thế này thì khối cô mê.

-làm gì có ai.

-chỉ là anh không ưng thôi, chứ anh ưng cái là có mà.

Chú Tùng cười ngại

-giờ anh còn nhiều cái khác để lo, với lại... có thì cũng có... cơ mà...công việc chưa ổn định nên chưa dám công khai.

Chú Tùng cười cười. chị Trinh cũng vẫn tỏ ra bình thường

-vậy anh nói với bác đi, có gì bác hỏi cho.

-mẹ anh thì cứ từ từ em ạ.

-vậy nhờ người ta lại...

-đến với nhau là cái duyên, cũng phải có cảm xúc mới gắn bó được, chứ ép buộc cũng chẳng bền đâu. anh thích anh tự đi tìm. Anh nhiều

tuổi rồi, đâu cần phải giới thiệu.

Chú Tùng từ chối khéo. Chị Trinh im lặng. Chú Tùng biết ý đi ra ngoài rồi xuống nhà.

-thế nào.

-xong rồi mẹ ạ.

-uh... hai đứa có gì cần nói thì nói đi rồi ngủ.

-con cũng nói chuyện với cô ấy rồi. giờ con sang ngủ với châu. Con xin phép bố mẹ.

Chú Tùng đi ra cửa cả nhà nhìn theo, nhất là chị Trinh lại càng mang ánh mắt thất vọng.

-con hay nhỉ, nhà mình không ngủ còn đi đâu?

-con sang ngủ với châu, lâu lắm chú cháu mới gặp nhau.

-để hôm khác không được à?

-hôm khác có chuyện hôm khác, nay có nhiều chuyện cần nói lắm mẹ à.

-con đi đây. Cháu chào cô, chào bạn nhé

Chú Tùng đi ra cửa thì mẹ vẫn gọi với lại nhưng chú Không quay lại. đi sang bên nhà Châu... anh Châu đã nằm dài trên giường tay vắt lên trán.

-gì mà suy tư thế.

Anh Châu ngẩng lên nhìn chú nằm dịch vào chp chú Tùng nằm.

-thế nào? Bà nói gì.

-chả nói gì cả, 29-30 tuổi đầu trẻ con đâu mà nói.

-bà ưng cái chị Trinh lắm. hôm nọ bảo bố cháu là chú đồng ý là cưới luôn đấy.

-tao không thích nó tí nào... ẻo lả quá.

-phấn son nhìn đến kinh. Mà bà ấy cứ thế nào ý...

-chả quan tâm

-nhưng mà giờ chú với cái Na như thế... bà còn lâu mới đồng ý.

-không cần bà đồng ý. Tao có cách.

-cách gì?

-để cho nó đi.

-rồi lại như anh Khải cả cái rơm à?

-mấy nói linh tinh.

-tôi lo cho ông bà. Thấy bố Khải cũng khổ. Mang tiếng là có cô kia về nhưng mà bố cứ thần thần thờ thờ... khổ.

-yêu nhiều nó thế... bất chấp được thì bất chấp. đàn ông đến người mình yêu không bảo vệ nổi thì làm ăn cái mẹ gì.

-thôi bố ạ... rồi đến lúc cưới về lại đánh nhau cãi nhau... yêu thì bao giờ chả đẹp

Chú Tùng cười.

-yêu Na nhiều lúc vui lắm. trẻ người mà tính thật thà... ngây thơ... dễ bị ,lợi dụng.

-hai ông bà xa nhau thế mà vồ nhau lúc nào . giỏi

-vồ từ lúc bé rồi.

-gớm... bé nó xấu bỏ mẹ.

-giờ xinh lắm rồi. đẹp từ trong ra ngoài.

Anh châu giật mình quay sang

-làm gì chưa?

Chú Tùng tùm tùm.

-rồi đúng không?

-làm chứ... mẹ ... để lâu thì chết à? Đủ tuổi cho vào đời luôn, còn đủ điều kiện cho đưa con nữa thì ông bà kêu đăng trời. tao cứ xúc tiến nhanh và luôn, tránh để đêm dài lắm mộng. Thằng nọ thằng kia thêm lo mệt người.

-Na xinh mà... mấy thằng ôn kia chả mò sang mấy lần. Không phải là chú thì cháu kệ mẹ cho chúng nó tán.

-mấy thằng đó mà sang nữa tao cho mò ốc đến đêm.

-thôi bố ạ. Dọa nó một lần thôi., trai làng mình còn sang đây đấy.

-sang kệ nó...người yêu tao , tao phải giữ.

-hôm nọ bà cũng bảo ưng con ông Đức nhưng mà không thấy nó sang

-bà mày chỉ với vẫn làm tao đau hết cả đầu.

-Nó nghe có vẻ mê Na lắm.

-mê thì ai chả mê... mê chết đi được ý chứ.

Chú Tùng tùm tùm. anh châu nhìn rồi cười

-công nhận cái Na nó duyên thật, nó hiền xong lại chăm. Nó cứ tùm tùm ngại ngại thế ai chả thích.

-này... mày đừng có mà vớ vẩn. Vợ tao đấy.

-thôi xin ông... ông cẩn thận cho cháu nhờ... một anh Khải thôi đấy.

-tao không như thằng Khải đâu. Tao lo cho nó được

Chú Tùng nằm xuống vắt tay lên trán. Cầm cái điện thoại lên mở ra có hình nó cười tươi. Khẽ nở một nụ cười với nó rồi nhắm mắt lại... ngày mai được gặp em rồi.

Sáng hôm sau chú Tùng đi ăn sáng về thì Trinh đã đi về. Thấy mẹ ngồi trên bàn... chú bước lại nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

-mẹ...

-anh đi đâu mà giờ anh mới về.

-con rủ hội nói đi ăn sáng.

-Nhà mình cũng có mà, cái Trinh nó dậy sớm nấu bún sườn đấy

Chú Tùng chẹp miệng cười

-quan trọng gì đây mẹ. bọn con đi làm bát cháo lòng là xong

-sao không quan trọng. Cái Trinh nó đã mất công thì anh cũng phải để ý tí chứ.. đằng này anh cứ xử thế mẹ thất vọng vô cùng. 30 tuổi đầu rồi.

-mẹ... con có nói gì đâu.

-nhưng mà anh giữ tí lịch sự. Người ta mất công thì anh nhận đi.

-mẹ... có bữa sáng... ko bữa này thì hay bữa sáng. Người ta cung thông cảm con còn bạn bè.

-anh nói y như nó nói., nó còn nghĩ được như thế đấy, hiểu biết lắm... biết điều lắm.

-vâng... con thấy thế.

Chú Tùng ủng hộ, bà quay sang nhìn chú.

-con thấy cái Trinh thế nào?

-mới gặp 2 lần thì biết sao được ạ

-mẹ thấy nó ngoan, khéo ,đảm. còn Na nhà mình chỉ được một phần mười của nó.

Nhắc đến người yêu chú, lại so sánh khắp khiêng thế khiến chú cau mày.

-mẹ linh tinh. Cái Na nhà mình nó thật thà, chịu khó. Còn bé mà cứ xử như vậy là được lắm rồi. mẹ đừng có mà so sánh .

-chả thì gì?

-dù sao nó cũng là con cháu nhà mình... ở lâu thì thế chứ ở với cái Trinh lâu chắc gì nó được vậy

-mẹ thấy cái Trinh được. Anh làm gì mà cứ chê nó thế.

-con không chê, nhưng mà con không thích cô ấy mẹ ạ.

Chú nói thẳng

-mày điên hả con, con gái người ta xinh đẹp tài giỏi gia giáo còn không thích thì thích cái gì??

-con thích người bình thường thôi, đặc biệt quá không theo kịp.

-mày buồn cười. thế mới có lý do phản đối.

-mệt người lắm.

-này... này...mẹ là mẹ không đồng ý anh nói thế đâu nhé. Mẹ ưng cái trinh rồi, anh cứ cho nó cơ hội đi. hai đứa tìm hiểu nhau, lúc đó anh mới thấy

-con có người yêu rồi mẹ ạ.

Bà giật mình nhìn chú

-là ai? Đưa về đây xem.

-để mấy hôm nữa.

-nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi.

-nhà cũng không xa lắm. 18 rồi.

-anh hâm à? Kém anh hơn chục tuổi lấy về mà dỗ trẻ con à?

-mẹ kệ con.

-cái tuổi đấy thì ăn còn không xong chứ nói gì đến lo cho chồng cho con. anh bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn ấy đi cho mẹ.

-đàn ông mà lấy vợ già, vừa sạch cửa nhà vừa ngọt cơm canh. Nó có tuổi nó cũng biết đối nhân xử thế... chứ lấy cái đứa vất mũi chưa sạch về nó làm mẹ tôi anh ạ.

Chú Tùng thở dài ,nghe bà nói chán quá thì đứng lên.

-con đi đâu đấy Tùng, ở nhà chiều nay lên nhà cái Trinh ăn cơm. Nghe đến cái tên Trinh giờ chú thấy di ứng vô cùng ... ngán ngẩm thở dài.

-chiều con có hẹn với bạn mẹ ạ.

-hẹn gì hủy đi. bảo nhà có việc bận., để khi khác.

-nhưng mà việc quan trọng.

-Quan trọng là việc gì. Có việc gì quan trọng ngoài việc vợ con của anh

Chú Tùng cau mày,

-mẹ, con nói con có người yêu rồi mà.

-ko yêu đương cái gì hết nhé... mẹ nói trước là mẹ không đồng ý nó đâu... đừng có mà đưa về.

-mẹ...

Chú Tùng bực dọc.

-mẹ không đồng ý là không đồng ý... anh đừng có mà cãi, chết mẹ cũng không đồng ý đâu.

Chú Tùng chán nản đi thẳng ra ngoài cửa...đứng ngẩng lên nhìn trời rồi thở dài...hóa ra đúng như Na nói... mọi chuyện thật sự rắc rối vì mấy suy nghĩ cổ hủ ấy rồi

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 24

Loading...

Những nỗi thất vọng trong đời xảy ra khi chúng ta va phải và ngã xuống. Và rồi có những lúc bạn nhận ra...những thứ bạn nhìn thấy đôi khi không phải là... thật.

Chú Tùng dọn nhà lên sống gần chỗ nó học. Hai đứa đưa nhau đi mua xe máy, sắm đồ như hai vợ chồng.

-sao lại mua xe máy làm gì?

-mua xe để đi chứ làm gì?

-thì sắp đi rồi, xong ko đi nữa thì ai đi.

-thì bán lại cho thằng Châu. Đừng lo. Anh mua chủ yếu để mẹ nghĩ mình sẽ ở nhà.

-thế còn thủ tục.

-thủ tục em đừng lo. Em cứ sang đó ổn định là anh có mặt.

Chú Tùng quay ra thơm nó 1 cái lên má mà nó ngẩng lên thấy mấy cô kia nhìn nó ngưỡng mộ. được người ta yêu thích thật đó.

-anh chị chọn màu gì ạ?

Một cô bé bước lại.

-em hỏi vợ anh... thích màu gì mua màu đó.

Cô gái quay ra nhìn nó.

-chị sướng nhé.

-có gì đâu.

Nó ngại nhìn qua mấy cái xe rồi hỏi.

-cái này bao nhiêu chị.

-37 triệu 500 ạ. Màu đó đắt hơn màu kia 1 triệu chị à?

Nó đứng chần chừ.

-dòng xe này tiết kiệm xăng chị nhé.

-nhưng mà...

Nó ngẩng lên nhìn chú Tùng... chú Tùng nhìn nó cười.

-em cứ mua đi.

-có cái nào rẻ hơn không?

Nó ngập ngừng.

-kia chỉ có 12 triệu thôi chị ạ.

Nó quay ra nhìn chú lần nữa.

-vậy mua cái đó nha.

-mua cái em đứng cạnh đấy. chọn màu đi.
-37 triệu... đắt quá.
-em đừng lo. Em thích là được.
-đấy... anh nhà chiều chị quá còn gì?
-vậy chị chọn cái màu đỏ kia.
Nó đi ra cạnh cái xe 12 triệu. đứng đó nhìn nó.
-đây là dòng xe số, đi sẽ không bằng dòng xa ga kia đâu ạ.
-đi mấy tháng rồi thôi ý mà.
Chú Tùng nhìn nó cau mày. Nó đứng cạnh níu tay.
-đi xe nào chả được. Tiền khó kiếm lắm. tiết kiệm đi. em thì không có xe cũng được. Chả cần
-nhưng người ta đi làm. Làm cho công ty nước ngoài đó cô ạ.
-làm được mấy tháng rồi đi mà. Thôi nghe em. Tiết kiệm còn làm việc khác, xe cô chỉ là cái để đi thôi mà.
Chú Tùng đứng im. Chả dám nói gì thêm sợ ăn giận thì lại nhin.
-anh mua cho chị xe đẹp thì chị cứ đi đi, chả ai như chị... người ta muốn mua xe đẹp còn không đủ điều kiện ấy.
Nó cười.
-có đi là tốt rồi chị ạ. Đi gì chả được.
-vậy anh chị quyết mua cái nào ạ.
Nó chỉ cái xe máy đó rồi quay sang chú Tùng cười. chú Tùng cũng gật đầu.
-mời anh chị vào làm thủ tục nhận xe giúp em.
-ai đứng tên xe đây ạ.
-cho anh ấy đi, em ko biết đi xe máy.
Nó thật thà khiến mấy bạn nhân viên phì cười.
-tối anh dậy cô ý lái xe nhé.
-máy bay biết lái rồi mà xe máy còn chưa lái được
Chú Tùng nói đùa., nói quay lại cong môi ngại.
-mời anh chị thanh toán ạ. Thủ tục xong rồi.
Nó ngẩng lên nhìn chú Tùng... chú Tùng quay đi làm ngơ... nó cau mày.
-kia... lão già...
-này...
-em tự lo đi, tiền trong túi em mà.
Nó cau mày, kéo cái túi của nó mở ra... ôi... mấy cọc tiền. Nhiều so với nó rồi đó. Nó ngó ông chú Tùng... mà ông ấy tùm tùm quay đi.
cầm 1 cọc 100 nghìn với đếm thêm một ít nữa. Nó biết tiêu tiền đấy nhé, không ngu đâu.
Xong việc hai đứa dắt xe ra rồi lượn vòng phố phường. Lần đầu tiên đi dạo Hà Nội thoải mái như vậy.. thích thật. Nó sướng quá mà ôm

chặt lấy thông báo quyền sở hữu. chú Tùng cũng lái một tay, một tay giữ đuôi nó, có lúc lại xoa xoa rất tình cảm.

-em... nay đi mừng xe mới nhé.

-hai đứa mình.

-thế tính thêm ai?

Nó cười.

-không thêm ai hết. Chỉ là của em thôi.

Hai đứa nó ăn xong thì đưa nhau về nhà. Sau một buổi sáng cùng nhau dọn dẹp ,nhà cửa đã ổn định, Sạch sẽ. Mọi thứ được sắp xếp gọn gàng đúng chuẩn một gia đình nhỏ của đôi vợ chồng trẻ.

Nó lại hớp tí rượu nên người ngợm lại nâng nâng. Chú Tùng nó thì uống nhiều hơn, nhưng ngần ấy chẳng khiến chú ấy say được. Nó lờ đờ bước lại giường. Mặc kệ chú Tùng lại lấy khăn lau tay lau mặt cho nó. Ngồi xuống chân nó khẽ tùm tùm

-má đỏ xinh lắm nhé.

-đừng có mà nịnh.

-nói thật còn gì? Không thấy nay mấy bạn trong showrom khen đấy à.

-xinh thật không?

Nó cười xoa đầu đắc ý. Con gái ai chẳng thích khen xinh.

-anh nghĩ cũng không thật lắm. vì lúc nào nhăn nhó thì xấu tệ.

Nó phì cười nheo má chú Tùng.

-ghét lắm nhé.

-ghét thì người ta cọ cho.

Chú Tùng đưa tay kéo khóa áo cho nó ra, cởi áo giúp nó rồi cho nó nằm.

-em...

-dạ

-thấy chúng mình giống gia đình không?

-có...

nó cười thẹn.

-lấy chồng sớm cũng có cái hay mà lấy vợ muộn cũng có cái tốt.

-tốt gì?

-là được lấy vợ trẻ. Vợ xinh.

-thế ngày xưa không lấy chị Yến đi.

-lúc ấy còn đi học thì rung rinh tí thui mà... đừng có mà ghen với quá khứ.

-đây không thèm.

Nó vùng vằng. Chú Tùng thích thú luồn tay vào áo sờ sờ... tiếng thở lại bắt đầu dồn dập khó khăn hơn.

-nay vợ chồng mình làm cái lễ mừng tân gia.

-vẽ chuyện.

Nó nhéo má.

-làm đi... làm thật mà. Nay cho vợ chủ trì.

Chú Tùng cười gian, nó tuy đã ăn chung ở chung với nhau mấy ngày rồi mà thấy cứ then then. Thấy nó đỏ mặt chú Tùng càng thích thú hơn, bàn tay tham lam xoa nắn cả hai bên không ngừng, rồi cuối cùng không chịu được mà trào lên.

-em có biết em đẹp lắm không?

-yêu chết mất

Chú Tùng nựng nựng cái môi của nó. Nó tủm tỉm ngại ngại.

-ngủ đi say rồi,

-chả có cái lý thuyết nào nói say phải ngủ cả. Mà say phải làm cho hả rượu mới ngủ ngon

-làm gì?

-làm tình

Chú Tùng nói vậy làm nó xấu hổ. Nó cười cười nhắm mắt. Chú Tùng cúi xuống hôn, hai tay thò vào bóp bóp rồi vén áo chui đầu vào làm việc hai bầu ngực của nó. Nó nằm im tận hưởng những đam mê này. chúng nó làm chuyện vợ chồng với nhau rồi... đến giờ nó mới thật sự tin đó là sự thật.

Sau màn dạo đầu đầy nóng bỏng. Chú Tùng đổi chỗ cho nó ngồi lên trên nó ngại... lần đầu nó làm như thế... nhìn nó.. không biết có giống cô gái hư hỏng không. Nó xấu hổ

-cho em xuống

-làm đi.

-nhưng mà...

-Mà gì?

-ngại.

-gì mà ngại.

-sợ mọi người biết lại nói em hư.

-làm gì có ai biết...có hai đứa mình thôi. em không nhớ anh từng nói... có những chuyện chỉ hai vợ chồng mình biết thôi à?

-hóa ra tính toán từ hồi đó. Đồ háo sắc... đồ dê già

Chú Tùng cười mãn nguyện. Giữ eo nó kéo đi kéo lại. nó kích thích. Dòng nước ấm tiết ra đều đều... cơ thể căng lên thỏa mãn và thích thú.

-đàn bà phải hư trên giường thì đàn ông mới hạnh phúc được.

– thật không?

– thật chứ còn gì. Suốt ngày bắt chồng nằm trên không. Vừa mệt vừa chán ý.

-chán gì mà hí hục thế.

– thì ruộng nhà mình mình Cày.

Chú Tùng ngồi dậy. Ôm lấy vòng eo của nó. Ấn mạnh nó xuống khiến nó kêu lên một tiếng rồi mím môi lại.

-gì mà giữ ý. Cứ thả lỏng ra ,vợ mà rên chồng càng thích.

– ngại.

– ngại gì. Ngốc ạ. Vợ chồng rồi. Xem có ai phải dạy cách làm vợ như em không.

Chú Tùng tùm tùm.

-bà bảo....

– suốt ngày bà... Biết ngay mà... Ngủ với chồng cũng mang mấy suy nghĩ của bà lên giường thì chết. Bà cổ lắm rồi.

nó cười. Chú Tùng kéo nó, nó ngoan ngoãn hợp tác. Sự cọ sát khiến nó run lên, mở miệng phát ra những âm thanh mê muội, nhỏ rồi lớn dần càng khiến chú kích thích hơn.

Đúng lúc ấy thì điện thoại kêu. Chú Tùng với điện thoại cau mày.

-Nhắc Tào Tháo, tào Tháo đến ngay

Nó ngồi im, chú Tùng mở máy nén tiếng thở gấp của mình.

-con nghe đây mẹ. mẹ ngủ muộn vậy?

-con lên đó tìm được nhà chưa?

-con ở chung với mấy đứa bạn ạ.

-chỗ nào để hôm nào mẹ lên chơi.

-phòng toàn con trai thôi mẹ lên làm gì. Con đi làm cuối tuần con về mà.

-thấy cái Trinh bảo chỗ đó gần chỗ nó, ngày mai hai đứa gặp nhau mẹ gửi cho con ít đồ đây

-chỗ này con đầy đủ hết, mẹ gửi làm gì?

-thôi thì cứ lấy đi. tối mai qua gặp nó rồi lấy nhé. Đưa nó đi ăn tối cảm ơn hộ mẹ.

-vâng..

Chú Tùng ngoan ngoãn cúp máy.. nó ngồi im nhìn

-có chuyện gì?

-mẹ nói mai hẹn cái Trinh

Nhắc đến cái tên Trinh là máu nó lại lên não. Nó cau mày

-hẹn có chuyện gì ?

-thì cảm ơn nó mang quà đến...

-quà gì.

-mẹ gửi

-thế mà cũng phải cảm ơn. Chả qua người ta muốn hẹn hò.

-thì hẹn...

Chú Tùng cười nó tức đâm ngay vào ngực.

-dám... đi theo người ta đi.

-uh.

Nó ầm ức... cúi xuống ngậm ti chú Tùng cắn khiến chú kêu lên.

-á... xin mà.

Nó nằm trên bụng... ghì chú xuống cù vào nách. Chú Tùng buồn quá mà cười rồi không chịu được gào lên...

-anh xin... Cho anh xin

– còn dám hẹn ko?

– anh không.

– vậy mai có đi với nó không?

– anh có

Chú Tùng cười sảng sặc vì bị cù buồn. Hai tay nắm lấy tay nó kéo xuống.

– anh xin mà... Tha cho anh.

– có dám đi không.

– anh không. Anh có mình vợ thôi. Không quan tâm ai khác mà.

Nó yên tâm nằm xuống tay Mân mê đầu tí. Tay tóm tóc

-nhớ đấy nhé.

– em nhớ rồi vợ ạ

cả hai vờn nhau trong hạnh phúc... cho đến lúc nó thấy chú nghiêm túc nhìn nó. Tay giữ tay nó. Kéo mạnh xuống. lật nó nằm xuống dưới. hai đứa nhìn nhau

-em hư lắm... hay ghen.

-ghét thì có.

-uh... ghét đi, rồi cho ghét thêm

Chú Tùng làm việc nó.. vì men rượu mà đến khi chú nằm xuống bụng nó, nó cũng mệt lả. Khẽ cười nhẹ xoa đầu.

-tối mai đi chơi với Trinh nha.

-không cho đi.

-nhưng ko đi không được. Cứ coi như mình quen cái Trinh đi, mẹ sẽ không nghi ngờ... hi sinh cái nhỏ vì cái lớn

-cái gì là cái nhỏ?

-thì ăn bữa là cái nhỏ.

-rồi chị ta dụ dỗ lại theo chị ta thì sao.

-còn lâu... đây có vợ rồi. hôm nọ anh cũng nói ý anh có rồi mà.

-thế chị ấy nói gì.

-chả nói gì.

-chị ấy thích rồi, lại như chị Mến. Si mê lắm.

-kệ... anh có vợ rồi.

-vậy mà đòi hẹn.

-thì nếu không gặp mẹ lại khùng lên... mò lên... anh sợ mẹ biết mình sống với nhau. thà cứ gặp nó cho mẹ ầm lòng... vài tháng nữa

cũng thôi mà... coi như thử lòng anh được không?

-không tin... như anh khải nói yêu chị Rơm đấy... giờ chị ấy chết rồi lại đi tìm người khác

-là cái rơm nó chết thì thằng khải mới đi chứ nó có bỏ cái rơm bao giờ.

-mà thằng Khải thật ra cũng khổ. Nó đâu muốn thế đâu, cố gắng mà sống...

-đừng nghĩ oan cho anh... ko có Na... anh cũng không biết thế nào... anh yêu Na... nhất định... không bao giờ thay đổi. sẽ chỉ coi duy nhất Na là vợ Tùng thôi.

Nó xúc động ôm lấy chú Tùng. Đôi mắt rưng rưng lệ.. nó sợ... nó ghen... nhưng thôi thì đánh chấp nhận... nếu mà bà biết chuyện cũng ngại với bà. Nó biết giải thích ra sao.

Còn về phần chú Tùng. Chú biết bà không bao giờ chấp nhận Na rồi... do vậy không còn cách nào khác là xuống nước. Chiều lòng bà để đánh lạc hướng.

Siết Na vào lòng đầy suy tư... cuối cùng chú vẫn phải đấu tranh với chính gia đình mình. trên cái trận chiến về tình cảm, về quan niệm, về suy nghĩ cá nhân... chẳng nhẽ người thân với nhau cũng phải coi nhau như kẻ địch để đề phòng... nếu có một ngày mẹ phát hiện. Chú sẽ bất chấp tất cả để chọn người con gái này... người con gái chú rất yêu.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 25

Loading...

Chú Tùng đi chơi với chị Trinh mà nó sốt hết cả ruột, nó ghen lắm mà không dám nói ra.

Chốc chốc lại tí tách.

-đang làm gì?

chú Tùng biết thừa cái kiểu ghen trẻ con nên cũng trả lời trêu nó.

-đang ăn tối.

-Nói gì.

-bàn chuyện sau này yêu nhau thì sẽ làm gì ý mà.

Ruột nó sôi lên.

-được rồi, vậy yêu nó đi, lấy nó đi.

Nó giận bỏ điện thoại xuống chồm chần khóc... nó muốn chạy ra đó kéo lão già về, nhưng mà sợ chị Trinh lại mách bà... mà để lão đi với chị ta... chỉ nghĩ là lão ấy sẽ cười với chị ta thôi là máu nó lại sôi lên sùng sục.

Mang tiếng là đi hẹn hò với gái mà chú Tùng cứ chăm chăm cái điện thoại khiến Trinh khó chịu. khẽ liếc cái điện thoại. cái dòng chữ “vợ Tùng” to tướng nổi trên màn hình. Trinh cau mày nhưng lại giãn ra ngay.

-công việc của anh tốt cả chứ ạ

-uh

-vậy có thêm ý định gì không?

-anh còn mới nên cứ theo học hỏi đã em à.

-em thấy lĩnh vực nhà hàng có nhiều lợi thế. Bạn bè đang rủ nhau mở một nhà hàng hải sản. Anh có tìm hiểu thì qua chúng mình trao đổi thêm

-hay đấy... nhưng dạo này anh em nó đang bận quá. Hôm nay mẹ anh nói anh mới bớt thời gian qua đây gặp em... còn mấy hôm nữa anh bận mất rồi.

Chú Tùng khéo từ chối. bản thân cũng không muốn liên quan nhiều đến Trinh. Nếu như thuận theo lẽ bình thường thì chú Tùng có thể sẽ ấn tượng với Trinh... một cô gái Xinh đẹp, hiểu biết, và rất biết lấy lòng người. nhưng đây... cô ấy không đến đẳng hoàng, không cạnh tranh lành mạnh với Na. thì cũng không thể nhận được thiện

cảm từ phía chú. chỉ vậy thôi.

Đối với một người đàn ông, một người phụ nữ đẹp, quyền rũ, thông minh... đôi khi lại không có giá trị bằng một người phụ nữ có thể nắm được điểm yếu của anh ta... một người có thể cho anh ta có cảm giác của sự yên bình.

Thật ra không ai muốn lấy một cô gái mà ở bên họ lúc nào người ta cũng cảm thấy mình kém cỏi.

Do vậy, Chú Tùng là loại vô duyên khi cứ trưng ra cho người ta thấy cái chữ “vợ Tùng” to tướng như thế. Trong lòng thầm nghĩ có lẽ chị Trinh cũng biết ý mà rút lui. ấy nhưng mà chị Trinh này có vẻ vẫn không muốn bỏ cuộc gì cả.

Nó đợi đến gần giờ không thấy chú Tùng về thì gọi điện. Chữ “vợ Tùng” lại hiện lên trên màn hình. Chú Tùng xin phép đứng lên nghe điện thoại.

-anh nghe đây?

-về chưa?

-chưa

-bao giờ định về.

-còn lâu.

Nó cau mày.

-vậy khóa cửa đi ngủ nhá... tối nay ngủ nhà nghỉ đi.

Nó nói giọng lạnh tanh cúp máy.

-này... này...

Chú Tùng nhìn điện thoại rồi bấm gọi lại... đầu dây kêu tò tí te...

lòng thấy bất an quá... khổ ghê.

-thôi... anh có việc bận rồi, anh về Trinh nhé.

-vâng

-em đi xe cẩn thận, cho anh cảm ơn nhé. Nhưng lần sau không cần cầm lên đầu, cứ bảo mẹ cuối tuần anh lại về.

-có gì đâu anh. Gặp được anh là em vui rồi.

-cảm ơn em.

Chú Tùng quay ra cái xe số của mình. còn chị Trinh đi ô tô. nhìn qua có vẻ thấy chênh lệch nhau quá... nhưng kì thật... đôi khi bạn đi gì không quan trọng... mà cái xe của bạn khiến cho bạn nghĩ tới một người mà bạn thấy hạnh phúc... thì nó xấu đẹp cũng không vấn đề gì.

Về đến nhà.. cô vợ trẻ khóa cửa bên trong thật. Chú Tùng gọi điện còn tò tí te... gõ cửa không thèm trả lời.. chết thật... yêu trẻ con...

khổ vậy đây các bác ạ. Chú Tùng gõ cửa...

-Na ời... mở cửa cho anh đi.

Bên trong vẫn im ắng.

-Na... mở cửa cho anh đi. có gì thì nói chuyện chứ sao giận vậy bao giờ.

-Na ời lạnh lắm anh chết mất.

Nó đứng ngay cửa đây thôi. tính mở cửa mà muốn giận lão cho lão biết tay ý. Nhưng thấy lão kêu lạnh nó bèn mở cửa ngay. Ngay khi tiếng cạch cửa vang lên. Chú Tùng chuẩn bị tư thế để xông vào.

Khẽ đưa bàn tay vào rồi luồn vào bên trong đóng cửa lại vặn khóa.

Cả hai đứng nhìn nhau trong bóng tối. đôi mắt chú ánh lên tia sắc bén nhìn nó. Nó thấy ngại ngại. đứng im cúi xuống. Mũi vẫn còn sục sịt nước. Chú Tùng tùm tùm.

-sao lại nhốt người ta ở ngoài.?

Nó kệ không thèm nói.

-sao lại tắt máy.?

Nó cũng không thèm giả lời luôn

-sao gọi ko thưa?

Mấy câu hỏi làm nó tủi thân. Nó ứa nước mắt nức nở. Chú Tùng thấy nó khóc lại thương. Tay nắm cánh tay nó kéo lại giọng dịu dàng.

-anh về đây rồi còn gì?

-anh có làm gì đâu. Không nhìn nó luôn ý.

-thông cảm cho anh. Vì chúng mình anh mới làm thế mà.

Nó không biết nói gì hết. Nó đứng im nức nở khóc. Chú Tùng kéo nó lại ôm lấy khẽ thở dài. không thể trách được khi nó phản ứng như vậy. nó mới có gần 2 chục tuổi đầu. không thể nào suy nghĩ cặn kẽ được. Không thể sống khéo léo, không thể hoàn hảo được. Nó chỉ là một cô bé sống đúng bản chất của mình thôi.

Tay chú vuốt tóc nó vỗ về.

-thôi nín đi, từ sau anh không gặp là được chứ gì.

-không phải.

-thế làm sao.

-em sợ...

-sợ gì?

-sợ mất anh. Sợ thấy chị ấy giỏi hơn, lại thích chị ấy.

-thì anh nói anh không gặp nữa . khỏi sợ.

-không cần... em xin lỗi, là em ích kỉ.

-không...

Chú Tùng lau nước mắt.

-nếu là anh... anh cũng thế. Ai yêu cũng vậy.

-nhưng mà hãy tin anh. Tin anh một lần này.

Nó gật.

-vậy mai đi gặp Trinh nữa nhé.

Chú Tùng cười cười cốc trán nó. Nó mắt đỏ hoe đầy nước lườm... thấy ghét lắm ý.

Chú Tùng cười. cúi xuống hôn lên môi nó rồi nói giọng trách móc

-hay ghen lắm... sợ thật đó.

-thì chả bảo ai cũng thế còn gì? Hôm nọ có ai còn muốn giết con chú Đục đấy thôi.

-nó khác... cứ muốn cưa vợ người ta.

-thì chị Trinh cũng muốn cưa chồng người ta.

-thì anh ở đây còn gì.

-thì người ta cũng ở đây

Chú Tùng nắm tay nó cười cười.

-thôi thôi... thế là hòa nhé. Anh xin.

-không thêm.

Nó vùng vằng

-nhưng anh thêm.

Chú Tùng bế nó lên đặt vào giường rồi đè lên.

-đừng có mà động

-ơ kìa... hư nào. Ai làm gì?

-tự đi mà biết.

Chú Tùng ngồi dậy cởi hết áo ra. Thân cũng ở trần dù trời đang lạnh.

-này... làm trò gì đó . mặc áo vào

-không ai thương thì kệ.

Chú Tùng cũng vùng vằng. Nó sợ quá đứng lên đi theo vào nhà tắm ôm lấy nệm nệm

-thôi em đùa. Mặc áo vào không cảm lạnh

-không thêm

-vậy em ôm cho ấm nha.

-ôm đi

Vòng tay nó vòng qua người chú. nhưng nó nhỏ quá, sao hết được tầm lưng to lớn này. chú Tùng quay ra lau mặt cho nó rồi bế nó lên mang vào.

-vợ với con hư lắm.

Nó cười khúc khích níu cổ hôn hít. Bao nhiêu lo sợ nhờ mấy nụ hôn này mà tan đi hết. Nó trẻ con mà... đâu có sâu sắc mà nghĩ được như chú đâu. Thôi thì lại phó mặc cho chú tính toán mọi việc vậy

Chủ nhật, chú Tùng chở nó về đến điểm dừng xe ngoài đường cái rồi đi vào nhà. Một lúc sau thì bố nó cũng chạy ra đón.

Nó mấy tuần nay không về nhà. Chạy qua nhà mình rồi lại sang nhà bà. Thấy bà... nó khép nép chào. Kể từ khi chú Tùng và nó sống với nhau...nó càng sợ bà hơn. Lúc nào cũng lo sợ bà biết chuyện...

không biết sự việc sẽ ra sao nữa. nó thay bộ quần áo ở nhà đi ra khỏi phòng thì chú Tùng cũng đi ra... thấy nó thì cười và nháy mắt... nó cười lại... hai đứa đã bàn nhau chuyện giả vờ như không có chuyện gì... cơ mà chú ấy cứ nhìn nó chăm chăm như vậy... không biết có bị phát hiện hay không?

Nó đi vào bếp...mở tủ lạnh.

-bà... hôm nay nấu món gì đây ạ?

-có cá kho cái Trinh nó mang biếu. với con xào cái gì đi. nấu bát canh xương nhé...

-vâng

Nó hí hoay với mấy món bà dặn. Bà đi ra ngoài thì chú Tùng đi vào.

-nấu gì đây nấu với.

-canh xương với bầu xào. Cá kho thì có người yêu chú mang đến rồi.

-người yêu đứng đây rồi . thì ai mang đến không biết

-vớ vẩn..

Nó lườm

-ai bảo cứ trêu

-thôi đi ra đi cho người ta nấu cơm

-để cạo khoai cho.

-không cần

-nhưng người ta cần.

Nó quay ra lườm. Chú Tùng tủm tỉm nhìn nó ầu yếm lắm.

Hai đứa nó nhìn nhau thì bà đi vào.

– Tùng... Làm gì đây.

– dạ... Con nấu cơm cùng Na cho nhanh. Muộn rồi.

– ko cần đâu. Để mẹ làm cùng Na. Con đi sang nhà chú Trại lấy cho mẹ ít gạo nếp thơm.

– để làm gì ạ.

– chiều mai lên thì mang lên cho nhà cái Trinh.

– tiện hôm nào bác ý xuống thì đưa cũng đc. Con bận lắm. Ko mang qua đây được đâu.

– bận bận cái gì?. Chuyện kiếm tiền thì lúc nào cũng kiếm được.

Chuyện vợ con thì phải đưa lên hàng đầu. 30 đến nơi rồi.

– mẹ... Nhưng mà con...

– mẹ đã nói mẹ không...

-Thôi được rồi. Để con đi. Nhưng mà mẹ đi cùng con đi. Cái Na tự nấu cơm một mình được.

Chú Tùng kéo bà đi không cho bà nói nốt câu. Nó hiểu bà đang hỏi chú quen chị Trinh. Bà ưng chị Trinh lắm. Còn chú Tùng vì không muốn nó biết chuyện giữa chú và bà... Nên đành xuống nước. Nó

giận còn có thể xin được, chứ nó biết chuyện, lại nghĩ linh tinh, buồn vợ vẫn thì chết thôi.

Bữa cơm tối cũng như mọi khi. Chú Tùng vẫn ngồi cạnh nó. Bữa cơm... muốn gấp đồ ăn cho nó phải gấp cho bố mẹ ăn trước.

-bố mẹ ăn đi, Na nấu cơm lên tay rồi đây, ngón quá.

-Na nấu ngon nhưng cái Trinh nấu ngon hơn. Nó đi nhiều nơi, học được nhiều món lạ mà ngon lắm. nó bảo hôm nào đưa bố mẹ đi ăn đồ tây.

Nó nghe nhắc đến chị Trinh thì dừng đũa. Chú Tùng đặt tay lên đùi nó xoa xoa động viên.

-đồ tây có gì mà ngon, cơm nhà với cà muối với con vẫn là ngon nhất. Không cần phải sơn hào hải vị, cơm có bố mẹ, có vợ có con là vui lắm rồi.

Chú Tùng quay ra nó nhìn, miêng nhanh nhẩu.

-Na thấy thế có đúng không?

-vâng.

Nó ngại ngại nói vậy. chú Tùng thì vô tư như chả có chuyện gì xảy ra hết. Bà nhìn chú cau mày.

-thế mẹ thấy cái Trinh được. Anh xem xét rồi cưới nhanh cho mẹ đi.

-được rồi, mẹ để đó... rồi sẽ có.

-bao giờ.

-nửa năm nữa.

-thật nhé.

-vâng... con lớn rồi... nói là làm.

-thế để mẹ bảo nhà bác chi.

-thôi mẹ... còn chưa có gì... mẹ cứ từ từ... khi nào bọn con báo cáo mẹ xúc tiến, nhớ đến lúc cô ý chê con mẹ bắt tài thì sao.

-bắt tài là thế nào.. nhà ta thua kém gì nhà nó. Gớm anh... người ta cũng là tìm người môn đăng hộ đối, chứ nghèo khổ người ta lại chả thèm.

-thế cũng không được. Giàu nghèo đâu có quan trọng, yêu nhau là chính. Vì nhau cố gắng... gia đình thuận hòa ắt làm nên chuyện.

-gớm... yêu như anh chị thì cạp đất mà ăn.

-ai như mẹ, giờ lấy nhau mà không yêu nhau thì nhanh bỏ nhau lắm.

-thôi... anh thôi đi cho mẹ. biết có yêu không thì phải gặp nhau.. đi chơi với nhau, tìm hiểu nhau. anh cứ tìm hiểu người ta cho mẹ. mẹ đảm bảo anh ưng ngay.

-vâng được rồi, mẹ để đây để con lo. Mẹ yên tâm chờ bé cháu đi.

Chú Tùng leo lẻo dẹo cái miệng, cười cười gấp thức ăn cho bố mẹ rồi cho nó. Nó cúi xuống ăn cơm chả nói được câu gì.

-cái Na chịu khó học, mấy nữa đi sang đây làm rồi cũng kiếm thàng

tử tế.

-vâng.

-nhớ chịu khó mà làm... đừng có dại mà vừa sang đã vấp vào yêu rồi người ta đuổi về đấy nhé.

-vâng

-mẹ cứ yên tâm, sang đấy có người chăm rồi. đừng lo.

Chú Tùng nhìn nó cười cười.

-ai mà chăm.

-thì anh nó, thì có anh Tuyên, anh em nhà mình bên đó đây.Na nhờ Chú Tùng nói lái sang. Miệng hớn hở vừa nhai vừa nói vừa nhìn nó. Nó cúi xuống. Nó sợ hai đứa nó nhìn nhau bà lại phát hiện. Trong thâm tâm muốn được mọi người thừa nhận việc chúng nó yêu nhau. nhưng mà giờ nó thất thế trước chị Trinh... ko còn cách nào khác... đành chờ đợi cơ hội.

Dọn dẹp xong nó đi lên phòng. Chú Tùng cũng từ phòng mình đi ra... lượn một vòng xuống nhà thăm dò rồi leo lên cầu thang, 1 bước 2 bậc nhanh như sóc.

-Mẹ ngủ rồi.

Chú Tùng hớn hở kéo nó vào phòng nó bấm chốt

-ôi giới ơi nhớ quá.

Nó được ôm ,được hôn lấy hôn để. Nó cũng nhớ, vòng tay qua cổ người ta kéo xuống hôn đáp lại. nụ hôn thật nồng nàn.

-ngồi bên cạnh muốn sờ cái mà phải nhin... khổ lắm.

Chú Tùng nhấc nó lên giường, vạch vạch cái áo ra luồn vào bóp ngực.

-tưởng chị Trinh là người yêu cơ mà. Sờ làm gì.

-Trinh kệ mẹ nó. Nó chỉ là diễn viên phụ thôi. nhân vật chính của người ta đây này.

Chú Tùng vạch lên cúi xuống ngậm lấy ngực nó mút mát. Cái kiểu bị nhin càng làm chú hưng phấn thì phải. miệng không ngừng nghịch ngợm cơ thể nó. Tay luồn xuống sờ bên dưới thì thâm.

-vợ chồng mình làm cái nhé.

-Hâm à? Ông bà bên dưới đó.

-nhẹ thôi. nhẹ nhất có thể.

-nhờ ông bà biết thì sao.

-Biết cái gì mà biết. Mà biết thì cưới lo gì.

-biết thì chết. Bà giờ yêu chị Trinh, cái gì cũng Trinh, cái gì cũng Trinh

-kệ mẹ nó, bà yêu thì bà đi mà cưới.

-nhưng nhớ bà...

-đừng... anh ko phải bà mà từ bụng ta suy bụng người như thế...

làm việc của mình đi.

-em đừng nghĩ gì hết, nhiệm vụ của em là nằm im.

Chú Tùng trèo lên, nhấc nó lên cởi hết đồ trên người nó rồi đặt nó nằm xuống, cái miệng lia láu từ trên xuống dưới từ dưới lên trên. Nó mềm nhũn ra rồi, bàn tay xoa đầu ham muốn, cơ thể tiết ra dòng nước ấm kích thích... chờ đợi. chú Tùng cuối cùng không chịu được mà cho vào. Nó nắm chặt cánh tay chú... nhẹ nhàng hết sức... nó không dám thở mạnh... đôi mắt nhắm lại, cái miệng mím chặt. Chú Tùng không dám làm mạnh... mà ép sát vào nó lên xuống ...nó tham lam khẽ mở đôi mắt, rướn người hôn lấy chú trên kia.

-thích không?

-nhẹ nhàng nhưng mà phê lắm.

Hai đứa nó thì thâm vào tai nhau. ăn vụng công nhận ngon thật.

Sự cọ sát khiến nó thấy khoái cảm. nó như chìm vào đê mê... cảm giác đạt được đích sung sướng vô cùng. Chú Tùng giữ lấy nó thích thú.

-em sao đấy.

-em ko biết.

-sao cứ giật mình như vậy.

-tê tê ý.

-em lên rồi đấy.

Chú Tùng cười rúc rích.

-thích không?

-thích... buồn ngủ mất rồi.

Hai đứa đang thủ thủ cái chuyện ấy thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

-Tùng ơi... Tùng... ngủ chưa?

Chú Tùng ngừng ngay lại. nó nằm im mở mắt nhìn ra cửa, hai đứa nhìn nhau.

-Tùng ơi, mở cửa mẹ bảo cái này.

Nó ngồi dậy, chú Tùng rời nó ra.

-suyt...

nó đưa tay ra dẫu... mặt mày tái mét lại... tay chân run run

Chú Tùng nắm chặt tay nó gật đầu ra hiệu đừng có sợ. Rồi nhanh tay trùm cái áo len lên đầu nó.

-mặc áo vào.

Vừa nói dứt câu thì cửa phòng nó cũng vang lên tiếng gõ.

-Na ơi... Na...

Nó trong phút gay cấn tự nhiên đơ hết cả người... không động đậy nổi thì phải làm sao?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng

**hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ần vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 26

Loading...

Thấy nó đờ ra, chú Tùng nhanh tay luồn áo vào người nó, kéo quần mặc nhanh cho nó. Ghé tai nó nói nhỏ.

-em thừa đi.

-nói gì?

-bảo có chuyện gì đấy, chờ con chút

Nó gật rồi nói

-có chuyện gì đấy ạ.

-Bà chờ con chút

Chú Tùng đẩy nó ra. Nó quay lại ngáp ngừng. chú Tùng gật.

-mở cửa đi.

-nhưng

-mở đi...

Nó đi ra, khẽ tách cái cửa ra, bà đứng ngoài nhìn vào trong... nó giật mình quay lại thì chú Tùng đã biến đâu mất.

-con làm gì đấy?

-con ngủ ạ.

Nó gãi đầu. mắt nhắm mắt mở giả vờ. Đầu tóc bù xù.

-ngủ sớm thế con.

-tại trên đó quen giấc nên đến giờ là ngủ rồi ạ.

-Thế trước khi ngủ có thấy chú Tùng đâu không.

-Con thấy chú ấy đi vào phòng mà. Lúc con ở dưới thấy chú lên.

-sao bà gọi ko thấy chú nghe.

-bà gọi lại đi hay chú đeo tai nghe không nghe thấy.

-uh.. để bà gọi lại

Bà quay ra cánh cửa bên đó thì nó quay lại phía sau... chú Tùng biến mất thật... ko biết biến vào đâu, quần áo cũng được thu gọn hết.

-Tùng ơi... mở cửa cho mẹ.

Nó đứng nhìn bà gọi cửa, tay chỉnh tề lại quần áo. Nãy mặc sộc sộc.

Không thấy chú thừa, bà quay lại nhìn nó.

-quái ...cái thằng này đêm hôm đi đâu không biết.

Nó ra vẻ lo lắng.

-chắc chú đi sang anh Châu hay đi hút thuốc. Bà đừng lo. Bà có chuyện gì mai nói đi ạ.

-uh.

Bà nhìn vào phòng nó, nó tay run run nắm cửa.

-chăn đâu rồi, con không có chăn à?

-có ạ...

Nó run, bà đứng ngoài vẫn cứ nhìn vào trong.

-lúc này con tưởng mê, nghe bà gọi giật mình dậy lên tung chăn ra nó rơi xuống.

-thế à? Ta tưởng con không có chăn thì sang kia mà lấy.

-không... con có mà.. bà cứ ngủ. chú Tùng đi đâu chốc chú về thôi mà.

-uh... nó đi mà chả nói để mà để cổng.

-con cũng ko thấy chú ý nói.

-vậy cho nó trèo một hôm. Không có Na để ý thì ra mở cổng cho chú nhé.

-vâng.

Bà quay đi. nó thở phào cái mà bà lại quay lại.

-ngủ nhớ khóa cửa phòng vào đấy nghe chưa?

-ạ...

Nó lơ ngơ không hiểu.

-ta bảo con khóa cửa phòng vào .

-à... vâng

Nó gật đầu... nó thừa biết ý bà muốn nói gì... chỉ là bà chưa biết chúng nó đã làm gì thôi. bà cũng lo xa rồi đấy nhé

Nó nhìn theo bà đi xuống dưới, đến khi bà đóng cửa nó mới thở phào quay vào phòng. Đóng cửa và bấm chốt. Nó đi xung quanh phòng tìm tên kẻ trộm kia. Hắn chui trong gầm giường. không phải. mà là nửa thân trong nửa thân ngoài vì gần giường thấp quá không chui hết được., cả người cời trần nằm dấp dấp cái chăn lên. Nó kéo ra cười cười.

-mẹ đi chưa?

-rồi

Chú ngồi bật dậy ngay. Nó phì cười... nhìn chú buồn cười mà thương.

-mẹ ác thế, người ta đang sướng.

-Nói nhỏ thôi

Nó nhắc.

-mẹ làm gì mà nhùng nhằng... lảm chuyện. Nằm đất...lạnh hết cả người

Nó chạm tay vào lưng mà lưng lạnh toát. Ông chú lạnh quá hắt xì

mà bị nó bịt lại không dám hắt xì to.

Thương... nó thương lắm. nó tủm tỉm.

-em thì nóng, tay chân run... lúc ấy mà bà bắt được chắc ngất ra đây mất.

-đừng lo. bắt được cùng lắm ăn trận đòn rồi cười cũng được nhể quên đi.

-em đừng lo.

Chú Tùng kéo tay nó. Nó ôm ấp ủ cho ấm hết cái chỗ lạnh toát kia đi. chú Tùng kéo tay nó đan vào.

-chán mẹ lắm cơ. Không biết tìm gì cái giờ này.

-chắc lại chuyện chị Trinh

-Trinh cái khi gì... mẹ mà làm thế là anh ghét nó thêm...trông thấy nó đã mất hết cả cảm tình rồi.

-hứ... gái xinh

-không bằng vợ anh đâu nhé.

Chú Tùng hôn tay nó rồi quay lại. miếng nhếch lên cười gian.

-lúc này anh đang dở dang quá... vợ được rồi mà anh chưa được gì.

-thôi... mất hết cả hứng rồi.

-không sao. Để anh lấy lại cho

Chú Tùng vật nó ra giường.

-thôi... về phòng đi.. để hôm nào lên rồi làm.

-em hăm à? Về giờ khác gì lấy ông tôi ở bụi này. cứ kệ đi. chốc rồi về hoặc sáng mai về

-sáng mai bà biết thì chết.

-được rồi...anh sẽ liệu

Chú Tùng cúi xuống hôn nó. Tay kích thích nó... nó cười nhắm mắt lại. hai đứa lại quần nhau. một lúc sau xong việc mới kéo nó dậy.

-đi ra cửa đi.

-làm gì

-xem có ai không để anh về.

-uh.

Nó đi ra thám thính, mọi thứ im lặng mới quay vào.

-ko có gì... về đi.

Chú Tùng cười cười kéo nó lại hôn đầy lưu luyến.

-chán quá... nay không có vợ ôm

-thôi... để mai. Về đi

Nó đẩy. rồi lại nhanh chân đi nhanh ra xem. Chú Tùng đi ra cửa phòng quay lại nhìn nó cười cười rồi cả hai cùng đóng lại.

Một lúc sau tiếng tin nhắn nhắn vào máy nó.

-Mai em coi như không biết gì nhé.

-vâng

-ngủ đi, đừng lo... ko sao đâu. Ngủ ngon nhé. Yêu em.

-Vâng

Nó lo lắng lắm chứ.. không lo sao được. Nếu chuyện vỡ ra không biết còn như nào nữa. thôi thì đành theo ý chú vậy... trông cậy cả vào chú vụ này

Sáng hôm sau nó ngủ dậy sớm, bà cũng dậy cùng nó. Thấy nó liền hỏi ngay

-tối qua Tùng nó có về không con.

-con không biết ạ.

-Nó không gọi cửa à?

-không thấy ạ.

-vậy thằng này nó đi đâu nhỉ.

-bà lên xem chú ấy về chưa?

-uh

Bà đi lên, nó nhìn theo bà đến tận cuối cầu thang. Một lúc sau thì bà đi xuống.

-cái thằng... ngủ mà gọi cũng không được. Hay tối qua nó không về.

-không về thì sao khóa cửa được ạ. Chắc chú ngủ trong phòng.

Nó cũng diễn sâu lắm. bà thở dài.

-thôi kệ nó ngủ. nó đi làm cả tuần chắc mệt

-vâng

Nó lúi húi nấu đồ ăn sáng. Cảm giác nấu ăn sáng cho người đàn ông của mình sao lại đáng yêu đến như vậy nhỉ... nó thích lắm. mỗi tội giờ về với ông bà nên phải giữ ý thôi.

Mãi sau chú Tùng mới thức dậy . đi xuống nhà. Mắt mũi vẫn còn ngái ngủ kiểm nó.

-Na...

Nó quay ra... chú cười cười. giọng nói khàn khàn.

-chú sao thế?

Nó đổi ngay cách xưng hô. Suýt nữa buột miệng là anh thì bà nghi chết.

-mất tiếng rồi.

-chốc ngậm mấy hạt muối vào.

-uh

Chú quay lại thì thấy bà bèn cười.

-mẹ...

-anh ngủ kiểu gì mà mẹ gọi ko được là sao?

-mẹ gọi lúc nào con có nghe thấy đâu.

Chú nói giọng khàn khàn

-con sao thế.

-con Ko biết..hôm qua thấy mệt mệt. đêm qua đeo cái tai nghe vào ngủ. đến sáng thì thế này.

-hay sốt rồi.

Bà tiến lại chú đưa tay sờ trán mình.

-con khỏe mà... ko sao. Con đi đánh răng đã. Con đói rồi.

Chú Tùng đi nhanh vào nhà tắm tránh bà. Nó lại đứng lên dọn ra cho chú bữa sáng ra

-bà bảo chú ăn xong bỏ bát vào chậu rồi chốc con rửa. con xin phép về bên kia có chút việc ạ

-uh . đi đi

Nó lững thững đi về nhà. Anh Khải đi đằng trước bế đứa bé, theo sau là một cô gái nhỏ nhắn tầm tầm chị rơm., hai người đi vào nhà chị Rơm.

-anh Khải về đây ạ

Nó đứng sau chào, anh Khải quay ra, mặt mũi đã bớt đi nét đau buồn, nhưng đôi mắt thì không giấu được cảm xúc... nó chỉ nhìn thấy anh Khải là nhớ đến ánh mắt anh ấy hồi mất chị rơm... vậy mà giờ người con gái kia đã thế chỗ.

-em chào chị.

Nó cười chào lại

-em là em thôi. anh chị về chơi đây ạ.

-uh. Anh đi gửi cháu.

-vâng.

Nó đi thẳng về nhà. Thật ra trong lòng có chút buồn thay cho chị rơm... ai yêu cũng ích kỉ thật đấy phải không? Nó cũng vậy... chị rơm nó sắp mất được 3 năm rồi... cuối cùng tình yêu của họ cũng chỉ là một điều gì đó hư vô lắm.. không vững bền.. và hóa ra trên đời này.. ko có tình yêu nào là vĩnh cửu cả.

Chú Tùng đi ra không thấy nó thì hỏi bà.

-Na đâu mẹ

-nó về bên nhà.

-có chuyện gì ạ?

-ơ... anh hỏi mẹ làm gì. Nó đi cả tháng thì phải về chơi với bố mẹ chứ.

-con có nói gì đâu.

Chú Tùng ngồi xuống mở lồng bàn ăn. Bà ngồi bên cạnh nhìn nhìn.

-dạo này Tùng lạ lắm con nhé.

-có gì đâu mẹ

-Mới về đã đòi đi làm . không ở chơi với mẹ cho vui

-mẹ... công ty họ cần, hiếm khi mới có việc tốt như thế, anh em thân nhau người ta mới giới thiệu .

-uh... thế cuộc sống ổn định chưa?

-rồi

-con ở với ai.

-con ở chung nhà với mấy anh làm cùng.

-ai nấu cơm cho con.

-thì ăn cùng mọi người mẹ ạ

-không có qua nhà bác chi đi, nhà bác chi rộng mà cũng tiện có cái Trinh nó chăm sóc cho con.

-mẹ... con lớn rồi. trẻ con đâu mà cần chăm.

-cái quan trọng là hai đứa ưng nhau cho mẹ làm cái lễ hỏi. chứ cưới vợ phải cưới liền tay, cái Trinh nó đẹp người đẹp nết... để nó thích người khác phí lắm.

-Cái đó bọn con sẽ bàn với nhau. mẹ đừng lo. con hứa cuối năm có con dâu cho mẹ.

-con dâu là con Trinh mẹ còn đồng ý chứ những đứa khác thì thôi... mẹ ko đồng ý đâu nhé. Mấy đứa trẻ con càng không... mẹ nói không là bố mày cũng không đấy.

-mẹ thì, mẹ cổ hủ quá... thời giờ lấy nhau là yêu, trẻ nhưng ngoan ngoãn còn hơn là có tuổi mà hư..

-cái trinh không hư

-ai mà biết được.

-mẹ cam đoan.

-được rồi... để bọn con tự tìm hiểu. mẹ đừng lo

-chiều nay mang gạo lên cho nó nhé. Bác Chi bảo con sang ăn cơm đấy.

-vâng. Chiều con lên rồi con qua.

-uh

Bà nghe chú nói thế thì rất vui vẻ

-để chiều con chở cái Na lên rồi chạy qua đấy luôn

-không cần đâu. Cái Na nó tự lên. Con cứ chủ động lên trước cho mẹ.

Chú Tùng nghĩ rồi cũng gật đầu. chiều đến cũng sắp xe ra buộc quà mẹ gửi như đúng rồi ý. Đội mũ bảo hiểm rồi quay vào nhà chào.

-con chào bố mẹ con đi ạ.

-uh ... con đi đi.

Trước khi quay đi, chú Tùng quay sang nhìn nó nháy mắt.

-Na cũng chuẩn bị mà đi đi không hết xe bây giờ.

-vâng.

-bảo bố chở ra bến nhé.

-vâng

Chú Tùng phóng xe ra khỏi nhà bà nhìn theo càu nhàu

-cái thằng này nó nghĩ gì mà mua cái xe xấu thế. Sao không mua cái xe ga giống như nhà chú cảnh.

Nó cười ngại.

-chắc chú sợ tốn tiền

-tốn cái gì... không có thì bảo một câu là có... mua cái xe đến là xấu. đi vào nhà cái Trinh nó cười cho.

Nó không dám nói lại. cúi xuống rồi quay vào nhà lấy bao lô.

-con cũng xin phép ông bà con lên trường ạ.

-uh... học cho tốt vào.

Bà đứng đó, nói mấy câu rồi quay vào nhà, nó cảm giác tình cảm bà dành cho nó không còn như xưa nữa. giờ trong mắt bà chỉ có chị Trinh... cái gì cũng chị Trinh. nó hết giá trị rồi.

Chú Tùng chờ nó ở điểm dừng xe ngay trên nhà nó một quãng. Hai đứa lại đèo nhau lên thành phố. Đến nhà... chú Thả nó xuống rồi đi sang nhà chị Trinh. Được báo cáo là ăn tối bên đó mà lòng nó thấy bất an đến gần 8 giờ... nó sốt ruột quá mà nhắn tin.

-lão già làm gì ?

-anh chuẩn bị đưa Trinh đi chơi.

-đi chơi ở đâu?

-ngã tư sở.

-ra làm gì?

-cafe.

Nó tức.

-ờ... cafe đấy

chú Tùng cười rúc rích.

-thôi tắt máy đi, anh đi đã nhé.

Nó nằm trên giường mà lòng còn cào. Nó không biết nhà chị trinh.. chả nhẽ lại mò ra ngã tư sở tìm, mà nói thật ngã tư sở ở đâu còn không biết. Chết thật... giờ làm sao.

Nó âm ức đến phát khóc. Trong đầu thêu dệt lên những hình ảnh về anh Khải và người con gái kia... hay chú Tùng nó có thay lòng như anh ấy không...nếu có.. nó biết sống sao, nó chết mất.

Chú Tùng theo chân Trinh đi ra đường chơi. Lịch sự đèo chị Trinh trên cái xe của mình...dẫn chị Trinh vào quán cafe ven đường...

đông đúc và khỏi lo điều tiếng.

-mình chọn chỗ khác đi anh

-anh thích chỗ này nhất, cũng là chờ đưa bạn ra có tí việc, Trinh thông cảm cho anh.

-vâng

Chị Trinh ngồi đó, lịch sự dùng đồ uống như một cô tiểu thư rồi ngập ngừng.

-bên đó trả lương ổn không anh? Môi trường tốt chứ.
-lương có 15 thôi nhưng được cái môi trường vui vẻ, anh em đoàn kết
-thế anh sống cùng ai?
-anh sống với hội bạn.
Chị Trinh cười.
-vui không?
-vui chứ. Không muốn về nhà luôn
-vậy ạ. Thế hôm nào cho em mời mọi người đi cafe bữa làm quen nhỉ
Chú Tùng cười cười. đến Na của chú chú còn chưa dám mang ra khoe... khoe cô này ra thì mệt
-cũng được
-ơ,thế thì anh có đứa cháu nó cũng ở gần đây. Không biết em đã gặp nó lần nào chưa? để anh gọi xem nó có nhà không dẫn nó qua giới thiệu cho em nhé
Trinh gật đầu ngay. Chú Tùng hí hửng đứng lên gọi điện cho nó rồi phóng xe về đón.
Nó đang nằm bẹp trên giường mà thấy chú đứng cửa thì mò ra, ánh mắt nghi ngờ.
-sao lại bắt người ta đi đâu.
-mặc quần áo ấm vào đi có việc.
-việc gì
-giới thiệu cho em một người.
-ai?
-cứ đi đi
Nó ngoan ngoãn mặc quần áo vào leo lên xe, chú Tùng phóng đi rồi cười cười
-chốc cứ nói em cách đây 5-6 cây đấy nhé.
-sao lại nói thế
-cứ nói đi
-vậy đi đâu đây
-đi hẹn hò.
-hẹn với ai ý chứ
-Với Trinh
Nó giật mình.
-hâm à.
-anh không hâm... em cứ đi đi, chúng ta hẹn hò tay 3... vui mà.
-cho người ta về đi.
-đừng thế... ở nhà chán bỏ xừ
-không ai bám theo nhà anh mà đi hẹn gái

-em cứ đến đó ngồi im cho anh... mọi chuyện có anh lo hết... coi như chúng ta yêu tay 3 một lần. hihi

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 27

Loading...

Chú Tùng chở nó đến quán cafe chị Trinh đang ngồi.

– em xuống đi. Vào trong đi cho ấm.

– thôi. Ngại lắm.

– cứ vào đi. Coi như mình là chú cháu. Đến chơi với ng yêu chú có sao gì.

Chú Tùng yêu quá mà bóp bóp bên đùi nó tình tứ lắm. Nó đành leo xuống. Chỉnh lại tóc tai. Nó chả có tí son phấn nào. Chả bù cho chị Trinh. Nhìn chị ấy đúng chuẩn phụ nữ hiện đại. Tây lắm.

Nó theo chú Tùng đi vào trong. Thay vì kéo ghế cho nó như mọi khi. Lần này chú ngồi phịch xuống vô tư tươi cười giới thiệu.

– đây là cháu anh. Nó tên là Na.

Chị Trinh nhìn nó cười

– em gặp Na mấy lần rồi.

– cháu biết chị Trinh hay đến chơi với bà.

– lâu lắm kể từ hôm Na đi học nay chị mới gặp

-vâng. Em mới về hôm qua rồi chị ạ. Em không biết đường trên này nên cũng không đi đâu.

-thế hai chú cháu gặp nhau lâu chưa?

-anh mới gặp nó hôm qua

Chú Tùng tỏ vẻ thật thà. Chị Trinh cười.

-thế Na ở cách đây xa không?

-em ở gần trường... không biết có xa đây không?

-chắc tầm 3-4 cây. Chỗ đó trước anh học rồi mà.

Chú Tùng đỡ lời.

-may nó cùng gần đây, có việc gì chú mày còn giúp.

Chú Tùng nói vô tư như cái hồi chúng nó chưa có chuyện gì.

-thế chú có bạn giới thiệu cho cháu nó một anh đi, xinh gái thế này.

-nó thì ai yêu nổi. tính như bà già ý.

Chú Tùng cười cười trêu nó.

-à quên... chắc được con ông Đục nó thích.

Nó sừng cái má lên nhìn chú Tùng cười khoái trí vì trêu nó... chị Trinh cũng cười theo.

-thế ăn gì uống gì gọi đi nhỉ?

Chị Trinh giục.

-Na ăn gì chưa?

-cháu... cháu chưa?

Chú Tùng quay sang nhìn nó cau mày.

-mày định giảm cân à?

-làm gì có.

-chú bảo thật. Hội con trai nó thích con gái mũm mĩm hơn con gái gầy.

-chú biết...

-tao suy từ tao mà ra đấy thôi.

Chú Tùng cười nhìn nó rồi nhìn chị Trinh. Nó ngại nói nhỏ

-chú chả thích chị Trinh vì chị ý đẹp còn gì.

Chị Trinh nghe được cũng khoái mà cười cười. chú tùng chỉ biết ngồi im.

-hay chúng mình đưa Na đi ăn cái gì đi. để nó đói lại đau dạ dày mất.

Nó ngồi im. Chú Tùng tròn mắt nhìn nó suy nghĩ một hồi.

-thôi kệ nó. Chốc nó về nó tự mà ăn, lớn rồi còn phải lo cho nó làm gì.

-ơ anh... cháu nó phải học. Chắc bận quá chưa có thời gian ăn.

-không sao đâu. Na nó học dốt mà... chắc ko tốn cơm đâu Trinh ạ. Kệ nó.

Nó ngồi im. Không khí trong bàn cũng có vẻ gượng gạo. Chủ yếu vẫn là nó nói mấy câu chuyện cũ với chị trinh chứ chú Tùng lại ngồi im nghe hai cô con gái nói. Thi thoảng mới thêm vài câu đỡ lời cho nó. Cuối cùng chú Tùng đứng lên.

-hai người cứ ngồi đi nhé. Anh đi ra hút điếu thuốc.

Chú Tùng ra ngoài thì nhắn tin quay lại cho nó.

-chốc anh gọi thì đứng lên đi ra ngoài nhé. Để anh vào.

-vâng

Nó cất điện thoại vào túi. Chị Trinh nhìn nó.

-Na mới mua điện thoại à?

-vâng. Thi thoảng bố em gọi thì còn có cái mà nghe. Rồi cùng để gọi về cho bố mẹ những lúc cần.

Nó thật thà.

-điện thoại của em đẹp đấy.

-vâng. Anh em không dùng gửi về cho.

nó nói dối . ngồi khoảng 5 phút sau thì điện thoại rung lên. Nó nhấc điện thoại ra. Cái chữ to tướng hiện lên màn hình chị Trinh liếc thấy.

-chồng Na.

Nó ngại ngại đứng lên.

-em đi ra ngoài chút chị ạ.

-uh

Nó cầm điện thoại ra ngoài thì chú Tùng cũng đi vào.

-Na đi đâu đấy.

-cháu nghe điện thoại.

-uh

Chú Tùng ngồi vào một lúc thì nó cũng đi vào.

-có chuyện gì đấy.

-cháu về có chút việc.

-chờ chú tí rồi chú đưa về.

-vâng

Chú Tùng quay sang nhìn Trinh.

-cũng muộn rồi anh đưa Trinh về trước nhé. rồi tiện đường chở cái Na về luôn.

-thôi cháu...

Nó ngại ngại. chị Trinh có vẻ miễn cưỡng.

-anh về nghỉ sớm mai còn đi làm.

-uh. Cảm ơn em.

Chú Tùng đi ra lấy xe . nó đứng đó chờ đợi. nhìn họ đi với nhau. chị Trinh ôm eo chú Tùng mà nó thấy máu mình nóng lên. Chú Tùng và chị ấy có gì đâu sao chị ấy cứ phải ôm chặt như thế nhỉ. Con gái con đũa vô duyên. Nó hậm hực. Một lúc sau chú Tùng quay ra chỗ nó đứng. miệng cười toe toét.

-mời vợ chú Tùng lên xe nào.

-ôm gái là cười sướng.

-tất nhiên rồi. gái ôm càng sướng hơn.

Chú Tùng lúc nào cũng muốn chọc cho nó ghen. Nó tức mà nhéo eo một cái cho gào mồm lên.

-ái za... đau người ta.

-còn dám để chị ý ôm như thế.

-thì người ta ôm mình biết nói thế nào. Vợ anh bảo không được ôm à?

-uh... bảo đi. cho chị ý thấy chữ Vợ Tùng đi, đây là chồng Na nhá... không ai được động vào.

Chú Tùng cười khoái trí.

-của mình Na thôi đấy. chịu khó mà giữ không thì mất như chơi.

-thế để Na mua xích xích lại.

-thôi xin... trông như con chó trông nhà nhà Na thì xấu lắm.

-hí hí. Không làm chó trông nhà đâu. Cho làm ô sin của Na cũng được

-thế cùng hay... Tùng sẽ làm osin cho Na. Nấu cơm quét nhà, chỉ

cần tối Na cho osin ngủ cùng là được. Hì hì
Hai đứa véo von hạnh phúc lắm. chú Tùng chở nó đi dạo mấy quán
ăn ven đường rồi rẽ vào .

-mình đi ăn tối đi.

-đáng raphải phạt em tội không chịu ăn đấy nhé.

-chả sao

-đừng có mà vớ vẩn. Đau dạ dày đó nghe chưa?

-biết rồi.

-từ giờ đến lúc đi phải tuyệt đối giữ gìn sức khỏe. Ko lúc khám lại có
sao thì anh bắt đền đó.

-được rồi.

Hai đứa nó ăn xong thì dắt nhau về. Chú Tùng đóng cửa rồi leo lên
giường với nó.

-anh bảo này. anh đi công tác một tuần đấy. đóng cửa chuyển về
phòng ở nha.

-bao giờ đi.

-đầu tuần này.chủ nhật anh chở về rồi thứ 2 anh đi.

-đi mấy ngày

-thì cuối tuần anh về.

-đi với ai?

-đi với anh Trọng.

Chú Tùng xoa trán cho nó, rồi hôn lên. Nó lại bần thần nằm lên gối.

-đi thì né chị Trinh ra nghe chưa?

-làm gì có Trinh nào ở đây. Mà anh đâu có nói cho nó biết.

-được rồi. nhớ gọi điện đó nhé.

-vâng em nhớ rồi thưa vợ anh Tùng.

Chú Tùng cười cười ôm lấy nó. Nó thở dài... lần đầu tiên xa nhau
lâu thế này kể từ khi hai đứa bên nhau... nó sợ lắm... nhớ lắm.

Chiều thứ 7 chú Tùng lại chở nó về nhà chơi. Nếu không phải về với
bố mẹ, hai đứa cũng chẳng muốn về thế này.

Buổi tối, nó đi sang nhà chơi với bố mẹ, chú Tùng cũng tò tò mò
sang. Thấy nó...bố nó cười tươi.

-chú Tùng đi về đẹp trai ra bao nhiêu ý nhỉ?

-anh nói vậy thì trước em xấu lắm à?

-không... trc cũng đẹp mà giờ cao to đẹp hơn ý. Thế bao giờ cô chú
cho cả họ ăn cỗ đây.

-chắc năm nữa anh ạ

-cô ấy xinh mà giỏi nhỉ.

-vâng

Chú Tùng trả lời lấy lệ nhìn nó. Nó lườm.

-thôi thì cái duyên cái số anh ạ. Giờ chưa muốn nghĩ mà mẹ em cứ

giục phải nghe thôi.

-thôi, người ta con nhà cơ bản, lấy nhau có nền tảng thì cứ thế mà làm. Nhiều người muốn còn không được.

-vâng. Anh.

Chú Tùng định nói thêm thì ngoài cửa có tiếng chó sủa...

-con Na ra xem ai vào đi.

Chú Tùng và bố nó ngó ra.. nó đi ra ngáp ngừng nhìn về phía cổng

-ai đấy ạ.

-anh đây.

-anh là ai?

-anh là Hoàn...

Nó đứng im... nếu nó nhớ không nhầm đây là anh lần trước con nhà Bác Đục. Đúng rồi tự nhiên nó thấy run run. Chú Tùng đang ở trong nhà, anh Lực với anh Châu thì không biết có nhà không? Nếu có... hôm nay bọn đàn ông xóm này ở nhà hết... các lão lại loạn lên như chú Tùng lần trước gào trong điện thoại.

Rõ là rất ghen.

Mùa này thì lạnh... chỉ cầu trời cho chú Tùng đừng có mà ghen quá lại làm khổ người ta thôi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 28

Loading...

Nó đứng ngập ngừng ngoài cổng một lúc. Chú Tùng thấy lâu cũng đi ra. Thấy 3 tên thanh niên thì cau mày nhìn. Và nói to

-ai đấy? đến có chuyện gì?

-a... anh Tùng cũng sang đây chơi ạ. Em đưa thằng bạn sang chơi với Na mà.

Anh này tên gì nó cũng không nhớ nhưng mà cái miệng vô tư có khi mang vạ vào thân ý.

Chú Tùng cau mày đi lại phía cổng mở ra.

-cái Na nhà anh nó sắp đi rồi. đi mấy năm thì đợi sao được mà đến làm gì?

-bạn em nó đợi được anh ạ. Nó đợi mấy năm rồi.

Chú Tùng mở to mắt nhìn. Nó mở cửa lịch sự mời người ta vào. Kéo chú Tùng vào theo.

-Các anh vào nhà uống nước.

Ba người con trai đi vào. Mặt chú Tùng hàm hàm theo sau. Nó giật tay. Chú Tùng đi vào. Ngồi trên ghế uống nước cùng bố nó và 3 anh kia. Nó biết ý đi vào trong nhà không dám mò ra. Cứ lần nào có việc gì đi ra cái là có cảnh sát ngồi đó nhìn chăm chăm cho đến khi quay lại vào trong mới thôi. eo ời... mọi khi ông ấy chỉ gào trong điện thoại còn đỡ. Giờ ở đây rồi.

Nó thì thoảng liếc trộm ông chú. Ông ấy mặt hàm hàm. Tỏ Thái độ không hài lòng rất rõ ràng. Cứ ngẩng lên thấy nó là ánh mắt như muốn nhét nó ko lại trong buồng. Quả là rất ghen.

Hội con trai đến chơi không có nhân vật chính tiếp chuyện cũng đành ngồi im. Bố nó cùng chú Tùng ngồi đó, chủ yếu vẫn ôn lại những câu chuyện làng xóm. Bản thân bố nó cũng ko muốn nó quen ai trong thời điểm này.

Đến tối muộn. Mấy anh đứng lên ra về. Chú Tùng đứng phía sau. Dáng người cao lớn. Rõ là hơn hẳn mấy anh kia. Tay dứt túi quần. Lịch sự chào.

-thế này anh phải nói với Hoàn . cái Na nhà anh sắp đi làm xa. Anh cũng đi rồi anh biết. Con gái sang bên đó hầu như lấy chồng làm cùng. Thôi thì chỗ quen biết anh cứ nói thật cho Hoàn hiểu. Con gái

giờ cũng nhiều. Có điều kiện như nhà chú kiểm r dâu chả được vợ đẹp

-Khổ nỗi thằng này nó thích em Quỳnh lâu rồi giờ em ý học xong nơi dăm sang hồi.

Người ta đã từ chối lịch sự như vậy còn cố chấp nữa. chú Tùng cau mày... nó biết là chú ấy muốn đánh nhau rồi ý. Không ngờ... ghen đến như vậy luôn.

-nếu vậy thì anh cũng chịu rồi. các chú đi cẩn thận, không có thanh niên xóm nó ra là anh không chịu trách nhiệm đâu đấy.

-lâu lắm bên này có gì đâu. Giờ anh em làng bên vẫn sang đây chơi mà.

-vậy à? Được rồi. các chú về nhé.

Anh Hoàn ngại ngại quay lại nhìn vào nhà... thấy nó thì đứng im nhìn. Chú Tùng thấy thế cũng quay lại nhìn nó rồi quay ra nhìn Hoàn ánh mắt sắc như dao.

Đến đêm... có người mang một bộ mặt đầy ảm ức lên giường. nó thay đồ xong thì trèo lên giường. người đàn ông đang ngồi đó, tay cầm điện thoại suy nghĩ gì đó. Nó ngồi sát lại.

-gì vậy... ông chú.

Chú Tùng quay ra nhìn nó cười cười .

-không có gì đâu vợ Tùng ạ.

-vậy thái độ kia là gì?

-thằng đó không có não hay sao, người ta đã bảo vợ người ta đi sang đó không về đừng có chờ mà nó không nghe cơ.

-lại còn nói thích vợ người ta lâu rồi.

-nghe xong muốn táng cho trận.

-đừng có mà như thế. Người ta đến mình ko tiếp thì mình nói không tiếp. Đánh người ta làm gì.

-cho chừa cái tội sang tán gái làng này.

-mình ông lấy hết được ko mà ông giữ.

-người ta cần gì giữ hội kia, người ta giữ của người ta đây này.

-thế sao không nói là của anh đấy... đừng có mà thả thính nữa.

-thôi... nói ra bố vợ lại đuổi về thì có... người ta đang gọi bố vợ là anh đấy, mà nhiều lúc nghĩ cũng buồn cười. nếu mà anh Báo biết chuyện không biết nói gì nữa. Gọi bố vợ cùng thấy buồn cười.

Nó cười nhưng nó im lặng... chúng nó là chú cháu... họ hàng... vậy mà giờ lại ra thế này... có đáng buồn cười có đáng phê phán lắm không? Giá mà nó có thể dừng lại được để không chỉ cả hai mà tất cả mọi người đều không khó xử. Nó ngáp ngừng.

-hay là chúng mình...

Chú Tùng quay sang lờm nó. Nó thấy vậy thì ngồi im. Ánh mắt

người ta sắc như dao thể kia. Mà nói thêm câu nữa có khi anh mắt đó xuyên chết nó.

-em mau bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi. em lấy đi cái gì của người ta em phải chịu trách nhiệm.

Nó cười cười

-vậy người ta cũng lấy đi cái đấy của em. Hòa chứ còn gì.

-bọn con trai tổn thương nhiều hơn, mong manh hơn.

-vâng... mong manh quá...

nó cười. nhéo má ông chú Tùng mà lòng vẫn còn rối bời. Chú Tùng cười ôm lấy nó.

-đừng có nghĩ vớ vẩn gì hết. Chỉ khi nào em hết yêu người ta... thì tính còn đâu giờ còn yêu thì không được phép nghĩ. Chúng ta có quyền yêu nhau.. ko ai có quyền phản đối hết. Rõ chưa?

Nó gật.

-vớ lại theo luật...phá Trinh người khác là phải bồi thường bằng cả vật chất và tinh thần.

Nó khúc khích cười. chú Tùng vật nó ra giường.

-bồi thường đi chứ.

-đền kiểu gì giờ

Nó cười cười, chú Tùng xoay nó lên trên.

-đấy.. của em... làm đi.

Nó cười cúi xuống chủ động hôn. Chủ động làm chủ cuộc vui của cả hai. Chú Tùng nằm ngoan bên dưới hướng dẫn nó cách làm đàn bà.

Thi thoảng khẽ rên lên vì sướng. nó ngồi trên bụng chú chủ động những thao tác làm vợ... tay chú ôm lấy vòng eo nó...cả hai đang cùng đưa nhau đi còn đường tình ái rất ngọt ngào.

Sau khi xong việc chú tùng thơm lên má nó.

-mai anh đi, vợ phải ở nhà ngoan nghe chưa?

-vâng.

-nhớ mang theo điện thoại. mà nhất là cái thằng kia gọi đừng có mà nghe.

-anh ấy không biết số người ta.

-nhỡ nó xin được của ai thì sao.

-làm gì có ai biết.

Chú Tùng cười cười.

-được rồi. nhưng mà nói trước. Còn mò đến cửa vợ người ta lần nữa là người ta không tha đâu.

-thôi đi, ghen rồi mọi người biết thì chết đó. Nhịn tí đi. người ta có làm gì đâu.

-nhưng người ta sợ lắm.

-sợ cái gì.

Chú Tùng ôm nó rúc vào tủ thờ.

-sợ người ta nói ra nói vào, không sợ bằng vợ chịu áp lực. Rồi lại nghĩ này nghĩ nọ.

-Nghĩ gì đâu.

-Không nghĩ mới là lạ. Bỏ ngay suy nghĩ lúc này đi.

-uh... không nghĩ nữa.

-nhưng mà chồng Na đừng có mà đòi gây chiến với họ nữa. mình không thích thì kệ, quan tâm làm gì?

-uh. Anh biết rồi.

-biết thật đó nhé.

-vâng... em biết rồi thưa phu nhân.

Nó cười. nhéo má cái đồ vừa lầy lại vừa nhây này. chú Tùng thích thú ôm lấy nó.

-nay ngủ muộn tí nhé. Anh đi vắng một tuần cơ... bù đi.

-mai dậy sớm đi đây... đừng có mà vớ vẩn bà biết bây giờ.

-biết thế không về. Cứ phải ngủ riêng chán chết.

Chú Tùng mè nheo, tay luồn áo bóp ngực.

-một tuần đây. chết mất thôi.

-được rồi. về rồi em đền.

-không được... giờ tính cái đã về lại tính sau.

Nó cười khúc khích rồi cũng bị người ta đè xuống làm. Hai đứa ngủ đến 4 giờ lén lút mở cửa cho chú Tùng về phòng. Cảm giác vùng trộm vui thật. Có lẽ cho đến suốt cuộc đời nó sẽ không bao giờ quên được cảm giác này.

Chú Tùng đi xe khỏi nhà vào sáng sớm. nhưng lần này không đợi nó. Nó cũng thu xếp quần áo chào bà đi ra cổng.

Về bên nhà. Mẹ nó đang ngồi băm rau lợn...nó đặt cặp xuống nhắc cho mẹ xào rau.

-mẹ... bố đâu.

Bố mày xuống huyện mua cho mẹ mấy gói thuốc cho lợn rồi.

-hôm qua con bảo bố chở con ra bến xe mà.

-nhưng mà con lợn nhà mình nó ốm quá nên bố mày chạy đi mua thuốc ko nó chết mất.

Nó thở dài.

-thế mấy giờ vào học mà đi giờ này.

-con lên báo sĩ số, không bị phạt.

-thế chờ tí bố mày về.

-thôi thì con đi ra kia xem có ai đi nhờ cũng được

-uh.. đi tạm một hôm đi. châu nó đi làm, chắc ông lên huyện rồi chứ gì?

-ông lên xa hợp đảng bộ.

-uh... thế thì đi nhanh lên đi con.

-vâng

Nó đi bộ ra đầu làng. Vừa đi vừa ngó xem có ai đi ra thì đi nhờ ra bến xe. Nhưng mà chờ mãi chả thấy ai. Mãi sau mới có chiếc xe Chạy tà tà bên cạnh. Nó quay sang. Người con trai ngại ngùng nhìn nó. Mặt ngại ngại.

-Quỳnh đi lên trường đấy à?

-vâng

Nó gật đầu.

-sao đi bộ . không ai đèo ra à?

-bố em đi xuống huyện rồi.

-vậy lên anh đèo ra được không?

Nó đứng im. Anh Hoàn cũng đứng lại. xuống xe đứng trước mặt nó. Nó ngại mà đỏ mặt. Nó không dám nhìn. Nó sợ người ta lại tưởng nó có tình cảm gì đó

-em cảm ơn, nhưng mà... em có người đón rồi.

-anh về đi.

Nó ngại ngại quay đi. anh Hoàn vẫn đứng đó nhìn theo nó. Nó không quan tâm nữa. Thà đi bộ còn hơn ngồi lên đó cho người ta hiểu lầm.

Đi được một quãng xa phết lại thấy anh Hoàn đuổi theo.

-Quỳnh nói dối anh à?

-sao mà phải làm thế.

-lên xe đi anh đèo ra bến chứ anh có làm gì đâu.

Nó đứng ngập ngừng. định quay đi thì anh Hoàn kéo tay.

-anh không làm gì đâu. Lên đi.

-em... em có bạn rồi... không muốn hiểu lầm cho anh.

-anh không thấy hiểu lầm. mình là bạn cơ mà. Ai nói gì kệ họ.

-hay em sợ bạn em ghen thì cứ nói anh anh giải thích cho.

Nó ngại ngại. anh Hoàn thuyết phục thêm.

-thôi lên đi không muộn giờ học bây giờ.

Nó ngẩng lên nhìn anh Hoàn đắn đo. Anh hoàn gật đầu. nó đành trèo lên. Một phần vì giờ đứng đó cũng muộn giờ và vì đứng đó nhiều người hiểu lầm chúng nó nữa.

Anh Hoàn không đi nhanh. Mà đi chậm để dành thời gian nói với nó vài câu chuyện. Lần đầu nó và anh ấy nói chuyện với nhau, tuy đã gặp nhau một vài lần rồi. nó ngại ngại xa ra.

-Quỳnh học khu nào trên đấy.

-em... gần ngã tư sở ạ.

Nó biết gần là gần thôi... ko dám nói cụ thể.

-học tiếng hàn khó không?

-cũng bình thường thôi ạ.
-học vậy bao lâu đi được.
-thấy người ta bảo nửa năm. Hoặc 8 tháng.
-vậy Quỳnh sắp đi ý nhỉ?
-em không biết nữa. có đợt thi được thì đi ạ.
-vậy à? Thế học nhanh có được không?
-cái đó anh hỏi chú Tùng. Vì chú ấy biết rõ.
-để anh hỏi, thật ra anh cũng muốn sang đấy... mở mang đầu óc.
-em nghe nói nhà anh làm bàn ghế gỗ kiếm được mà.
-nhưng mà đấy là của bố mẹ. mình tự lập, sau này có vợ còn chủ động lo mới hay.

-vâng

Nó ngại ngại... ý định của anh này cũng kém gì ý định của chú Tùng... thế này thì... mệt.

-Quỳnh ... có quen ai đưa đi sang đó thì giới thiệu anh.

-em không biết , ông bà với bố mẹ em xin cho đi.

-vậy để tôi anh sang hỏi bác.

-bố em á.

-uh

Nó cười ngại ngại.

-bố em thì...

-chắc bác biết đúng không?

-vâng...

Nó thật thà.

-thế thì tốt rồi

-nhưng bố mẹ anh có đồng ý ko?-

-bố mẹ anh không đồng ý thì kệ chứ. Anh thích thì anh làm.

Nó cười ngại . Anh Hoàn đỗ xuống bên xe nó trèo xuống cúi đầu cảm ơn. Anh hoàn đứng cùng nó chờ xe đến. Nó đứng né sang cách xa mà anh ấy cứ đứng gần lại. tuy có vẻ cùng ngại nhưng mà vẫn chủ động tiếp cận và tán công.

-ngày xưa anh biết Quỳnh từ hồi quỳnh lớp 10.

-hồi đó Quỳnh học cùng cái Giang em anh.

-vậy ạ.

-chắc nhiều anh thích quá nên không nhớ.

Nó cười ngại

-em học dốt nên chả có ai. Giang em anh học giỏi.

-bình thường.

-ngày đấy cũng muốn làm quen với Quỳnh mà Quỳnh đi học về là về ngay. Lại đi với mấy bạn kia nên anh không gặp riêng được. Mà gặp thì sợ mấy bạn ấy trêu quỳnh. Lúc đầu còn tưởng con gái thành phố

về đây học.

Nó cười cười.

-nhìn trắng và Xinh lắm.

Nó ngại.

-em làm gì có được thế.

-không... quỳnh xinh mà. Duyên lại hiền hiền ít nói. Ít chơi như mấy đứa bạn cái Giang thì quậy quá cơ.

Nó ngại ngại cúi đầu.

-quỳnh có dùng yahoo không?

-em...

Nó ngập ngừng.

-em không. Có cái của ông dùng để chat với chú Tùng chú Tuyên thôi ạ.

-vậy hôm nào dùng đi, rồi khi nào anh sang đó mình gặp nhau. bây giờ anh em cùng xả xả nhà. Thi thoảng tập trung nhau liên hoan cho vui.

-vâng.

-thế dùng không mai anh làm cho một cái.

-em.. thôi ạ. Em có biết dùng đâu.

-không sao. Thế hôm nào lên anh dạy cho.

-vâng.

Nó ngại ngại vâng để đấy. rồi ngơ ngác nhìn xem xe đến chưa... rồi giật mình khi thấy bên kia đường chiếc xe chị Trinh vừa chạy qua.không biết chị ấy có nhìn thấy nó không nữa.

Nhưng mà buổi tối hôm đó khi mà nó đang ngồi học bài thì tiếng điện thoại nó vang lên.

-em nghe đây.

-nói cho anh biết hôm nay em đứng với ai?

Nó giật mình. miệng áp úng

-sao... sao anh biết

-anh hỏi em sao lại đứng với nó.

Chú Tùng có vẻ bức dọc.

-anh ý cho em đi nhờ.

-đi nhờ cái gì? Đã nói em tránh xa nó ra cơ mà.

-em chỉ đi nhờ thôi mà. Có gì đâu. Đừng có ghen như thế

-anh không ghen sao được. Nhớ nó...

-em nói em không có, phải tin em chứ. Đừng có mà nghi ngờ vớ vẩn.

-anh không nghi ngờ, anh chỉ hỏi thôi.

-hỏi vậy là nghi ngờ. yêu nhau phải tin nhau., anh có tin em không?

-anh có.

-được rồi.

-được rồi

Chú Tùng thở dài động viên bản thân. Nó cũng im lặng để cả hai giữ bình tĩnh.

-anh làm gì đấy, anh vào đi mọi người đợi kìa.

Giọng nói ngọt ngào ẻo lả...

-anh đang có chút việc.

Chú Tùng nói nhanh.

-vậy nhanh nhanh nhé. Mọi người đợi anh từ nãy giờ rồi đó. Cần xin phép thì xin phép đi.

Nó nghe ra giọng nói ấy rồi. máu trong người nó sôi lên. Rõ là họ không làm chung... không đi chung... sao giờ lại có mặt cùng nhau trong đó cơ chứ...vả lại đang đi chơi cùng nhau nữa. nó nắm chặt điện thoại

-chị Trinh đang ở đó đúng không?

-uh

Chú Tùng thở dài.

-em đừng hiểu lầm. nó qua có chút việc thôi

-sao nói với em là không liên quan

-thì không liên quan,a nh không biết nó quen trọng

-không biết là thế nào?

Nó cau mày.

-thôi... anh giải thích sau nhé. Giờ anh vào đó đây... chút nữa về phòng anh điện cho. ngủ sớm đi nhé.

-vâng

Nó cúp máy luôn mà lòng băn khoăn lắm.chú Tùng và chị Trinh có mặt cùng nhau... liệu có phải vô tình.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thành thạo ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 29

Loading...

Cả buổi tối nó nằm không ngủ được. Trong đầu hiện lên cả trăm ngàn những suy nghĩ. Nếu chú Tùng và chị Trinh có gì với nhau như hai đứa nó. Nếu chú Tùng thích chị Trinh và không yêu nó nữa. thì sao nhỉ?

Tự nhiên nước mắt nó rơi. Nó không biết cảm giác ấy sẽ khủng khiếp đến như thế nào. Nhưng mà nó vẫn sẽ sống. chỉ cần chú ấy được hạnh phúc. Chú ấy tìm được người con gái mà chú ấy chọn làm vợ, cùng chia sẻ cùng chăm sóc cho chú ấy, mang lại hạnh phúc cho chú ấy nốt phần đời còn lại. thì nó đau sao nó cũng chịu được.

Nó chấp nhận là người ra đi. bởi vì bản thân cuộc tình của hai chúng nó dù đẹp đến đâu cũng là sai lầm. là thứ tình yêu mà không được người thân gia đình ủng hộ. Nếu như một ngày nào mọi người biết hai đứa nó yêu nhau. liệu có gay gắt như anh Khải và chị Rơm đã chịu đựng.

Nếu có thể. Nó sẵn sàng chấp nhận là người đứng phía sau. Dõi theo từng bước chân của chú. Mong chú sẽ quên nó đi, mà sống hạnh phúc cùng chị ấy. Mong chị ấy lúc nào cũng yêu thương chú, yêu hơn cả nó đã yêu.

Nó nằm đó... gặm nhấm nỗi cô đơn và đau khổ một mình.

Chú Tùng nó ở đầu kia của đất nước, đang bộn bề với mớ công việc. Vì mới vào kinh nghiệm chưa nhiều nên áp lực quả thật rất lớn. Đối với đàn ông, những khó khăn trong đời dường như họ ít dám chia sẻ với người mình yêu. Bởi bản chất đàn ông sinh ra đã chịu nhiều gánh nặng về trách nhiệm. phụ nữ nào có thể thay thế mà gánh vác. Với lại cô gái của chú còn quá trẻ để hiểu hết những gì đang xảy ra. Na của chú vẫn còn rất hồn nhiên, và chú không muốn những áp lực này vấy bẩn tâm hồn trong sáng của cô ấy.

Chú Tùng và Trinh cùng nhóm bạn đi vào quán hát. Vì hai người quen nhau do vậy, mọi người đang nghĩ chú và Trinh yêu nhau. Chị Trinh tình tứ nín áo chú. Chú vẫn ngồi im. Bữa rượu vừa rồi đủ khiến người ta say... nhưng với tuổi lượng của chú thì đó là bình thường. -anh... này anh uống nhiều thì ăn trái cây đi.

Chú Tùng gật đầu cầm miếng hoa quả nhưng lại đặt xuống. mắt hướng lên màn hình như chăm chú lắm... nhưng thực chất là cố tình làm ngơ.

-anh... em kêu người pha anh cốc nước cam nhé.

-cảm ơn em, anh không cần đâu.

Chú Tùng né sang một bên. Lịch sự với mấy chai bia rót ra cốc. Mời mọi người.

-nào... anh em ta cùng uống mừng hội ngộ. chả mấy khi Tùng và bạn gái vào đến đây.

Chú Tùng cười.

-cô ấy là bạn em, không phải bạn gái em.

-vậy mà anh tưởng hai người...

-à... mẹ bạn em là bạn. Cho nên chúng em biết nhau. Trinh là cô gái giỏi giang lắm. em thấy mình thua kém nhiều. tiện đây cũng xin giới thiệu Trinh chưa có bạn trai đâu ạ. Các anh có anh em bạn bè tầm cỡ các anh thì giới thiệu nhé.

-cần gì đi đâu xa. Chú đẹp trai có tài thế còn gì.

-tài thì em không dám. Nhưng thú thực em có bạn gái rồi. giờ mới về công việc chưa ổn định nên tính vài tháng nữa mới dặt về xin cưới.

-cưới á.

-vâng anh. Em cũng 30 rồi.

Chú Tùng cười. chị Trinh cau mày.nói thế khác nào câu từ chối thẳng mặt mà không cần giải thích nhiều, chú Tùng làm như vậy cũng là khỏi mất tình cảm giữa hai bên gia đình. Khỏi mất công nói với cha mẹ lý do vì sao không chọn chị Trinh.

Một cách rất đơn giản để hiểu... đó là chị ấy đến chậm một bước rồi.

Tất cả nhìn chị Trinh cười.

-vậy thì anh có thằng em cũng như Tùng, anh giới thiệu cho Trinh nhé.

Chị Trinh cười ngại. tay nắm chặt cái cốc .

-em thì có gì đâu. Chỉ là kém cỏi nên giờ mới không có ai đoái hoài đến.

Chị Trinh liếc chú tùng còn chú ấy quay đi làm ngơ

-ai nói thế... em giỏi... anh từ nãy nhìn qua là biết em là cô gái có tài, xinh như thế này thì ai mà chả thích. Được rồi. cứ để anh.

Anh bạn chú Tùng rút ra cái card visit đưa cho chị Trinh.

-số anh đây. Em có card không cho anh xin. Anh em mình có gì còn gặp nhau nhiều.

-vâng

Chị Trinh cười. rút ví đưa card lịch sự. Chú Tùng chả có cái card

nào. Thằng nhân viên học việc đang thấy muối mặt vì bị một cô gái kém tuổi qua mặt đây này. chú Tùng uống một hơi rồi về chỗ. Chị Trinh uống xong cũng ngồi lại gần chú. nhưng có chút men rồi làm chú nhớ nó hơn. Chú Tùng mở điện thoại. bấm dòng chữ vợ Tùng rồi đi ra ngoài nghe máy. tiếng đầu dây lại tò tí te... chết rồi...

Chú Tùng thở dài đi vào.. mới được có một hôm thôi... giờ còn 5 hôm nữa. lấy vợ trẻ cũng mệt, hay mè nheo. Mà nếu có bầu, còn phải chiều nữa. giống như chị Dâu chú... có bầu một cái là tính tình như trẻ con, hai vợ chồng già mà như hai đứa con nít, nếu Na của chú sau này có bầu... không biết có giống cô bé Na của chú ngày xưa ko... tính ra ngày xưa Na còn ít giận dỗi hơn bây giờ. Giờ càng lớn càng hay dỗi. suốt ngày phải dỗ dành. Mà nếu như cái hồi còn bé. Chỉ cần cho cái kẹo là dỗ được. Chứ giờ lớn rồi, chỉ còn cách cho lên giường mới nguôi thôi.

Chú Tùng phì cười rồi lại thở dài quay vào. Bàn tay vẫn lăm lăm cái điện thoại. thi thoảng mở ra nhắn tin. Cả hộp thư không có dòng nào khác ngoài hai chữ vợ Tùng. Ai cũng biết chắc chắn phải nhớ nhau nhiều lắm.

Chị Trinh ngó được khẽ cau mày... nhưng vẫn ngồi im. Chú Tùng im lặng trầm ngâm nhìn mọi người. có Tí men vào là nhớ vợ... muốn được về, nhưng mà cơm áo... không cố gắng thì lo sao được cho vợ cho con. con người ta ... hay đặc biệt là đàn ông... nhất định phải đặt mục tiêu trách nhiệm lên hàng đầu. tình yêu thật ra không nhất thiết phải nói câu anh yêu em. mà cần nỗ lực để cho em có cuộc sống tốt, lo cho mẹ con em đủ đầy , vui vẻ như bao người.. đó mới thật sự là yêu.

Mà để làm được điều đó. Đôi khi phải chấp nhận bị hiểu lầm như bây giờ. Cũng không biết Na có phải là một người phụ nữ hiểu và biết thông cảm hay không? Nhưng mong rằng khi chúng nó hiểu nhau hơn, Na trưởng thành hơn. Sẽ bình tĩnh mà suy xét.

Chú Tùng đứng lên ra ngoài châm điếu thuốc. Gọi thêm một cuộc gọi mà bên ấy lại tò tí te. Chú Tùng đành cúp máy. không biết giờ này nó sao... lại còn cái chuyện hôm nay Trinh kể... có thật không nữa. nhưng mà hôm qua thì mọi thứ vẫn bình thường. ngày ngày Na bên chú không có chuyện sau một đêm lại tình cảm với người khác như vậy đâu. Chú tin Na... tin vào cảm giác của mình.

-anh mệt ạ

Chú Tùng giật mình quay lại nhìn chị Trinh.

-à ... không?

-sao ra đây hút thuốc. Hay cô ấy giận chuyện chúng ta đi với nhau.

-không...

Chú Tùng quay đi rít một hơi thuốc

-nếu em là cô ấy, có lẽ em cùng ghen.

Chú Tùng cười

-vừa là ít tuổi, vừa là hay ghen. Nhưng bản thân yêu nhau lâu, hiểu tính nhau hết rồi, cho nên cũng hòa nhanh.

Chú Tùng vui vẻ khi nhắc về người mình yêu như thế. Chú Trinh cố nén nỗi khó chịu vào lòng.

-hai người yêu nhau lâu chưa?

-cũng lâu rồi Trinh ạ. Từ ngày anh mới đi.

-vậy quen nhau bên kia.

-uh

Chú Tùng không muốn giải thích mà trả lời cho có lệ. Mục đích chủ yếu là không phải nói lời từ chối Trinh như mấy cô kia.

Bản thân được đánh giá là cũng bảnh trai...nên cũng được nhiều cô gái chú ý. Nhưng cuối cùng thì trái tim vẫn chỉ chấp nhận được có một người. trong thâm tâm, ngoài tình yêu dành cho cô gái nhỏ của chú... thì còn là sự biết ơn vì cô ấy đã thay chú chăm sóc cha mẹ già. Cô gái có thể hi sinh sự ngây thơ của mình cho gia đình chú. bằng cái tuổi đó, những đứa trẻ được đi chơi, tụ tập bạn bè... thì Na của chú phải về nhà phụ giúp việc nhà. Còn phải tự kiếm tiền đi học. Cho dù rất nhiều lần chú nói gửi tiền về cho cô ấy... nhưng người ta cương quyết không chịu nhận. Chú tin, Na đến với chú, không phải vì tiền.

-vậy sao anh không nói với bác. Bác cứ nghĩ anh chưa có gì.

Chú Tùng cười.

-mẹ anh hay giục... mà bọn anh thì chưa ổn định. Cho nên hai đứa bàn nhau...ít ngày nữa cô ấy ổn định thì về thưa.

-thì cũng nói qua với bác cho bác mừng. rồi bác cũng hiểu. quen nhau thì khi nào cưới thì cưới.

-không sao. Hai đứa tính có cháu về thông báo cho ông bà mừng một thể.

-thế cô ấy cũng về đây rồi ạ.

-uh

Chú Tùng lại trả lời có lệ. Chị Trinh cau mày. Nhưng cuối cùng thì nói được gì khi người ta rõ ràng như vậy. chú Tùng ngại ngại đi vào bên trong. Ngồi yên vị. Chị Trinh từ đó không còn đóng đưa nữa. khi mọi người đứng lên ra về. Chú Tùng lịch sự vẫy taxi cho chị Trinh.

-em ở gần đây không?

-cũng không xa lắm.

-vậy chủ động về khách sạn giúp anh. Anh đưa các anh ý về. Mọi người say hết rồi

-sao lại để người đẹp về mình như vậy. để anh đưa em về
Chị Trinh quay lại cười gượng.
-cảm ơn anh. Anh về nghỉ đi, em về trước.
Chị Trinh leo lên xe. Bỏ lại mọi người. chú Tùng cũng vẫy taxi đưa lũ
bạn về.
-eo ơi, xinh thế mà Tùng nó chê. Chắc người yêu nó phải hơn thế.
-thằng này ngu vãi... cứ đồng ý đi, tình một đêm mất gì.
-mày muốn chết à?
-tao sợ chết lắm.
-thế thì mày cứ thử xem vợ mày có giết không?
-à... thì 1 đêm thôi, ngon thì xoi...người ta cho thì mình lấy. có gì...
ngày mai chúng ta lại coi như chưa hề quen biết
-mày nghĩ đơn giản quá đấy. nhớ vợ mày nó biết thì sao?
-thì lại xin. Hứa lần sau anh chừa.
-thôi đi bố ạ. Vợ tao chưa có ràng buộc gì đâu. Rồi nó bỏ thì chết.
-chắc nó phải xinh hơn em này... ngon hơn em này. thì mày mới mê
mệt như thế.
chú Tùng cười.
-người mình yêu bao giờ cũng đẹp nhất.
-thôi đi bố. nghe sến vãi, lấy về thành con mái già rồi có nói được
không?
-thì mình làm người ta ra thế. Lỗi của mình. con gái người ta nguyên
ven mà mình dùng phá là mình phải chịu thôi.
Chú Tùng cười cười.
-vợ mới à?
Cả hội nhìn chú. chú không ngại mà gật.
-uh... phá trinh nó rồi thì phải chịu. thời giờ con gái còn trinh ít. Mà
nhiều khi là trinh giả thôi chứ nó lỗi đời cmnr.
-em này thật ra cũng trong sổ đỏ. Yêu thì yêu được chứ cưới thì...
nó tài quá cũng lo.
-thôi tao cứ lấy vợ bình thường thôi. để đi nó còn ở nhà., chứ nó
khôn quá đi 1 bước nó định vị một bước thì bỏ mẹ tao.
Cả hội cười ầm lên.
-thế bao giờ cưới.
-chắc cuối năm.
-uh... 30 chục cưới được rồi, thế vợ nhiều tuổi không?
-kém 10 tuổi
-gì cơ
Mấy chú nhìn nhau như không tin.
-kém 10 tuổi.
Chú Tùng tùm tùm nhắc lại

-thằng này thế mà tán giỏi. چرا được cả hội trẻ trâu.
-thôi... giờ tao thấy mày siêu rồi đấy Tùng ạ.
-gì đâu mà
-yêu lâu chưa?
-lâu rồi.
-lâu là bao lâu
-hồi cô ấy học lớp 9 lớp 10 gì đấy.
-eo ôi... bố ăn non quá... có ngày sún răng đấy ông ạ.
-có mà đi tù thì có
-giờ đủ tuổi rồi. chứ ai dại gì mà để đi tù.
-thằng này giỏi. thôi thì cưới đi. rồi chịu khó mà dỗ trẻ con nhé
Chú Tùng cười cười.
-đang giận đây, mệt lắm.
-Thôi... xin lỗi đi rồi về mà đèn.
Chú Tùng cười. tay cầm điện thoại, bấm bấm nhấn tin
đến khi yên vị trên giường người ta mới thêm mở máy... cũng vì
nhớ quá mà nhấn lại.
-gọi cái gì?
-sao lại tắt máy.
-không muốn nghe.
Chú Tùng gọi lại ngay. Nó nằm chết dí trên giường mở máy.
-vợ Tùng sao đấy.
-ko sao
-giọng sao thế
Nó nghèn nghẹn.
-chả sao hết
-có gì nói đi xem nào.
-đi chơi có vui không?
-vui chứ. Toàn gái xinh
Chú Tùng chọc nó. Nó điên lên
-vậy thì sao không đi luôn đi, gọi người ta làm gì.
-thì có ai đó đang tủi thân, nên người ta về dỗ
-không thèm.
-thôi mà... người ta chưa hỏi sao nay đứng cùng thằng hoàn đâu
nhé.
-đã nói không có gì.
-thì người ta cũng không có gì.
-ai mà tin.
-thì giờ làm sao đây. Hỏi các anh ý kìa.
-bình nhau hết
-thế vợ Tùng muốn sao.

-ko biết.
-vậy anh chạy ra kia anh kêu là anh vô tội nhé.
-thôi... hăm vừa thôi.
-nay anh nói với Trinh anh sắp lấy vợ rồi.
-chị ấy nói gì?
-không nói gì.
-rồi chị ấy mách bà thì sao.
-càng tốt, mẹ khỏi ghét với nó.
-nhưng mà bà ghét người ta. Bà thích chị Trinh
-hăm à... nghĩ linh tinh
-chả thế. Bà mê chị Trinh. Chị ấy xinh
-vợ anh là nhất. Đừng nghĩ linh tinh. Hãy tin anh.
-tin sao giờ.
-tin bằng tình yêu của anh.
-được rồi. lần này tha. Lần sau thì chết đó.
-à mà sao chị ấy lại biết anh ở đây.
-anh không biết., thấy nói mẹ bảo anh đi, thì Trinh bảo trùng lịch
công tác thì vào.
-rồi mò vào gặp
-kệ họ. Anh vẫn đây mà.
-muốn bỏ người ta phải nói trước để người ta chuẩn bị tinh thần
-uh... yên tâm. Anh sẽ nói trước nửa tháng để em khóc.
-không thêm khóc. Đây sẽ vui vẻ hạnh phúc tìm anh khác yêu.
-này cô kia...
-rồi sẽ vui vẻ hạnh phúc như ai đó... thế là hòa
-này cô kia...
Nó cười rúc rích. Chú Tùng cười theo nó rồi thì thầm.
-anh nhớ lắm.
-em cũng nhớ.
-uh...
-ngủ sớm đi.
-uh.
-chúc chồng ngủ ngon chưa mà đòi ngủ
-được rồi. ngủ ngon nhé ông già.
-ngủ đi nhé... vợ trẻ.
Nó khúc khích chuẩn bị cúp máy mới nhớ ra hỏi
-chị Trinh ở đó lâu không?
-anh không biết
-thế bao giờ anh về.
-chắc 3 hôm nữa thôi
-tưởng đi một tuần mà.

-thì chia làm hai đợt. Về rồi tháng sau lại đi

-được rồi...

-chờ anh nhé. 3 hôm nữa anh về.

-không chờ thì chạy đâu.

-nhớ đừng có gặp thằng đó.

-uh

-nhớ đừng có nhìn chị ấy nghe chưa?

-vâng...

-nếu làm sai thì sao.

-thì vợ giết anh đi

-đây không muốn đi tù.

-thì vợ muốn xử thế nào thì xử.

-được. Ngủ ngay đi

Nó cười . bầm tất mày mà lòng băng khuâng. Ghen có, yêu có , nhớ có., giận hờn và lo lo. mong ba ngày nữa anh về. Sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.

Nó ở phòng trọ hai hôm. Nay về phòng dọn dẹp và nấu cơm. Ba ngày dài đằng đẳng cuối cùng cũng hết. Người đàn ông của nó đang trên đường trở về. Nó mong ngóng từng giờ từng phút một. Đến đúng giờ hẹn... nó đi xuống dưới nhà... đi qua đi lại. mùa này trời vẫn lạnh. Nó diện bộ áo phao... đội mũ kín tai tránh cảm lạnh. Nó không được để mình bị bệnh.

Một tiếng rồi hai tiếng. nó sốt ruột, không biết đi đường có chuyện gì...người đàn ông của nó đi bằng gì về đây. Nó nghe trên ti vi nói hay có tai nạn máy bay mà lòng nóng như lửa đốt. Cầm điện thoại bấm máy. máy chú Tùng vẫn tỏ tí te càng khiến nóng lên trong lòng. Trong lúc tâm trạng đang rối bời thì chiếc xe quen thuộc xuất hiện. Nó đứng lúi lúi trong góc tối dưới gốc cây ven đường.

Chú Tùng nó xuống xe. Đi ra sau nhấc vali ra khỏi cốp. Chị Trinh cũng chạy lại giúp một tay. Nhìn họ đi cùng về cũng chẳng giống vô tình mà gặp. Có chuyện gì thế này... có câu nói dối nào ở đây không. Tim nó đau quá. Cảm giác đau khổ này lần đầu tiên nó có. Lần đầu tiên nó sợ hãi khi mình mất người đó, lần đầu tiên nó thật sự nghi ngờ người ta, lần đầu tiên nó thấy hoang mang đến tột độ. Nó thấy ngược mình thất lại. nó khóc.

Chú Tùng nó quay sang nhìn chị Trinh cười, cúi đầu chào rồi nói gì đó rất vui vẻ... máu nó lại nóng lên... tay nó nắm chặt lấy cái cây... nước mắt nó lại trào ra.

Nó vẫn đứng đó nhìn họ. Hai mắt mờ đi vì nước... cuối cùng chị Trinh cũng lên xe đi... chú Tùng gom hành lý lại rồi cho lên vali kéo về phía nhà. Nó không về theo mà đứng đó một lúc nữa. mãi sau

mới mò về. Chú Tùng nó vẫn để đồ một góc nhà. Đang hi hoay làm gì đó trong bếp.

Nó bước như xác chết, thẫn thờ vào nhà. Chú Tùng quay lại nhìn nó thì cười.

-vợ Tùng đi đâu đấy.

Chú Tùng bước nhanh lại chỗ nó, nắm tay nó nhưng sau khi nhìn kĩ thì tắt nụ cười

-vợ... sao thế.

Nó ngẩng lên nhìn hai mắt đỏ ngầu lên.

-tôi không sao hết.tại sao anh lại nói dối tôi như thế. Chúng ta chia tay đi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thành thạo ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 30

Loading...

Chú Tùng đứng ngây ra mất mấy phút như không hiểu nó đang nói gì. Cho đến lúc tỉnh lại mới nắm tay nó run run hỏi lại.

-em... em vừa nói gì cơ.

-em nói chúng ta chia tay.

-chia.... tay.?

-sao lại chia tay?

Nó không dám nhìn vào mắt chú, chú Tùng ngập ngừng.

-em bị sao thế... mới có mấy hôm, mà không... chúng ta mới nói chuyện vài tiếng trước mà giờ chia tay là thế nào?

-chả thế nào hết. Anh bắt cá hai tay, miệng anh nói là anh chỉ yêu mình tôi thôi mà sau lưng anh đi với ai?

-anh có đi với ai đâu.

-vậy anh và chị ta... tình cảm lắm cơ mà.

-Ơ... em buồn cười, ngay từ đầu anh đã nói.

-anh nói thì ai chả nói được, nhưng mà làm đâu có như thế. Nếu tôi mà không thấy tận mắt thì giờ anh vẫn còn nói dối đúng không?

-em thấy cái gì?

-thấy anh và cô ta đi với nhau.

-Trình á.

-anh và Trình về cùng nên cô ấy nói chờ anh từ sân bay về.

-vậy cái chuyện vì sao chị ấy có mặt trong đó. Vô tình hay cố ý.

-anh đã giải thích với em rồi mà. Em không tin à?

-tôi ko tin... chị ta xinh đẹp. Giỏi giang, biết kiếm tiền, biết chiều lòng đàn ông, lại được bà quý nữa. anh muốn quen chị ta chứ gì? Anh đi đi. tôi cho anh đi.

Nó điên điên khùng khùng vừa khóc vừa trách móc. Rồi dùng dùng bỏ vào phòng đóng cửa lại. chú Tùng chạy theo nhưng không kịp.

Nó nhốt mình trong phòng.

-Na... mở cửa cho anh.

-anh đi đi.

-không,mở cửa nghe anh nói. Sao em lại nghĩ như vậy, anh và cô ấy chỉ vô tình gặp nhau thôi.

-không có công ty nào vô tình cùng đi lại vô tình cùng về như thế cả.

-thì có thể người ta cố ý nhưng anh vẫn ở đây. Anh về với em...

-tôi ko tin, anh nói dối

-Na..mở cửa đi. anh xin em... đừng có giận như vậy.

-anh đi đi.

Nó khóc. Giọng nghẹn ngào. Nước mắt ứa ra đầy tủi thân , mò lên giường. mặc kệ lão già đang ra sức gõ cửa van xin.

-Na... mở cửa đi. anh thề là anh không có chút tình cảm nào với cô ấy mà. Hãy tin anh. Anh chờ bao nhiêu năm còn được cơ mà...
đừng làm thế anh khổ lắm.

-anh đi đi. đừng yêu đứa vô dụng như tôi nữa. tôi học dốt, ngu si, lại không có gì.

-Na... anh yêu em, anh yêu con người của em.

-con người tôi chẳng có gì. Anh rồi cũng chán tôi mà theo chị ấy, thà rằng anh đi luôn đi, tôi chấp nhận đau khổ một lần. Không có anh tôi vẫn sống.

Nó âm ỉ khóc.

-Na... sao em lại nói thế. Em điên rồi.

-tôi không điên. Tôi rất tỉnh táo. Mới nhận ra điều đó.

-vậy em muốn anh phải chứng minh thế nào cho em tin đây. Anh chết cho em thấy nhé.

Chú Tùng gào lên.

-Được rồi, giờ anh chết cho em thấy.

Nó sợ quá leo ngay xuống mở cửa. chú Tùng đi vào bếp cầm con dao giơ lên.

-để anh chết cho em xem.

-không.... được rồi. được rồi, em tin rồi

-em thì tin cái gì, em suốt ngày chỉ ghen tuông, vậy anh có ghen với em không? Sao em vô lý thế. Em không tin anh chứ gì. Không cần anh chứ gì. Anh chết nhé. Chết cho em đi yêu người khác

Nó khóc.

-em không thể nữa. bỏ dao xuống đi em sợ lắm.

-kệ... để cho anh chết cho em vui

Chú Tùng giơ dao lên. Nó sợ chạy lại tính giằng con dao thì bị chú gạt ra. Tay chú va vào dao chảy máu, con dao rơi xuống đất cái choang. Nó cuống cuống hoảng loạn.

-sao thế... sao thế này.

-không sao... không sao... chảy tí máu thôi em đừng sợ.

-đã bảo đừng động đến dao rồi, nguy hiểm lắm.

-anh không sao?

chú Tùng nắm chặt bàn tay. Nó đi lại lấy đồ băng trong tủ. Kéo chú ra rửa tay rồi vừa băng vừa thối vì sợ chú đau như cái hôm đứt chân

ở bờ ruộng.

-đau lắm không?

-đau nhiều lắm.

Chú Tùng phụng phịu như trẻ con.

-còn nghịch dao nữa không?

-muốn bỏ người ta nữa không?

Hừ... nó lườm...

-đau lắm nhưng mà không đau bằng nỗi đau trong tim đây này. chỗ này cũng đang chảy máu.

Nó xúc động nhưng mà nó quát.

-ai làm gì?

-thì vợ đòi bỏ chồng theo trai

-anh theo gái thì có.

-anh theo lúc nào?

-lúc này anh và chị ta tình tứ thế còn gì. Xách đồ cho nhau, cười với nhau

-có cười cảm ơn người ta một cái thôi mà sợ em quá.

-cười cái gì?

-vậy em bảo anh phải sao. Đeo một khuôn mặt hình sự xong bảo là cảm ơn cô đã cho đi nhờ. Vợ tôi dặn là không được cười với phụ nữ khác.

Nó phì cười

-em có biết nụ cười đó đáng giá mấy trăm nghìn tiền đi taxi đấy.

-mấy trăm nghìn là đưa vợ đi ăn bữa thịnh soạn rồi.

-hừ... lý sự

-thì chả. Bắn nhanh nhanh lên anh đói rồi.

-vừa mò vào bếp xem vợ nấu gì để ăn vụng mà cuối cùng cơm thì chưa được ăn, máu đã đổ rồi.

Nó lại lườm nhưng mà thương. Chú Tùng đưa tay nhéo má nó cái.

-vợ với con, hay ghen dã man.

-kệ... người ta yêu người ta mới ghen

-yêu thế nào mà bảo là yêu.

-yêu là yêu thôi chứ yêu thế nào giờ. Thế anh yêu thế nào mà anh bảo là yêu.

Chú Tùng cười cười ôm lấy eo nó sát lại. cúi xuống mò cái môi nó.

-anh yêu thế này này.

Chú Tùng cúi xuống hôn nó. Một lúc sau lại theo thói quen đưa tay lên mò vào áo. Nó đánh vào tay.

-vừa kêu đói đấy.

-ăn cái này đi rồi cơm tính sau, anh cũng nhịn mấy hôm rồi.

Nó cười.

-tắm đi đã.

-kệ

Chú Tùng vật nó ra ghế hôn lấy hôn để lần mò cởi áo, rồi quần lấy nó ngay trên ghế. Nó vừa giận dùng dùng giờ lại thấy yêu hơn khiến cho cuộc yêu thêm phần mãnh liệt. Cả hai quần lấy nhau sau mấy ngày xa cách... nó càng ngày càng yêu lắm cái người đàn ông này. cuối cùng thì mọi hiểu lầm cũng đã được giải quyết.

Trưa nó đi học về thì nhận được cuộc gọi của chú.

-em nghe đây.

-em về nhà chưa?

-em về rồi

-anh bảo này. thu quần áo gọn vào tủ cất đi. chiều nay mẹ lên đây.

-bà lên thăm à?

-uh. Mẹ lên nhà bác Chi chơi, tiện qua thăm luôn. Thôi chịu khó nhé.

Anh đi tối anh về. Anh đèn

-có gì đâu mà nói thế.

Nó chán nản.

-anh xin lỗi

-đừng nói thế mà. Em thu dọn đồ rồi đi sang bên kia với chúng nó.

-ăn uống đầy đủ, tối mẹ về anh sang đón.

-vâng

-quần áo cứ cho hết vào tủ. Mẹ không mở tủ đâu.

-thôi em mang đi.

-kệ... anh nói không sao mà.

-uh.

-nhớ ăn đi đấy nhé. Anh đi có việc đây. Tối anh sang anh đón

Nó ừ rồi cúp máy, nó đứng thẫn thờ nhìn xung quanh. Cảm giác thấy tủi thân khi cứ phải trốn tránh. Đến bao giờ nó mới được công khai là người yêu chú ấy... đến bao giờ nó mới được thừa nhận. Nó thở dài đi vào thu dọn quần áo vào bao lô.

Có lẽ là chẳng bao giờ nếu như mọi người cứ giữ cái suy nghĩ đó và cái chị Trinh cứ xuất hiện suốt trong câu chuyện này.

Chú Tùng vội vàng về nhà khi được báo mẹ đang đứng cửa đợi.

thấy mẹ... chú khẽ cười, cô gái đứng bên cạnh cũng cúi chào lịch sự

-mẹ chờ lâu chưa ạ.

-mẹ chờ từ lúc gọi.

-có mỗi chân không ? mẹ vào đi.

-không. Có cái Trinh ở đây rồi lo gì.

Mẹ chú cười tươi lắm. chú Tùng nhìn trinh cảm kích. Rồi bước theo bà vào nhà. Nhìn quanh một lượt

-sạch sẽ nhỉ?

-Tùng ở đây với mấy người.

-con ở cùng bạn ạ

Chú Tùng nói chung chung. Bà ngồi xuống ghế. Chú lấy nước rót ra.

-mẹ uống nước đi.

-chả giống mấy thằng đàn ông ở với nhau.

-đi suốt ngày mà mẹ.

-nhưng mà sạch sẽ. Bếp đâu.

-bếp trong kia ạ

-để mẹ xem nào.

-thôi thôi. có gì đâu mà xem. Anh em con ăn ngoài suốt mà.

Bà ngồi im nhìn xung quanh. Chú cũng nhìn. Cô gái ấy thu dọn sạch không tí dấu vết luôn. Chú Tùng nghĩ mà phì cười.

-gì thế con.

-à... không... không có gì ạ.

-nay mẹ ở chơi lúc thôi rồi con đưa mẹ với Trinh qua chỗ nhà hàng của công ty con.

-có nhà hàng hả.

-vâng... có mấy nhà hàng cơ ạ. Con nói với mẹ rồi còn gì?

-mẹ lại nhớ nhầm là cái Trinh.

-từ ngày có cô ấy là mẹ quên cả con trai mẹ rồi.

-các anh đi suốt ngày, có nó bầu bạn với mẹ, sau này còn sinh cháu cho mẹ... chứ các anh thèm gì quan tâm mẹ.

-mẹ... có cả cái Na đấy còn gì.

Mẹ chú thấy thế thì quay ra nhìn.

-cái Na nó đi làm, rồi nó đi lấy chồng, lúc ấy nó thời gian đâu mà quan tâm mình. sau này cái Trinh nó về nhà. Nó mới quan tâm mẹ được. Người nhà vẫn hơn người ngoài.

-mẹ... cái Na nó ở nhà mình bao năm... nói thế khổ thân nó. Có mẹ con mình ở đây thì mẹ nói được chứ đừng nói trước mặt nó không nó tự ái.

-anh...

Bà Đứng cau mày nhìn chú.

-thôi bác. Thôi anh.

-mẹ nói thế cũng có cái đúng. Na sau này đi lấy chồng theo chồng, chăm sóc cho nhà chồng sao mà có thời gian quan tâm mẹ được.

-còn anh Tùng nói thế cũng đúng. Vì Na ở với bác lâu rồi... không có cái tình thì cũng có cái nghĩa. Nó cũng coi bác như cha như mẹ mà.

-uh...

Bà Đứng gật đầu.

-cái Trinh nó thầu đáo vậy đó. Anh tính thế nào cho mẹ nhờ đi.
Chú Tùng không thèm trả lời. mặt cau lại nhìn mẹ.

-mẹ uống nước nhanh lên.

-Trinh điện cho bố mẹ là chốc về qua đó đón hai ông bà đi ăn luôn thể. Xem có ngon không hôm nào nhà mình lên nói chuyện thì lại ra đó ăn.

-dạ... con

-gọi đi con

Chị Trinh nhìn chú Tùng... chú Tùng ngồi im... rõ là cô ta không nói với mẹ chú là chú nói chú có người yêu rồi... giờ còn thế này nữa sao... chú Tùng thờ dài.

-nhà vệ sinh đâu... mẹ nhờ cái.

-kia ạ

Chú Tùng đứng lên dẫn bà vào nhà vệ sinh. Bà đi ra rồi lại đi vào nhà tắm xem xét một vòng. Sau khi phát hiện ra điều bất thường bèn đi ra cửa gọi

-Tùng... mẹ nhờ cái.

-dạ...

Chú Tùng đi lại... chị Trinh cũng đứng lên

-có chuyện gì đấy ạ

-à... mẹ nhờ Tùng cái này thôi. con cứ ngồi đi.

Chị Trinh gạt đầu đi ra. Chú Tùng đi vào thì bà kéo vào trong nhà tắm đóng cửa.

-Tùng... sao lại có cái này ở đây.

Chú Tùng nhìn theo tay bà... trên cái móc cửa nhà tắm có bộ quần áo ngủ của Na... cái áo lót... cái quần chip... và mấy gói băng vệ sinh... tai hại hơn nữa là trong cái túi nilon đựng băng vệ sinh... chú còn nhét mấy cái bao vào đó... để dành những lúc hai đứa nghịch nhau trong nhà tắm... giờ thì cái cần thấy... mẹ đã thấy rồi.

-mẹ hỏi mày cái gì đây. Sao lại có nó ở đây.

Chú Tùng thờ dài... nhìn vào cái túi rồi nhìn bà nghiêm túc.

-của bạn gái con đấy.

-bạn gái???

-bạn gái là đứa nào. Con gái con đưa trơ trẽn đến nhà đàn ông để mấy cái của nợ này à?

-mẹ...

-tao không cần biết nó là ai. Bảo nó đừng đến.

-mẹ...

Thấy chú Tùng nói to chị Trinh chạy vào gõ cửa.

-bác... anh... có chuyện gì đấy ạ.

Chú Tùng đứng im, bà cũng im im mở cửa đi ra nhìn Trinh cười

cười.

-mẹ định bảo cái thằng này là mẹ lên ở với nó mà nó gào mồm lên.

Bọn này nó thích tự do.

-các anh ý toàn con trai, có mẹ bất tiện ạ.

-uh.. thì thôi, mình đi ăn đi.

-vâng

Bà dắt Trinh ra cửa rồi. quay lại gọi

-Tùng ơi nhanh lên.

Chú Tùng đi ra mặt vẫn còn âm ức... nhìn mẹ rồi lấy đồ đi ra ngoài cửa khóa lại. tính đi xe máy để chốc qua chỗ Nó về thì bà gạt đi.

-lên xe cái Trinh đi.

-mẹ...

-lên xe cái Trinh đi.

-mẹ... chốc Trinh còn đi với bố mẹ cô ấy.

-mẹ nói con lên đi

Bà trừng mắt.. chú Tùng im lặng, nghĩ chút rồi đi lên xe. Một lúc sau thì mọi người đã tập trung ở nhà hàng. Thấy chú bố mẹ chị Trinh cười vui vẻ lắm.

-nhân có hai đứa ở đây, em cũng muốn hỏi hai bác... chuyện hai đứa.

-à... do hai đứa nó bàn nhau thì mình bàn theo thôi ạ.

-em cũng bàn với cháu Tùng rồi... thì lựa ngày mình nói chuyện.

Chú Tùng cau mày.

-mẹ... chưa gì mẹ đã... nhớ cô ấy có bạn trai con có bạn gái rồi thì sao.

Chú Tùng khôn khéo đánh tiếng. nhưng chị Trinh vẫn ngồi im.

-Cái Trinh nó đã có người yêu đâu, còn anh mới về thì yêu đương cái gì?

-vậy mẹ để bọn con tìm hiểu nhau đã chứ. Nhớ không hợp. Con mẹ kém cỏi... cô ấy lại cười chê con bất tài.

-ấy... Tùng đừng nói vậy. ai cũng có khởi đầu mà... cháu đừng lo mấy cái đó. Chú Thấy Tùng giỏi mà.

Chú Tùng cười ngại ngồi im chán nản không buồn nói.

-vậy thế nhé anh chị. Tuần sau em xem ngày đẹp lên xin thưa. Anh chị cho hai cháu tìm hiểu nhau. cháu Trinh cháu Tùng cũng lớn cả rồi. giờ công việc cũng ổn định, thì lấy vợ lấy chồng là vừa rồi.

-vâng

Chú Tùng cau mày.

-mẹ... mẹ đã hỏi ý kiến chúng con đâu sao mẹ lại nói thế. Con 30 tuổi rồi, đủ trưởng thành để chịu trách nhiệm vấn đề của con. mẹ hỏi ý kiến chúng con cái chứ.

-được rồi, cái Trinh nói mẹ nghe mẹ tính thế được không?

-dạ... con...

Chị Trinh áp úng nhìn chú rồi nhìn mọi người. chú cũng nhìn chị Trinh, bản thân chú đã nói chú có người yêu mà Trinh cố tình vẫn nhận lời mẹ chú khác gì không coi câu nói chú ra gì.

-cái đó mẹ hỏi anh Tùng giúp con.

-không cần hỏi, con xin phép bác, xin phép mẹ. hôm trước con có nói với Trinh là con có bạn gái rồi. khi nào ổn định đưa về xin cưới, vậy Trinh không nói với mọi người sao?

Chú Tùng nhìn Chị Trinh nghiêm khắc chị Trinh cúi xuống, nắm chặt tay vào nhau.

-Tùng... con ăn nói kiểu gì vậy

Bà Đứng quát chú.

-hai bác không thấy...

Bố mẹ Trinh áp úng nhìn con gái

-anh chị thông cảm,.. con tôi nó đang bực chút chuyện thôi.

-con không bực gì cả. Mà con chỉ muốn mọi người tôn trọng con. con và Trinh chưa yêu nhau được ngày nào. Con cũng không có tình cảm với Trinh. Con đã có bạn gái rồi và con xin phép mẹ và hai bác. Xin lỗi hai bác vì chuyện này.

Chú Tùng đứng lên đi khỏi chỗ ngồi cúi đầu chào xin lỗi

-Tùng... tùng...

Bà đứng gọi to... chú Tùng đi không quay lại.

-Tùng... mẹ không bao giờ chấp nhận con bé đó... con nghe rõ chưa?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 31

Loading...

Chú Tùng bỏ về nhưng không về chỗ nó mà gọi điện.

-em nghe đây.

-Na...

-dạ.

-bà có gặp thì coi như mình ko gặp nhau bao giờ nhé. Tạm thời em cứ ở đó

-có chuyện gì vậy?

-không có gì.

-nói cho em biết đi. nhanh lên.

Nó sốt sắng

-anh vừa nói với mẹ là anh không quen Trinh., có cả bố mẹ cô ấy. cho nên dạo này mẹ sẽ gay gắt. Em ở ngoan đó nha.

-có sao ko vậy?

-ko sao. Anh lo được. Em cứ học đi. chịu khó. lúc nào rảnh anh qua.

-vâng.

Chú Tùng cúp máy thở dài. con đường đến với nhau không ngờ lại chông gai đến vậy. trách sao Khải cả cái Rơm lại khổ như thế. Ngày xưa chú cứ nghĩ chỉ cần chú yêu thì mẹ chú sẽ đồng ý và ủng hộ, không ngờ đến giờ phút này. có khi mẹ con lại quay lưng lại với nhau vì 2 từ định kiến.

Chú không về nhà mà qua nhà bạn rủ uống rượu. giờ này về nhà chỉ nghe mẹ cầu nhàu chuyện cái gói băng vệ sinh của Na... điều tra, rồi lại liên mồm nói không đồng ý... thì thà tránh nhau cho đỡ nhức đầu.

Điện thoại của chú reo liên tục, hết số của mẹ đến số của Trinh. Cô ta tìm làm gì. Con người đều có ăn có học cả. Xinh đẹp như vậy thừa đàn ông theo đuổi sao cứ thích thằng nhà quê làm gì. Chú Tùng thở dài tắt máy. giờ phải sao đây. Mẹ thì cũng thương nhưng mà Na là người chú yêu lắm rồi. giờ cho chọn thì chú chọn Na, vì người mình yêu chưa chắc đã tìm thấy lần nữa nhưng dù chú có sai lầm thì mẹ vẫn ở đó, không có mẹ nào mà bỏ con đâu.

Một trong những áp lực khi chúng ta trưởng thành mà chúng ta phải đối mặt. Đó là SỰ LỰA CHỌN

Bà Đứng đâu dễ dàng bỏ qua cho chú Tùng như thế. Chiều hôm sau đi làm về đã thấy bà đứng cửa nhà. Chú đứng im ngập ngừng.

-mẹ... mẹ chưa về à

-tối qua anh đi đâu mà mẹ gọi không được.

-con đi sang nhà bạn chơi.

-đi chơi với con bé đó hả

-mẹ thì...

Chú Tùng cau mày, bà Đứng xuống nước

-à không... mẹ không có ý đó. Con mở cửa cho mẹ vào, mẹ đứng từ nãy mỗi chân quá

Chú Tùng mở cửa. bà đi vào ngồi lên ghế

-Tùng... lại đây mẹ bảo. Con ăn uống gì chưa?

-con chưa... tắm xong rồi ăn.

-ăn ở đâu. Thì ra ngoài hàng mà ăn. Có gì mà lo à. Mẹ ăn chưa?

-mẹ ăn rồi.

-Trình dẫn mẹ đi ăn rồi dẫn mẹ sang đây đúng không?

Bà ngồi im vì bị chú Tùng đọc đúng bài. Đờ ra lúc rồi xuống nước.

-Tùng... là mẹ muốn tốt cho con.

-mẹ để được có hai anh em. Giờ thằng Tuyên nó ở bên đấy, vợ chồng không về thì mẹ chỉ còn lo cho con thôi.

-mà không ai muốn con khổ cả. Ngày xưa mẹ để anh ra đói ăn cơ nào cũng phải cố gắng giành cho anh những thứ tốt nhất. Chỉ mong anh lớn lên làm người tốt, hiểu biết, biết đúng sai.

-con biết cái gì con cần mà . mẹ đừng lo. mẹ cũng dạy con cái gì đúng thì làm.

-tất nhiên rồi, nhưng mẹ bảo này.

-mẹ già rồi. kinh nghiệm sống nhiều hơn con, mẹ thấy cái Trình tốt. Xinh xắn. Lại khéo ăn nói.

-mẹ...

-Tùng, mẹ...

-mẹ nghe con nói trước đã.

Chú Tùng ngồi xuống đối diện nghiêm túc nhìn bà Đứng

-con hỏi mẹ nói thật.

-được rồi.

-mẹ thích một cô con dâu còn trinh hay mất trinh.

-thì... đứa nào còn trinh chắc là được giáo dục hơn.

Chú Tùng cười.

-mẹ hỏi Trình xem cô ấy ngủ với bao nhiêu người rồi.

-anh đừng mang chuyện đó ra. Anh ngủ với nó chưa mà anh biết.

-mẹ...con là đàn ông mà. Nhìn cách cư xử là biết.

-mẹ thấy chả sao.

-nhưng con thấy sao. Con với người yêu con ngủ với nhau rồi. con cần có trách nhiệm khi làm người đàn ông đầu tiên của cô ấy.

-cho nó tiền đi, xem nó muốn bao nhiêu. Cho nó tiền rồi bỏ nó đi.

Bà đúng nói không tiếc lời.

-mẹ... con yêu cô ấy, và cô ấy không đến với con vì tiền, con yêu cô ấy 5-6 năm rồi, mẹ không thể nói bỏ là bỏ được

-bỏ được... dù sao thì giờ trinh tiết quan trọng gì. Không lấy con thì nó lấy người khác.

-nhưng không có cô ấy con không sống nổi.

-tao để ra mày mà mày con nói như thế sao. Vậy công lao nuôi dưỡng mày ở đâu

Bà Đúng cúi lên.

-mẹ...mẹ mãi vẫn là mẹ con. con không bao giờ bỏ mẹ. nhưng người còn yêu chỉ có cô ấy. giờ nói con bỏ con không biết phải làm gì để sống tiếp đây.

-vậy mày coi nó hơn cả mẹ mày.

-không... cô ấy khác... mẹ khác... con yêu mẹ... con cũng yêu cô ấy... mẹ đã yêu bao giờ chưa mà mẹ hiểu

Bà đúng điên lên

-tao đéo cần yêu đương gì hết,. Tao nói không là không. Đừng có mà mang về đây. Tao không chấp nhận như thế...chúng mày không nghe thì đừng có trách

-mẹ...

-con yêu cô ấy. con thấy cái này là bình thường. tại sao mẹ lại cấm như thế.

-không có yêu đương gì loại con gái đấy hết. Tao nói tao không đồng ý... mày đừng nói gì thêm.

-mẹ...

-tao không chấp nhận loại con gái đến nhà đàn ông thế này. hay mày ở đây với nó. Đuổi nó khỏi đây ngay. Loại con gái chưa cưới mà sống với đàn ông là loại lăng loạn, loại mất dạy.

-mẹ... mẹ thôi đi. mẹ vô lý thế. Thời đại gì rồi mà mẹ nghĩ cổ hủ vậy.

-tao không cổ hủ. Mà nhà tao có trên có dưới... cái loại đàn bà như thế sau này nó cũng chả ra gì.

-con nói lại với mẹ là con yêu cô ấy, và mẹ đừng có xúc phạm người yêu con.

-tao cấm... đừng có mang về.

-vậy mẹ muốn sao mẹ mới đồng ý.

-tao chỉ ượng cái Trinh thôi.

-vậy mẹ lấy cái Trinh đi.

Chú Tùng giận đi ra ngoài đóng cửa lại. giờ không muốn nói chuyện

thêm với bà bất cứ câu nào nữa.

Đến lúc quay về thì mẹ đã đi. tuy giận mẹ cái chuyện yêu đương nhưng mẹ vẫn là mẹ chứ... thương vẫn cứ thương thôi.

Chú Tùng cầm máy lên gọi cho mẹ.

-alo.

-mẹ ở đâu đấy.

-mẹ có việc về nhà với bố. cuối tuần con về nhé.

-vâng

-à... mà con hẹn cô bé đấy đi. nếu như con đã quyết thì mẹ đồng ý.

Nhưng phải dặt về xem mặt.

-cô ấy đi làm xa, tháng nữa mới về.

-được rồi, thì tháng nữa về bảo qua gặp mẹ.

-vậy mẹ đồng ý nhé.

-mẹ phải gặp mới biết.

-vâng... được rồi.

Chú Tùng cúp máy. dù vẫn nghi ngờ sự thay đổi của mẹ nhưng cũng thấy nhẹ lòng hơn.

Không ai muốn phải chọn giữa mẹ và vợ bao giờ. Tắm rửa rồi leo lên giường mới nhớ ra từ tối chưa gọi cho vợ... không biết có bị ăn giận hay không?

-alo.

-em ngủ chưa?

-em chưa. có chuyện gì mà nay im vậy?

-mẹ đến.

-bà lại đến à? Có chuyện gì đấy ạ.

-thì vẫn giận anh vụ hôm qua. Nhưng về rồi

-chị Trinh đưa bà về ạ

-uh...

Nó im lặng nghĩ

-em... sao thế

— chị Trinh cũng tốt mà hay...

-thôi...em đừng về phe mẹ anh nữa. anh mệt mỏi lắm.

-nhưng em không muốn anh khó xử.

-vậy em im đi. kẹ anh. Anh giải quyết được.

-nhưng mà.

-em cứ ở bên anh được rồi. đừng lo lắng nữa.

-em chỉ lo cho anh.

-không... anh ko sao.

Chú Tùng nhen tiếng thở dài

-em ngủ đi, anh làm việc chút nhé

-vâng

-ngủ ngon

-ngủ ngon

Chú Tùng cúp máy...nó nằm bâng khuâng. biết sóng gió đã tới đến chân rồi. nhưng không biết gió cấp bao nhiêu thôi. nó chưa tưởng tượng ra được, nhưng nhìn gương chị rơm lại thấy sợ. Nghĩ đến anh Khải lại thấy thương hai bố con. cái chuyện con ông con tôi là chuyện không ai muốn nhưng giờ làm được gì khi cuộc sống lại trái ngang.

Kì thực dù biết là không đúng nhưng trái tim lại cương quyết không chịu nghe lời. đôi khi người ta yêu nhau không phải vì đối phương đẹp hay tài giỏi mà người ta yêu nhau chỉ vì người ta cảm thấy cần người đó trong cuộc đời, yêu chỉ là yêu thôi.

Có một sự trùng hợp đôi khi là rất khó lý giải.

Nó đang nằm trong phòng thì nhận được điện thoại của bố.

-con nghe đây bố.

-con có đi học không?

-con đi học sáng rồi.

-giờ đang ở phòng ạ.

-vâng

-lúc nữa bố qua đây nhé.

-dạ

Nó giật mình ngồi dậy.

-bố làm gì mà lên đây.

-à... bố lên đây có tí việc

Nó dậy mặc quần áo rồi đi ra cổng chờ, một lúc sau thì bố nó cũng đến... nhưng người đặc biệt hơn cả bố nó là anh Hoàn. Vẫn cái áo sơ mi trắng trông lịch sự, nụ cười ngại ngại... nhìn nó nó cũng ngại mà cúi xuống.

-bố với anh lên có chuyện gì ạ?

-bố xin cho anh... lên đây học.

-gì cơ ạ?

Nó mở mắt to... đứng đờ ra như chết. Thôi rồi... một bà giờ đến một anh này nữa. nó đâu có xinh đẹp gì, đâu có tài giỏi gì mà anh này theo nó tận lên đây.

Nó cau mày. Quay ra quát

-nhà em nghèo em mới đi kiếm tiền chứ nhà anh giàu thế anh đi làm gì?

Anh Hoàn đứng im. Bố nó nói nó

-con buồn cười. con trai phải có trí như thế. Nhà nó có nhưng nó không dựa vào bố mẹ... tự lập thế là tốt

-vậy bố gọi con ra để nói với con thế thôi ạ.

-ơ... thì bố lên thăm con
-thôi con đang bận học, bố về đi.
– chịu khó học nhé... sắp thi rồi
-vâng...con chào bố
Nó chán nản định quay đi vào trong thì nghe tiếng nói ngay đằng sau.
-anh Báo... anh lên chơi lúc nào đấy ạ?
Nó giật mình quay ngay lại. người đàn ông cũng sơ mi trắng... cao lớn trông bộ đồ âu lịch sự đứng ngay sau nó bố nó và anh Hoàn.
Cả 3 người quay ra nhìn , chú trông thấy Hoàn mặt biến sắc ngay.
-à... chú Tùng..chú qua có chuyện gì đấy ạ.
-à...em qua mang cho Na ít sách ôn thi.
-vậy ạ. Cảm ơn chú nhé.
-thế anh lên có việc gì?
-à... thằng cháu Hoàn nó nhờ xin cho nó lên đây học. Thì bà bảo anh đưa cháu nó lên làm thủ tục nhập học
Bố nó không biết gì nên thật thà khai ra hết. Nó cau mày ... chú Tùng cũng có vẻ suy tư nhìn Hoàn
-nhà chú Khá giả đi làm gì khổ lắm
-đi để mở mang mà anh
-mở thì ở đâu chả mở. ở nhà mà lấy vợ đi, đi làm gì?
-am sang đó có người đồng ý cũng lấy rồi về cũng được có sao.
Người ta đang theo đuổi vợ ông mà nói câu đấy ông cũng chỉ muốn đắm ngay vào mồm. chú Tùng cau mày cố nén giận. Bước lại
-thế chú bao giờ lên học.
-dạ... ngày kia em mang đồ lên.
-được rồi. chuyện chú chú làm anh không nói. Nhưng anh nhắc trước. Cái Na nhà anh
Câu nhà anh được nhấn mạnh để phủ đầu
-Na nhà anh nó sắp thi rồi. chú lo chuyện của chú cho tốt đi nhé..
đừng làm phiền nó học... nó học dốt anh phải mất công kèm. Cho nên đưa nào lém phéng là đừng có trách.
Nó nén cười vì cái kiểu dọa đầy chất trẻ con của chú, thấy nó cười chú cau mày quát.
-cười cười cái gì... vào mà học đi
-vâng
Nó đứng sau bố khẽ lờm rồi cong môi trông rất đáng yêu.
Chú Tùng quay ra nhìn lại Hoàn lần nữa.
-chú nhớ lời anh nói đấy nhé.
-Để cho nó đi sang đó suôn sẻ rồi tính gì thì tính rõ chưa?
Hoàn thấy ông chú của bạn gái cứng như vậy cùng chỉ biết gật đầu.

giờ nói gì đây.

Nó nhìn chú cười khở... đúng là tránh vỏ dừa... lại gặp vỏ dừa.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 32

Loading...

Cái thái độ ghen tuông lồi lõm của cha già thật đáng buồn cười. nó tủm tủm rồi quay vào trong nhà bỏ lại 3 người đàn ông. Nó đi một quãng vẫn nghe bố nó nói to.

-gặp chú Tùng ở đây thì hay quá. Anh em mình ra kia làm cốc bia đi.

-bia cái gì giờ này anh. Em vừa đi làm về.

-thì đi ra làm cốc bia thôi.lâu lâu anh mới gặp chú. tiện chú trên này anh nhờ để ý kèm cặp hai đứa này luôn.

-hai đứa là đứa nào.

-là cái Na cả Thăng Hoàn.

-anh buồn cười chúng nó lớn rồi kèm làm sao nổi. tự động mà lo thân đi.

Chú Tùng cau có như ông già. Bố nó nể chú Tùng nên kiên nhẫn lắm.

-thôi thì chúng nó chưa hiểu gì thì chú chỉ . cũng mới lên thành phố, còn chưa biết gì.

-chưa biết cái gì . bằng nó người ta một vợ mấy con rồi.

Chú Tùng ngoa nguýt lắm. nó phì cười đi vào. Không biết ba người họ có đi uống bia không. Nhưng gần 10 giờ thấy chú Tùng mới mò đến cổng và gọi điện.

-em nghe.

-ra đây.

-lạnh thì về ngủ đi.

-mang bộ quần áo mai đi học rồi về với anh.

nó nghe chú Tùng nói giọng dịu dàng lắm. siêu hết cả lòng

-về nhà không sợ bà lên bắt ngờ à.

-lên thì lên, cùng lắm biết thì cãi nhau mề nữa. anh lo được cho vợ... lương đủ vợ chồng mình sống thoải mái. Em về đi.

-nhưng mà.

-về đi.

Chú Tùng mề nheo. Nó đi ra, quần áo mang theo độc bộ sáng mai mặc đi học. Nó bước lại phía người đàn ông đang ngồi trên xe máy. vỗ vai. Chú Tùng là người rất điềm đạm, không có thói quen giật mình nên rất khó để hù. Người ta bình tĩnh quay lại nhìn nó, ánh mắt

ngghiêm khắắ.

-cô làm ớn xấu đi cho tôi nhờ tí đượ không?

Nó mở to mắt, cúi xuốắ nhìn lại quần áo mình.

-có gì đầu.

-gì với đầu. Cái má này... cái miệắ này... cái mắt này... tóc này

Chú Tùng vò đầu nó cho tóc rối tung lên. Nó cau mày.

-làm gì thế hả.?

-cho xấu đi chứ sao?

-cha mẹ sinh ra đã vậy rồi. có đẹp đượ hơn đầu mà xấu.

Chú Tùng cười. nhéo má nó cái rồi leo lên xe.

-về thôi.

Nó leo lên theo, vòng tay ôm trọn vòng eo ông chú. ôm chặt thích thú.

-gì đấy? có mùi rượu.

-anh vừa đi tiếắ ông bố vợ , đầu con rể tương lai của bố vợ lên hà nội chơi.

-con rể tương lai hí hí. Là ai?

-thôi đừng nhắc đến nó không máu lại lên não. Cái thắ đó không biếắ nó không hiểu hay cố tắ không hiểu.

Hí hí hí

-cười cái gì mà cười. mẹ cái loại đàn ông. Có tiền mà cứ thích vợ người khác làm gì?

-thì ông nói là đó là vợ tao, mày tránh ra.

-chưa nói thì mắt bố vợ nhưng mà nói ra có khi mắt cả vợ. Thôi... đành nhậắ.

Nó cười buồn. Ôm chặt.

-khổ nhĩ?

-hơi hơi thôi. có vợ đầu không thấy khổ tí nào.

Chú Tùng đan tay vào tay nó. Từ nhà nó đến nhà chú cũng gần mà.

Đến nhà... nó đứng sau lưng chú không dám lên trướắ. Chú Tùng thấy vậy thì dắ tay nó lên.

-anh nghĩ rồi, mẹ biếắ thì nhậắ, không giấu nữa.

-tại sao.

-anh đủ lớn để chịu trách nhiệm rồi. anh cần có vợ, kiếắ đủ tiền để lo cho mẹ con em sống đầu hoàng rồi. em đừng lo.

-mới về mà đã nói.

-ko... anh nói thắ. Tớ đầu anh nhậắ đi dịch cho mấy công ty chuyên về cưới hỏi. thu nhậắ khá lắ. em đừng lo. mỗi tội sẽ đi nhiều hơn đầu.

Nó quay lại nhìn chú xúc độnắ

-vậy chuyệắ mình đi.

-em cứ đi được là anh có mặt bên đó, kể cả bất hợp pháp anh cũng sang.

Chú Tùng nhìn nó chắc chắn... rồi gật đầu. nó thấy ấm lòng quá. Chú Tùng nắm tay nó chặt. Dắt nó lên mở cửa. không có bà nhưng mà sao nó vẫn thấy lo... nó không biết bà sẽ nói gì khi thấy chúng nó bên nhau thế này. đặt túi đồ của nó xuống bàn. Chú Tùng quay sang.

-em có ăn gì không để anh đi mua.

-anh đói không.

-anh không.

-em cũng không ăn đâu.

-vậy thay đồ lên giường đi, anh đi tắm cái.

Nó đi vào phòng lấy cho chú Tùng bộ quần áo. Mọi thứ vẫn được gấp gọn gàng từ mấy hôm nay. Có khi người đàn ông này chưa ngủ nhà thì phải. nó mang đi vào nhà tắm. thấy cái túi treo đồ nhay cảm ở đó. Nó giật mình quay lại nhìn chú.

-cái này... bà có...

-không... mẹ không vào đây đâu, em đừng lo. ai để ý cái này.

Nó ngại ngại.

-cất đi, đâu đâu cũng tha mấy cái này vào.

-hì hì... đang dở bố đưa nào nhìn được.

Chú Tùng cười nham nhở ôm eo nó từ phía sau.

-hay mình lại....

-này này. đang say đây.

-anh nhìn mấy hôm rồi.

-nhìn thêm có sao đâu.

-ôi giời ôi. Nó căng lên đau lắm.

-ngày xưa nói anh nhìn được cơ mà.

-bây giờ cho ra quen rồi, nhìn nó đau mà.

Chú Tùng mè nheo như trẻ con. nó quay lại nhéo cái mũi lồi ra cho đỏ chót rồi phì cười.

-tắm đi rồi vào. Lên giường thì cho.

-được nhá... anh tắm ngay đây.

Chú Tùng hí hửng hát hò trong nhà tắm. nó đi ra mà phì cười. pha cho chú cốc nước chanh cho hả rượu. nó nhớ lần đầu chúng nó gần nhau cũng nhờ cốc nước chanh này. năm đó nó còn bé... giờ đã lớn rồi, trở thành người của chú rồi, mọi thứ dường như phức tạp hơn nó nghĩ.

Hai đứa nó lại quay về với cuộc sống gần như trước kia. Nói gần như là bởi vì giờ nó có một vệ tinh ở ngay khu bên cạnh. Vệ tinh ngày ngày mua cơm gửi cho nó. Học lớp bên dưới mà cứ lượn lên

lớp bên trên. Nếu chú Tùng nó mà biết, không biết sẽ điên đến cỡ nào. Chỉ nghĩ đến người ta học cùng trường thôi mà ông ấy ngày ngày nhắn tin nhắc nhở... liên tục gọi điện hỏi han.

Chiều hôm đó chúng nó ôn thi buổi cuối để ngày mai thi thử. Tan học muộn. Anh Hoàn có lẽ cũng biết bên lớp nó sắp thi nên đã chờ nó ra để mời nó đi ăn tối.

-quỳnh... Quỳnh xong việc rồi. mình đi ăn tối được không?

-em...

Nó đứng ngây ra , không biết phải nói sao bây giờ.

-em... em... anh đi ăn với mọi người đi.. em đi cùng các chị.

-chúng nó thì ngày nào anh chả đi cùng. Anh mời em coi như cảm ơn đã giúp

-em giúp được gì đâu.

-thì bác trai giúp.

Nó ngại ngại.

-nhưng mà em có chút chuyện trên phòng.

-ăn với anh lần này. mai em thi rồi em được nghỉ. Đừng từ chối anh được không?

Nó bị đưa vào thế bí nên đành gật đầu. mong rằng ăn xong cái ông già kia mới mò đến, nó sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì vì mai thi rồi không muốn cãi nhau.

Nhưng mà hai đứa vừa đi ra cổng cảnh sát đã có mặt. Cái xe đồ phịch trước mặt hai đứa khiến nó gật mình. nó tròn mắt nhìn.

-em chào anh. À.. cháu chào chú.

Anh Hoàn cũng chả phải dạng vừa. thấy chú Tùng không ưa mình ra mặt thì cũng chả ưa chú Tí nào. Nói câu chọc tức chú. nó đứng im nhìn hai người đàn ông

-Na... cháu đi đâu đấy.

-cháu... cháu đi ăn cùng anh Hoàn.

Nó thật thà.

-đi ăn cùng Hoàn hả. Nay có vụ gì vui sao?

Chú Tùng lém lỉnh.

-cháu mời em ấy đi ăn vì mai đi thi rồi

-mai nó thi thì cho nó ăn nhẹ thôi. ăn nhà hàng nhỡ ngộ độc , mắc tào tháo thì thi làm sao được.

-bị thể cháu đền, không thi được ở nhà cũng có người nuôi. Lo gì đâu ạ

Chú Tùng nhếch môi.

-nuôi thì ai chả nuôi được nhưng mà ai làm ra tiền mà nuôi mới là vấn đề.

-chú cứ yên tâm. Lúc ấy sẽ biết.

Chú Tùng cười. đứng xuống khỏi xe.

-thôi thế này. hôm nay chú đến cũng là để đưa cái Na đi ăn cho mai nó yên tâm thi. Nhưng giờ có hai đứa thì chúng ta đi cùng

-vâng

Nó gật đầu. anh Hoàn miễn cưỡng đồng ý. Cả ba đi vào quán ăn gần cổng trường. chú Tùng chọn chỗ ngồi bên cạnh nó, đối diện Hoàn. Rõ là tỏ thái độ lờ lững với nhau, hằm hè từng tí một.

Ngồi ăn mà bữa cơm mang đầy thuốc súng. Chú Tùng định nói gì đó lại bị nó chặn lại. quay sang nhìn nó âm ỉm.

-thế anh Hoàn, thấy học thế nào rồi.

-cũng hiểu được khá khá.

-thế là may rồi.

-thế còn em.

-em cũng lo mai không thi được. Thì không biết có được thì vòng sau không?

-vẫn thi được.

-mà anh nghĩ em không lo. cái này có người lo cho em rồi

-lo là lo thế nào hả hoàn

Chú Tùng nói to. nó ngồi im nhìn chú

-thì cháu cũng xin phép bác Báo, nếu em không thi được thì về...

-cái này chú đừng có lo... không phải mình chú mà khối người lo được.

Hoàn nghe câu đó chỉ biết im. Cả 3 ăn trong im lặng. xong thì chú đứng lên đi ra thanh toán. Quay lại chỗ nó cũng nhanh. Đưa nó ra xe.

-để cháu đưa Quỳnh về cho. chú cứ về nghỉ đi ạ

-còn sớm mà. Hoàn về phòng đi. nay bạn gái chú rủ Na đi chơi.

-sao chú không đưa qua đây ăn luôn.

-cô ấy hẹn lúc nữa cô ấy về.

-thế sao không chờ rồi tất cả cùng đi ăn.

-thôi, cháu mới học về ôn bài đi. chú cả Na đi được rồi.

Chú Tùng lên xe, kéo tay nó.

-nhanh nhanh lên để đón cô ấy luôn.

Nó nhìn anh Hoàn gật đầu rồi trèo lên xe. Chú Tùng phóng vù đi. bỏ lại sau lưng ánh mắt ai đó, tỏ ra rất không hài lòng.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 34

Loading...

Chú từng đi vắng nó lại về kí túc. Những ngày ở đây. Nó tránh Hoàn. Đến giờ ăn cơm mắt trước mắt sau bám đuôi theo các chị nhưng mà người muốn tránh đâu có tránh được mãi.

Tối đó nó theo các chị đi ra chơi rồi lại theo các chị về. Trên đường gặp ngay Hoàn đi về cùng hội bạn. Nhưng hôm nay Hoàn có vẻ không được tỉnh táo. Thấy nó thì bước nhanh lại chặn đầu.

-Quỳnh.

Nó nghe mùi rượu nồng lên trước mặt. Nó lùi lại

-tại sao lại đối xử với anh như thế?

-Anh Hoàn. Anh say rồi. về ngủ đi

-anh không say. Anh muốn hỏi em. Anh có gì không bằng nó.

-anh về đi. mai tỉnh táo chúng ta nói chuyện

-anh nói anh không say.

Hoàn nói to lên.

-thôi... say rồi về đi. đừng làm phiền người ta

Mọi người kéo mà Hoàn giằng tay

-kê tao. Tao muốn hỏi cô ấy.

Hoàn nhìn vào nó ánh mắt đỏ lên.

-nói cho anh biết đi. anh có gì không bằng. tại sao lại chọn nó. Rõ ràng nó là chú em mà. Tại sao em không biết đó là sai.

-anh Hoàn. Em nghĩ chúng ta không nên nói chuyện này ở đây.

-nhưng em tránh anh. Thì anh nói lúc nào bây giờ. Anh có gì không tốt, tại sao không cho anh cơ hội. anh yêu em lâu rồi mà. Có phải mới đây đâu.

Hoàn âm ức...

-thôi anh. Anh về đi. mai tỉnh mình nói chuyện

Nó nhẹ nhàng

-thôi về đi. mọi người cười cho đấy

-Kê mẹ tao.

Nó né sang một bên đi thì bị Hoàn kéo lại. tay nắm chặt cánh tay nó nhìn nó mắt đỏ ngầu.

-em nói đi, làm ơn đi. tại sao lại như thế.

-em xin lỗi. em ... ko biết phải nói sao. Em với anh ấy... yêu nhau

lâu rồi.

-không anh không chấp nhận.

Hoàn kéo nó vào lòng ôm lấy khóc nức nở.

-anh xin em... cho anh cơ hội. anh sẽ cho em thấy anh yêu em nhiều hơn nó. Anh xin em.

Hoàn khóc. Nó đứng im mà ngại.

-thôi... về phòng đi.

Mọi người kéo Hoàn ra mà anh nhất định không buông. Nó đưa tay lên, xoa lưng đỡ.

-anh Hoàn. Có gì ngày mai chúng ta nói chuyện. Giờ muộn rồi chúng ta về đi không đóng cửa lại bị phạt bây giờ.

-cho anh cơ hội đi được không? Anh sẽ chứng minh anh yêu em hơn nó.

-được rồi. em biết rồi về đi

Nó đẩy Hoàn ra thì anh ta bất ngờ kéo nó lại hôn lên môi nó. Nó đỡ mất mấy giây rồi đẩy ra. Lấy tay bịt miệng rồi vội vàng chạy về phòng. Tim nó đập thình thịch. Tay nó run... cảm giác không hồi hộp mà là sợ hãi. Là ghê ghê với một nụ hôn miễn cưỡng. nó nằm lên giường mà người vẫn run. Tiếng điện thoại chú Tùng gọi. nó sợ... nếu chú Tùng biết thì sao đây. Sẽ khủng lên mất. Nó rụt rè mở máy

-em làm gì thế.

-em chuẩn bị ngủ.

-nay ngủ sớm vậy à?

-em thấy hơi đau đầu.

-sao? Uống thuốc chưa?

-em uống rồi. giờ thấy buồn ngủ

-có gì nói với anh không?

Nó cười rồi ngập ngừng.

-em nhớ anh

Chú Tùng cười trong điện thoại mà nó thấy có lỗi vô cùng.

-anh cũng nhớ lắm

Tiếng chú Tùng ngọt ngào. Nó tủi thân, nước mắt ứa ra. Nó vừa làm một việc có lỗi với chú. không biết chú có ghét nó không. Nếu vì thế mà giận. Mà bỏ nó thì sao... nó sợ lắm.

-em... em ngủ nhé.

-uh ngủ đi

Chú Tùng còn lưu luyến, nó gọi với

-chồng già.

-Anh nghe đây,

-em... chỉ yêu có một mình anh thôi đấy. hãy tin em.

Chú Tùng xúc động. im một lúc mới thủ thỉ cho nó nghe.

-anh cũng yêu có mình vợ thôi đấy. mình vợ thôi.

-nhớ nhé.

-uh.

-vậy ngủ sớm đi.

-ngủ ngon

Nó cúp máy mà lòng vừa vui vừa sợ. Nhỡ chú Tùng biết thì sao... nó cũng không biết chuyện gì sẽ diễn ra nữa. thôi thì chúng nó đã yêu nhau. nhất định sẽ tin nhau. nó tin là như vậy.

Nó vừa ăn cơm tối xong thì chú Tùng cũng đến nơi. Nó thấy bóng dáng thân quen đứng cổng chờ thì lon ton chạy lại.

-anh về rồi đó hả?

Chú Tùng ngẩng lên nhìn nó ánh mắt nghiêm túc.

-em vừa đi đâu về.

-em đi ăn với các chị về đây. Anh ăn chưa?

-anh chưa? đi ra đây anh có chuyện muốn hỏi.

chú Tùng đưa nó ra quán cách cổng trường không xa. Nó thấy khuôn mặt chú không hớn hở như trước thì có chút lo sợ., không biết có chuyện gì nữa đây

chú Tùng kéo ghế cho nó ngồi.

-có.. chuyện gì đấy anh.

-anh muốn hỏi cái này.

chú Tùng đưa ra tấm ảnh nó và Hoàn đang... hôn nhau.... rõ là ai đã chụp được lúc chúng nó ôm và hôn nhau. nó đơ ra, tay run lên khi cầm điện thoại. khuôn mặt chú Tùng cau lại.

nó sợ... sợ thật sự.

-em nói đi đây là gì?

Chú Tùng gắt với nó. Nó càng run hơn, miệng mấp máy.

-em... em ko... ko cố ý.

-không cố ý sao ôm người ta hôn người ta như thế này?

Chú Tùng cau lên thật sự, hai mắt đỏ ngầu. nó sợ mà khóc. nước mắt nó trào ra, miệng nó run run nắm lấy tay chú Tùng

-em không cố ý. Em và anh ấy... không phải như anh nghĩ.

-không phải sao lại thế này. em đứng giữa đường ôm hôn người ta thế này mà không phải.

Chú Tùng quát nó. Nó càng khóc. Nó rối quá rồi không biết phải giải thích ra sao. Môi nó mấp máy mà không nói được.

-Nó đâu... tôi giết nó.

-không... không phải... là lúc đó anh ấy say.

-say cái gì mà say.

Chú Tùng giật tay nó ra. Nó kéo chú Tùng ngồi xuống

-em xin anh. Em không cố ý. Anh ta say rồi, anh hãy tin em.

-tôi tin thì đây là cái gì?
-tôi đã bảo cô tránh xa nó ra rồi cơ mà.
-em ko...
-giờ cô muốn gì... tôi yêu cô, hết lòng vì cô như vậy cô muốn gì nữa.
-em xin anh. Đừng nói thế em đau lòng lắm.
-vậy tôi không đau sao. Vợ tôi ôm hôn thằng khác tôi không đau à
Chú Tùng quát lên nhưng nước mắt trào ra.
-nếu tôi ôm hôn người phụ nữ khác trước mặt cô cô có vui vẻ được không?
-em xin anh.
-tôi không thể ngờ
Chú Tùng vò đầu khóc rưng rức.
-yêu ... cô nói yêu tôi thế đấy.
-Không... em yêu anh. Anh ấy say...
-anh ấy nữa.
Chú Tùng cúi lên. Gạt tay đổ cốc nước xuống đất vỡ tan.
-cô thôi đi.. đừng nhắc đến nó. Tôi mệt mỏi lắm rồi.
-em nói lại lần nữa anh có tin em không?
-cô nhìn thế này cô tin được không?
Chú Tùng quăng cái điện thoại có hình nó đang ôm hôn Hoàn. Nó cứng họng
-giờ thì sao đây? Sao cô đối xử với tôi như thế. Cô có biết tôi yêu cô nhiều thế nào không? Cô có biết tôi đau thế nào không?
-anh hãy tin em
Nó khóc.
-tôi không biết phải tin vào ai nữa.
Chú Tùng vừa khóc vừa đứng lên.
-em xin anh. Hãy tin em
Nó cũng chạy theo níu tay khóc. Chú Tùng gạt tay nó ra khóc.
-cô thôi đi. để tôi yên.
-chả nhẽ thời gian qua mình yêu nhau... mà anh không tin em.
-tôi không muốn tin cái gì hết nữa.
Chú Tùng giật tay cúi lên
-tôi không muốn tin gì hết.
Chú Tùng đi ra. Nó đuổi theo giữ cánh tay vào xe chú.
-anh không tin em.
-đúng... tôi không tin.
Chú Tùng quát lên
-không tin thì chia tay đi.
Nó giận mà quát lên chú Tùng cũng quát trả.
-được... chia tay thì chia tay.

Chú Tùng vùng vằng lùi xe lại rồi phóng đi . nó đứng đó ôm mặt khóc cho tới khi hai mắt nó tê dại, mấy chị mới đi tới dắt nó về. Nó nằm bẹp ở phòng kể từ giây phút đó.

Chú Tùng về nhà cũng không khá hơn. Vào nhà chào bố mẹ mà mặt mũi bơ phờ mệt mỏi.

-Tùng con sao thế.

Bà thấy chú thì gọi theo

-con không sao?

-sao mặt mũi thế kia

-con không sao

Chú Tùng lên phòng tắm rồi đóng cửa nằm vật ra

-Tùng... con ăn chưa xuống mẹ nấu lại bát canh cho ăn cơm

-con ăn rồi. con đang mệt. Con ngủ mai con nói chuyện với mẹ

-mở cửa ra mẹ xem nào

Bà đứng cũng sốt ruột

-Con không sao , mẹ để con ngủ

Nói vậy nhưng nằm xuống đâu có ngủ được. Hình ảnh đó cứ hiện về khiến đầu óc chú điên dại... chú Muốn giết cái thằng đó trăm ngàn lần.

Tại sao? Tại sao quá tin để rồi trái tim lại đau như thế này.

Chú Tùng vùi mình vào gối khóc. Lúc sau nghĩ ra lại vùng dậy. lôi cái áo gió đi ra ngoài.

Bà đứng thấy chú Tùng đi ra cửa thì gọi với lại

-Tùng... con đi đâu đấy.

-con đi có chút việc

Chú Tùng đi sang nhà anh Châu rủ anh châu đi uống rượu. có lẽ giờ này... chỉ có anh châu mới có thể cho chú trút hết những đau khổ đang có trong lòng.

Chú Tùng nâng chén rượu lên miệng làm một hơi uống cạn. Mùi rượu cay nồng ngấm vào họng nóng ran. Đôi mắt suy tư. Tiếng thở dài.

— này sao đấy?

Anh Châu nhìn chú Tò mò. Chú Tùng chẳng nói gì. Chỉ thở dài rót rượu tràn chén rồi đưa lên làm một hơi cạn. Lần thứ ba như vậy . Anh Châu lấy tay chặn lại ko cho chú rót.

— này... Có gì đấy sao lại như này.

— kệ tao.

— ơ hay. Rủ ng ta đi uống thì phải có lý do. Rủ người ta đến nhìn ông hốc rượu à.

— kệ tao.

Chú Tùng gạt ra lại rót và uống. Anh Châu thấy vậy giật chai rượu.

Chú Tùng nhào người với theo.

– đưa đây.

– ơ hay.

Anh Châu nhìn chú bất ngờ.

– có chuyện gì nói ra người ta còn biết chứ cứ như này mệt lắm.

Chú Tùng có tí men vào. Đôi mắt đỏ ngầu lên. Rưng rưng nước. Rút điện thoại ra ném cho anh Châu xem. Anh Châu cúi xuống nhìn tấm hình vợ chú ôm hôn đàn ông khác.

– gì đây. Đây là cái Na à?

Chú Tùng gật rồi cúi xuống. Nước mắt tràn ra.

– thằng Hoàn đực.

Gật...

– sao lại thế này?

– tao đéo biết nữa.

– mày hỏi nó chưa?

– hỏi nó bảo ko phải.

– thế phải xem. Chứ tao thấy nó có gì đâu. Cái Na nó thật thà. Nó ko thế đâu.

-Nhưng mà mày nhìn xem. Nó ôm nhau, hôn nhau giữa đường thế kia. Tao ko chịu được.

-Thế ông phải hỏi hội bạn nó. Ông quen đứa nào không?

-Có.

-Có số điện thoại không?

– không.

– vậy mai lên. Đừng hỏi trước mặt cái Na. Không nó tự ái.

– uh

Chú Tùng ngồi im. Mặt mũi như mất sổ gạo. Anh Châu thờ dài.

– hai đứa ông buồn cười thật. Đã thế còn ko bảo được nhau.

– . . .

– yêu nhau thì phải tin nhau. Suốt ngày ghen tuông.

– ghen cái đéo gì?

– thế tôi hỏi ông. Ai chụp gửi cho ông cái hình này. Ông xem xem nó có ý tốt không. Yêu nhiều mù quáng thành ra điên rồ.

Chú Tùng ngồi im. Ủ rũ.

– giờ gọi cho nó đi. Khéo nó cũng giống ông. Vật vãi. Yêu vào khổ thế. Biết nhau từ hồi cời chuồng đến giờ còn vậy , mà vừa quen thì ko biết thế nào.

Chú Tùng vẫn ngồi im. Tay lăm lăm điện thoại đắn đo không biết có nên gọi.

– tôi cứ tưởng ông yêu nó nhiều lắm. Mà thế thì ai cả yêu được.

– mày điên à?

Chú Tùng cầm điện thoại lên. Bấm gọi cho nó. Nhưng đầu dây bên lại tò tí te. Gọi mấy lần vẫn thế. Chú Tùng chán nản ném điện thoại qua một bên lồi chai rượu ra uống.

– thôi.

– để tao uống.

Chú Tùng giật tay. Làm mấy chén đầy ,hết chai rồi đứng lên Anh Châu dặt tay. Đỡ chú lên xe. Chú gục đầu vào vai. Miệng lè nhè.

– Na ơi. Anh nhớ em lắm. Sao lại đối xử với anh thế này.

Chú Tùng lại nức nở.

– hay lên HN với nó không?

– có... Mà chờ tao lên.

Nói vậy nhưng anh Châu vẫn chờ chú về nhà. Đổ xe trước cổng gọi

– này... Về nhà rồi. Mở mắt ra.

– cho tao lên chỗ cái Na. Cho tao lên.

– về nhà rồi.

– đưa tao lên để tao hỏi nó. Tại sao lại đối xử với tao như thế.

Bà Đứng nghe tiếng xe thì đi ra. Thấy chú thì cạch cổng.

– hai đứa về rồi à.

-Vâng

Anh Châu nhanh miệng trả lời. Chú Tùng còn đang say không nghe ra. Miệng vẫn còn lẩm bẩm.

– cho tao lên chỗ cái Na đi.

Bà Đứng nghe câu được câu chăng. Thấy chú lè nhè thì hỏi

-nó say rồi à.

– cho tao lên chỗ cái Na.

– cái Na gì cơ.

Anh Châu giật mình. Kéo tay chú. Chú Tùng quay ra nhìn bà.

– con muốn. . .

Anh Châu quay lại bịt miệng chú Tùng.

– thôi. Say rồi sang nhà cháu ngủ không?

-Có

Chú Tùng gật đầu. Bà Đứng nhìn rồi cau mày hỏi lại.

– có chuyện gì liên quan đến cái Na sao?

– không ạ. Chúng cháu đi uống rượu thì nói mấy chuyện linh tinh thôi mà.

– hai đứa mà có chuyện gì giấu tao đúng ko.

– không ạ. Bà ngủ đi. Cháu đưa chú sang ngủ cùng cho vui .chú say tối cháu còn trông được.

Bà đứng nhìn nhìn. Anh châu ngại ngại kéo chú sang. Đến lúc đi khuất bà Đứng mới thở dài nhẹ nhõm.

-Suýt nữa thì đi đòi cả Lũ.

Sau một ngày lấy lại bình tĩnh. Chú Tùng lại mò lên cổng trường.

Chủ Nhật nó chả ra ngoài. Nằm trên giường tủ thân khóc. Giờ ng nó yêu ko tin nó thì còn ai tin nó được.

– Quỳnh. Ông Tùng tìm mày dưới kia kìa.

Nó chum chán kín. Vẫn nằm im mặc kệ.

– xuống đi. Không ông ý cứ đòi xông vào. Bảo vệ lại lên chửi cho đấy.

– chị xuống bảo ông về đi. Em không muốn gặp.

– ko gặp thì xuống nói ko gặp. Chứ tao nói ông ko nghe.

– kệ

– này... Đây là chỗ tập thể. Kệ sao đc.

Nó vẫn nằm im.

– nhanh lên không loạn kí túc bây giờ

Bọn mày muốn giấu mà cứ thế thì cả nước biết chúng mày yêu nhau đấy.

– chia tay rồi

-Thôi có tí hiểu lầm mà chia cái gì..

– cứ ra nói 1 câu cho ông ý về. Bao giờ hết giận Lại yêu hơn chứ sao.

-nhanh lên. Xuống mà nhìn bố ý thăm lắm.

Nó dẫn đo rồi dậy xỏ dép đi xuống

Mái đầu vẫn bù xù, hai mắt sưng húp lên vì khóc . Chú Tùng thần thờ chờ dưới cổng kí túc. Thấy nó thì đứng thẳng lên nhìn nó xót xa.

Nhìn chú cũng đều chả kém nó nữa rồi. Nó Khản cả tiếng mà nói giọng lí nhí.

– về đi.

– Na... Anh xin lỗi.

– về đi. Ko cần xin lỗi.

– anh Xin lỗi

Chú Tùng kéo tay nó. Ánh mắt đầy chân thành.

– anh sai rồi.

Nó nghe ng ta nhận lỗi mà tủi thân. Nước mắt lại trào ra.

– làm gì mà sai.

– không. Do anh không chịu tìm hiểu. Không chịu hỏi em mà đã kết tội cho em. Anh sai rồi.

Nó khóc nức nở. Đẩy tay chú Tùng ra. Nó hờn.

– Na... Về với anh đi. Từ giờ anh không thể nữa. Chỉ là anh yêu quá mà ghen. Mù quáng. Anh xin lỗi. Tha lỗi cho anh. Anh chết mất.

– không có em anh ko biết phải sống sao bây giờ.

Nó khóc... chú Tùng kéo nó lại nắm tay rồi trèo lên xe kéo tay nó

ngồi lên. nó như không còn sức cứ thế leo lên theo chú . Gục vào vai nức nở. Chú Tùng phóng thẳng về nhà. Mở cửa dắt nó vào rồi mới ôm lấy nó.

– anh xin lỗi.

Nó từ nãy đã nguôi ngoai mà giờ lại khóc. Con gái lạ thật. Được dỗ cái là bắt đầu.

Chú Tùng ôm nó siết chặt.

– anh xin... Từ sau... Ko bao giờ anh ghen thế nữa.

– em ko cố ý. Là lúc đó...

Nó nức nở.

– không... Anh biết hết rồi. Từ giờ anh ko ghen thế nữa.

Chú Tùng dỗ nó. Nó đứng im.

– anh chỉ sợ mất Na. Anh sợ lắm.

– ghét.

– hôm qua anh tưởng anh chết mất cơ. Trời ạ

– ghét. Chết đi.

– không. Vợ anh còn đây. Còn lâu anh mới chết. Anh yêu vợ anh lắm. ko Bỏ vợ anh lại được.

Nó phì cười.

– ghét.

– làm thế nào để yêu lại đây. Hay đánh anh đi. Đánh đi này.

Chú Tùng kéo tay nó đánh vào đầu mình mạnh.

Nó xót mà giữ tay. Mắt mở to long lanh nước.

– từ sau đừng thế. Hãy tin em.

– anh tin. Anh tin.

Chú Tùng cúi xuống hôn nó

Nó cau mày.

– mùi rượu

– đêm qua đi uống cùng Châu say quá.

– xong nghe anh Châu nói mới xin lỗi chứ gì.

– ko... Anh biết anh sai mà.

– hứ... Anh mà nhận sai.

Nó cong môi chú Tùng thích thú kéo nó lại hôn lấy hôn để. Nó hết giận rồi. Vòng tay hôn đáp lại. Đang giận nhìn vậy cũng thương. Mà làm hòa thì càng yêu cháy bỏng hơn nữa ý. Hai đứa quấn lấy nhau. Hôn nhau như xa nhau lâu lắm mới gặp lại

Cho đến lúc chú Tùng nhả nó ra thở. Đôi mắt đục ngầu.

– anh yêu em.

– em yêu anh.

Cả hai lại quấn lấy nhau đầy cuồng nhiệt. Chú Tùng vội vàng cởi quần áo bế nó lên mang vào giường. Nó Vòng tay quấn lấy cổ

không rời. Cuối cùng không chịu được hơn nữa mà đưa vào. Làm mạnh. Nó trong giây phút mê chỉ biết phát ra những âm thanh kích thích dục vọng vô cùng. Cơ thể căng lên đón nhận.

Chú Tùng không tài nào nhìn được. Cúi xuống cắn mạnh vào ngực nó. Nó khẽ kêu lên.

– anh yêu em nhiều lắm.

– em cũng yêu anh.

Nó bị xoay lại. Người ta ôm lấy nó từ phía sau. Ép đưa em vào nó.

Nó mê mẩn. Không khí trong phòng nóng lên từng giây phút một.

Ngọt ngọt khiến nó thấy khó thở. Thiếu khí vô cùng. Nó cố thở. Nó mê mê.

Cả hai đang cùng nhau đi đến chân trời hoan lạc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Chú Tùng dừng lại. Nó nằm im

– có chuyện gì đấy nhỉ?

Chú Tùng vừa thở vừa nói. Vừa đưa đẩy nhẹ.

– em ko biết.

-Kệ đi.

chú Tùng lại tiếp tục công việc của mình. Nhưng một lần nữa tiếng gõ cửa lại vang lên nhanh hơn. Chú Tùng dừng lại.

– chắc có ai tìm. Để anh ra xem. Em nằm quần chần vào đi không lạnh.

Chú Tùng ngồi xuống quần chần cho nó , mặc quần rồi đi ra.

Đóng thêm cửa phòng vào lỗ nó lạnh. Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa. Chú Tùng nói vọng ra.

– ai đấy. Mở đây.

Cánh cửa mở ra. Chú sững người

Người đứng trước cửa... Tại sao lại là bà ấy. Mối chú mấp máy.

– mẹ...

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thịnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 35

Loading...

Bà đứng nhìn chú Tùng chăm chăm. Chú Tùng bất ngờ cũng run lên ấy chứ. Đôi mắt mở to.

-mẹ... sao mẹ lại đến giờ này.

Chú Tùng nói to. đánh tiếng.

-hôm qua con say . nên mẹ không yên tâm. Lên xem con thế nào?

-con có sao đâu. Mẹ không cần phải lo.

Bà Đứng nhìn chú ánh mắt đầy nghi ngờ. chú Tùng cười cười.

-thằng này hay... chả giống lúc chiều tí nào.

-có gì đâu mẹ.

Chú Tùng gãi đầu.

-không mời mẹ vào nhà à?

-à... vâng

Chú Tùng quay lại. nói to.

-mẹ vào đi con đi lấy nước cho mẹ uống.

Bà đứng đi vào theo. Nhìn theo chú Tùng đi vào trong bếp. Chú

Tùng đi nhanh ra với cốc nước. Đặt xuống.

-mẹ ngồi đi. con đi vào mặc bộ quần áo.

-không cần đâu.

Bà Đứng lạnh lùng nói.

-sao ạ

Chú Tùng quay ra bất ngờ nhìn mẹ.

-con và bạn gái hôm qua cãi nhau đúng không?

Chú Tùng im lặng. đôi mắt mở to nhìn mẹ mình.

-con...

-à... chuyện bình thường trong nhà thôi mà mẹ.

-mẹ biết.

-mẹ chờ con tí con mặc cái áo.

-không cần.

-mẹ muốn hỏi .

-dạ

Chú Tùng thấy sợ sợ khi mẹ mình cư lấp lửng như vậy.

-cô bé đấy có ở đây không?

-dạ...

Chú Tùng chết sững... quả nhiên không phải vô tình mẹ đến đây.

-mẹ hỏi nó có ở đây không?

-sao mẹ lại hỏi như thế.

-con đừng có vòng vo nữa. nói mau.

-có...

Chú Tùng hít sâu rồi trả lời.

-Nó ở đâu. Sao thấy mẹ đến lại không ra chào.

-dạ... cô ấy đang...

Chú Tùng nhìn vào phòng ngủ. áp úng.

-hai đứa mày... giờ này là giờ gì mà chúng mày...

Bà Đứng hai mắt đỏ lên vì giận.

-kêu nó ra đây.

-mẹ... mẹ biết chuyện gì rồi ạ.

-tao nói kêu nó ra đây.

Bà Đứng quát lên, chú Tùng cũng giật mình.

-mẹ... mẹ bình tĩnh. Có gì nói chuyện.

-tao nói mày mày không hiểu hay để tao vào mời nó ra.

-mẹ...

-đi kêu nó ra đây.

Chú Tùng ngập ngừng đi vào phòng ngủ. nhìn nó. Nó đã mặc quần áo vào rồi. đang ngồi bấm tay bóp rồi bên trong. Chú Tùng bước lại nắm tay nó.

-em... đi ra đi.

-nhưng mà...

Nó rồi lên rồi. hai mắt rưng rưng sợ hãi. Nó sợ bà sẽ nổi điên lên... rồi mọi người phản đối, và sợ nhất là chúng nó mất nhau.

-em sợ lắm.

-có anh ở đây rồi. trước sau gì cũng nói... giờ cứ cho mẹ biết đi. em đừng sợ.

Chú Tùng nắm tay nó nhắc nó lên. Dắt nó ra phòng khách mà chân nó đi như không vững nữa. tim nó đập mạnh, tay nó run lên. chú Tùng càng nắm tay nó chặt hơn. Đến khi đi ra. Bà Đứng đang ngồi trên ghế. Thấy nó thì mắt tròn tròn lên... tay giữ ngực mình như đỡ quả trái tim muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Chú Tùng không nói gì mà nắm tay nó bước lại gần. cả hai đứa cùng quỳ xuống.

-mẹ.

-chúng mày...

Miệng bà Đứng áp úng không nói nổi thành lời.

-mẹ...

-chúng mày...

Bà Đứng đứng lên. Tay run run chỉ.

-con và Na...

-chúng mày cầm mồm ngay... chúng mày...

-mẹ...

-nếu hôm nay không có người nói với tao, không cho tao xem chúng mày... chắc giờ này tao vỡ tim chết mất.

-mẹ... ai nói con không quan tâm nữa. con chỉ muốn mẹ biết. Na là người con yêu.

-yêu?

Bà Đứng nhìn vào nó mắt trợn lên đầy đáng sợ .

-chúng mày nói chúng mày yêu nhau.

-vâng

Bà đứng điên lên đánh chú Tùng mấy cái vào đầu. nó thấy vậy thì quay sang đỡ. Bà Đứng thấy nó liền túm tóc nó lôi lại. Dùng hết sức trong cơn thịnh nộ mà giật tóc nó.

-tao nuôi mày bao nhiêu ngày nay mà mày đối xử với gia đình tao như thế này hả? Con vô ơn.

Bà Đứng gào lên. Chú Tùng xông lên giữ chặt tay bà và tóc nó không cho nó bị đau. Nó nức nở khóc không nói nổi thành lời. nó không ngờ tình cảm bao năm với bà giờ bà lại đối xử với nó như thế.

-mẹ... con xin mẹ buông cô ấy ra.

-buông cái gì, là nó dụ dỗ mày đúng không?

-không... là con yêu Na trước. Con theo đuổi cô ấy trước. Con xin mẹ. mẹ hãy vì tình cảm với cô ấy bao năm mà nghĩ cho chúng con.

-nghĩ cho chúng mày. Tao không nghĩ cho chúng mày thì từ nãy tao đã xông vào đây lúc nó chưa kịp mặc gì rồi. cho bố mẹ nó thấy, con cái mất dạy không giáo dục.

Nó không nói gì mà cay đắng nghe bà xỉ vả. Nước mắt cứ thế rơi ra.

-mẹ...

-đừng có mẹ con gì nữa. nay tao phải dạy nó. Tại sao bao năm tao yêu thương mà giờ nó lại đi phá hoại gia đình tao như thế này. dạy nó làm người mà giờ nó đi dụ dỗ con tao, ăn nằm với nó như mấy con đĩ rẻ tiền.

Bà Đứng không tiếc lời chửi bới nó. Nó khóc. Chú Tùng giữ tay. Rồi cũng cúi lên

-mẹ có buông ra không hả.

Chú túm tay bà chặt. Giữ lấy tóc nó.

-mẹ làm nó đau đấy. mẹ có gì cứ từ từ nói. Động tay động chân làm gì.

-mày bình nó. Được. Giờ cái gì mày cũng chỉ nghĩ cho nó. Nó dùng

lol để che mắt mày rồi.

-mẹ...

Chú Tùng tức lên, nắm tóc nó giật lại bà Đúng mắt đà ngã ngay xuống ghế.

-mày... mày...tao là mẹ mày... mày không còn coi tao là mẹ mày nữa đúng không?

Bà Đúng gào lên nức nở. Chú Tùng xoa tóc cho nó xót xa. Quỳ về phía trước che cho nó.

-ôi giờ ời là giờ...tao cứ nghĩ mày về để mày lo cho cha cho mẹ., cuối cùng mày về với cái con yêu nghiệt này. con kia... mày ăn cơm nhà tao bao năm hóa ra là mày dụ dỗ con tao thế này. tao không ngờ... tao không ngờ tao nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà.

-mẹ... con nói con yêu na trước cơ mà.

-con xin lỗi bà.

Nó nức nở cố lắm mới nói được thành câu.

-xin lỗi ư. Mày biết đấy là lỗi mà mày vẫn làm à? Chúng mày chú cháu với nhau, làng nước người ta nhìn vào gia đình tao,. Bố mẹ mày... còn ngẩng mặt lên nhìn ai đây. Mày có lớn mà không có khôn. Cơm nuôi mày không bằng cơm nuôi chó.

Nó nghe xỉ vả mà đau hết cỗi lòng. Từ xưa đến nay chưa bao giờ bà gay gắt với nó như thế. Cho nên nó đau lắm. nó sợ lắm

-mẹ... con biết chúng con không đúng... nhưng quả thật chúng con có họ mấy đời rồi... yêu nhau được. Con không phải không biết suy nghĩ. Nếu biết là không được đã không bao giờ yêu Na.

-thế nào là được. Thế nào là không được.

-bố mày là trưởng họ nhà này... giờ mày xem bố mày với bố nó xưng hô thế nào cho phải. nhà con Rơm người ta chửi rửa. bắt bố mày cho ra khỏi họ. Giờ bố mày là trưởng họ... nói thế nào với cả họ mày biết không?

Bà gào lên đánh vào vai chú rồi khóc.

-sao tao lại để ra đứa con ngu như mày. Sao lại có thể nuôi con cáo trong nhà như thế. Con kia.. mày nói xem, tao có đối xử với mày không ra gì không mà mày đối xử với nhà tao như thế

-mẹ... mẹ đừng nói thế. Là con thương Na. Chứ cô ấy còn bé đâu có hiểu gì.

-Na ở với bố mẹ bao nhiêu năm, chăm sóc bố mẹ thay anh em con. giờ cô ấy đã lớn... con nghĩ... có thể yêu một cô vợ mà được bố mẹ thương yêu, thương yêu và hiểu bố mẹ như vậy, là đúng còn gì. Mẹ chúng con tuy là họ hàng, nhưng cũng hơn 3 đời rồi. lấy nhau cũng không sao đâu mẹ.

Chú tùng dịu giọng, bà Đúng chẳng thấy nhẹ lòng hơn, đôi mắt đỏ lên

nước mắt sâu trong khóe mi.

-chúng mày nói hay lắm, nhưng mày nghĩ xem. Nó có cái gì, học dốt, nghề nghiệp không có, hiểu biết cũng không. Nhà nó nghèo rách ra, nhờ ai mới được như thế này, tao thương nhà nó, mới cho nó sang ở nhờ, nhưng mà cũng chỉ là có thêm đứa giúp việc thôi. chứ yêu thương cái gì.

Bà Đúng gần giọng. nó ngẩng lên nhìn bà hai mắt đầy xót xa.

-Hóa ra... bao nhiêu năm bà chỉ coi con như người giúp việc trong nhà thôi ạ.

Nó ngập ngừng nói mà ứa nước mắt. Bức tường thành trong tim về bà và gia đình đó hoàn toàn sụp đổ

-mẹ... sao mẹ lại nói thế.

-tao nói sai sao? Cái Trinh nó gia cảnh đang hoàng. Có nghề nghiệp, có ăn có học. Biết trên biết dưới, mày không thích, đi thích cái con khổ rách áo ôm này sao.

Bà quát lên chỉ mặt nó.

-mày nên biết thân biết phận. Mày khác gì con ở đâu mà mày dám lừa con tao, mày muốn gì... cút ngay khỏi nhà tao, không bao giờ tao chấp nhận mày.

Nó đau đớn đến mức gục xuống khóc. Nỗi thất vọng vì những hi sinh, những điều mà nó và cha mẹ nghĩ là mang ơn bà suốt đời, cuối cùng cũng chỉ là mức đích hết. Sao cuộc đời lại bất công như vậy. sao con người ta có thể giả dối mãi như vậy... đáng sợ quá đi. Chú Tùng thấy nó khóc như vậy thì xót xa. Ôm lấy nó.

-Mẹ... hóa ra mẹ và cái Trinh bày ra trò này. mẹ đừng xúc phạm người yêu con. cho đến giờ con nói luôn với mẹ, cái Trinh không bao giờ con chấp nhận. Chết con cũng không nhìn mặt nó nữa.

-mày dám cãi tao sao. Mày dám vì nó mà bỏ bố bỏ mẹ sao. Được. Tao từ mặt mày.

-mẹ từ đi. mẹ mà thế. Con cũng không muốn về gặp mẹ.

Chú Tùng gắt lên. Quát to hơn cả bà

Bà ngồi vật xuống ghế cay đắng...

-mẹ gọi cái Trinh vào đây, hôm nay con sẽ cho nó biết thế nào là hiểu chuyện, thế nào là có ăn có học. Thế nào là lễ nghĩa.

-Lần trước nó chụp trộm hình đưa cho con, con còn ngây thơ tin nó, bây giờ nó giật dây mẹ...mẹ còn ngây thơ hơn con

-Tao là mẹ... để ra mày..

-nhưng mà mẹ tin nó vừa thôi. con mẹ mẹ còn ko tin.

-mày cầm mồm. mày mù rồi, còn già mồm sao. Để tao gọi bố mẹ nó lên đây. Cho bố mẹ nó xem con nhà chúng nó đi làm đĩ thế này.

-nó làm đĩ với con mẹ. nó ngủ với con mẹ... nó đẻ cháu cho mẹ...

mẹ đừng nói thiên hạ nó cười cho.

-tao thà chết cũng không nhận mẹ con con rắn độc đâu nhé... mà nghe rõ chưa?

Bà Đứng quát lên. Nó ngồi đó khóc. Níu tay để chú Tùng ko nói lại.

Bà Đứng cầm cái điện thoại. hi hoay bấm số bố nó.

-anh Báo hả. anh lên đây ngay cho tôi.

-....

-anh lên hà nội ngay. Lên chỗ con Na.

-...

-à không? Lên chỗ thằng Tùng... con Na nhà anh nó dụ dỗ thằng Tùng nhà tôi. nó ngủ với thằng Tùng rồi. anh lên mang con anh về mà dạy. tôi ko chấp nhận cái thứ ăn cháo đá bát. Cái thứ mất dạy. Nó không biết bố nó nói gì trong điện thoại. nhưng mà bà cúp máy nhìn nó rồi thờ dài. luôn miệng xỉ vả những câu rất khó nghe. Nó chỉ biết ngồi đó mà nghe. Từng lời nói như cửa vào tim nó... đau đớn... thất vọng... và tủi nhục vô cùng.

Chú Tùng thì ngồi ôm lấy nó. Mặc kệ cái hành động đó càng làm bà điên, càng làm bà chửi nhiều hơn

Không lâu sau bố nó và mẹ nó xuất hiện. N nó không biết họ đến đây như thế nào. Nhưng mặt bố nó hầm hầm bước lại.

-cháu chào bà.

-anh xem con anh đi. nó còn chưa mặc xong bộ quần áo. Tôi là nể anh là cháu... còn giữ chút tình cho nó chứ không tôi cho nó bẽ mặt rồi.

Bố nó không nói gì quay ra nhìn nó mắt trợn tròn.

-con Na... thế là thế nào.

-con... nó sợ mà nép vào. Hai mắt đầm nước. Chú Tùng ngẩng lên, tay vẫn ôm nó.

-không phải do Na... là do em... em yêu Na trước. Em chủ động làm chuyện ấy. không phải Na... cô ấy vô tội

-này... đàn ông chủ động thì đàn bà không muốn thì từ chối.. đây nó cũng dĩ hòa vi quý.

Bà đứng chửi như hát hay. Bố nó điên lên bước lại kéo tay nó.

-mày ra đây.

-bố...

Nó chỉ nói được câu ấy. chú Tùng tóm tay nó giằng lại. vòng tay ôm chặt.

-anh đừng như vậy. không phải như mẹ em nói.

-tao ko nghe ai hết. Nó là con tao

-em đã bảo là lỗi tại em. Anh cần đánh cần mắng cứ đánh em.

-chuyện của chú khác. Chuyện anh dạy con khác.

Bố nó nắm chặt tay lôi nó ra. Chú Tùng vẫn ôm chặt không rời. ôm thật chặt lấy cổ nó. Cả tấm thân che cho nó. Bà Đứng ngồi đó không buồn nói gì. Mẹ nó thì khóc. Bố nó điên lên. Lôi mạnh. Cuối cùng chú Tùng quay ra tóm cổ tay bố.

-anh buông ra.

-tao bảo mày buông con tao ra.

-con anh nhưng là vợ em. Anh không đánh nó được.

-Vợ em

-vợ em

-vợ em

Cả ba người lớn đứng đó đều nhắc lại câu chú Tùng vừa nói.

-mày ăn bùa bả gì của nó mà ngu thế hả con.

Bà Đứng lại quát lên. Bố nó cũng tức lên mà giăng tay nó. Chú Tùng bóp tay bố nó đẩy ra. Bố nó mất đà lùi lại. nó sợ quá mà khóc òa lên.

-con xin bà, con xin bố mẹ, em xin anh.

-có anh đây rồi.

Chú Tùng điên tiết lên chỉ.

-mẹ... anh Báo, chị... mấy người tránh xa ra.

-buông con tao ra

-em không buông. Mẹ. anh Báo. Hôm nay mấy người nhất quyết đưa nó đi thì con cũng nhất quyết không rời. cùng lắm con cả na chết cùng nhau. con bố mẹ, còn anh chị. Muốn thế nào thì muốn.

-chú Tùng...

Bố nó quát lên.

-Tùng ơi, tôi xin chú... nhà có một cái rơm đã khổ lắm rồi, giờ thằng khải nó khổ, còn cái bơ vợ lắm. hàng xóm người ta cười cho, gia đình tôi biết ăn nói thế nào.

Mẹ nó khóc hu hu. Chú Tùng vẫn ôm chặt

-người ta cổ hủ. người ta nói gì.. mình ko sống mãi được bằng lời người khác nói.

-bây giờ mẹ... anh chị, bảo con lấy cái Trinh. Con không yêu cái Trinh, Na không yêu thằng Hoàn, chúng con lấy nhau sống không hạnh phúc. Chịu đựng đau khổ cả một đời. bố mẹ có thương không?

-sao anh chị. Sao bố mẹ không nghĩ cho chúng con, sao cứ phải lo người ta nghĩ gì. Đến lúc chúng con không hạnh phúc bỏ nhau. bố mẹ vui chắc.

-mày thôi đi. sống với nhau rồi sẽ yêu.

-mẹ đừng nói như vậy, thời đó qua rồi.

-mày cầm mồm.

-thôi các anh chị im hết đi cho tôi.

Tất cả dừng lại quay ra đằng sau nhìn ông Đứng. Ông Đứng đứng đó từ lúc nào. Đang cau mày suy tư nhìn hai đứa.

-ông...

-ông...

Bố nó lùi lại, ông Đứng tiến lên

-Tùng... nói với bố chuyện này thế nào.

Chú Tùng vẫn ôm chặt nó trong vòng tay... một tay đưa ra đề phòng. Mắt đỏ lên giận dữ.

-con yêu Na lâu rồi, giờ cô ấy đủ trưởng thành để chúng con bên nhau, xin bố đừng ngăn cản.

-nhà mình nhà nó có họ con biết không?

-con biết, nhưng họ 3-4 đời rồi.

-Bố là trưởng. thằng Tuyên đi rồi, sau này con ở nhà, con làm trưởng thay nó biết không?

-con biết nhưng con yêu Na, lấy Na cũng không ảnh hưởng chuyện gì.

-Cả họ bắt bố đuổi nhà thằng Lại ra khỏi họ, giờ bố già rồi, mà muốn cả nhà bị đuổi khỏi họ sao con

-vậy chúng con sẽ đi, xin bố, xin bố để chúng con đi, con không sống thiếu Na được.

Chú Tùng ôm siết nó gục lên đầu nó nói câu xót xa. Nó cũng ôm lấy khóc.

-thôi được rồi. hai đứa cứ bình tĩnh. Anh Báo cũng bình tĩnh.

-ông...

-bà im đi

Ông Đứng lạnh lùng nhìn bà Đứng

-đáng ra bà lên phải nói với tôi một câu.

-thì nó bảo tôi thế tôi học tốc theo nó lên ngay, không bọn này lại cãi.

-bà thôi đi, đừng nói nhiều, không giải quyết được.

-vậy ông muốn thế nào. Để chúng nó làm xấu mặt nhà mình. tôi là tôi ko đồng ý. Bạn bè tôi, nhà chị Chi cười tôi chết.

-vậy người ta cười tôi hay bà nhiều hơn

Ông Đứng quay ra nhìn bà đứng giọng nghiêm khắc. Bà Đứng ngồi im. ông Đứng ngồi xuống ghế.

-anh Báo ngồi xuống. Tùng Na ngồi xuống đây nghe bố nói đây.

Bố nó bước lại với cái ghế ngồi. mẹ nó đứng sau. Chú Tùng lỏng tay ôm nó, quay ra phía đó.

-con ngồi đi

Ông Đứng nói giọng nghiêm túc.

-nay nói chuyện như người lớn xem nào.

Chú Tùng cho nó ngồi xuống rồi ngồi xuống theo nắm tay nó.

-con yêu Na, từ lâu rồi
-là từ bao giờ
-từ lúc con chưa đi
-ngày đó nó còn bé.
-nhưng con yêu là chuyện của con
-thôi được rồi. thế còn hai đứa ăn ở với nhau lâu chưa?
-từ lúc con về.
-là do con chủ động. chứ Na không hề...do con tất cả,
-không...
Nó cố nói lên một tiếng. chú Tùng nắm tay nó trấn an. Ngăn nó lại.
-bố biết rồi. như thế này hai đứa tính thế nào.
-Xin bố mẹ đồng ý cho chúng con yêu nhau.chúng con đi... bố mẹ không phải lo gì hết .
-Tùng. Tuyên nó có quốc tịch bên đó nó không về. Giờ anh đi nốt, bố mẹ già bỏ cho ai. Anh vì yêu diệt thân đây à.
-nhưng con yêu Na lắm. xin bố đừng chia rẽ chúng con.
-bố chưa nói gì. Nhưng bố bảo này. Có mẹ con ở đây, có anh Báo chị Nết bố mẹ Na ở đây. Thôi thì con trẻ nó sai. Mình bình tĩnh giải quyết. Anh chị đi về, bà Đúng về đi. để hai đứa nó suy nghĩ.
-ông điên à. Mà để chúng nó ở với nhau.
-thì giờ nói nó có nghe đâu. Bà đánh chết nó nó cũng ôm nhau cùng chết.
Bà Đúng mặt hầm hầm nhìn hai đứa thờ dài.
-bố cho anh chị suy nghĩ.
-ông
Ông Đúng đưa tay lên chặn lời bố nó nói.
-anh chị suy nghĩ đi. rồi ngày kia trả lời bố. được không Tùng.
-con yêu Na... con nghĩ được vậy thôi.
-uh
-thế còn Na.
-con ... con... nó ngẩng lên nhìn chú Tùng rồi nhìn ông Đúng và bố mẹ.
-con yêu chú tùng
-mày...
Bà Đúng điên lên, ông Đúng lại đưa tay chặn lại
-Anh Tùng 30 rồi đấy nhé. Anh cứ nghĩ đủ hai ngày rồi đến gặp bố. cho bố một phương án làm sao lợi cả đôi đường. vậy thôi
Ông Đúng đứng lên giải tán đám hỗn loạn. Chúng nó vẫn còn ngồi đó. Nó nhìn chú tự nhiên tủi thân khóc òa ra. Chú Tùng không biết nói gì. Chỉ biết ôm lấy nó thật chặt.
-mạnh mẽ lên. Đừng xa anh nhé.

Nó run lắm... nó sợ lắm... không biết rồi mọi chuyện sẽ đưa chúng nó về đâu.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 36

Loading...

Hôm sau nó không đi học và chú Tùng ko đi làm. Hai đứa ở nhà với nhau. không nói nhiều điều gì cả nhưng chỉ cần nhìn vào mắt nhau cũng hiểu tâm trạng hai đứa bọn bề như thế nào.

Nó giữ im lặng. thì thoảng vẫn thở dài. bữa cơm chú Tùng nấu như mọi khi nó thấy rất ngon mà giờ thì nó không nuốt nổi. tự trách bản thân mình. tại sao lại không đủ mạnh mẽ. thương cho cha mẹ nghèo mới phải đi ở nhà bà... để rồi hôm qua người ta chính miệng buông lời cay nghiệt. Ngay lúc này... những lời bà nói như một con dao đâm sâu vào tim. Mà sự tổn thương ấy khiến nó không còn nhiều cảm xúc với những cử chỉ quan tâm của chú Tùng.

-em sao thế

-em không sao.

-đừng im lặng thế. Anh sợ lắm.

Nó lại cúi xuống. khẽ thở dài.

-Na... anh xin lỗi

-xin lỗi gì?

-chuyện mẹ anh nói, bà ấy... có lẽ vì giận chúng ta mà nói thế chứ mẹ thương em lắm.

-Vâng

Câu vâng lạnh lùng nhưng trong lòng có chút xót xa. Nước mắt nó ứa ra.

-Em đừng thế, anh xin đó.

chú Tùng nắm tay nó. Nó giật ra.chú Tùng cũng thấy hoang mang lắm. cuống cuống sát lại

-Na... em đừng vậy. có thể mẹ nói vậy để muốn chúng ta giận nhau thôi.

Nó không nín được mà nước nở. Nếu chú nói vậy, thì bà đã thành công rồi. giờ nó giận luôn cả chú. giờ nó không muốn nói chuyện với chú nữa. mọi thứ với nó toàn giả dối, toàn toan tính, toàn khinh khi. Bao nhiêu năm bố nó đã nói nó phải chăm chỉ đến đáp công ơn, bởi ruột thịt trong nhà còn không tốt với nhau như thế. Nhưng đến giờ... sự thật thì không phải. nó không cần phải mang ơn, bởi bao năm qua.. nó đúng như con ở, tí tuổi đầu đã học nấu cơm đến bồng tay,

học làm vườn, học những việc mà một đứa trẻ hơn 10 tuổi chẳng thể nào làm hết được... hóa ra... nó là con ở đợ... cha mẹ bị người ta coi thường... nghèo thì có tội hay sao?

Nó khóc đứng lên đi vào phòng đóng cửa lại. chú Tùng bước theo mà không kịp chỉ biết đứng ngoài. Trái tim đứa con gái ngầy thơ giờ tan vỡ... bao nhiêu mộng đẹp về gia đình, về người đàn ông nó yêu, bao nhiêu ước mơ... bao nhiêu hạnh phúc sao giờ tan đi đâu hết. Nó mệt mỏi.

Giá như bố nó biết chuyện này... thì có lẽ trước đây không đời nào cho nó sang đó. Bố nó nói... nghèo thì có thể nghèo, nhưng không thể hèn... đói cho sạch rách cho thơm... nhưng cuộc đời là những cú lừa... mà đến cuối hiệp mới phát hiện ra là mình thua cuộc.

Nó nằm lên giường chòm chằm khóc.

-na ời anh xin em... anh xin em đừng như thế.

Chú Tùng gõ cửa. nó mệt mỏi không buồn mở. nó giận lây sang cả chú Tùng. Giờ nó cứ thấy chú ấy lại nghĩ đến những cay đắng mà bà mang ra, bà sát muối vào tim nó. Trái tim đứa con gái mới lớn đầy tổn thương. Nó đã từng... cho ông bà là cha mẹ... là những người mà nó cần phải mang ơn suốt phần đời còn lại của mình. vậy mà...

-Na ời...anh xin em đừng thế. Anh xin em. Giờ em mà thế này anh mệt mỏi lắm.

-Na ời.

Chú Tùng đứng cửa gỗ, giọng cũng nhe nhào. Đứng mãi nó thương quá mới ra mở cửa. chú Tùng thấy nó liền ôm lấy.

-na... xin em... em nghĩ gì em nói ra, đừng im thế anh sợ lắm.

Nó đứng im không nói. Chú Tùng rời nó ra, vuốt mấy sợi tóc dính đầy nước mắt của nó sang một bên.

-xin đừng nghĩ vậy mà bỏ anh lại. ai nói gì mặc kệ. Chỉ cần em biết là anh yêu em

Nó đứng im gật đầu, chú Tùng thấy nó buồn thì khẽ thở dài theo, kéo nó lên giường ôm lấy.

-ngủ đi, ngày mai mọi chuyện sẽ ổn. Đừng nghĩ nhiều khổ anh.

Nó ngước lên nhìn chú.

-ngày mai ông bảo về nói chuyện với ông đấy.

-không nói chuyện gì hết.

-vậy ông nói.

-mình không nói nghĩa là mình không nhượng bộ. kệ họ

-còn bố mẹ em.

-rồi họ cũng như bố mẹ anh. Kệ họ đi.

-không được. Nói cho rõ ràng.

-anh nói rồi. rõ rồi, còn muốn thế nào nữa. đánh nhau à?
Chú Tùng cau lên. Nó nằm im. Thấy nó tội tội chú Tùng lại kéo nó vào lòng.

-em đừng lo. ngủ đi, mai mọi chuyện sẽ ổn.
Nó nằm im không nói gì nhưng mà nó không ngủ được mấy, vì đêm qua thức trọn nên đêm nay giấc ngủ cũng chỉ chấp chờn. Nó mệt mỏi. suy nghĩ nhiều lắm. không ngờ làm người lớn lại nhiều rắc rối như vậy.

Nó giật mình mở mắt, người đàn ông vẫn ôm nó trong vòng tay khẽ thở dài. nó mơ màng ngược lên.

-sao anh không ngủ.

-em ngủ đi, anh vừa tỉnh giấc thôi.

-tỉnh sao mắt to thế.

-uh... tỉnh lại khó ngủ lại

Chú Tùng xoa đầu dỗ nó ngủ lại. nó thở dài ngược lên.

-anh cũng ngủ đi. đừng lo.

-anh không lo gì hết. Anh chỉ sợ em nghĩ nhiều rồi lại đòi xa anh.

-không có chuyện đó. Cứ yên tâm, em vẫn ở đây mà.

-uh... vậy hãy tin anh nhé. Hãy vì anh.

Nó gật đầu rúc vào lòng. Giờ tâm trạng nào mà quan hệ với nhau nữa... cuộc sống đôi khi rối ren... nó ôm siết chặt tay lên eo chú

-Na...

-dạ...

-hứa với anh... hãy vì anh, cùng anh đấu tranh... đừng bỏ cuộc.

Chúng ta yêu nhau không có tội, lỗi do người lớn nghĩ quá nông cạn mà thôi.

-rồi có ngày anh tin, bố mẹ chúng ta sẽ hiểu.

-vâng... em biết rồi.

Chú Tùng ôm nó chặt lấy. nhắm mắt rúc vào tóc nó thở dài, cuối cùng cũng cùng nó thiếp đi một lúc. Mong rằng sớm mai... bình yên sẽ quay về.

Nhưng không... sáng sớm khi chúng nó thức dậy, điện thoại của nó rung lên. Nó mở máy.

-Na ơi... về ngay.. về ngay... mẹ mày...

-mẹ cháu làm sao.

-mẹ mày... thôi mày về đi nhanh nhanh lên

Tim nó đập thình thịch nó không biết có chuyện gì, tay chân nó luống cuống.

-em... có chuyện gì.

-mẹ... mẹ ơi...

Miệng nó mấp máy không thành lời

-mẹ bị sao.

-không biết

Nó khóc. Tay nó run lên

-em về nhà.

-chờ anh chút.

Chú Tùng đi vào lấy khóa xe rồi dắt nó ra cửa. tay bấm điện thoại gọi. rồi đi ra chỗ khác nghe máy rất nhanh rồi đi vào, khuôn mặt căng thẳng nhiều lắm.

-mình về nhà đi.

Nó đứng đó đờ ra. Chú Tùng kéo nó lên xe, trên suốt quãng đường không ngừng nắm tay nó.

Về đến nhà... mọi người đến nhà nó đông... tim nó như thắt lại... nó sợ cái hình ảnh chị Rơm... lại ùa về... ám ảnh một thời thanh xuân của nó... giờ phải sao đây...

-mẹ ơi...

Nó chạy thẳng vào nhà, nhà nó trống trơn không bố mẹ . con Tũn đi ra.

-chị Na.

-mẹ đâu.

-mẹ đi viện rồi

-mẹ bị sao

Nó khóc.

-mẹ uống... uống thuốc...

Nó buông thõng tay...

-mẹ ở viện nào

-em không biết, chị gọi bố, bố đi theo mẹ từ sáng

Tay chân nó run rờ, nó gục xuống

-con mẹ mà đang yên đang lành...

-yên lành đâu.. không biết có chuyện gì với Bà Đứng mà mấy hôm nay bà sang chửi rửa nhà nó suốt.

-khổ... cái bà đấy lắm chuyện lắm cơ...

-ác khẩu thế phải tội... nó không biết có chuyện gì.

-nghe nói vô ơn , ăn cháo đá bát.. đũa mốc chôi mâm son.

-hay nhà nó vay tiền không trả.

-đâu có... nó trả hết tiền người ta rồi mới sửa nhà mà. Thằng lên chịu khó lắm

-uh... không biết sao.. đến khổ.

Nó ngồi im đó rồi đứng lên đi.chú Tùng đi theo.

-em đi đâu.

-cháu lên viện.

-để anh đưa đi

Chú Tùng phóng xe đi, theo nó vào bên trong. Mẹ nó đang nằm phòng cấp cứu. bố nó cùng mấy cô chú đứng ngoài. Nó chạy nhanh lại đứng bên bố nó.

-bố...

Bố nó giật mình quay lại. hai mắt đỏ ngầu lên cảm giận. Đưa tay tát mạnh nó một cái trước mặt bao người. nó ngã xuống.

-anh Báo... sao lại đánh nó như thế

-anh Báo

Chú Tùng quát lên, chạy lại đỡ nó

-chúng mày cút đi, đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Nó ngồi im dưới đất. Đôi mắt thần thờ ... giờ mẹ nó có sao... nó có tội.

-em không sao chứ.

Cô nó cũng ngồi xuống đỡ nó. Nhưng nghe chú Tùng gọi nó là em thì nhìn.

-hai đứa mày...

-mẹ chúng mày...c ó phải bà đứng sang chửi vì chúng mày đungs không.

-thôi...chúng mày cút đi

Bố nó càng điên càng quát

-bố ời con sai rồi. bố đừng đuổi con, cho con ở đây với mẹ.

Nó nuwac nở với tay bố nó mà bố nó tránh xa ra. Nó khóc.

-chúng mày đứng lên về đi, không bố mày lại điện lên.

-cô ời... nói cho cháu biết có chuyện gì.

Tao nghe mấy hôm nay bà đứng sang chửi. chắc mẹ mày nghĩ quần mà uống chai thuốc trừ cỏ.

Nó tròn mắt bịt miệng

-thế mẹ cháu.

Bác sĩ cấp cứu từ nãy... cho ra phòng rồi, không biết có sao không

-mày nói với chúng nó làm gì. Chúng mày cút không tao giết chúng mày đấy.

-anh Báo em.

Chú Tùng ngập ngừng biết lỗi. thôi mày đừng nói gì hết. Tao biết gia đình nhà mày rồi.

-anh Báo

-mày cút ngay đi... để cho gia đình tao yên.

Bố nó đang điên tiết lên. Nó ngồi im.

-thôi hai đứa về mà giải quyết việc ở nhà đi, mẹ mày có bố mày với cô chú rồi

Nó nức nở nắm tay cô nó

-cô ời... cô xin bác sĩ cứu lấy mẹ cháu... không có mẹ cháu chết

mất

-thôi, hai đứa về đi, đứng đây bố mày cáu thêm đó.

cô nó lòi nó dậy rồi đây nó đi. nó nhìn vào phòng cấp cứu mà không biết mẹ nó ở chỗ nào. Tim nó đau lắm. mẹ nó làm sao... nó chính là đứa bất hiếu nhất... mẹ ơi.

Chú Tùng chở nó về nhà mà nó còn không buồn ôm lấy chú. chú biết tâm tình nó nên không ép... nó thần thờ đứng trước cổng nhà...

-em, vào nhà đi anh về chút.

Nó không nói gì mà đi vào... mấy cô bác trong nhà đi ra.

-thế nào... mẹ mày thế nào.

-mẹ cháu không sao.

Nó trấn an mọi người. nó gạt nước mắt... cái tát của bố khiến nó tỉnh ngộ nó vào bên trong gọi to.

-tũn ơi.

Đứa em nó chạy ra nhìn nó.

-có chuyện gì đấy chị

-mấy hôm nay bà đúng sang nói gì

-bà chửi nhiều lắm. bữa ăn cơm sang chửi, tối đi ngủ cũng sang chửi.

-thế từ nãy bà có sang không?

-không.. lúc đi mua chè thấy bà bảo đáng đời.

Nó thở dài... nắm chặt tay. Quay đầu đi sang bên đó, con đường này quen thuộc, ánh cổng này gần bố nửa tuổi thơ, cái sân này bao nhiêu năm nó quét, ngôi nhà này nó bé tí đã lau... bộ bàn ghế này... bao nhiêu cái gọi là tình cảm giờ thành cay đắng với hận thù.

Miệng đời phũ phàng... nhưng sao lại là bà ấy...nếu nó sai thì nói nó sai,,,tai sao lòi bố mẹ nó trong chuyện này.

-mẹ nói cái gì thế hả... mẹ có phải là người không? Mẹ cay nghiệt thế

-mày im đi, tao còn chửi cho nó nhiều... cho bao giờ nó dạy được con

-mẹ đã dạy được con mẹ chưa mà đòi người ta dạy con mình. con nói cho mẹ biết... nó sống với mẹ chục năm rồi, mẹ không dạy nó thì có

-mày là thằng mất dạy...mày vì lol mà quay lại với tao.... mày có cũng như không tao không có đứa con mất dạy như mày.

-mẹ im đi, có một người mẹ như mẹ con mệt mỏi lắm.

-Tùng... anh không được nói với mẹ anh như thế.

-thế con phải nói gì. Con sai chứ anh chửi ấy sai đâu mà mẹ làm người ta ra nông nổi đó

-nó dại nó chịu. cái loain như chúng nó... xuống 7 tầng địa ngục

cũng đáng mày nghe rõ chưa?

-mẹ

Chú Tùng quát to... bà Đứng trừng mắt không khuất phục. Nó chưa thấy bà ấy đáng kính tởm như lúc này... nó khinh bỉ cái bản mặt của bà ấy. nó bước lại.

-bà...

Tất cả im... quay lại nhìn nó.

Nó tiến đến gần

-cháu sai... cháu nhận, nhưng bố mẹ cháu có tội tình gì.

-tôi gì ư... tôi để ra con đĩ như mày.

-mẹ..

Chú Tùng quát lên. Nó đứng im cười.

-cháu không quan tâm bà chửi cháu như thế nào. Nhưng bố mẹ cháu bà không có quyền chửi.

-tao cứ chửi mày làm gì được.

-cháu không làm gì, nhưng ông trời có mắt. Bà sống thất đức... đòi bà gánh tội bà vẫn nói thế còn gì. Nếu bà không gánh thì con bà cháu bà gánh

-này con đĩ, mày ăn cơm nhà tao bao nhiêu năm giờ mày cắn giả đấy. mày thấy chưa con

Chú Tùng hàm hàm nhìn bà.

-nếu mẹ không phải mẹ con thì con không để mẹ yên đâu.

-Mày... thằng mất dạy

-bao nhiêu năm cháu tưởng bà tử tế thương cháu... cháu cũng không dám nói gì... cơm bưng nước rót, cháu làm ô sin cho nhà bà... giờ coi như chúng ta hết nợ... chuyện mẹ cháu bị sao cháu không tính với bà... cháu và nhà bà... coi như chấm dứt tình nghĩa từ đây... con bà đấy... bà mang về mà thương.

Chú Tùng trợn mắt nhìn nó... rồi kéo tay nó.

-Em nói cái gì cơ... em nói cái gì.

Nó giật tay. Quay đi... đôi chân giờ rất vững... nổi nhục giờ tăng lên cùng nổi căm phẫn... mà vì nó yếu đuối không biết thể hiện sao nữa đây... nó coi như... trả hết nợ ân tình với gia đình này.

Nó bước đi trong vô thức. Chú Tùng chạy theo, kéo nó không dừng lại... ra đến giữa ngõ thì giật nó quay lại quát lên.

-Na... em bình tĩnh lại đi

Đôi mắt nó không còn giọt nước nào... nó không còn hồn vía trong đó. Nó ngược lên nhìn chú... họng đau, ngực đau... tim vỡ nát rồi.

-Chúng ta chia tay

-không... anh không đồng ý...anh không chia tay.

Chú Tùng giữ chặt nó lại nó không thềm nghe. Nó quay đi

-không... anh xin em

Chú Tùng ôm lấy nó, ôm chặt khóc..

-anh xin em

Nó đứng đờ ra đó, mặt vô hồn

-buông ra...

Nó đẩy... đẩy mãi chú Tùng cũng rời được ra tí nhưng rồi lại gục xuống chân, ôm lấy nó. Đầu nép chặt vào bụng, nó... nó đứng đờ ra tiếng chú Tùng van xin khiến cho người ta chú ý... mọi người từ trong nhà nó chạy ra ngó... không khó để nhận ra tình hình như này. mấy bà bước lại

-chúng mày... chúng mày làm gì thế này

Nó cúi xuống không nói còn chú Tùng cứ thế vừa ôm vừa nức nở van xin

-chúng mày... loạn rồi... chúng mày làm loạn cái họ nhà này rồi

-hóa ra chúng mày làm trò loạn luân gia đình gánh tội.

-không thể chấp nhận được. Con Na... mày sai gia đình mày gánh tội. chúng mày... hồng hết rồi

Nó vẫn đứng im...tao cứ tưởng thế nào.. cuối cùng là thế này sao
Mấy bà già bỏ về nhà không ở nhà nó nữa. nó im chả nói gì chỉ đẩy chú Tùng ra. Cay đắng lắm.

-buông ra đi, anh về đi, anh thấy người ta nói đấy... tôi mệt rồi.
chúng ta chia tay

**Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé !
Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 37

Loading...

Đau khổ nhất là thương ai đó, nhớ ai đó mà không nói được. Yêu ai đó đến vô cùng mà vẫn phải chia tay.

Nó bỏ vào nhà rất nhanh. Chú Tùng đi theo vừa đi vừa khóc. Nó mệt mỏi quá. Ngay lúc này gặp người đàn ông này nó lại nhớ đến bà Đúng. Nhớ những câu nói của bà ấy. nó có quá đáng không khi đáp trả bà ấy như vậy.

Suy cho cùng bố mẹ nó có tội tình gì. Ngay cả cái chuyện nó yêu chú Tùng cũng chẳng có tội. chúng nó có quyền yêu nhau. nếu như bà không chấp nhận có thể ngồi lại nói chuyện cho đàng hoàng chứ không nhất thiết phải hành hạ nhau , chỉ chiết nhau như vậy.

-Na ơì... Na..

Chú Tùng đứng ngoài cửa gọi. dáng vẻ mệt mỏi bơ phờ. Nó ngồi trong nhà với hai đứa em. Bố nó lên viện, mọi người biết chuyện chúng nó cũng bỏ về hết. Đổ lỗi cho nó vì nó vì gia đình nó mà họ hàng lại một phen sôi lên vì chú cháu yêu nhau.

Nó không cần. Ai muốn hiểu thì hiểu.

-Na ơì... đừng làm như thế với anh.

-Na... ơì...

-chị...chú Tùng đứng cửa gọi sao chị không thưa?

Thằng Kì đi ra cửa xem rồi lại chạy vào.

-mày đừng có mở cửa... kệ cho chú ý về .

-nhưng mà chú ý khóc đấy.

Nó nhìn ra nhưng không dám ra. Nó chia tay thế này không biết có quá đáng với chú không nhưng nó không chịu được bà Đúng nữa. không chịu được cú sốc mà bà ấy đem lại.

Nó đóng cửa phòng cho thằng Kì đi ngủ. con Tũn cũng ngủ rồi. nó đi ra thì giật mình khi thấy người đàn ông đứng ngoài cửa. hai mắt đỏ ngầu. mệt mỏi.

-Na ơì. Mở cửa cho anh. Anh xin em.

-về đi.

-mở cửa đi, anh không về. Anh muốn nói chuyện. Đừng thế được không

-về đi. tôi không muốn gặp anh.

-anh xin em. Mẹ anh nói chứ anh không nói, xin hãy vì anh. Vì tình yêu của chúng ta. Anh xin em

Chú Tùng đứng cửa khóc rưng rức.

-mở cửa đi, anh chết mất.

-về đi

Nó không nói to.

-anh xin em.

-về đi cho chúng nó ngủ.

-anh không về. Mở cửa cho anh đi Na ơ.

Nó đi ra. Chú Tùng thấy nó cuống cuống lùi lại kéo vào ôm lấy , nước nở sọt hãi. Nó xót xa... thương nhiều lắm nhưng mà nó giận...

-về đi.

-anh không chia tay đâu. Chết anh cũng không?

-tôi mệt mỏi lắm. cứ trông thấy anh lại nghĩ đến mẹ anh. Bao nhiêu năm tôi cứ nghĩ bà ấy thương tôi thật lòng. Hóa ra cũng chỉ coi tôi như con ở, vậy thì không nói được gì với nhau nữa.

-là mẹ nói. Kệ mẹ... anh yêu em. Kệ anh.

-Nhưng giờ thấy anh khiến tôi mệt mỏi lắm. anh về đi, khi nào bình tĩnh chúng ta nói chuyện.

-được rồi, chỉ cần em đừng bỏ anh.

-cái này thì....

Chú Tùng nhìn nó mắt rưng rưng

-anh xin em... chỉ giận mấy hôm thôi, đừng bỏ anh lại.

-anh lấy chị Trinh đi, tôi rút lui

-không

Chú Tùng gào lên không chịu nghe. Ôm lấy nó, nhưng nó gạt ra, đi vào nhà đóng cửa. một đứa bên trong một đứa bên ngoài nhìn nhau qua ô kính

-em mà bỏ anh . anh chết cho em thấy. Na...

Chú Tùng gào khóc.

-em giết anh đi na ơ... đừng thế mà.

-Na ơ.

-chúng ta chia tay.

Nó mím môi quay vào trong. Chú Tùng thất vọng đến nỗi ngã gục xuống cửa, quỳ ở đó khóc. Tim nó đau như vụn vỡ... nó yêu người đó nhiều đến nhường nào... vậy mà giờ thấy họ... nỗi hận nỗi nhục lại tăng lên.

Nếu như vậy... quả thật không tài nào sống bên nhau hạnh phúc được. Chỉ bằng quên đi. ngay từ đầu khi nó biết cuộc tình này là ngang trái. Nó đã chuẩn bị tinh thần cho mình... để một ngày được thấy người ta hạnh phúc bên người khác. Người mà cho chú ấy

được bình an.

Yêu nhau không nhất thiết phải bên nhau. hi sinh để người mình yêu được an toàn cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Hôm sau bố nó về, thấy nó đi ra thì không thèm nhìn mà thở dài đi vào. Nó bước theo.

-bố.

-mày còn gọi tao là bố à?

-bố ... con

-tao không có đứa con như mày. Mày xem mày phá tan nát cái gia đình này như thế mày hài lòng chưa?

Bố nó quát lên. Nó đứng im hai mắt đầy nước.

-bố con xin lỗi bố.

-mày cút đi.

Bố nó quát.

-con xin bố

-mày cút đi

Bố nó chỉ tay ra cổng

-mày đừng quay về nhà này nữa. mẹ mày mà có sao tao không tha cho mày đâu.

-bố ơi... con xin bố, con không thể nữa, giờ bố cho con lên thăm mẹ . con xin bố

-mày lên thì mày làm được gì?

-con muốn thấy mẹ... bố ơi.

Bố nó chán nản không buồn nhìn nó mà đi vào nhà.

-đứng lên anh chở lên viện

Giọng nói đó. Nó quay lại. mắt đầy nước nhìn Hoàn đứng sau lưng.

Hoàn biết chuyện rồi à? Nó ngại mà cúi xuống

-cảm ơn anh. Em tự đi được

-đừng ngại. anh chở lên chút thôi. giờ đi ra kia thì đi bằng gì?

-không cần.

Nó ngại mà đi ra cổng. nhưng vừa ra thấy bóng dáng chú Tùng lại quay vào. Bây giờ mà để bố nó thấy chú thì còn mặt nữa

Vào nhà lại thấy Hoàn đứng đó. Để ba người đàn ông không thấy mặt nhau. tốt nhất nó nên đồng ý để Hoàn đưa đi.

-vậy anh chở giúp... em... lên viện nhé.

-uh

Nó leo lên xe, Hoàn phòng đi ra cửa thì đúng là gặp chú Tùng thật. Hoàn không giảm tốc độ mà phóng đi nhanh qua. Chú Tùng giờ chỉ biết nhìn theo bóng hai đứa nó. Đến khi đi xa rồi Hoàn mới đi chậm lại.

-bác ở viện nào?

-mẹ em ở Bạch Mai.

-được rồi.

Nó ngại ngại ngồi đằng sau

-sao anh biết.

Hội bạn anh nói thì anh về hỏi thăm bác.

-sao anh tốt với em thế. Không cần đâu.... em ngại lắm

-đừng ngại. cứ coi như chúng ta là bạn.

-em... xin lỗi

-không sao đâu. Anh thấy bình thường mà.

-cảm ơn anh đã đến.

-uh... thôi em đừng nghĩ nhiều. bố mẹ giận tí thôi. mong bác nhanh khỏe là được

-vâng.

Nó ngồi im... anh Hoàn chở nó vào đến viện. Nó đi vào phòng cấp cứu, mẹ nó vẫn nằm đó thở máy... không biết tình hình thế nào.

-cô ôi... mẹ cháu có sao không?

cô nó thấy nó thì thở dài

-bác sĩ bảo mẹ mày não tổn thương, gan tổn thương. Phát hiện chậm thêm tí nữa là chết rồi.

-nhưng giờ...

-giờ thì cầu trời qua được

Nó khóc. Nó là đứa con bất hiếu... mẹ nó có mệnh hệ gì. Nó chết theo mẹ. nó không dám nhìn mặt bố, không dám nhìn mặt ông bà.

Nó có lỗi với đứa em thơ.

Hoàn đỡ nó ngồi xuống ghế cạnh cô nó. Cô nó thở dài.

-chúng mày lớn rồi mà không nghĩ. Chú cháu thì yêu cái gì?

Nó ngồi im nghe.

-bà đúng ác khẩu, sau này ở với bà ý cũng không yên được đâu chi bằng bỏ nó đi. đời đầy thẳng tốt.

Nó ngồi im. cô nó quay lại nhìn

-Na... bỏ nó đi. đừng thấy sai mà đâm đầu vào. Nhà có một con rơm là khổ lắm rồi.

-vâng

Nó gật đầu

-tao nói thật đừng vâng để đấy.

-vâng... cháu chia tay rồi

Nó lau nước mắt. Ngẩng lên. Cô nó và Hoàn nhìn nó bất ngờ.

-thôi thật không hay mấy hôm nó khóc nó xin xỏ lại quay lại

-cháu thôi thật. Mọi người tin cháu.

-uh... giờ mày về xin lỗi bố mày rồi nói với ông ấy.

-đi sang bên kia làm đi kiếm tiền mà giả nợ.

-vâng

Nó ngồi đó cả ngày, tối đến mới đứng dậy ra về. Về đến nhà. Bố nó đóng cổng khóa lại. nó gọi mà con Tuấn đi ra.

-bố bảo không cho chị vào.

Nó đứng đờ ra. Xót xa mà rơi nước mắt. Bố nó không muốn thấy mặt nó rồi.

-Vào xin bố cho chị

-nhưng bố bảo bố ngủ. đứa nào gọi bố đánh chết

Nó buồn buồn, đứng thần thờ.

-hay thôi, về nhà anh ngủ tạm với em anh rồi mai về.

-thôi ạ

Nó lắc đầu.

-không tới em ngủ đâu?

-em không sao. Cảm ơn anh. Anh về đi

-không được. Giờ em đứng đây có người biết là không hay

Anh Hoàn nói vậy nó hiểu ý ngay. Nó gật đầu.

-vậy em sang nhà chị Nghé ngủ cũng được.

Anh Hoàn đưa nó ra cổng nhà chị Nghé. Nó gọi cửa thì chị Nghé đi ra

-Na à?

-vâng. Bố em khóa cửa chị cho em ngủ nhờ.

-uh

Chị Nghé mở cổng nó quay lại nhìn Hoàn

-anh về cẩn thận ạ. Em cảm ơn

-vào nhà ngủ đi. mai anh đến đưa em lên trường

-vâng

Hoàn quay xe đi. chị Nghé kéo tay nó.

-lại ông này là thế nào?

-không có gì... anh ý chở hộ thôi.

-Thế còn ông Tùng

-em nói chia tay rồi.

-thảo nào lúc này ông lại quất loan nhà lên. Ông cãi nhau với Bà Đứng đấy.

-kệ nhà họ

Nó đi vào. Khế thờ dài liếc sang. Ngôi nhà đó, mảnh sân đó... một thời đẹp đến vậy mà sao giờ nhìn đến lại thấy hận trong lòng.

Hoàn chạy xe đến cổng làng thì có chiếc xe chặn giữa đường.

không lạ khi thấy đó là xe chú Tùng. Chú Tùng đứng bên cạnh hút thuốc. Gương mặt bơ phờ, thấy Hoàn thì đứng dậy bước lại

-mày xuống xe tao nói chuyện

-tao không có gì để nói.

-đmm. Mà y vừa chớ vợ tao đây
-vợ mà y mà y không bảo vệ nổi thì không phải vợ mà y đâu.
Đừng có nhận bừa.
Bị nói chú Tùng cứng họng. chán nản.
-mày hại mẹ con người ta như thế mà y chả có tư cách mà nói.
Thôi... để Na yên đi
-đây là chuyện nhà tao. Tao đéo cần mày quan tâm.
-nhưng Quỳnh là người tao yêu, nên mày không có quyền
Chú Tùng điên lên vung tay đập Hoàn. Hoàn nhận cú đập, nghiêng người sang một bên rồi cũng quay lại vung tay đập trả. Hai người xông vào nhau, hội thanh niên từ đâu chạy tới
-chúng mày điên à?
-buông ra... chú Tùng... buông nó ra
-để tao đập cho nó trận. Na là người yêu tao, tao không có quyền thì ai có quyền.
-mày khiến cô ấy khổ sở như thế còn nói yêu cô ấy à? Mày có xấu hổ không?
-đmm... tao làm được... tao chịu được. Tao không bao giờ để cô ấy phải khổ như thế nữa.
-thế mày lấy lại mẹ cho cô ấy không?
-chúng mày thôi đi.
Anh Châu kéo chú Tùng về. Còn hội thanh niên kéo Hoàn đi. về đến nhà thấy nó và chị Nghé đang ngồi đó thì chú Tùng đi ngay lại. nó quay đi tránh.
-Na... anh xin em.
-anh không chia tay đâu, anh chết mất
-thôi... đừng nói nữa.
Chú Tùng mím môi kiềm chế.
-thôi... giờ chuyện thế này. cháu nghĩ là cả hai nên bình tĩnh. Chờ thím Nết khỏe rồi nói chuyện một thế. Đừng hành hạ nhau thế này.
-nhưng...
-chú Đừng nói nữa. chú không biết bà chửi ghê thế nào đâu. Nếu chú cứ lấy nó về, nghe bà chửi nó cũng điên mất
Chú Tùng ngồi im. Nó cũng im.
-thôi chú về đi. tạm xa nhau một thời gian đi. đừng có làm gì gây họa nữa.
-về đi
Nó quay đi không dám nhìn. Giọng lạnh lùng. Chú Tùng được câu chiếu chỉ thì ngoan ngoãn không dám van nài nữa. đứng lên đi ra xe dắt ra cổng rồi quay lại nhìn nó, rồi lại phóng đi mà không buồn về nhà. Nó nhìn theo mà lòng đau nhói, nước mắt rơi ra.

-Na... hai đứa mày từ bao giờ.

Nó im cúi xuống khóc.

-đã làm gì nhau chưa mà tao thấy bà Đúng nói không nể thì bắt tại trận.

Nó càng khóc. Ngẩng lên cố nín rồi lấy tay gạt nước mắt.

-em chia tay rồi. không yêu nữa.

Chị nghe nhìn nó đầy xót xa.

-uh... thôi cũng được.

-nhưng mà còn chuyện đi học

-mai em lên trường. có giấy học định hướng là đi được

-uh... tránh ông ý ra không ông ý lại gào lên.

-em biết rồi.

-không sao đâu. Chia tay cũng mất thời gian đầu thôi. xong nó lại như bình thường thôi mà. Giờ anh Khải anh ấy vui vẻ lại rồi. không có ai buồn mãi đâu. Mày đừng lo.

-vâng

Nó đi vào phòng nằm xuống như ng không tài nào ngủ được. Nó nằm im. Nước mắt cứ thế rơi ra. Chị nghe cần nói gì đã nói hết rồi. chỉ biết đặt tay lên tay nó. Tự nhiên nó nức nở lên.

-mày yêu lão ấy lắm à?

-...

-hay chờ sang kia rồi bảo lão sang. Không ai biết mình là ai cho nhẹ đầu.

-thôi... em chia tay rồi

-chia tay thì mạnh mẽ lên. Nếu sau này gặp lão ấy mà thấy còn yêu. Thì tha cho lão. Tao thấy lão cũng yêu mày lắm. lỗi do bà già kia thôi... tao sợ bà ý rồi.

No gạt đầu rồi nằm im...nó mệt mỏi với cuộc tình này thật rồi sáng hôm sau Hoàn đến nhà... chào bố nó.

-cháu chào bác.

-mày đến có chuyện gì

Bố nó gắt

-cháu đến đưa Quỳnh lên trường.

-không cần... tao không cho nó học hành gì hết. Ko đi đâu hết.

Bố nó gắt lên.

-bác... em nó sắp đi được đến nơi rồi

-nhà tao không có tiền. Cũng không cần phải lo cho đứa con gái như nó.

Nó đứng bên kia khóc, không nói thêm được câu gì.

-chú Báo.

-chú cái gì...mày im đi

-bác...

Hoàn nói vào

-tao nói không là không? Giờ nó làm nó chịu. nó tự đi kiếm lấy mà ăn. Mà sống. đừng về nhà tao nữa

Bố nó dứt khoát.

-bố

Nó tủi thân bước lại

-con sai rồi

-mày đi đi. đừng để tao thấy mặt mày nữa.

-Bố

Nó cứ thế mà khóc. Hoàn kéo tay nó

-đừng nói gì. Bố đang giận

-cứ lên trường đi. một hai hôm bố hết giận là thôi mà.

Nó đứng thần thờ. Chị Nghé kéo tay nó ra cổng đẩy nó lên xe

-đi đi. mệt quá.

Nó ngồi sau xe Hoàn mà tủi thân sụt sịt. Hoàn thở dài. thi thoảng nhìn nó qua gương chiếu hậu. nó ngồi xa ra... tránh tiếp xúc thân mật vì giờ tâm tình nó tệ lắm

-Quỳnh... em đừng nghĩ nhiều.

-ko nghĩ sao được hả anh. Bố em giận lắm.

-anh biết, nhưng là cha mẹ mình mà giận mãi sao được.

-vâng. Em chỉ sợ đến lúc có thông báo học định hướng bố lại không cho đi.

-có tin gì chưa?

-thấy nói đầu tuần thông báo mà.

-vậy à? Thế học 1 tháng đúng không?

-vâng.

-được rồi. cứ chịu khó học đi. đừng nghĩ nhiều. chiều học xong anh chở vào viện chơi với mẹ

Nó ngại ngùng.

-anh... tốt với em quá.

-không có gì?

-em... nợ anh một lời cảm ơn

-bao giờ có cơ hội thì trả.

-em chả biết thế nào là cơ hội. chỉ sợ bố lại không cho đi thật

Anh Hoàn im im rồi kéo nhanh tay nó nắm chặt lại.

-nếu thế để anh lo cho em... em đồng ý đi nhé.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

**Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và
đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 38

Loading...

Nó kéo tay lại tránh để Hoàn hiểu lầm. nhưng Hoàn sốt sắng không muốn buông ra.

-Anh Hoàn. Giờ em đang rối lắm. không nghĩ được gì cả đâu. Giờ chỉ lo cho mẹ thôi anh ạ.

-anh biết. Học xong chiều anh chở vào thăm bác. Em đừng lo Hoàn có vẻ đồng cảm với nó. Giờ nó biết nghĩ sao. Mẹ nó nằm viện không biết sống chết, chú Tùng thì suốt ngày van xin, bà Đứng thì chửi bới, bố nó thì ghét bỏ nó rồi, giờ còn có Hoàn nữa thôi. nhưng nó không thích Hoàn. Nó không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm cá nhân ngay lúc này nữa.

Vừa muốn đi, vừa muốn lo cho mẹ. vừa yêu chú ấy nhưng vừa giận gia đình chú ấy vô cùng.

Chiều đến Hoàn chở nó vào bệnh viện thăm mẹ nó. Nó đứng cửa ngập ngừng chờ Hoàn gửi xe xong thì lúc Hoàn quay lại cũng là lúc chú Tùng đi đến. Trên tay cầm túi cam. Hai mắt nhìn chúng nó trừng trừng. nó ngẩng lên, tự nhiên thấy chột dạ. Nó có làm sai không?

Người ta có nghĩ nó bắt cá hai tay không? Nó chưa nghĩ đến sẽ gặp chú ấy trong Hoàn cảnh này. nhưng mà thôi... đã gặp rồi thì gặp... dù sao chúng nó cũng chia tay rồi.

Nó nhìn chú rồi quay đi.

-anh Hoàn. Đi thôi

Chú Tùng thấy thế thì ánh mắt đỏ ngầu lên bước theo

-Na... Na... nói chuyện với anh. Thế này là thế nào

-tôi ko có gì để nói với anh cả.

-nhưng anh có. Anh muốn hỏi em thế này là thế nào?

-thì như anh thấy đấy được chưa?

-như anh thấy là thế nào. Em nói đi, em ... sao lại đi với anh ta

-chúng tôi đi với nhau có liên quan gì đến anh.

Hoàn lên tiếng. chú Tùng hai mắt đỏ ngầu quay lại

-mày đi với vợ tao đấy, đừng có mà đục nước béo cò.

-anh chả có tư cách cầm cô ấy đi với ai, anh phải biết vì anh gia đình cô ấy mới khổ thế này

-mày im đi, không ai muốn người mình yêu khổ đâu chuyện gia đình

tao, gia đình tao tự giải quyết.

Chú Tùng mắt đỏ ngầu.

-vậy mày tính thế nào? Giờ mày biết cô ấy khổ thế nào không? Yêu người ta phải lo cho người ta có cuộc sống đàng hoàng. Chứ như thế này thì để người ta yên.

Chú Tùng thấy Hoàn nói cũng không sai, nhưng việc chấp nhận mất nó là điều mà chú chưa bao giờ dám nghĩ đến hết. Chú Tùng nắm lấy tay nó.

-Na... cho anh thời gian, cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ hóa giải hết chuyện này.

Nó đau lòng mà cúi xuống, nó cũng khóc.

-Na... anh không thể mất em được. Anh không biết anh phải sống tiếp thế nào.

-anh yêu em... chuyện này em biết, còn chuyện gia đình , chuyện người lớn là chuyện mà chúng ta không lường trước được. Ai cũng có những sai lầm, ai cũng có yếu đuối. để kết tội anh, trừng phạt anh như thế này bất công cho anh. Anh xin em.

Chú Tùng thủ thủ bên tai, nó ngược lên nhìn ánh mắt đầy tội nghiệp của chú Tùng. Chú Tùng nói đúng. Nó không nên kết tội chú như thế, nhưng cứ nhìn thấy chú nó lại nghĩ đến Bà Đứng và những lời cay nghiệt của bà ấy dành cho nó và gia đình... cơn giận, nỗi nhục của nó lại tăng lên. Nó quay đi

-anh về đi, tôi không muốn nói chuyện với anh lúc này.

-anh không về. Na... cho anh cơ hội

-tôi nói tôi không muốn nói chuyện với anh lúc này. cứ để tôi bình tĩnh khi nào mọi chuyện ổn định... chúng ta bàn tiếp.

-được rồi. em hứa nhé

-được rồi

Nó nói câu chắc chắn rồi quay đi. nó đưa tay gạt nước mắt ngoái nhìn lại bóng dáng người đàn ông... lời hứa thời con trẻ thiêng liêng sao giờ trưởng thành lại thấy mong manh quá. Nó không biết rằng đó là lần cuối nó nói chuyện với chú Tùng gần như vậy... và không biết đến bao giờ lời hứa của nó mới được thực hiện đây.

Bước vào phòng mẹ. nó thấy bác sĩ đứng rất đông, người ra người vào khẩn trương lắm. nó thấy cô nó đứng một góc sốt sắng.

-cô... có chuyện gì vậy ạ.

-mẹ cháu... mẹ cháu

Cô nó vừa khóc vừa run lên. Đôi mắt nó cũng đỏ lên, bàn tay nó run run lên nắm tay cô

-mẹ cháu làm sao.

-không biết... bác sĩ đang cấp cứu

Nó run run quay ra, tóm được cô y tá đi qua thì lôi lại

-chị ơi... mẹ em... mẹ em làm sao?

-bệnh nhân chết não ngừng tim rồi

-chị cứu mẹ em với ạ

-chúng tôi đã cố gắng nhưng bệnh nhân phát hiện muộn nên....

Nó nghe mà ù tai đi. đôi mắt trợn lên, lồng ngực bó chặt, mẹ nó không xong rồi... giờ nó phải sao đây... có chuyện gì mẹ cứ mắng cứ chửi nó đi, tại sao lại đại dột như thế chứ.

-bác sĩ, bác sĩ, mẹ cháu thế nào rồi ạ

Nó xông vào với lấy bác sĩ.

-bệnh nhân ngừng thở rồi. chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Nó nghe vậy thì gục xuống khóc. Hoàn ngồi xuống bên cạnh giữ lấy vai nó.

-Quỳnh... em bình tĩnh.

Nó ngồi đờ ra... mất hết cả cảm giác đau đớn. Nó mất mẹ, nhưng là nỗi của nó. Bạn có thể hiểu được tâm trạng của nó ngay lúc này không? Nó thấy mình có lỗi, nó nghĩ rằng cái chết của mẹ là chính là do nó... nó không còn nhận biết được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa.

mẹ ơi... người phải chết là con mới đúng...con đáng chết hàng trăm hàng ngàn lần. Nó gục xuống sàn khóc nức nở... cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc thật rồi.

đám tang mẹ nó kết thúc. tối hôm đó, các cụ đến lễ cho mẹ nó , nó ngồi thẫn thờ bên cạnh cái bàn thờ có di ảnh mẹ. hai đứa em ngồi một góc, nó nhìn thẳng em bé bỏng mà nước mắt rơi, chưa được 10 tuổi đầu mất mẹ... tất cả lỗi lầm là do nó gây ra...

mẹ ơi... sao mẹ lại thế này... sao mẹ bỏ chúng con.

nó nức nở. Hoàn đứng bên cạnh đặt tay lên vai nó mà nó cũng không ngẩng lên. Một lúc sau thì ông Đúng mới sang. Từ lúc làm ma mẹ nó bên nhà ông Đúng không ai có mặt. Nó cũng không để ý chú Tùng có đến hay không... nó khóc đến sưng cả mắt rồi.

-ông đến đây làm gì?

Bố nó ngồi thẫn thờ một góc thấy ông Đúng thì khùng lên

-Anh Báo... tôi qua để xin tạ lỗi với chị Nết.

-nhà tôi không còn gì để nói với nhà ông.

Bố nó quát lên

-anh Báo, anh bình tĩnh. Cũng không ai muốn sự việc lại đi xa đến vậy?

-nhà ông không muốn mà gia đình ông đối xử với chúng tôi như này. tôi nể nhà ông là họ hàng không tôi giết nhà ông rồi.

Bố nó điên lên. Mấy chú bước lại giữ.

-anh báo... tôi ... là gia đình tôi không đúng... mong gia đình thứ tội.
-thứ tội ? Thứ tội rồi ông có lấy lại mẹ cho chúng cháu không? Bà nhà ông sang chửi chúng cháu giờ mẹ cháu chết rồi không dám mò sang nữa sao. Các người là người hay là quỷ đây... có biết nghĩ không?

Con Tũn đứng dậy khùng khùng điên điên lên chửi bới. nó ngồi trong góc ra hiệu cho Hoàn ra can. Bố nó tức quá mà cầm cái ghế ném về phía ông Đúng may có người đỡ được.

-Bố con xin bố đừng làm thế.

Nó chạy lại ôm lấy chân bố nó. Người ta đưa ông Đúng về nhà... còn nó thì vẫn ngồi đó. Bố nó cúi xuống nhìn nó. Nỗi đau của đàn ông không được biểu hiện bằng nước mắt như của đàn bà. Ai muốn mình mất vợ, chẳng ai muốn con mình mồ côi... và giờ thì 4 anh em nó mất mẹ... vì nó.

Bố nó điên lên túm tóc nó tát cho hai cái rồi đẩy nó ra.

-mày cút đi, kể từ giờ mày không còn là con tao nữa.

-bố...

Nó gào lên vẫn ôm chân thật chặt nhưng bố nó giữ ra mà đi vào trong

-Bố ơi con xin bố, con biết con sai rồi

-tất cả là tại chị... chị đi đi. giờ chị ở đây cũng chỉ làm khổ bố thôi... chị đi đi

Con Tũn cũng đau lòng mà gào lên. Con bé có lẽ không hiểu hết nỗi đau mà nó đang chịu đựng

-Tũn ơi...

-chị đi đi.. chị chỉ làm khổ bố mẹ, mẹ chết là tại chị... chị đi đi

Nó khóc nức nở. Bố nó trong nhà nói vọng ra.

-mày cút khỏi nhà tao, tao coi như không có đứa con là mày

-anh Báo...

Nó nghe chú nó quát.... nó ngồi dưới đất khóc hu hu... giờ nó rồi bời lên hết cả.

-thôi đứng lên...

Cô nó nâng nó lên..

-đứng lên... sang nhà cô đi.

-mày mà chưa nó mày chết với tao.

Bố nó quát trong nhà ra. Nó không biết cái gì nữa cả. Chỉ thần thờ.

-thôi... cô để cháu đưa Quỳnh sang nhà bạn nhờ một vài hôm , khi nào bác trai bình tĩnh rồi tính ạ.

-uh được rồi. hai đứa mày đi đi không bố mày lại điên lên.

Hoàn nhắc nó lên dắt nó ra cổng nhưng nó giật tay lại

-anh cứ để cho em chết.

-Quỳnh.. đừng như vậy... đi đi không bố mắng cho bây giờ.

Nó vẫn giật tay...

-em không đi

-đừng thế mà. Đi đi

Cô nó kéo nó đứng lên rồi quát

-đi đi... mà đừng làm khổ người khác nữa. đi ngay đi

Nó khóc, cô đẩy nó ra cổng. đưa nó lên xe phía sau Hoàn. Nó thấy người đàn ông đứng bên kia hàng rào, qua ánh đèn bên nhà nó hắt sang... là chú ta... nó đau đớn quá... sao cuộc đời lại có lúc bi đát như thế này.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 39

Loading...

Có những nỗi đau khiến chúng ta phải dừng lại những ước mơ của mình. và có những sai lầm không chỉ đánh đổi bằng hạnh phúc mà còn đánh đổi bằng cả tương lai.

Thế giới rộng lớn như vậy chúng ta lại gặp nhau. mà đôi khi rất nhỏ bé chúng ta lại đánh mất nhau trong cuộc đời.

Ai sinh ra trên đời cũng mong được bình an, mong mọi thứ được thuận buồm xuôi gió. Mong bản thân được xã hội thừa nhận và trân trọng.

Nhưng đôi khi không phải vì bạn tật nguyền mà người ta kì thị. không vì bạn làm sai chết người mà người ta xa lánh. mà đôi khi vì bạn nghĩ khác những quy tắc mà xã hội nơi bạn đang sống đặt ra khiến họ nhìn bạn bằng ánh mắt khác. Kì thị bạn giống như kẻ mắc bệnh lây truyền.

Quê hương nó đang sống không có chuyện anh chị em trong họ lấy nhau, cho dù họ đã xa đến 5-7 đời. do vậy, hết chị Rơm giờ đến nó. Chỉ có điều, nó và chị rơm thuộc hai thế giới. nó ngay lúc này... lại muốn được như chị Rơm. Có thể chết chính là cảm giác thanh thản nhất. Sống mà phải mang tội như thế này thì thà chết còn hơn.

Nó thần thờ. Hơn tháng trời không đi ra ngoài, nó nhốt mình trong căn phòng trọ. Chị Nghé không dám đi làm sợ nó lại tự tử. Hai mắt nó trũng sâu vì những đêm mất ngủ. nó đang rơi vào trạng thái trầm cảm.

-na... dậy ăn cơm đi.

-em không đói.

-dậy đi rồi chốc tao đưa đi chơi.

-em không đi.

-không đi thì dậy đi lại đi. mày nhìn xem mày có giống người không?

-em không sao.

-Na... đừng thế.

Tiếng gõ cửa cạch cạch. Cả hai quay ra nhìn. Hoàn đứng cửa tủm tỉm cười.

-thế nào? Hai chị em có chuyện gì vậy?

-em chào anh Hoàn. Anh đến lâu chưa mà gõ cửa

-anh vừa đến xong, thế nào? Quỳnh hôm nay đi đâu không?

Nó nhìn anh Hoàn , ngồi dậy gật đầu chào

-em không đi đâu.

-hai người ăn tối chưa?

-bọn em đang chuẩn bị ăn nhưng mời nó còn ko thềm động

Hoàn cười bước lại

-thôi cất đi. giờ anh đưa hai người đi ăn.

-đi ăn ạ

Chị Nghé sáng mắt lên còn nó vẫn ngồi im

-uh... đi luôn bây giờ

-vâng

Chị Nghe cười hớn rồi đứng lên kéo nó

-đi nhanh lên Na

-em... em

Nó ngập ngừng không muốn đi

-đi thôi.

-em...

-mày nhốt mình trong nhà làm gì? Đừng phụ ý tốt của anh Hoàn anh ý cũng là quan tâm đến mày.

Nó ngại ngần đứng dậy. theo anh Hoàn và chị Nghé ra xe. Chị Nghé chở nó vì nó vẫn ngại. anh Hoàn chạy tà tà đi bên. Ra đến quán ăn đầu đường thì nó đi xuống. đừng nhìn hai người họ cất xe thì chú Tùng bước nhanh lại cầm lấy cánh tay nó.

-Na.

Nó giật mình quay lại. người đàn ông đứng trước mặt nó. Khuôn mặt hốc hác, đôi mắt trũng sâu. Dáng vẻ gầy đi đầy mệt mỏi.

-Na...

Giọng nói run run... nó bất ngờ đứng im nhìn.

-Na... sao lại trốn tránh anh như thế.

Nó đứng đó, hai đôi mắt đỏ ngầu nhìn nhau. chú Tùng xúc động đến phát khóc. Còn nó đứng im

-Na... anh không thể sống thiếu em được. Xin hãy tha thứ cho anh

-anh không làm gì sai hết

-vậy anh không sai thì đừng giận anh nữa

-nhưng nghĩ đến anh tôi lại nghĩ đến mẹ anh, xin lỗi, chúng ta chia tay rồi

-không...

Chú Tùng nghen ngào

-anh làm gì thế. Buông cô ấy ra

Tiếng Hoàn quát lên. Cả hai vẫn đứng im nhìn nhau mà không ai muốn rời mắt.

Hoàn tiến lại giật tay chú Tùng ra. Chị Nghé đỡ lấy nó. Chú Tùng giật mình mà vùng lên đòi lại người yêu.

-mày tránh ra. Đây là chuyện của bọn tao, không liên quan đến mày

-nhưng mày đang làm phiền cô ấy

-cô ấy là người tao yêu, là vợ tao

Chú Tùng cúi lên. Hai người đàn ông đang giằng co nhau

-hai anh thôi đi.

Nó quát lên. Hai người đàn ông quay ra nhìn nó.

-anh về đi. tôi đã nói tôi không tha thứ... gia đình anh giết mẹ tôi rồi.

giờ anh nghĩ tôi có thể vui vẻ sống bên anh được sao. anh đi đi. để

tôi yên. Tôi không muốn gặp lại anh nữa.

Nó quay đi như chạy ra đường. chú Tùng nghe câu đó thì chết lặng

đứng im. Hoàn nhanh chân ra dắt xe đuổi theo, còn chị Nghé đứng lại đó.

-chú về đi. cứ để cái Na nó bình tĩnh. Cháu cũng nói chú nhiều lần rồi. chú đừng gặp nó không nó lại khóc. mấy ngày không ăn không ngủ được. Nó đòi tự tử nữa. giờ mà hai người lấy nhau nó cũng không muốn nhìn mặt bà. Mà bà cũng không muốn nhìn mặt nó thì vui vẻ nổi gì. Cháu nói thật. Nếu là cháu... cháu cũng làm như nó thôi

Chị Nghé dắt xe bỏ đi khi thấy hai người đã đi xa. Hoàn kéo nó lên xe phóng đi... nó không biết Hoàn đi đâu, chỉ im lặng ngồi đằng sau khóc. Hoàn cũng im lặng. có lẽ để nó khóc sẽ thấy nhẹ lòng.

có những lúc thương ai đó, nhớ ai đó mà không nói được, yêu ai đó đến vô cùng mà vẫn phải chia tay.

Hoàn cứ thế phóng đi. nó ngồi im, khoảng cách vẫn còn xa. giờ nó không muốn gần bất cứ ai hết. nó yêu ai giờ chỉ làm khổ người đó thôi.

nó mất hết rồi, mất hết gia đình, mất mẹ, mất cả người nó yêu, mất lòng tin vào tình người.

hóa ra nó nghĩ đơn giản mà cuộc sống thì lại đâu như thế. nó sốc...

cuộc sống đâm cho nó nhát dao chí mạng và bất ngờ quá... nó

không phản ứng kịp. nỗi đau bào mòn thể xác lẫn linh hồn.

Nó nhớ người đàn ông đó, nó nhớ chú ấy... nếu như mọi chuyện

không bị phát hiện. có lẽ giờ chúng nó đã cao chạy xa bay. Đã được

bên nhau hạnh phúc. người đàn ông trao cho nó rất nhiều yêu

thương. Người đàn ông cho nó cảm giác bình an, che chở cho nó ,

yêu thương nó hơn cả bản thân mình.

Bên nhau từ ngày nó còn rất nhỏ. Người đàn ông chứng kiến tuổi

thơ của nó. Cùng nó lớn lên. Cùng nó trưởng thành.

nhưng người đàn ông ấy cũng mang cho nó nỗi đau...không... là bà ta...

là bà ta... nó nhớ cả tuổi thơ sống bên bà ta tưởng ba ta là thiên thần nhưng hóa ra bên trong lại là ác quỷ. vì điều gì??? vì tiền ư? nó biết. chị Trinh kia xinh đẹp, tài giỏi, giàu có... nhưng điều đó không đáng để đánh đổi một mạng người. không đáng để đánh đổi tình cảm gia đình nó, để đánh đổi tình yêu của nó.

không đáng... không đáng đâu.

nếu nó biết mọi chuyện như thế này... nó sẽ không yêu chú ấy... hóa ra nguồn cơn là từ nó mà ra. chính nó giết mẹ mình... trời ơi... nó gào khóc nức nở phía sau Hoàn. Hoàn đổ ngay xe lại bước xuống giữ vai nó.

-Quỳnh... em bình tĩnh.

-anh để cho em chết. em là đứa bất hiếu. em không đáng được sống. để cho em chết đi.

-không. em không được nghĩ vậy. đó là không may thôi.

-không, là lỗi của em. là em sai rồi. thấy chị rơm chết mà không chừa, vẫn cứ đâm đầu vào yêu anh ta. em đáng chết.

Hoàn ôm lấy nó giữ chặt.

— em đừng thế. Mọi chuyện đã xảy ra rồi. Ko trách em đc. Em còn trẻ. Bị anh ta lừa cũng ko có gì là sai.

Nó ngồi im trong vòng tay Hoàn. Nước mắt giàn giụa.

— chỉ cần em tránh xa anh ta ra. Đừng liên quan gì tới anh ta nữa.

Mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

— mẹ em chết rồi. Nếu em ko gặp anh ta mẹ em cũng ko sống lại đc. nó khóc huhu. Hoàn vẫn đứng đó bình tĩnh nói chuyện với nó.

-mẹ không sống lại được nhưng cũng mong tốt cho em. ai cũng có số phận của mình. thay vì tự trách bản thân. em phải cố gắng sống cho tốt, đừng để mẹ trên trời thấy em như thế này.

nó chỉ biết ngồi im đó khóc cho số phận của mình. giờ nó biết sống tiếp thế nào đây.

Hai tháng không dám mò về nhà. nó biết. bố nó không muốn nhìn mặt nó nữa. nhưng nó nhớ mẹ. nhớ bố, nhớ các em. việc đi nước ngoài coi như là đồ bể. nó giờ không công ăn việc làm, cũng không thể dựa mãi vào chị Nghé được. cho nên... nó đánh liều về nhà. xin cái hồ sơ mà đi làm. mong rằng bố nó sẽ nguôi ngoai chuyện của mẹ mà tha thứ cho nó.

Nhưng khi Hoàn vừa chở nó về đến cửa... thì bố nó đang đứng đó. thân hình gầy đi vì suy nghĩ và mệt mỏi. đôi mắt trũng sâu. bộ quần áo lôi thôi.

người ta nói con chăm cha không bằng bà chăm ông quả đúng. giờ không còn mẹ nữa, không ai chăm sóc bố nó... nó thấy vậy mà xót xa

-con... con chào bố.

-cháu chào bác.

bố nó quay lại nhìn nó. tự nhiên đôi mắt mở to ra như bất ngờ vì sự xuất hiện này. rõ là thái độ đó nói cho nó biết ông ấy không còn muốn thấy nó nữa rồi

-mày về đây làm gì?

bố nó cau mày nhìn.

-bố... con xin lỗi bố

-tao không có đứa con như mày.

-bố

nó tủi thân lại khóc..

-bác.. cháu biết quỳnh sai. nhưng dù sao cô ấy cũng là con bác. xin bác đừng...

Hoàn chưa nói hết câu bố nó đã quát lên

-mày cút đi. không phải chuyện của mày.

-bác... không phải chuyện của cháu nhưng chuyện của Quỳnh. nhìn Quỳnh thế này cháu không chịu được.

-mày nói hay lắm... rồi chúng mày muốn yêu muốn đương gì thì đi khỏi nhà tao, không liên quan gì đến tao.

-bố con xin bố.

nó khóc chạy lại ôm lấy chân bố. bố nó đẩy nó ra.

-mày về đây làm gì?

-chúng cháu về xin giấy tờ cho Quỳnh đi làm ạ. mong bác cho chúng cháu mượn sổ hộ khẩu.

-tao cắt khẩu nó đi rồi. giờ nó không còn trong hộ khẩu nhà tao nữa.

-bác... bác đừng nói thế. cô ấy là con bác mà.

-con tao... nó làm tao nhục nhã, làm mẹ nó uống thuốc độc tự tử. giờ nó làm gì đã phải con tao, tao đã coi như không có nó.

nó òa khóc to hơn

-bố ời... xin bố đừng như thế, con biết con sai rồi

-mày đi đi, nếu mày còn coi tao là bố, thì đừng xuất hiện trước mặt tao nữa.

-bác... bác là bố mà.

-vậy mày thử nghĩ xem có đứa con như nó mày nghĩ sao.

-nhưng dù gì cũng là con ruột. bác ruồng bỏ bác không thương sao?

-mày thương thì mày tha nó về mà nuôi.

-bác nói vậy cháu xin nhận. coi như hôm nay bác đồng ý cho cháu và Quỳnh quen nhau.

— chúng mày muốn làm gì thì làm. nhưng đừng mang về nhà tao là được. tao không chịu trách nhiệm đâu.

-vâng... giờ khỏi cần sổ hộ khẩu nhà bác. cháu tự lo cho Quỳnh được.

Hoàn kéo nó đứng lên lôi đi. nó thần thờ ngoái đầu nhìn lại. bố nó không cần nó nữa rồi. người ấy giờ cũng không còn thấy xuất hiện. nó chỉ còn chị Nghé, còn Hoàn. nhưng Hoàn nói thế... nghĩa là Hoàn còn tình cảm với một đứa như nó ư? không... nó không muốn. và cũng không dám. ngay cả đến nghĩ thôi nó nghĩ nó không xứng đáng có được tình cảm của Hoàn.

Nó đứng lại ngập ngừng trước cổng. bàn tay gạt vội mấy giọt nước mắt. Hoàn thấy nó giật tay lại thì đứng lại nhìn nó.

-Quỳnh... chúng ta đi thôi.

-không.

-em ở đây bố càng giận, càng mắng chửi em đấy.

-em chịu được. anh về đi.

-sao lại đuổi anh về.

-em tự lo cho em được. cảm ơn anh đã giúp em.

Hoàn đứng thẳng lên nghiêm túc nhìn nó.

-giờ em không tự lo cho mình được đâu. hãy cứ để khi nào mọi chuyện ổn định lại. rồi em muốn làm gì thì làm.

-nhưng mà em....

nó ngập ngừng cúi xuống ngại

-anh tốt với em quá... em không biết làm cách nào để trả ơn anh.

Hoàn giật mình nhìn nó.

-sao em lại nói khách sáo như thế chúng ta là bạn.

-vậy anh cứ để em tự lo. em cần gì sẽ nhờ anh.

-anh không yên tâm. Cứ để anh lo cho em, em hiểu không?

Nó thấy Hoàn cương quyết thì cúi xuống ngại ngại. tay vờ vờ vạt áo.

-em không đáng được như thế. Em... em không xứng đáng, mong anh... đừng có nghĩ gì hết. Em...

-anh biết hết mọi chuyện rồi. giờ hãy cứ để anh lo cho em. Nếu như không ai cho em một gia đình đúng nghĩa. Thì có anh.

Hoàn nắm chặt tay nó., ánh mắt cương quyết.

-khi nào mẹ đủ 100 ngày. Anh sẽ nói bố mẹ sang xin cưới.

Nó đứng đờ ra đó. Nó có nghe nhầm không? Là Hoàn hỏi cưới nó dù biết nó chẳng còn gì. Nó vừa bất ngờ, vừa xúc động vừa xót xa... nhưng suy cho cùng... có thể Hoàn sẽ là người để nó dựa vào. Bởi vì anh ấy đã theo đuổi nó rất lâu rồi. đã bên nó từ những ngày gia đình nó xảy ra chuyện.

Nó thấy có chút ấm lòng. Nhưng lúc tỉnh giấc mộng ngọt ngào này. nó nhận ra một sự thật hết sức bề bộn. Nó là đứa con gái dơ bẩn.

Đứa con bất hiếu. có thể Hoàn yêu thương nhưng liệu... gia đình anh có chấp nhận để hai đứa nó về chung một nhà.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 40

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 40

Sai lầm nhất của đời người có phải là cố nắm tay ai đó lúc đang buồn. Hay chúng ta sai khi chúng ta không chịu mở lòng mà quên đi quá khứ.

Trên đời này không có cái gì hoàn toàn đúng cũng không có cái gì hoàn toàn sai. Chỉ là người ta hiểu nó theo chiều hướng như thế nào. Chấp nhận thay đổi hay cố chấp.

Bản thân những quan niệm cổ hủ tạo nên một cách hiểu hạn hẹp. Khiến cho con người ta trở nên ích kỉ, suy nghĩ cá nhân, không chịu mở lòng mà nghĩ cho địa vị của người khác. Và người ta chẳng bao giờ thừa nhận là mình đã sai khi buông những lời cay đắng, khi kì thị cho số phận một con người, khi hắt hủi những kẻ không còn gì để mất.

Và họ chẳng biết... họ cũng đã đánh mất điều gì.

Hôm nay là 100 ngày mẹ nó. Nó chuẩn bị ít đồ đặc mang về thắp hương cho mẹ. nếu lần này bố có hắt hủi. nó chấp nhận thắp cho mẹ nén nhang rồi đi. nó nhận nó sai. Nó sẽ sống thật tốt để mẹ trên trời có thể an lòng.

Nó bước vào nhà. Các cụ đang làm lễ. bố nó quay ra. Định nói gì đó thì cô nó giật tay nên thở dài quay đi. nó đi vào nhà.

-cháu chào các cụ, chào các bác, con chào bố .

Nó chào xong thì đi ra mang hoa quả vào thắp hương cho mẹ. tự nhiên lòng dâng lên nỗi nghẹn ngào. Nó thấy mình bị coi như người xa lạ đến thắp cho mẹ nén nhang rồi rời đi. nó không trách bố mà trách chính bản thân mình.

Nếu hai đứa không yêu nhau, có lẽ giờ mọi chuyện sẽ khác. Nhưng tình cảm là thứ mà không ai điều khiển được. Cái thứ cảm xúc nguyên sơ là cái thứ cảm xúc chân thật nhất. Và thứ cảm xúc này lại được cả hai thừa nhận với nhau. nên hậu quả mới như thế này. nó không trách người ấy. người ấy đủ trưởng thành để hiểu mình muốn gì? Mình cần gì? Mình yêu ai chân thành. Nhất là khi chúng nó đã bên nhau lâu lắm rồi. thân thuộc nhau lắm.

Bản thân họ cũng rất đáng thương. Người ấy nó còn yêu lắm... nên

nó hiểu nỗi đau này sâu sắc như thế nào. nhưng mà giờ. Tất cả nên dừng lại.

Nó mang hoa quả vào , bố thấy nó thì trừng mắt lên. Nó run run. Cô nó đi lại giục.

-anh tránh ra cho con nó lễ cho mẹ nó. Thôi... cái gì cũng qua rồi. anh đừng thế khổ lắm.

Bố nó không nói gì. Chỉ thở dài mà quay đi. nó thấy tủi lắm. nước mắt lại rưng rưng. Cô nó giật tay

-ngồi xuống đi cho các cụ lễ.

Cô nó đưa cho nó cái khăn trắng để quàng lên đầu. nó ngồi lủi thủi giữa mọi người. hướng mắt lên nhìn di ảnh mẹ. cảm giác day dứt lại xâm chiếm cõi lòng. Có lẽ cho đến cuối cuộc đời nó sẽ không bao giờ quên nó chính là nguồn cơn cái chết của mẹ nó.

Ngồi một lúc thì Hoàn cũng đi đến. Nó quên mất Hoàn từng nói sẽ lên đón nó về. Có lẽ Hoàn lên đón nhưng không thấy nó thì quay về.

Nó ngẩng lên nhìn. Tay Hoàn cầm túi trái cây và trong đó có 1 cái phong bì. Quần áo sơ vin gọn gàng như lần đầu tiên nó gặp.

Khẽ nở nụ cười thân thiện chào nó. Nó gật đầu đáp lại.

– cháu chào ông bà, chào các bác.

Mọi người cũng ngược lên nhìn Hoàn. Bố nó không nói gì. Nhìn rồi thở dài quay đi cho đến lúc các cụ lễ xong, mâm được bày ra. Hoàn mới đứng lên xin phép ra về. Nó lịch sự đứng lên tiễn. Cô nó bước theo gọi với lại.

– này cháu.

– dạ.

– ở lại ăn bát cơm với nhà cô.

– thôi. Cháu xin phép. Cháu về ạ.

– cháu đến đây rồi thì ở lại với nhà cô. Cái Na nó có một mình bố nó lại chửi. Dù sao hôm nọ cháu cũng nói thế. Thì dù thế nào cũng coi như người nhà cả thôi.

Hoàn quay lại nhìn nó, nó ngại cúi xuống. Nó nói được gì đây. Nó ko dám đi khỏi. Sợ mẹ buồn, mà ở lại. Mọi người cứ nhìn nó như tội đồ. Nó tủi thân lắm.

Hoàn nghe vậy lại quay vào trong với nó. Bữa cơm, Hoàn được bố trí ngồi cũng bố nó với các chú. Nó cũng đc ngồi ăn với các cô. Thi thoảng phải liếc mâm đó xem có bị chửi lây không. Nó thấy buồn.

Gía mà Người ấy là Hoàn. Thì...

Không... Nếu mọi người có thể ngồi lại vui vẻ với nhau thế này. Thì giờ mẹ nó vẫn ở đây. Và mọi người không phải gặp nhau trong hoàn cảnh này. và không ai phải chịu tổn thương hết. Thật ra... mọi chuyện sẽ không nghiêm trọng thế này nếu bà ấy không làm um lên.

Bà ấy cũng là người hiểu biết, việc hành xử như vậy quả là thiếu suy nghĩ... nó không ngờ... bà ấy lại đối xử với nó như vậy.

-thế cậu này là gì với nhà mình đây?

ông chú nhà nó nói.

-Dạ. Cháu là bạn Quỳnh ạ.

-bạn cái Na hay cái Tũn?

Ông chú hỏi lại cho chắc cú

-Bạn Na ạ

Ông chú nó ngồi im. Cái chuyện mẹ nó thế này vì ai chú thừa biết mà giờ lại mọc ra một người khác nữa thì đúng là nó có vấn đề. Chú nó khẽ nhìn nó rồi thở dài.

-thế bạn thế nào?

Chú nó hỏi thẳng.

-cháu cũng đã từng nói với bác trai rồi ạ. Nếu như Quỳnh đồng ý.

Thì cháu xin phép bác cho cháu đi lại với em ấy.

-thật ra ai cũng muốn chuyện đó, nhưng mà việc gia đình ra nông nổi này vì điều gì. Cháu có lẽ nên suy nghĩ, tránh để sau này lại quay ra trách móc nhau.

-cháu biết ạ.

Hoàn ngồi im, nghiêm túc lắm.

Nó ngẩng lên nhìn Hoàn. Hoàn cũng nhìn nó. Ánh mắt ánh lên tia chắc chắn. Nó ngại mà cúi xuống. Tại sao Hoàn tốt với nó như vậy. bản thân cũng biết nó với chú Tùng đã... và từng chứng kiến chúng nó đi với nhau. giờ thì lại muốn quan tâm che chở cho nó. Nó không xứng với anh ấy các bác ạ. Thật sự thấy mình không xứng.

Xong bữa cơm cũng là lúc nó ra về. Thái độ của bố cũng đủ thấy ông ấy không mong nó ở lại. bố nó có vẻ ngà ngà. Tính mắng nó nhưng cô nó lôi hai đứa ra cổng.

-thôi... cái Na lên cơ quan đi.

-dạ

-Hoàn đèo nó lên hộ cô nhé. Đi nhanh nhanh lên không bố mày say lại chửi cho.

-vâng

Nó cúi mặt đi ra cổng... cảm đầu đi thật xa.

Hoàn dắt xe bám theo đuôi. Nó nghe tiếng nói bên kia bức tường. là bà ấy đang nói gì đó. Nó ngẩng lên nhìn và bà ấy cũng ngẩng lên nhìn nó. Thấy Hoàn đi sau nó bà Đúng bấu môi.

-đấy ông thấy chưa? cái loại đã ăn cháo đá bát còn là cái loại lằng lộn. Thằng nào cũng ngu như thằng con ông cả thôi.

Nó nắm chặt tay đi. nó nhin vì nó không muốn cãi nhau với bà ta khi mọi người vẫn đang trong kia. Giờ nó coi như hết tình nghĩa. Mà

người ngoài thì nó không chấp làm gì. Thấy nó đi nhanh. Hoàn nhìn về phía bà Đứng rồi cũng nhanh chân đi theo.

-Quỳnh... đi chậm thôi chờ anh.

-anh về đi. đừng đi theo em nữa.

-để anh đưa em lên đây.

-thôi, em đi ra đi xe buýt được. Anh về đi.

-Quỳnh... đừng như thế.

Nó cầm cổ đi càng nhanh. Hoàn phải nhảy lên xe chạy tà tà theo.

Cuối cùng mất kiên nhẫn mà chặn đầu nó lại.

-Quỳnh. Nghe anh nói.

-em không muốn nghe ai nói hết.

-không... em cứ nghe anh đi. đừng chấp lời họ như thế. Người ta sai mà không biết sửa rồi người ta gánh hậu quả.

-người ta không nghĩ mình sai đâu. Chỉ có em thấy mình sai thôi. em sai khi được sinh ra trên đời này. em làm khổ bố mẹ. không biết phân biệt phải trái đúng sai.

Nó cúi xuống nói nhanh và bình tĩnh. Nó không khóc... vì nó giận.

-được rồi... nếu em sai thì em sửa. đừng tự trách mình như vậy.

chúng ta cùng nhau làm lại

Nó ngẩng lên nhìn Hoàn đôi mắt mở to.

-anh Hoàn. Em cảm ơn anh đã quan tâm em. Nhưng em thấy mình không xứng đáng. Tấm thân em dơ bẩn mất rồi. bản thân chuyện này tai tiếng quá. Chúng ta quen nhau là điều không nên. Em sẽ làm anh khổ đấy. xin anh quen người khác đi.

-anh chỉ muốn quen em. Không muốn quen ai hết.

-tại sao?

Nó ngẩng lên nhìn thẳng vào Hoàn, Hoàn nhìn nó có chút ngại ngại

-vì anh yêu em lâu rồi. cho dù em có là người thế nào anh cũng yêu em. Anh tin em là người tốt.

Nghe được câu đó cổ họng nó nghẹn ứ. Người ấy cũng tin nó là người tốt... vậy mà nó làm mẹ nó chết, làm em nó mồ côi. Chả ai nói thật với nó hết... chỉ có nó thấy nó quá tồi.

-không phải đâu. Xin anh... đừng nghĩ em như thế. Anh tìm người khác đi. từ giờ... mong đừng tìm em nữa. em không muốn gặp anh. Hiện giờ không muốn quen ai hết.

Nghe nó nói Hoàn đứng đờ ra. Hai tay nắm chặt, đôi mắt đỏ ngầu lên. Nó không dám nhìn Hoàn mà cầm cổ đi qua... đi thật nhanh như chạy trốn Hoàn, chạy trốn cái quê hương đầy hạnh phúc cũng đầy nỗi đau.

Nó đi cho đến khi ngẩng lên thấy người ấy. người ta theo nó từ khi nào?

-Na...

-anh đến đây làm gì? Đừng tìm tôi nữa.

-Na... anh nhớ em nhiều lắm.

Nó nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đầy đau đớn ấy, người ta gầy đi, hai mắt trũng sâu nhưng sâu trong đó vẫn chứa đầy yêu thương... mà yêu thương này giờ là ngang trái mất rồi.

-chúng ta chia tay rồi.

-không...

Người ấy nghẹn ngào. Nó đau thắt tim lại nhưng vẫn nắm chặt tay giữ bình tĩnh.

-em đừng thế.

Người ta nín tay nó, nó lùi lại

-anh làm gì thế hả?

Tiếng Hoàn quát sau lưng nó.

-anh không thấy cô ấy không muốn gặp anh à?

Chú Tùng ngẩng lên, hai mắt đỏ ngầu.

-mày bám theo cô ấy làm gì. Mày không thấy cô ấy cũng không muốn đi cùng mày sao?

Hoàn tiến lại. nó lùi lại thêm một bước nữa. ngẩng lên nhìn Hoàn rồi giữ tay lại.

-đừng ...

Nó không muốn có một cuộc cãi vã ghen tuông nào ở đây hết. Hoàn thấy nó nói thế thì đứng im.

-anh ra lấy xe chúng ta đi

Nó nói đủ để cả ba cùng nghe. Chú Tùng nghe được thì điên lên, bước lại giữ tay nó.

-tại sao em làm thế. Tại sao em lại trừng phạt anh như thế.

-chúng ta chia tay rồi

Nó lặp lại câu nói mà nó từng nói.

-anh không chấp nhận. Em là của anh

Chú Tùng kéo tay nó. Hoàn giằng lại. giật nó kéo vào lòng nhanh hơn. Nó đứng im trong vòng tay của Hoàn.

-buông cô ấy ra.

Chú Tùng gào lên xông vào đâm cho Hoàn một cái. Hoàn định xông lên đánh trả thì nó can lại.

-không...em xin anh... đừng làm lớn chuyện lên nữa. kệ anh ta.

-chúng ta đi.

Nó đứng lại, ánh mắt nghiêm khắc nhìn chú Tùng và chờ Hoàn đi ra lấy xe.

-em... xin em đừng như thế.

Chú Tùng tiến lại gần nó.

-đừng lại gần tôi. gia đình anh đối xử với gia đình tôi như vậy... đủ khiến tôi không muốn nhìn mặt anh rồi. nếu anh yêu tôi, làm ơn để cho tôi đi.

-nhưng anh không làm được. Anh chết mất Na à. Anh yêu em nhiều lắm.

Chú Tùng nghẹn ngào. Nó quay đi không dám nhìn. Từng hàng nước mắt lại lăn dài trên má. Người đàn ông này nó đã rất yêu, và giờ... có lẽ tình yêu đó chính là thứ tình cảm chân thành nhất mà nó từng có trong đời. và cũng là ngang trái nhất.

-đừng yêu nữa... tôi... mệt mỏi lắm rồi.

Nó quay đi đúng lúc Hoàn phóng xe đến. Nó trèo nhanh lên xe rồi phóng đi. bỏ lại người đứng đó đau khổ một mình.

Nó khóc... không dám khóc thành tiếng. nước mắt cứ thế tự trào ra... nó ngẩng lên cho nước mắt chảy ngược lại.

khi chúng ta còn nhỏ... chúng ta cố khóc ra nước mắt để người ta nhìn thấy mình đau.

Nhưng khi chúng ta lớn lên... chúng ta lại cố nuốt nước mắt vào trong để cho rằng mình ổn. và cái thứ nước mắt mặn chát ấy, cứ dần bào mòn tâm hồn, khiến những vết thương trở nên chai sần, tạo ra những vết sẹo mà không bao giờ lành lại được.

Hoàn đưa nó đến cổng. nó leo xuống khỏi xe, nhưng giật mình khi thấy miệng Hoàn rúm máu. Một bên má chớm sưng vì cú đâm của chú Tùng

-anh Hoàn... môi anh... chảy máu kìa.

Hoàn xoa môi thấy máu thì cười.

-anh không sao.em vào đi.

-ko... anh vào đây em lau cho.

-không cần đâu.

-vào đây.

Nó nhẹ nhàng nhưng cương quyết vì nó thấy có lỗi. Hoàn được câu mời nhiệt tình thì như mở cờ trong bụng.. chỉ mong thế để được vào nhà. Nó kéo cái ghế nhựa cho Hoàn

-anh ngồi đi.

-uh... lấy gì anh lấy cho

-có gì đâu. Em lấy tí nước muối với ít đá chườm cho anh.

Nó lấy đồ rồi ngồi xuống lau máu cho Hoàn. Hoàn ngồi im hai mắt mở ra nhìn nó, nó ngại ngại.

-anh chườm tí đá đi, nhanh hết sưng lắm.

-Quỳnh giỏi nhỉ. Cái gì cũng biết.

Nó cười cay đắng

-hơn chục năm đi làm ô sin, cái gì cũng biết mà.

Hoàn như hiểu ra, nhìn nó rồi nắm tay.

-em quên chuyện đó đi. quá khứ đã qua rồi, giờ hiện tại em cần phải mạnh mẽ lên vì tương lai.

-vâng... em biết mà.

Nó ngại ngại kéo tay ra. Cúi xuống thu dọn đồ đạc cất đi. Hoàn nắm tay nó cái nữa.

-anh biết thế này là hơi đường đột, nhưng mà anh... anh muốn được chăm sóc và bảo vệ cho em. Ngày nào không lên đây gặp em anh thấy khó chịu lắm.

Nó ngại rút tay ra.

-em... không xứng với anh đâu.

-đừng nói thế. Anh yêu em... từ lâu lắm rồi.

-tình yêu thật ra chỉ là một phần của vấn đề thôi. em như thế rồi, cho dù anh có chấp nhận nhưng người nhà anh sẽ khó chấp nhận được em. Chỉ bằng chúng ta cứ dừng ở mức độ tình bạn. anh cũng có cơ hội để tìm hiểu người khác tốt hơn em.

-anh không muốn thế

-nhưng giờ em không nghĩ được gì đâu. Em mệt mỏi với hai chữ tình yêu lắm. cứ để cho em bình tâm lại được không ạ

Hoàn ngồi im nhìn nó suy nghĩ.

-Được rồi. anh sẽ đợi

Hoàn đứng lên ra về, nó ra mở cửa tiễn. đến lúc Hoàn đi xa mới quay vào đóng cửa, khẽ thở dài. trong lòng đầy những rối ren.

Đang mông lung suy nghĩ thì tiếng gõ cửa lại vang lên. Nó giật mình quay ra, chưa kịp nghĩ tay đã mở cửa. người đàn ông đứng ngoài cửa hai mắt đổ ngầu lên. Nó định đóng lại mà người ta đẩy mạnh nó vào rồi đóng cửa

-anh làm gì đấy.

-anh muốn nói chuyện với em.

-tôi không có gì để nói với anh. Anh về đi.

-không, anh có chuyện muốn nói

-nếu anh nói về chuyện chúng ta thì không cần đâu. Mẹ tôi mang nó xuống mồ rồi

Nó lạnh lùng quay đi, chú Tùng giật tay nó lại ôm lấy , ghì chặt. Nó đẩy ra.

-anh xin em đừng như thế này nữa. anh chết mất.

-buông tôi ra.

-không... anh nhớ em nhiều lắm

-buông tôi ra. Chúng ta chia tay rồi.

-không... anh đã nói là không chia tay gì hết

Chú Tùng trợn mắt lên ôm lấy nó. Ghì xuống hôn lên môi nó. Nó đẩy

ra. Vung tay tát một cái khiến chú Tùng giật mình bưng tỉnh.

-em...

-tôi đã nói chúng ta chia tay rồi. anh tránh xa tôi ra...

-em đừng như thế. Em vô lý vậy. chuyện người lớn... đừng để anh hưởng đến tình cảm của chúng ta

-nhưng mẹ anh gián tiếp hại chết mẹ tôi, tôi không những hận bà ấy, mà hận cả anh. Cả đời này... không bao giờ muốn gặp lại anh nữa
Chú Tùng đau đớn khi nghe câu nói đó. Hai hàng nước mắt lại ứa ra.

-em ghét anh đến thế à?

Chú Tùng nghẹn ngào. Nó thấy thế thì quay đi cố giữ bình tĩnh.

-nói cho anh biết đi, em ghét anh rồi đúng không?

-đúng vậy. tôi không muốn thấy mặt anh nữa. anh đi đi.

Chú Tùng nghẹn ngào đứng lên nhìn nó rồi bỏ ra khỏi cửa mất dạng. nó nhìn theo mà nước mắt cứ thế trào ra... rồi cuối cùng không đủ mạnh mẽ nữa mà gục xuống khóc nức nở.

Những tưởng người đàn ông ấy sẽ không xuất hiện nữa. nhưng mấy hôm sau người ta lại xuất hiện, lần này bộ dạng còn thảm hại hơn. Người ta chờ nó ở cổng công ty khi nó đi làm thêm về. Và theo nó về tận cửa, không nói không rằng... chỉ nhìn thấy nó vào nhà rồi lặng lẽ bỏ đi.

Hầu như... ngày nào cũng vậy. Người ta làm thế là có ý gì... nó không biết. Cho đến khi chị Nghé bức xúc mà lên tiếng

-chú Tùng theo mày đấy mày biết không?

-em biết.

-mày nói cho ông ý từ bỏ đi, để thế khổ lắm

-em nói rồi

-vậy sao ông ấy còn thế. Nói sao cho ông ấy quen người khác, mà lấy vợ đi, già rồi.

Câu nói đó khiến nó đau nhói, nó cũng ích kỉ, nó cũng ghen, nhưng nó đau... cái sự đấu tranh giữa yêu và hận, mất và còn. Nhưng nó đã lựa chọn... nó phải chấp nhận buông bỏ. nó thờ dài... rồi người ta sẽ hạnh phúc bên người khác. Đàn ông nhanh quên lắm. rồi người ta sẽ giống anh khái rồi sẽ gặp được người khác... yêu người ta hơn nó đã từng yêu. Và chắc chắn là không ngang trái như cuộc tình của chúng nó.

Người ta nói yêu một người không nhất thiết là bên người ta suốt đời. mà chỉ cần thấy người ta hạnh phúc thế thôi là đủ.

Nó bước đi trước ông ấy vài bước, đến ngã rẽ thì nó đứng lại chờ ông ấy bước theo mới mò ra, hai người giáp mặt nhau. ông ấy nhìn thấy nó thì bối rối.

-đi theo tôi làm gì?

-....

-tôi hỏi đi theo làm gì?

-....

Người ta cứng đầu không chịu nói . nó giận...

-đừng cố níu kéo nữa... chúng ta chia tay rồi, anh cũng biết... giờ tha thứ cũng không thể nào về lại như xưa. Nếu anh yêu tôi thật lòng, xin hãy để cho tôi đi tìm hạnh phúc khác.

-anh không làm được

Chú Tùng nói run run.

-vậy anh hãy thử một lần đừng đi theo tôi mà quên một ai đó. mở lòng với ai đó đi

-anh không làm được

-anh làm được

-em nghĩ quên người mình yêu dễ thế sao? Em đơn giản quá

-tôi chỉ được thế thôi. tôi chỉ muốn nói với anh là. Anh đừng theo tôi nữa. đừng ép tôi phải nói ra những lời anh không muốn nghe. Đừng bắt tôi phải làm những việc khiến anh thấy khó chịu

-chỉ cần là e, thì anh không thấy khó chịu gì hết.

Chú Tùng cố chấp, nó giận, cố họng nghẹn lại.

-được rồi, anh cố chấp chứ gì... là anh ép tôi đấy nhé. Anh đừng có mà hời hợt

Nó quay đi, cầm máy điện thoại bấm bấm số. Tiếng Hoàn alo đầu dây bên kia

-là em đây.

-uh.. anh nghe rồi

-qua đón em đi.

-em đang ở đâu.

-em ở gần nhà

-có chuyện gì?

-em có chuyện muốn nói với anh.

-uh... chờ anh chút nhé

-vâng

Nó cúp máy thở dài... lồng ngực bó chặt.

Nó làm thế này có đúng không nhỉ... nó không biết nữa... nhưng giờ nó không có đâu để đi, cũng chẳng có đâu để về. Không có nỗi luyến một người để nương tựa... liệu rằng nắm tay Hoàn có thật sự đúng đắn hay không?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo

giúp tui mình để tui mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và
đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 41

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 41

Chú Tùng đi theo nó về , đến gần đến cổng khu trọ thì giữ tay nó chặt lại.

-Na... nghe anh nói.

Nó quay đi không nhìn.

-chúng ta đi khỏi đây đi. đừng sống như thế này nữa. chuyện mẹ đã qua rồi. anh nghĩ giờ chúng ta đủ bình tâm để suy xét.

-tôi không muốn suy xét gì thêm nữa.

-anh xin lỗi. nhưng chuyện người lớn là chuyện của người lớn. con anh biết em v ẫn yêu anh. Suốt thời gian qua, anh chỉ biết đi bên em, vì anh biết nếu anh xuất hiện em càng thêm áp lực.

Chú Tùng nắm cánh tay nó, còn nó vẫn không quay lại nhìn.

-Na... đi với anh... đến một nơi thật xa không ai biết chúng ta là ai. Rồi chúng ta làm lại. anh sẽ lo được tốt cho em.

-...

-Na... đừng bỏ anh một mình. anh sống thế này... khổ hơn cả chết. Chú Tùng nghẹn ngào. Nó vừa thương vừa tủi quay lại nhìn. Nước mắt cứ thế trào ra.

-tôi ko hận anh, nhưng cứ nhìn thấy anh, tôi nghĩ đến mẹ anh, nghĩ đến mẹ tôi. vì bà ấy mà mẹ tôi chết, vì bà ấy mà em tôi mồ côi. Chỉ là chúng ta yêu nhau, có tội tình gì ? sao bà ấy không mắng chửi tôi?

-tôi nghĩ đến bà ấy, thấy hơn mười năm sống ở đó hóa ra chỉ được coi như con ở. Giá mà bà ấy đừng giả bộ tốt với tôi... thì tôi cũng không hận bà ấy như thế này. có lẽ chúng ta nên chia tay nhau, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy anh thêm nữa.

-nếu bà ấy làm thế vì anh, vì muốn tốt cho anh, thì giờ bà ấy vui rồi còn gì?

-em làm thế để trả thù mẹ anh phải không?

Chú Tùng nắm chặt cánh tay nó nghẹn ngào nói.

-đúng thế thì sao?

Nó nói dứt khoát, đôi mắt mở to nhìn chú Tùng nhưng trong tim thì đau như dao cắt. Cảm giác bó chặt lấy lồng ngực. Nó không đủ

dững cảm để nhìn vào ánh mắt tang thương của người ta nữa. Nó quay đi bỏ vào nhà. Chú Tùng vẫn cố chấp bước theo. Kéo tay nó quỳ xuống ôm chặt chân

-anh xin em, tha em mắng chửi. em đánh đập anh chứ đừng trả thù anh như thế. Chúng ta bên nhau lâu như thế rồi, em cũng biết anh yêu em thế nào. Đừng như vậy, anh sẽ bù đắp cho em tất cả. Xin em đừng như thế này.

Nó đứng im tay dứt tay chú Tùng ra. Còn người đó nhất quyết không rời.

-buông tôi ra.

-không

-giờ anh muốn thế nào?

-chúng ta cùng đi thật xa đi em. Đừng bỏ anh một mình thế này.

-tôi không muốn gặp anh nữa.

Chú Tùng vẫn ôm chân nó nức nở. đúng lúc ấy, Hoàn ở đâu đó phóng đến nhanh hơn nó nghĩ. Dáng người cao ngời trên cái SH sang chảnh. đỗ xe ngay sát chúng nó. Rồi trèo xuống rất nhanh. Nó ái ngại ngẩng lên nhìn Hoàn. Hoàn cũng nhìn ra, một đứa đang cố đẩy, một đứa cố giữ.

-có chuyện gì thế em.

-anh...

Nó ngập ngừng nhìn Hoàn, chú Tùng nghe thấy tiếng Hoàn thì ngược lên. Cảm giác tức giận khi thấy kẻ địch lại dâng lên. Trong cái khoảng khắc người ta chuẩn bị mất đi thứ quan trọng nhất mà có kẻ cứ chăm chăm để giạt mất của mình thì ai cũng điên hết cả thôi.

Không cần phải nói thêm điều gì, chú Tùng đứng lên nắm cổ áo của Hoàn

-mày đến đây làm gì?

-mày không thấy cô ấy không muốn gặp mày nữa sao?

-nếu không có mày thì cô ấy vẫn muốn gặp tao, tránh xa vợ tao ra.

-cô ấy không phải vợ mày nữa rồi.

Hai người đàn ông định xông vào nhau thì mọi người phòng bên đi sang can. Chị Nghé chạy ra giữ chặt tay chú Tùng.

-Na... mày bảo ông Hoàn đi đi.

Nó quay sang Hoàn.

-xin lỗi anh, anh về đi.

-em đi cùng anh đi. đừng ở đây nữa.

Nó ái ngại nhìn Hoàn rồi nhìn người đó.

-mày đi cùng anh ấy đi.

-không ... em không được đi với nó

Chú Tùng vùng lên, chị Nghé và mọi người giữ chặt.

-chú để nó yên đi. đừng theo nó nữa.

-mày buông ra.

-cháu không buông

-tao nói mày buông ra

Chú Tùng quát. Nó sợ quá quay đi theo hoàn thật nhanh ra xe. Hoàn phóng đi cũng nhanh. Nó không dám nhìn lại. cúi xuống im lặng vì ngại và vì buồn. thấy nó vẫn mặc nguyên bộ quần áo lao động nên Hoàn quay ra hỏi

-em ăn tối chưa?

-em... chưa

-vậy anh đưa đi ăn cái gì nhé.

-em...

Nó ngập ngừng.

-hay đi cùng anh đến chỗ bạn anh đi. bọn anh đang ngồi ở ngay đây.

-thảo nào anh đến nhanh vậy

Hoàn cười

-xin lỗi anh vì chuyện vừa rồi.

-không sao. Anh ta cũng là có tình cảm với em thôi, chứng tỏ e là cô gái tốt.

Nó ngồi im. Hoàn đi thêm một quãng nữa thì nắm tay nó

-đi nhé em nhé.

-vâng

Nó ngại ngại nói. Hoàn chở nó về chỗ mấy người bạn. họ đang ngồi quán ăn thấy hai đứa nó thì cười tươi.

-tưởng ông đứng lên đi đâu, hóa ra đi đón gái.

Hoàn cười cười, kéo ghế cho nó ngồi.

-em gái mưa à. Xinh thế.

-mẹ... mưa gió cái gì?

-hôm trước mày chở em nào bảo là em gái nắng cơ mà.

Hoàn nhìn lũ bạn trêu thì cười cười nhìn nó.

-em đừng chấp hội này. bạn học của anh đấy.

-ấy, chưa gì đã sợ. Chưa giới thiệu đâu nhé.

-à...

hoàn nhìn nó

-đây là Quỳnh, bạn tao.

-bạn kiểu gì?

-thì cô ấy mới cho tao là bạn thôi...chưa thêm đuôi.

-thế mày muốn thêm đuôi gì để tao chỉ cách cho.

-chỉ thật không? ờ... một vợ hai con kinh nghiệm đầy mình rồi thì chỉ đi.

Hoàn lại nhìn nó cười. nó ngại cúi xuống.

-thôi không đùa nữa không lại bị trừ điểm bây giờ.

-kinh phết

Mấy ông bạn nhìn Hoàn cười rồi quay sang nhìn nó.

-em mới đi làm về đấy à?

-dạ vâng.

-người ta vừa đi làm còn chưa kịp nghỉ ngơi ông đã lôi đi, thế mà còn bảo là bạn.

Nó cười ngại, Hoàn không biết nói gì quay sang nhìn nó lần nữa.

-cơ hội ..

Hoàn chỉ nói có vậy rồi đưa tay lấy cho nó cái bát, lấy đồ ăn cho nó.

-em ăn đi.

-Úi zời, tưởng bố nhất gái ai ngờ đâu, cũng dẻo mỏ phết.

-nhất đâu mà nhất, chỉ là chưa gặp người làm cho mình bạo thôi.

Hoàn đưa tay với cốc bia chạm với bạn. rồi lại lấy đồ ăn giục nó ăn.

Mọi người cứ nhìn nó.

-người yêu Hoàn năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

-em... 20 ạ

-Trẻ đấy nhỉ?

-vâng

-đi làm rồi thì tính đi chứ còn gì?

Hoàn đưa cốc bia lên.

-tính cái gì?

-thì làm cái lễ hạ chày cho ông ý.

Hoàn cười khúc khích.

-nhưng mà người ta còn chưa cho thêm vé sau đâu.

-thế này thì ông muốn viết thêm gì cũng được rồi. có thể mà không hiểu.

Mấy người lại cười. nó ngồi cạnh ngại ngại. cười giữ phép lịch sự.

-em ăn đi. đừng ngại

Nó ngẩng lên nhìn. Hoàn nhìn nó ánh mắt âu yếm lắm, quan tâm nó từng chút một.

-ăn đi rồi mình tính tiếp, có anh đây rồi, đừng nghĩ gì cả.

Nó gật đầu. không nói gì mà gắp miếng thức ăn. Bụng đói, nhưng miệng khô khốc. Nó chẳng muốn ăn gì khi nghĩ đến người kia, không biết người ta sẽ thế nào khi thấy nó đi cũng hoàn. Kệ đi, kết thúc rồi.

-nhà em ở đâu?

-em ở cùng quen với anh Hoàn.

-thế thì hay quá.

-cười đi còn gì?

Nó cười ngại cúi xuống.

-Hoàn nó chưa giới thiệu ai với bọn anh đâu, em là người đầu tiên, thật đấy.

Nó ngại nhìn Hoàn, Hoàn cũng nhìn nó tủm tỉm.

-hồi đi học nó yêu rồi đấy, có kinh nghiệm rồi. hehe

-bậy,... ông nói thế nó lại bị phạt thì sao.

-thì cứ nói thật đi. thật mọi thương, chứ thằng nào nói anh chưa yêu thằng đấy giả dối hết em ạ, thế Hoàn nó nói gì?

-anh ấy.. không nói gì ạ. Em cũng ko hỏi.

Nó ngại ngại nói.

-haha... đây người ta còn không quan tâm quá khứ mày ra sao cơ mà. Sướng thế còn gì.

Nó buồn buồn cúi xuống hoàn biết ý giơ cốc bia lên.

-thôi uống đi, nói ít thôi

Ngồi một lúc thì cả hội giải tán cho nó và Hoàn về. Nó vẫn nguyên cái bộ đi làm.

-anh chờ em về được không ạ?

-uh... anh chưa say đâu đừng lo.

Nó leo lên xe, Hoàn phóng đi đến gần cổng nhà nó thì chậm lại. tắt đèn xe rồi đi gần đến cổng dãy nhà trọ. Không đặt chân xuống mà quay xe phóng luôn đi ra chỗ cũ rồi lại bật đèn.

-anh... có chuyện gì đấy ạ.

-không có gì.

Hoàn nói lạnh lùng rồi tập trung lái xe, thì thoáng ngoái lại nhìn nó rồi mới mở lời.

-em... anh mua quần áo cho em nhé. Đêm nay thuê nhà nghỉ ngủ tạm được không?

Nó hiểu ý của Hoàn, có lẽ người đó vẫn ngồi đấy chưa chịu về.

Hoàn tinh ý thật. Có khi người ta còn không phát hiện ra ấy chứ. Nó ngại ngại

-à... là em ngủ một mình. anh không ngủ cùng đâu mà lo.

Nó ngại ngại ngồi im. Hoàn đưa nó ra cửa hàng mua tạm cho nó một bộ đồ rồi đưa nó vào nhà nghỉ. Nó ngập ngừng.

-vào đi, anh không làm gì đâu.

Nó đổ mắt theo Hoàn đi vào.

-em tắm đi rồi nghỉ đi nhé.

-em...cảm ơn anh.

-có gì đâu.

Hoàn cười . quay ra nhìn nó.

-anh đi chơi với mấy đứa bạn kia nhé. Có gì cứ gọi anh.

-vâng.

Nó đi vào trong. Hoàn kiểm tra xung quanh rồi đi ra cửa.

-em khóa cửa vào.
-anh uống rượu thì đừng đi về. Cũng thuê tạm nhà nghỉ mà ngủ.
Hoàn nhìn nó chăm chăm
-lo cho anh đấy à?
Giọng hỏi dứt khoát.
-em... em thấy uống rượu đi đường không an toàn.
-chưa có ai nói với anh như thế đâu.
Hoàn tiến lại phía nó.
-hay tắm đi rồi đi cùng anh.
-em... thôi... em nghỉ sáng mai còn dậy đi làm.
-uh. Vậy tắm đi rồi đóng cửa ngủ nhé.
-vâng
Hoàn buồn buồn quay đi. đến lúc ra mở cửa quay lại nhìn nó một cái rồi mới rời đi. nó nhìn theo, thấy ngại. nó nói từ chối vì không muốn anh hiểu lầm. anh tốt với nó nhưng mà nó không thể đón nhận tình cảm của anh được. Nó vừa chia tay người yêu, nỗi đau vẫn còn, gia đình vừa có chuyện, tai tiếng nhiều như vậy. lấy Hoàn cũng chỉ làm khổ nhau. chi bằng nốt hôm nay, ngày mai nó lại tìm cách tránh mặt. Nó sẽ nhờ bạn bè tìm cho công việc ở một công ty khác cách xa đây hơn. Nó nên đi xa... để cả hai người đàn ông đó không tìm thấy nữa. nó sẽ sống để bình tâm lại. và có lẽ... sẽ không yêu ai cho đến cuối đời.
Nhưng liệu kế hoạch đó có thực hiện được không?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 42

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ 42

Nó nằm chần chọc mãi mới thiếp đi được thì lại có tiếng gõ cửa. tự nhiên nó thấy run... nhớ có cướp... hay kẻ thấy nó một mình mà làm bậy... hoặc là chú từng theo dõi nó nên gõ cửa... ai vậy???

Đến lần thứ hai nó mới đứng lên xỏ dép đi ra sát cửa nghe ngóng.

Lần gõ thứ ba nó mới lên tiếng hỏi.

-ai đây ạ?

-anh đây.

-ai ạ?

-anh đây Quỳnh. Mở cửa cho anh được không?

Nó nghe tiếng Hoàn ngoài cửa. nhưng sao không về mà mò đến đây giờ này. nó ngập ngừng. mở cửa.

Hoàn đứng đó, khuôn mặt đỏ bừng, có lẽ đã say lắm rồi.

-anh Hoàn, sao lại đến đây giờ này.

-bọn bạn anh nó đèo đến đây.

-xe anh đâu?

-chúng nó đi về rồi.

-anh say rồi à?

-anh đã say đâu.

Hoàn cười cười. cầm cái túi đồ đi vào phòng. Nó nhìn theo.

-anh cầm cái gì đấy.

-không biết, hội kia đưa cho.

Nó đứng gần cửa và không đóng lại. Hoàn ngồi xuống giường nhìn nó mơ màng.

-sao em chưa ngủ.

-em ngủ rồi đó, nhưng anh gõ cửa nên em mở

Hoàn nhìn nó cười cười, khuôn mặt đỏ bừng. ánh mắt tình cảm lắm nhìn nó. Có vẻ như đã say rồi

-vậy anh làm phiền em rồi. xin lỗi em.

-không sao. Anh mệt thì về nghỉ đi.

-anh không mệt. Chỉ là hôm nay uống hơi nhiều.

Nó ngại vẫn đứng đó. Nó sợ Hoàn uống say lại có chuyện.

-sao đứng đó, ngồi xuống đây. Anh không làm gì em đâu.

Hoàn cười cười. nó ngại đi sát lại, kéo cái ghế ngồi. Hoàn nhìn nó, nghĩ gì đó rồi hỏi.

-em chia tay Tùng thật hả?

Nó ngập ngừng.

-vâng. Chuyện đến thế thì cũng chia tay đi. em không muốn tiếp tục nữa.

-vậy giờ tính sao?

-em cũng đi làm ổn định đã rồi các chuyện khác tính sau.

Nó không dám nói về cái chuyện nó sẽ đi tránh nạn.

-vậy... cho anh quan tâm Quỳnh nhé.

Nó ngại cúi xuống. không biết phải nói sao.

-cho anh chăm sóc cho Quỳnh. Vì giờ Quỳnh cũng có một mình thôi.

-em nghĩ chuyện này không nên đâu anh. Quê mình ai cũng biết chuyện của em. Giờ hai bác bên đó biết anh quen em. Sẽ nói anh.

Nhớ lại như bà...

Nó không muốn nhắc đến cái tên ấy.

-thì khổ.

Hoàn nhìn nó thờ dài.

-quan trọng là anh. Nếu ko đc thì phải được. Thế thôi

Hoàn dứt khoát.

-nhưng là em không được. Chứ không phải mọi người.

Hoàn nhìn nó chằm chằm. nó cúi xuống

-em cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Nhưng em cũng xin lỗi vì không đón nhận tình cảm của anh được.

-em đừng nói thế.

Hoàn đan tay vào nhau nhìn nó chằm chằm. cảm giác có vẻ rất bức bối. nó ngồi im nhìn Hoàn.

-quê mình người ta nghĩ cổ, nhưng mình ra ngoài nhiều. đừng nghĩ như vậy. ai cũng có quyền được hạnh phúc, không với người này thì với người kia.

-em biết, nhưng em chưa nghĩ đến chuyện ấy lúc này. anh thông cảm cho em.

-uh... thì phải chấp nhận thôi.

Hoàn ngồi đó một lúc thì nó giục.

-anh đi nghỉ đi.

-uh

-giờ anh về bằng gì?

-uh nhỉ. Chúng nó đi mất xe rồi.

Hoàn đưa cái túi cho nó.

-đồ ăn hội bạn gái nó mua cho em đấy. đói cứ lấy mà ăn. Bỏ đi phí.

Nó nhìn vào đó ngập ngừng.

-sao lại mua cho em.

-sợ tối em đói.

Hoàn cười cười. nó chả hiểu ý tụi nó là gì đâu.

-em cảm ơn.

Nó đứng lên. Cát túi đồ lên bàn. Hoàn thở dài đứng dậy. không ai vui khi bị từ chối thẳng thừng như thế. Thấy Hoàn đi loạng choạng nó đỡ.

— hay để em xuống mượn cho anh phòng nữa.

-uh... xuống hộ anh với.

Nó để hoàn ngồi xuống giường. đi xuống dưới lấy thêm một phòng. Lúc đi vào thì không thấy Hoàn đâu.

-anh Hoàn.

Nó đi vào nhà tắm thấy Hoàn đóng cửa. nó ngại ngại ngồi chờ.

Một lúc sau Hoàn ra. Có lẽ anh ấy tắm nên cởi bộ bên ngoài mặc độc cái quần đùi và cái áo phông. Nó ngại. Hoàn thấy nó thì cười nhưng cũng ngại.

-xin lỗi. anh say quá. Tắm cho tỉnh.

-vâng...

-em lấy phòng rồi. anh mệt cứ nghỉ ở đây. Em đi lên kia cũng được.

Hoàn nhìn vào tay nó. Số phòng tận tầng trên. Hoàn bước lại. nó giật mình. anh thấy thế thì cười cười.

-anh không làm gì em đâu. Em sợ anh thế à?

-em... em không sợ. Chỉ là em không muốn làm anh tổn thương.

-anh không tổn thương, em nói như lúc này mới tổn thương.

Hoàn cười cười. nó ngược lên nhìn. Hoàn đưa tay ra để lấy chìa khóa.

-em nghĩ thế cũng đúng, nhưng mà...em thiên vị... bởi người ta yêu em, anh cũng yêu em. Không thể so sánh ai yêu nhiều hơn ai được. Mà ai nhiều cơ hội hơn thì người ấy thắng. nhưng giờ đến lúc anh có cơ hội, anh lại thua.. nó hơi bất công.

-em xin lỗi.

Nó cúi xuống.

-giờ anh chẳng biết phải nói thế nào.

Hoàn chán nản.

-anh chỉ muốn nói cái gì qua đã qua rồi, quan trọng em phải nhìn vào tương lai. Đàn bà con gái một mình khổ lắm.

-em biết... nhưng giờ... chưa phải lúc em nghĩ đến nó.

-vậy bao giờ.

-vài năm nữa.

-có lâu quá không?

-không? Lúc ấy em đủ trưởng thành để lo cho gia đình, không bỗng bột như giờ nữa.

Hoàn gật đầu. nó nhìn Hoàn giục

-anh đi nghỉ đi. muộn rồi.

-uh... nhưng anh chỉ nói một câu nữa thôi. Em đồng ý hay không cũng không sao.

Hoàn nhìn thẳng vào mắt nó. Nói rõ ràng.

-anh đợi em.

Nó mở to đôi mắt. Nhìn Hoàn ngập ngừng rồi khi thấy ánh mắt ánh lại cúi xuống.

-anh đi ngủ đây.

Hoàn quay đi ra cửa, tay nắm lấy chốt cửa kéo ra. Nó đứng đó, đan tay vào nhau.

-anh Hoàn.

Hoàn đứng lại. quay ra nhìn nó.

-em nghĩ anh nên.. từ bỏ suy nghĩ vừa rồi.

-tại sao?

-bởi vì...

-anh không chấp nhận lý do gia đình. Không chấp nhận lý do ấy của em.

Nó run run... ngập ngừng lắm mới thốt ra câu này. nó ngại

-em không xứng đáng với anh. Rất nhiều lần em đã làm anh tổn thương... giờ em... không có mặt mũi nào với anh hết.

-chuyện đây có quan trọng đâu.

-anh không quan trọng nhưng em thấy quan trọng. em không xứng đáng với anh đâu. Xin anh đừng có vì em mà chờ đợi. mong anh... quên em đi mà đi tìm người khác.

Hoàn quay đi, cúi xuống, tay nắm chặt lấy cửa suy nghĩ một hồi lâu.

Nó cũng đứng đó im lặng nhìn Hoàn. Hoàn vẫn quay lưng lại phía nó. Không nói gì. Có lẽ đang suy nghĩ một điều gì đó. Nó cũng đứng đó như tiên người ta đi rồi mới dám ngồi.

lúc sau Hoàn bất ngờ. đóng cánh cửa lại giật chốt. tay ném cái quần dài sang một bên. Quay lại phía nó nhanh và bất ngờ. nó chưa kịp lùi lại đã bị Hoàn đẩy lên giường. cả cơ thể to lớn đè lên nó.

-Anh Hoàn... anh làm gì vậy.

-anh không quan trọng chuyện đó. Anh nói rồi mà.

Hoàn cúi xuống hôn vào môi nó. Nó đẩy ra thì lấy tay giữ hai tay nó đưa lên đầu. môi vẫn mút chặt lấy môi nó không cho nó rời. nó cố giãy giụa mà không được. Đến lúc mệt quá Hoàn mới nhả nó ra,

-em xin anh... đừng làm như thế.

-không... anh yêu em. Anh muốn có em từ lâu lắm rồi

Hoàn đưa tay vạch áo nó ra, nó càng chống cự Hoàn càng khỏe. Cuối cùng xé luôn cái áo nó mặc trên người nó kêu lên.

-em xin anh...em không còn trong trắng nữa rồi.

-anh không quan trọng.

Hoàn cúi xuống . hôn nó không cho nó khóc. Một tay giữ tay nó trên đầu. một tay kéo quần của cả hai. Hai chân kéo chân nó rộng ra. Nằm ngay giữa. nó thất thế thật rồi. Hoàn không chờ nó đồng ý. Hi hoay tìm chỗ nhỏ bé bên dưới mà đưa đưa em mình vào. Đến khi trúng đích thì tiếng thở dần thỏa mãn hơn. Nó cong lên... càng cố đẩy càng làm Hoàn mất bình tĩnh. Cuối cùng... khi sự việc đã rồi, cũng chỉ biết nằm im mà chịu trận.

Hoàn say. Mà đàn ông say thì ... tệ thật... lần đầu tiên của nó và Hoàn. Nó nhìn Hoàn đang làm việc. Nó khóc...

-anh là đồ tồi.

Nó đánh vào ngực Hoàn.

-anh yêu em. Em cứ đánh đi. anh vẫn yêu em.

Hoàn nằm xuống đè hẳn người lên nó đưa đẩy. cái thứ tê dại đó... nó không phản ứng thêm mà nằm im thín thít. 5 phút... 10 phút... đến khi người ta gục xuống nó cũng tê hết cả người. nó nằm im bên dưới... khóc nức nở. nó phản bội chú Tùng rồi. nó không xứng đáng với chú ấy nữa. không xứng đáng với tình yêu của chú ấy nữa. sao sự việc lại ra thế này. trời ơi... nó là đứa con gái tồi tệ... có phải nó lẳng lơ quá không. Có phải nó dễ dãi quá không. Nó nằm im... hai hàng nước mắt trào ra. Hoàn sau khi đã hồi lại. ngẩng lên lau nước mắt cho nó.

-anh xin lỗi.

Nó không thèm nhìn, giận dữ mà quay mặt đi.

-anh xin lỗi. anh không kìm chế được. Nhưng anh yêu em anh chấp nhận tất cả con người em. Chỉ mong em đừng hắt hủi anh nữa.

-anh là đồ tồi.

Nó nức nở bên dưới. Hoàn vẫn nằm trên. Tay vẫn lau nước mắt ôm lấy nó.

-anh xin mà.

-anh say thật hay giả vờ say để làm thế.

-anh say thật, nhưng mà lúc này, còn giờ làm xong thì tỉnh rồi.

Hoàn cười cười âu yếm nó.

-đừng giận anh nữa.

Mũi nó ngạt vì khóc. Hai mắt đỏ lên, giọng khàn đi.

-xuống đi, tránh xa tôi ra.

-đừng như thế. Anh xin mà.

Hoàn nín nín nó.

-thôi. sự đã rồi, không lấy lại được. Thì chấp nhận anh đi. anh hứa sẽ lo cho em sống tốt cả đời này.

Nó ngược đôi mắt giận đầy nước nhìn Hoàn. Giờ nó nói được gì. Người ta đang nằm trên bụng nó chưa có ý định leo xuống. tay chân người ngọm vẫn có những cử chỉ như chưa muốn dừng việc này lại. nó đẩy.

-coi như chuyện này chưa xảy ra được không. Anh để cho em đi đi. em xin anh.

Hoàn cau mày.

-không được. Anh có được em rồi, em đừng hòng chạy thoát.

Hoàn lườm nó, bàn tay tự nhiên đưa lên bóp hai bầu ngực. Nó gạt ra.

-đừng mà.

-không... cái quan trọng nhất đã làm rồi. em chính thức là của anh. Đừng có chạy.

-không...

-được,

Hoàn cúi xuống. thơm lên má nó. Nó né. Thì hôn lên cổ. Miệng thì thắm vào tai.

-anh sẽ về nói bố em cho chúng ta đi lại. em yên tâm chưa?

-không được.

-anh nói được.

-nhưng em không muốn.

-vậy anh làm cho muốn.

Hoàn lại đưa đẩy. cái thứ bên trong cứng từ khi nào. Vật nó thêm một trận nữa khiến nó tả tơi. Đi không nổi. Hoàn nằm im, vòng tay ôm lấy nó rồi ngáy khò khò. Khuôn mặt không chút suy tư nào hết. Chẳng bù cho nó... nó càng ngày càng thấy bản thân mình rồi ren hơn. Nằm bên hoàn mà nước mắt không ngừng rơi ra. Nó nghĩ đến người đàn ông đó đang ngồi cửa chờ nó ... nó không xứng với tất cả... nó muốn chết.

Sáng hôm sau Hoàn gọi taxi đưa nó về nhà sớm. Người đó vẫn ngồi cửa. có lẽ đã chờ cả đêm qua. Thấy nó bước lại cùng Hoàn thì đứng lên. Vút điều thuốc đang hút dở sang một bên. Bước lại phía nó. Hai mắt đỏ ngầu lên vì giận hay vì không ngủ cả đêm hôm qua. Nó giật mình như con ăn cắp... cả cơ thể run lên. Nó lùi lại. Hoàn đưa tay vòng qua eo nó giữ chặt.

-anh định làm gì?

-không phải việc của mày.

Chú Tùng quát. Rồi nhìn nó

-đêm qua em đi với nó đúng không?

-đúng... cô ấy đi với tôi.

Hai mắt chú Tùng đỏ ngầu lên. Bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt như muốn thiêu sống nó ngay tại đây.

-em nói đi... tại sao em đối xử với anh như thế.

-cô ấy không là gì của anh nữa. cô ấy đi với ai là quyền của cô ấy.

-mày câm mồm lại. tao hỏi vợ tao.

-cô ấy không phải vợ mày... mà sắp tới sẽ là vợ của tao.

Hoàn gạt tay nó lùi lại, bước về phía trước như thách thức.

-giờ mày tránh xa cô ấy ra.

Chú Tùng điên lên. Vung tay đấm Hoàn.

-đmm. Thằng cho này.

Hoàn đứng dậy đánh trả. Hai người đàn ông. Xông vào nhau. khiến bao nhiêu người chạy ra. Nó đứng giữa... chạy lại kéo tay chú Tùng không được lại kéo Hoàn. Cho đến khi chú Tùng ngã xuống sân. Có thể vì thức đêm và vì quá mệt mỏi nên không đấu lại được. Hoàn định xông lên thì nó kéo tay.

-em xin anh. Em xin anh đừng đánh nữa. em xin anh.

-thôi...

Mấy người thanh niên bước lại. nó không dám chạy lại nâng chú Tùng sợ cả hai lại tiếp tục ẩu đả nhau.

-thôi anh về đi. em xin anh, xin cả hai người đừng thế nữa. đừng làm khổ tôi nữa. tôi chết cho mấy người thấy .

Nó khóc nghẹn ngào. Hoàn gạt máu trên môi rồi nắm tay nó.

-anh không sao. Đi vào nhà nhanh lên.

Nó đi nhanh như chạy vào nhà. Bỏ lại cả hai người đàn ông. Thấy nó.. chị Nghé nhìn chăm chăm.

— hai ông ấy lại đánh nhau à?

-vâng

Nó gật đầu

-sao ông Tùng lại đến đây nữa. hay đêm qua ông ấy không về à?

Nó ngồi xuống gật đầu. chị Nghé tiến lại. nhìn nó chăm chăm rồi ngồi xuống sờ tay lên cổ nó.

-Na.. tối qua có chuyện gì mày và ông Hoàn.

Nó cúi xuống khóc nức nở.

-ông Tùng nhìn thấy thì điên lên đúng không?

-em sai rồi.

-sai đéo gì mà sai. Đã thế rồi Lấy mẹ ông Hoàn đi, đừng nghĩ nữa. để ông Tùng đéo có cơ hội mà mộng mơ. Mày lấy chồng rồi ông ý cũng lấy vợ thôi.

-em không muốn ... em chưa nghĩ đến.

-thế sao còn ngủ với nó.

Nó cúi xuống. giờ có giải thích thì được gì. Nó thần thờ.
-thôi... cưới mẹ đi... tao bên cạnh cũng mệt lây rồi. ông Hoàn cũng yêu mày bỏ mẹ ra ý. đâu phải mình ông Tùng.
-em sợ mẹ ông Hoàn lại giống bà Đúng, khổ lắm. thôi... để em đi.
-mày điên à. ,mày đi tao nói sao với ông Hoàn.
-chị cứ nói nó đi rồi, không liên lạc được.
-thôi... mày dứt khoát đi, đừng để người ta cứ nhùng nhằng nữa.
-được rồi... vậy chị nói em đi rồi, không liên lạc được giúp em.
-anh không đồng ý cho em đi đâu hết
Nó giật mình ngẩng lên nhìn Hoàn. Hoàn đứng đó từ khi nào hay lúc này chưa về. Nó chột dạ... ánh mắt Hoàn nghiêm khắc nhìn nó. Nó ngồi im... ái ngại mà cúi xuống.
-anh nói lại lần nữa. chị em nói đúng đấy. chúng ta cưới nhau... mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay thôi.
Nó tròn mắt nhìn Hoàn. Hoàn muốn lấy nó ư... dù có chuyện với người đó vừa xong... vẫn quyết tâm lấy nó. Giờ nó phải làm thế nào. Sự việc đêm qua không thể chối bỏ. giờ thì nó phải sao đây. Liệu rằng gia đình hoàn có đồng ý hay lại tiếp diễn câu chuyện bà Đúng thứ hai đây?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 43

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ 43

Nó dọn quần áo vào bao lố. Lẳng lẳng xách đi khỏi nhà. Chị Nghé vừa đi làm. Có lẽ cũng chẳng ai muốn gặp nó giờ này nữa. cất cuốn nhật kí vào trong cái túi. Nó không nên vứt đi... nó sẽ giữ lại như một kỉ niệm đẹp nhất của cuộc đời. nhưng cũng đau lòng nhất.

Nó không còn mặt mũi nào để nhìn người ấy. không còn đủ tư cách để nói với người ấy nó ghét người ta. Chia tay đi... đây không phải sai lầm.mà đây là oan trái.

Nó ngoái lại nhìn về cái góc tường người ta từng chờ nó. Chút kỉ niệm cuối cùng về người ta vương lại nơi đó. Tạm biệt... mong anh sẽ tìm được... người yêu anh... hơn em đã yêu.

Nó cắm cổ đi thật nhanh. Đi thật nhanh để không ai thấy nó. Rồi cắm đầu leo lên cái xe buýt vừa đi tới. nó không quan tâm xe buýt sẽ đi đâu. Chỉ cần đi thật nhanh để không ai nhìn thấy nó đang chạy trốn.

Leo được lên xe. Nó ngẩng lên nhìn quanh. Nó không quen ai trong số này hết. Nó thở phào.

-anh ơi, xe về đâu đây ạ.

-xe về Mĩ Đình. Em đi đâu mà đồ lĩnh kỉnh thế.

Nó ngập ngừng.

-em đi công việc ạ.

Nó đứng im một hồi, suy nghĩ rồi hỏi tiếp.

-anh ơi. Bến Mĩ Đình có xe đi tỉnh nào ạ?

-nhiều lắm, Lạng sơn, bắc giang, thái nguyên, vĩnh phúc, thanh Hóa cũng có.

-vậy em đi đâu.

-em đi ...

Nó chần chừ suy nghĩ. Tính xem chỗ nào nhiều khu công nghiệp để xin việc được thì đi. làm gì cũng được.

-em đi Thái Nguyên.

-đi thái Nguyên thì chốc nữa xuống cổng anh cho xuống chờ tí xe nó ra thì khỏi vào bến cho lâu.

-vâng

Nó cảm ơn bác Tài đã nhiệt tình. Chén ra gần cửa chờ xe đỗ để cho xuống.

Nó lại nhìn trước nhìn sau, những người mới lên không có ai quen hết. Lần này nó đi rồi, không biết khi nào mới quay về tạ lỗi với bố và các em, mong bố và các em sẽ luôn mạnh khỏe.

-kìa... xa ra rồi kìa kìa. Bé đi thái Nguyên đâu anh mở cửa cho ra. Anh Phụ xe thò tay ra vẫy xe hộ nó. Bác tài bấm cửa cho nó bước xuống nhanh. Đôi chân giờ vô thức bước theo hướng đó leo lên xe. Chọn một chỗ để ngồi cho đến hết chuyến hành trình. Xe bắt đầu chuyển bánh nhanh hơn về hướng cầu Thăng Long.

Thi thoảng đỗ lại bắt một vài khách rồi cuối cùng cũng tăng tốc. Nó đi xa rồi. xa hết mọi chuyện. giờ nó làm lại.

Có bao giờ người ta nghĩ nó sẽ yếu lòng mà chết không nhỉ? Nó không chết đâu. Nó cần phải sống, vì mẹ. vì người phụ nữ đã yêu thương nó nhưng vì quá nghèo phải cho nó đi ở. Nó nhớ mẹ, nhớ kỉ niệm về mẹ từ hồi ấu thơ. Hóa ra.. chỉ có cha mẹ là người thương con vô điều kiện. chỉ có cha mẹ mới có thể tha thứ khi nó mắc sai lầm. còn những người khác... làm gì có thể. Nó ứa nước mắt.

Nó phải sống, không thể làm người giàu cũng sẽ làm người tốt. Nhất định có một ngày sẽ quay về.

Nó chẳng mong sẽ trả thù bà Đứng, bà ấy từng nói đời có nhân quả. Thì ông trời sẽ thay nó trừng phạt kẻ tạo nghiệp ấy thôi.

Nó chỉ cần sống tốt phần đời của mình là được.

Nó mãi nghĩ cho đến khi xe phanh gấp, tất cả hành khách đổ người rất mạnh về phía trước.

-đcm thẳng điên này.

-suýt thì chết... chó thật.

Nó nghe tiếng mấy anh xe càu nhàu. Người phụ xe mở cửa đi xuống, người dưới đất phi lên. Đi một lượt từ trên xuống dưới. đến khi đi đến góc của nó, hai mắt nhìn nhau... nó thấy đôi mắt Hoàn đỏ ngầu lên.

-anh...

-tại sao em bỏ đi.

Hoàn quát nó.

-em ... em xin lỗi.

Nó run run. Nó thấy sợ Hoàn.

-anh hỏi em tại sao. Anh có gì không tốt.

-không phải.

-vậy em đi xuống.

-em... không?

-em xuống ngay.

Hoàn quát nó.

-này ông bạn., có gì bình tĩnh, người ta là đàn bà con gái. Đừng to tiếng thế .

-ông thì biết cái gì?

Hoàn quát luôn cả anh phụ xe. Rồi lại nhìn nó. Nó ngập ngừng.

-anh này là gì của em thế em gái, em quen không?

-em có, anh ấy... là bạn.

-bạn kiểu gì, có xích mích gì không?

-không ạ.

Anh phụ xe hỏi cho rõ ràng, đến khi nhận được câu trả lời mới yên tâm.

-thôi được rồi, giờ em muốn đi hay xuống giải quyết cho xong rồi đi.

Nó ngược lên nhìn Hoàn ngập ngừng.

-anh Hoàn.... để cho em... đi được không?

-em không coi anh ra gì đúng không? Em không tin anh đúng không?

-không phải... vì anh tốt với em quá.

-thôi... hai người xuống dưới nói chuyện cho chúng tôi đi không chậm chạp.

Nó ngồi im, Hoàn cũng đứng im.

-anh Hoàn... để em đi.

-anh nói không là không.

Hoàn lì. Cuối cùng nó phải xuống, không Hoàn cứ dựng xe trước đầu ô tô thì ai mà đi được.

Nó theo hoàn đi xuống. Hoàn nắm tay nó lôi vào lề đường cùng cái bao lô.

-em định như thế nào.

-em...

Nó ngập ngừng.

-em nghe anh nói rồi còn gì. Làm thế có bất công với anh không?, em coi thường anh, coi thường tình cảm của anh đến vậy à?

-em không có...

-vậy em đi là có ý gì. Nếu anh không đến nhanh, có lẽ em đi tận đầu tận đuôi rồi.

Nó đứng im. Không biết phải nói với Hoàn điều gì.

-em nghĩ kĩ chưa. nếu chuyện đêm đó không làm em bận lòng. Anh không có chút nào trong suy nghĩ của em. Thì em đi đi.

Hoàn giận... bỏ nó quay đi . nó đứng đó, suy nghĩ về Hoàn. Giờ làm sao bây giờ. Hai đứa nó...làm chuyện đó rồi. nếu Hoàn tỏ ra khinh bỉ coi thường nó, thì nó đi không đắn đo, nhưng đằng này anh ấy đã tỏ

thái độ như vậy. nó đứng giữa ngã ba đường. đi cũng dở mà ở cũng không xong.

Hoàn đứng cách nó một quãng. Nghĩ thế nào lại bước lại nhẹ nhàng hơn.

-Quỳnh.

-dạ.

-em muốn đi lắm sao?

-vâng.

Nó gật đầu.

-vì tránh anh hay hấn ta.

-em không muốn, làm khó cả hai người.

-anh không khó.

-Nhưng giờ em nói cho anh biết. Em muốn đi đâu.

-em định lên Thái Nguyên tìm việc.

-em quen ai?

-em không quen ai.

Hoàn thở dài nhìn nó.

-nghe này. anh có người bạn trên đó. Giờ anh đưa em lên. Bảo nó xin việc cho em, đừng đi đâu nữa. cứ ở đó. Khi nào mọi chuyện ổn định thì về. Chứ giờ con gái một thân một mình, bọn đàn ông xấu nó không để em yên đâu.

Nó khẽ rung mình. nó chưa nghĩ đến chuyện đó., nhưng giờ Hoàn nói thế. Nó gật đầu. với những gì đã xảy ra. nó tin Hoàn sẽ không lừa nó đâu.

Nó chờ Hoàn đi gửi xe, hai đứa lên xe, nhưng không phải Thái Nguyên mà là Vĩnh Phúc. Nó lại một lần nữa tin Hoàn. Nó còn gì để mất nữa. trên chuyến xe rời xa quên nhà. Có một người đàn ông... trong tim.

Trước đây, nó cùng người ấy đã dự định đi thật xa để sống cuộc đời của chính mình nhưng điều đó thất bại, giờ này... nó ra đi, nhưng về một mảnh đất khác, cùng với một người khác, và với một mục đích khác.

Điều đó... có quan trọng nữa không?

Bạn phán xét nó như những người kia đã phán xét. Nó có sai không hay cuộc đời đưa nó vào bước đường này. hai mươi tuổi đầu, nó không có nhiều cơ hội để mà lựa chọn, không mẹ, không gia đình. Không một người có thể nói cho nó biết nó làm đúng hay sai. Giờ này tất cả đều do nó lựa chọn. đều do nó chịu trách nhiệm.

Việc bạn phán xét nó là người như thế nào không quan trọng. bởi bạn không ở đây, không đối diện với những hoàn cảnh này. Bạn không thể hiểu. con người ta ai cũng có những đoạn thăng trầm của

cuộc đời. và ngay lúc này đây... nó đang đi vào những góc tối tăm nhất. nó đi để tìm thấy ánh sáng soi đường cho phần tiếp theo của cuộc đời mình.

Ổn định cho nó xong Hoàn cũng quay về. Nó tiễn Hoàn ra cổng, tự nhiên thấy điều gì xót xa trong cổ họng. Hoàn đi rồi, mình nó ở đây, cho dù quyết tâm ra đi nhưng lúc này... nó yếu lòng thật sự. Thấy mắt nó đỏ lên Hoàn nắm tay.

-cứ đi làm, ăn uống đầy đủ vào nhé. Rảnh anh lên thăm.

-vâng.

Nó gật.

-có chuyện gì cứ điện về cho anh. Đừng ngại.

-vâng.

-anh đi nhé.

Hoàn xoa đầu nó. Nó cúi xuống khóc. Nỗi tủi thân dâng lên. Nó chỉ có một mình rồi. thấy nó như vậy. Hoàn quay lại ôm lấy nó vào ngực mình.

-cứ ở đây một thời gian, khi nào bình tĩnh lại, cứ gọi anh. Muốn quay về anh sẽ đón, còn không... anh đợi

Nó nghe được câu ấy thì nức nở. tại sao anh có thể tốt với nó đến như vậy. nó mang ơn anh nhiều lắm

-em xin lỗi anh.

-đừng nói thế.

-vào nhà đi, anh đi nhé.

-vâng, anh nói giúp với chị ghé là em ổn.

-uh

Nó rời ra, Hoàn quay đi nhanh lắm. nó biết Hoàn cũng xúc động. nhưng nó lựa chọn như vậy rồi. giờ không muốn chọn lại nữa.

Nếu một ngày chúng mình chẳng cưới nhau.

Anh sẽ thế thôi lấy một cô vợ khác.

Mang những mảnh tình yêu cũ nát.

Em giấu vào lòng ở một góc xa xăm.

Cô vợ anh chẳng biết chuyện bọn mình.

Sẽ sinh những đứa con không gọi em là mẹ.

Anh vẫn cười vui, em nghĩ... anh nên thế.

Người vợ nào cũng đáng được yêu thương.

Chia tay đôi khi không phải là hết yêu, mà là giải thoát cho nhau khỏi những điều khó xử.

Gần một tháng sống ở đây, nó thấy lòng mình thanh thản hơn, không phải nhìn thấy người đàn ông ấy, nó không thấy áp lực. Thỉnh thoảng Hoàn cũng lên thăm nó. Nhưng chỉ một lúc thôi và cũng không đòi hỏi thêm chuyện gì.

Hôm nay nó thức dậy, miệng đắng ngắt, cổ họng khô khốc, cảm giác cồn cào trong cơ thể. Nó thấy chân tay rã rượi mấy hôm nay rồi nhưng đến hôm nay mới thấy mình bị nặng như vậy.

-Quỳnh, cháu sao đấy. Ra Trí nó chở đi làm

-vâng

Nó mệt mỏi đi ra khuôn mặt tái lại

-mày mệt à? Nghỉ một hôm đi, dạo này mày xanh lắm.

-cháu không sao đâu.

-đừng có gắng gượng nằm ra đấy thì khổ ra.

-cháu chỉ mệt chút thôi, chiều đi làm về cháu ra mua thuốc

-uh... đi đi...

Nó đi ra cổng chuẩn bị leo lên xe thì anh Trí cau mày.

-em sao làm sao đấy, ốm thì nghỉ đi anh xin cho.

-em không sao.

-không sao mà mặt mày xanh lét ra. Hoàn nó biết nó lại nói anh.

-thế anh không nói với anh Hoàn là được. Chiều em mua thuốc uống khỏi ngay mà.

Nó cười cười. nó biết nói gì bây giờ.

Chiều đến về sớm hơn. Nó đi nhờ xe ra hiệu thuốc. Chị bán thuốc nhìn nó nghi ngờ.

-em có chồng chưa?

-em chưa ạ.

-có người yêu chưa?

-em chưa.

Nó cười ngại.

-thế chị cho ít thuốc dạ dày, về uống ba hôm lại quay lại đây nhé.

-vâng

Nó đón thuốc rồi đi bộ về nhà nấu cơm. Bụng dưới đau nhâm nhâm như nó đang bị. nó kéo kéo cái áo sợ cái thứ đó tràn ra quần lại ngại. về nhà, mẹ anh Trí đã cắm cơm, nó đi vào bếp nhặt rau. Cho đến khi đi ra ngoài, mùi cơm nồng lên khiến nó thấy khó chịu trong bụng. nó buồn nôn tới mức chạy ngay ra gốc ổi nôn thốc nôn tháo ra toàn nước.

-Quỳnh... cháu sao đấy?

-cháu không sao? Cháu đau bụng thôi ạ.

-chắc bị trúng gió rồi, vào nằm đi, bác bôi dầu cho.

-Vâng

Nó đi vào phòng nằm. mẹ anh Trí mang lọ dầu bôi lên trán xoa lên bụng cho nó.

-Nằm đi bác nấu cơm cho. chốc vợ thằng Trí về bây giờ.

-vâng

Nó nằm im rồi ngủ thiếp đi. nó thấy mệt mỏi thật sự. Đến giờ cơm, vợ anh Trí mới đi vào lay nó.,
-Quỳnh, ra ăn cơm đi rồi ngủ.

Nó giật mình

-dạ.

-cô này ngủ giỏi ghê, nằm xuống là ngủ được.

-em hôm nay mệt chị ạ.

-hay trúng gió

-bác bôi dầu cho em rồi.

Nó đi vào nhà, mẹ Anh Trí mở nồi ra xới cơm, mùi cơm nồng lên khiến nó lại buồn nôn. Nó một lần nữa chạy ra vườn ngồi., lần này trong bụng chả còn gì mà nôn, người nó mệt lả.

Vợ anh Trí đi theo ra.

-Quỳnh... mày có bầu à?

-em...em...

thôi chết... lần trước... nó và Hoàn...Nó sức nhớ, tay chân bủn rủn. tự nhiên thấy mọi thứ tối sầm lại. không thể nào. Không thể như thế này được.

Nó đưa tay lên ngực giữ chặt.

-không phải đau dạ dày đâu, mày có chữa đấy, trước chị cũng bị như thế mà.

Nó khóc nức nở.

-em phải làm thế nào bây giờ chị ơi.

-nó là con của ai, có phải con của Hoàn không?

Nó ngại ngại mà gật.

-nhưng em xin chị đừng nói với anh ấy.

Vợ anh Trí nhìn nó.

-hai đứa đang giận nhau à?

-không, nhưng chúng em.

-gia đình không đồng ý à? Không sao đâu, ngày xưa mẹ anh Trí cũng không đồng ý nhưng mà lúc có cháu rồi thì lại như bây giờ. không sao đâu. Người ta thương cháu người ta nên không bận tâm gì đâu.

-không phải mà là em...

-thôi vì con đi, anh Hoàn là người tốt đấy, anh Trí bảo chưa có ai mà anh Hoàn chăm sóc như em đâu.

Nó không biết nói thêm điều gì. Chỉ ngồi đó im lặng. lòng nó lại một lần nữa rối bời.

Nó nằm trên giường. hai mắt mở to nhưng nước mắt trào ra. Nó có con... bất ngờ quá. Và với người mà chưa nói với nhau một lời yêu. Giờ phải sao đây. Mớ rối ren này. hóa ra càng gỡ, lại càng rối.

Đang nằm thì có tiếng mở cửa. nó nhìn ra, không phải vợ anh Trí hay bác gái. Mà là Hoàn. Hoàn bước vào phòng rất nhanh, tay cầm mấy cái túi lĩnh kính, vội vàng bước đến giường nó ngồi xuống.

-sao rồi, em mệt không?

Nó vẫn chảy nước mắt, ngược lên hỏi.

-sao anh đến đây.

-Trí nó gọi anh, anh lên luôn.

-đi bằng gì lên.

-đi xe máy.

-sao mà liều thế, tối rồi.

Hoàn cười.

-anh lên đến nơi rồi đây.

-hơn 10 giờ rồi

-Mười giờ hay mấy giờ quan trọng gì. Quan trọng là được gặp em.

Hoàn cười tươi. Thái độ vui vẻ lắm

-em đói không? Anh mua cháo , với bún ngoài kia này, không ăn được cháo thì ăn bún.

-à... mẹ bảo anh mua cả sữa đây. Nếu không ăn được cả hai thì uống sữa cũng được.

-không được bỏ bữa.

Nó ngồi dậy ngại ngại.

-anh trí nói với anh chuyện đó rồi à?

-uh... thế anh mới bay lên đây nhanh thế.

Nó tủi thân cúi xuống

-em xin lỗi.

Hoàn nắm tay nó đan vào tay mình.

-chuyện vui mà. Trước khi lên, anh nói với mẹ rồi.

-anh nói gì?

Hoàn cười nhìn nó âu yếm. một tay xoa mấy giọt nước mắt rồi gạt gạt mấy sợi tóc trên khuôn mặt nó.

-thì cười thôi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thành thạo ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 44

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ .44

Có những trưởng thành phải đánh đổi bằng chia ly.

Những vết thương hằn lên từ chia tay khiến nhiều người không thể vui vẻ khi nghĩ về tình cũ. Chuyện xưa, thậm chí ngoảnh đầu lại , chẳng còn nhớ tới niềm vui đã từng có, mà chỉ nhớ đến những nỗi niềm oán trách, dày vò cuộc đời nhau.

Ai trong đời cũng ít nhất một lần yêu, một lần tận hưởng vị ngọt của tình nồng, một lần được chìm đắm trong dư vị của tuổi trẻ và khó tránh nỗi một lần vì tình yêu mà phải chịu nhiều đắng cay . Nhưng đã bao giờ bạn thử ngoảnh đầu nhìn lại, tự hỏi xem sau những thăng trầm tình cảm , bản thân chúng ta còn lại gì hay chưa?

Đám cưới của nó diễn ra đơn giản. nó không mời bạn bè nào hết.

Sự việc mẹ nó vừa xảy ra, cái việc cưới xin cũng khiến nhà nó ngại vô cùng.

Không loa đài, không đàn hát... đám cưới mà buồn như đám tang.

Họ hàng ăn xong thì kéo nhau về. Ngay cả người cha ruột thịt của nó cũng không mấy may quan tâm đến nó. Đám cưới này diễn ra cho có lệ.

Nó trốn trong nhà từ lúc về, chỉ thò mặt ra ngoài lúc nhà trai mang lễ đến. giờ tối rồi. nó không ngủ được. Mấy cô mấy thím thức làm đồ ăn chuẩn bị cho ngày mai. Đám cưới nhỏ, người làm giúp cũng ít . nó đi ra ngoài. Rạp bắc từ sáng, có lẽ người ta chưa biết, hoặc không biết, hoặc là đã nghĩ thông nên không thấy xuất hiện. Nó mong rằng... nếu người ta biết chuyện, sẽ bình thản chúc nó được hạnh phúc.

Nhưng nó nhầm...

Tiếng động rất lớn ngoài đầu ngõ nghe như tiếng va chạm gì đó vào cổng nhà. Mọi người trong nhà ngó đầu ra. Nó nghe tiếng anh Châu quát lên.

-cái gì thế hả?

-buông mẹ tao ra.

Tiếng gào thét ... nó nghe không nhầm... có lẽ giờ ông ấy mới biết.

Nó khẽ rùng mình. Trước sau gì cũng phải đối mặt. Vậy thì ... gặp

nhau lần cuối thôi.

-Tùng.... Tùng...

-buông ra.

Tiếng vật vã của người với người, bước chân uỳnh ạch về phía nhà nó. Trước mặt nó, người đàn ông bơ phờ mệt mỏi, tay chân xước xát, quần áo xộc xệch vì cú va vừa rồi. Hai mắt đỏ ngầu lên, nồng mùi rượu bước lại gần nó.

-tại sao lại như thế này?

Chú Tùng thay vì gào lên giống lúc nãy giờ thấy nó lại mềm yếu. Người ta vẫn luôn là thế. Chỉ có thể cáu lên lúc ban đầu nhưng cứ thấy ánh mắt nó lại mềm nhũn ngay được. Nó đứng đó, mở đôi mắt tròn xoe. Không một giọt cảm xúc. Nó không phải không muốn khóc. Mà nó nuốt cái thứ nước yếu đuối ấy vào lòng.

-em nói đi, tại sao?

Nó vẫn đứng im.

-Tùng... bình tĩnh. Sự việc đã vậy rồi về thôi.

-không, tao không chấp nhận như thế này. tao không cam lòng.

Châu cùng Lực lôi chú đi, còn chú giằng lại. Nó vẫn đứng đó. Nó im lặng.

-em nói đi. nói cho anh biết đi.

Chú Tùng thấy nó im bắt đầu cáu.

-nói...

Hai mắt chú trợn lên mắt bình tĩnh, tay giữ tay nó chặt, bóp mạnh khiến nó đau.

-tôi có thai với anh ấy nên cưới.

-gì cơ?

Chú Tùng cau mày. Tai ù đi như không nghe ra nó nói.

-em nói gì cơ?

-chúng tôi... có con với nhau rồi.

Nó nói mà không dám nhìn vào mắt chú. nó sợ... nó sợ nó lại yếu lòng. Chú Tùng có lẽ đã nghe ra. Hai tay còn bóp mạnh hơn cả lúc nãy. Nó nhăn mặt vì đau.

-Tùng... bình tĩnh. Buông nó ra đi.

-tại sao? Tại sao?

Nước mắt người ta ứa ra, giọng tròng xuống đầy ghen ngào. Nó quay mặt đi. chú Tùng giật mạnh tay, lay nó như đánh thức.

-tại sao lại đối xử với tôi như thế. Tôi yêu em nhiều thế cơ mà.

-chúng ta không thể bên nhau được

-tại sao?

-vì mẹ anh... mẹ anh hại chết mẹ tôi rồi, cả đời này, tôi ko thể tha thứ được. Chúng ta cũng kết thúc rồi. tôi yêu ai lấy ai là quyền của

tôi.

Nó nói một tràng như máy. nó chuẩn bị câu chuyện này rồi, nhưng tim nó đau lắm, rất đau, bụng nó quặn lên. Nó đưa tay giữ bụng. cổ họng nghẹn lại. nước mắt lúc ấy mới bắt đầu trào ra.

-nhưng tôi muốn hỏi, tại sao? Tại sao cô ngủ với nó. Tại sao? Cô dễ dàng như vậy... cô nói đi.

-tôi yêu anh ấy được chưa? anh không có quyền nói tôi như thế.

Nó cũng gắt lên. Nó đau. Chú Tùng giật mạnh nó, lay mạnh hơn.

-tôi cũng yêu cô cơ mà. Tôi cũng chết vì cô được cơ mà. Tình yêu bao nhiêu năm của tôi, không bằng mấy ngày giời của nó sao.

-anh không xứng.

-vì cái gì? Vì tôi, vì gia đình tôi, hay vì tiền.

Nó nghe câu đó mà quay lại nhìn chú Tùng, hai đôi mắt đỏ ngầu nhìn nhau trong bóng tối, cho dù không ai có thể nhìn rõ nhưng trái tim nó hiểu.

-vì tất cả. Vì anh không là gì của để tôi yêu hết, được chưa?

-trời ơi là trời.

Chú Tùng gào lên, đẩy nó lùi lại, bàn tay giật cái vải bàn bên cạnh khiến ẩm chén trên đó rơi xuống đất vỡ tan.

-mày làm gì thế hả.

Mấy chú nó còn giận chuyện mẹ nó, giờ tưởng chú Tùng gây chuyện nên tức giận bước lên.

-không... không... các anh đi vào đi.

-Châu, Lực... đưa nó về

Chú Tùng đứng đờ ra nhìn nó, tay chân bủn rủn, hai mắt đỏ lên đầy nước.

-buông tao ra

Chú Tùng đẩy Châu.

-thôi về đi.

-buông mẹ tao ra.

Chú Tùng sát gần nó một lần nữa. tay với cái mảnh vỡ dưới chân.

Nó vẫn đứng im. Anh Châu bước lại giữ tay.

-không được làm gì nó. Tùng.

Chú Tùng khóc. Nhìn nó.

-mẹ tôi hại mẹ em chết. Em hận bà ấy, nhưng vì em mà tôi chết, ai sẽ hận em.

-các người chỉ nghĩ cho các người. Ai nghĩ cho tôi. Ai hiểu cho tôi.

Chú Tùng cay đắng.

-chẳng ai muốn như thế này. nhưng nếu em yêu tôi thật lòng. Em nghĩ cho tôi thật, thì em cũng đừng làm như thế này.

-giờ tôi mới nhận ra. Hóa ra trong em, tôi chẳng là gì hết, được rồi.

kết thúc chứ gì. Vậy thì kết thúc đi.

Chú Tùng đưa mảnh chén vỡ cửa vào bóp tay. Máu chảy ra một đường dài. Nó vẫn đứng im. Tim như chết lặng. Đôi mắt mở tròn nhìn vào đôi mắt chú lần cuối. Chú Tùng quay đi về nhà.

Nó vẫn đứng đó, mọi người tản ra hết, không ai nói gì với nó cả. Nó cố đứng cho vững. nó không có gì để dựa vào. Nếu nó ngã xuống, là nó yếu đuối, nó thất bại. Do vậy, nó phải cố lên. Kể từ giờ nó không cho phép mình yếu đuối nữa. Nó phải mạnh mẽ. Bởi đám cưới này, không chỉ bên gia đình nó, mà nó biết chính bên gia đình Hoàn cũng chẳng ủng hộ. Ai muốn có đứa con dâu đầy tai tiếng như nó đâu. Có chi chỉ là Hoàn, là bố của đứa con này muốn con anh ấy có một gia đình đầy cha đủ mẹ.

Nếu như không có chuyện này. có lẽ nó sẽ tự tin về tình yêu và tương lai tốt đẹp mà Hoàn dành cho nó. Nhưng mà nếu không có chuyện này... có lẽ giờ nó cũng hạnh phúc bên người đó chứ không phải là Hoàn. Và nếu như chúng nó không yêu nhau. có thể giờ nó đang ở một nơi xa lắm, vui vẻ và tự do sống với cái tuổi 20 mà đáng ra là rất đẹp của đời người.

Nhưng nếu như người ta biết thế, thì chắc chắn thế gian chẳng có ai đau lòng... chẳng ai hối tiếc. Chẳng ai miêng cười mà tim nát tan. Nó không dám nhắm mắt lại. định quay lưng vào nhà thì nghe tiếng loảng xoảng.

Nó nghe tiếng quát tháo bên kia mấy bờ tường.

-Tùng... bình tĩnh lại. Tùng...

Nó nghe tiếng đập phá. Mấy cô mấy thím nhà nó đứng lên tính chạy ra ngó nghiêng mà bị cánh đàn ông gọi lại

-chuyện nhà nó kệ mẹ nhà nó, ác giả ác báo. Rồi thằng con nhà nó cũng chẳng ra gì.

Thằng con nhà nó là chú Tùng của nó đấy... chẳng ra gì là thế nào? Là chết à? Hay chú ấy sẽ bỏ đi? hay chú ấy sẽ lấy chị Trinh. Nó không biết nữa. Nhưng mong rằng đừng có mà nghĩ đại. Nếu chú ấy chết... nó vẫn sẽ sống... nhưng nó không biết... phần đời tiếp theo của mình sẽ ra sao?

Chú Tùng về nhà, thấy mẹ mình đang đứng ở cửa, đôi mắt mở to nhìn.

-Tùng... con đi đứng kiêu gì mà đâm hồng cả cổng thế hả?

-...

-lại đi uống rượu à, sao không về nhà? sang bên đấy làm gì nữa. nó đi lấy chồng rồi mày nhìn thấy chưa con?

Chú Tùng lúc này đang đứng trong góc tối mở mắt tròn xoe ra nhìn lại người mẹ mà mình từng rất yêu thương, từng thần tượng như

một người mẹ vô cùng mẫu mực. Không ngờ... bà ấy đã giết một mạng người ... vô tình nhưng cũng là có tội... và giờ... bà ấy giết con trai bà ấy.

Chú Tùng bước lặng lẽ vào nhà. Trong ánh sáng đèn, bà Đứng giật mình khi con trai trên người đầy thương tích, mặt mũi xây xước, cánh tay chảy một đường máu dài. khuôn mặt bơ phờ và quần áo bẩn thỉu.

-Tùng... con sao thế này.

Bà Đứng bước lại. Chú Tùng lùi.

-đừng có chạm vào con.

-Tùng... sao lại ra nông nỗi này. mẹ nói con quên nó đi cơ mà, hạng người đó con không cần nhớ tới.

-mẹ im mồm đi.

Chú Tùng quát lên.

-Tùng...con không được nói thế.

Ông Đứng quát. Rồi quay ra bà Đứng

-tôi nói bà im mồm đi, bà ác khẩu vừa thôi. bà làm hỏng con rồi đấy. nó sai thì giải thích cho nó hiểu, đằng này bà cứ nói hỏa lên thì sự việc nó mới ra như thế này.

-ông trách tôi à... tôi chỉ là muốn tốt cho con ông thôi.

-tốt...

Chú Tùng đứng đó nhìn bà... thốt lên một lời theo mẹ nói. Rồi cười cay đắng.

-Mẹ nghĩ mẹ làm thế là tốt cho con sao?

-Mẹ nghĩ mẹ thương con sao?

-Mẹ giết con mẹ rồi đấy mẹ biết không?

-Tùng... con không được nói thế.

-tại sao không được. Con nói thế không đúng à?

-con vì một đứa con gái mà nói với bố mẹ như thế có đáng không?

-vậy vì mẹ mà mẹ cô ấy chết có đáng không?

-là nó nghĩ quẩn, chứ tao không giết nó.

-Mẹ không giết ư... mẹ vẫn không biết mình sai ở đâu à? Vậy con chỉ cho mẹ thấy mẹ sai chỗ nào nhé.

Chú Tùng bước lại. đập hết ấm chén trên bàn. Đập cả cái bình sứ được để góc nhà.

-Tùng... con làm gì thế hả.

-Tùng dừng ngay lại

Ông Đứng quát.

-Tùng... đừng làm thế

Anh Châu bước lại lôi chú Tùng nhưng chú Tùng vùng lên. vớ được cái gì đập phá cái đó. Bàn tay va vào thủy tinh vỡ lại rớm máu thêm.

-mẹ thấy chưa? giờ mẹ đã thấy mình sai ở đâu chưa. nếu chưa để con nói cho mẹ biết. Mẹ giết con mẹ rồi. kể từ giờ... đừng coi con là con mẹ nữa. con không muốn có một người mẹ như thế này. hãy coi như con chết rồi đi. mẹ đừng tìm con nữa.

Chú Tùng gào lên , vật vã trong nỗi đau đớn. sự đau khổ vò xé tâm hồn như muốn xé tan cái thể xác hèn yếu này.

Cảm giác bất lực đến khổ sở khi mất đi người mình yêu ngay trước mắt. Giờ chỉ có cái chết mới có thể giải thoát được. Chú Tùng đi ngay ra khỏi nhà.

-Tùng...

Đó là câu nói cuối cùng mà bà Đứng dành cho con trai của mình... kể từ giờ phút này...người đàn ông đó không còn là con trai ngoan hiền của bà ấy nữa.

Giữa đêm...người ta thấy một người đàn ông quần áo tả tơi, người dính đầy máu, vừa đi vừa cầm chai rượu tu, vừa đi vừa khóc. Anh Châu đi xe theo sau... chú Tùng thần thờ.

-lên cháu đèo đi.

-mày về đi.

-không. Đừng vậy. đàn ông phải mạnh mẽ lên.

-mày về đi, đừng đi theo tao nữa.

-điên à? Đi cùng cho vui. Chú lên Hà Nội chứ gì? Lên cháu đèo. Rồi hai chú cháu mình đi uống rượu.

-hay thích đi chơi gái không cháu đưa đi.

-câm mồm.

Chú Tùng thần thờ.

-mày về đi, tao không chết đâu mà lo.

-thật không?

-thật.

-thôi đi sợ bỏ mẹ ra ý.

-mày điên à?

-thế ông đi đâu.

-Tao đi đâu kệ tao, nhưng tao không chết đâu.

-vậy ông lên đây. Đi đâu cháu đèo đi. bỏ đấy rồi cháu về, cháu không đi theo đâu.

-tao không đi đâu, mày đừng theo tao cả đêm như thế. Tao không chết đâu. Quay về đi.

-được rồi, thế ông muốn đi đâu thì đi, đừng đi chết là được nhé.chết làm đéo gì. Đời còn nhiều cái hay lắm. nghe chưa.

Anh Châu quay xe đi. giữa đêm ... trời đổ cơn mưa... sấm chớp ùng ùng. Người ta thấy một người đàn ông cơ thể tàn tạ, đội mưa, cầm cổ bước đi. những bước chân vững chắc tiến về phía

trước. Không ngoái lại hay có ý định vẫy một chiếc xe nào. Bước lâu đến nỗi đôi chân phồng rộp. Đau rát. Ông ấy muốn đi về phía đó, con đường lên thành phố còn hơn bốn chục cây. Sau khi kết thúc con đường này... coi như thẳng Tùng ngày hôm qua đã chết. Mọi chuyện sẽ kết thúc... tình yêu cũng kết thúc, và lâu nữa người ta mới thấy người đàn ông này trở về. Và ông ấy sẽ thay đổi ra sao đây.

Rồi người ta sẽ nhận ra . Năm dài tháng rộng, chẳng ai có thể khóc hoài, khóc mãi. Nếu tình yêu của bạn không đủ làm nước mắt ngừng rơi, thì đã đến lúc bạn nên tự yêu lấy chính mình. Đừng mãi phí hoài thanh xuân cho những người khiến bạn sầu khổ. Không đáng đâu!

Người đời cứ tưởng đàn ông khi yêu thì lí trí và gai góc như xương rồng phơi thân giữa sa mạc, nhưng tiếc là đôi khi đàn ông cũng thật trẻ con và khờ dại. Họ cũng yêu say đắm, yêu chân thành, nhưng là đó sự chân thành theo kiểu đàn ông. Họ chẳng hề giống phụ nữ , một khi đã thương là moi hết tim gan cho người ta xem. Còn đàn ông thì ngược lại, tuy là yêu đầy nhưng đôi khi chẳng nói thành lời. Ai trên đời này cũng đều có ít nhất một lần yêu. Và đôi khi sự rung động ấy phải nói là... đúng lúc nhưng sai người.

Mỗi tình này trong con mắt của người đời là mỗi tình ngang trái. Là thứ bị người đời lên án, rèm pha, cười nhạo và được mang ra chế giễu trong những câu chuyện họ nói với nhau.

Đáng không khi nó là cảm xúc thiêng liêng của một con người.

Đáng không khi đó là sự chân thành mà không mấy ai dám hi sinh để mà có được.

Đáng không khi ng ta ngồi đó và phán xét cho sai lầm của một ai đó mà chẳng biết họ sẽ như thế nào...

Đáng không khi chúng ta buông lời cay nghiệt.

Người ta sinh ra tâm hồn để yêu thương nhưng đôi khi lại không được dùng nó cho đúng mục đích... vì điều gì... xã hội đôi khi còn quá nặng về ý kiến của số đông, quá bảo thủ và ích kỉ không muốn nghĩ cho cảm xúc của con người.

Chị Rơm nó đã chết rồi. đứa trẻ đó đã mất mẹ.

Mẹ nó cũng mất rồi. Nó nhắm mắt đưa chân.

Ngày mai về đâu còn chưa biết nữa.

Có những trưởng thành phải đánh đổi bằng chia ly.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

**Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và
đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 45

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 45

Nó ngồi thêu nốt tấm vải trên khung. Giờ này đã muộn lắm rồi. ngó sang đứa con bé bỏng đang ngủ say. Nó khẽ mỉm cười. con gái đáng yêu lắm.

Sau khi thêu xong. Nó rửa tay rồi leo lên giường. vừa nằm xuống chợt nhớ ra. Nó vùng dậy, mở cái túi trong đó để một ít tiền. nó lấy được tiền hàng thì cho hết vào đây. Cả gia sản có ngần này phòng khi con đau ốm.

Đếm một ít để riêng ra. Sắp cắt mộ mẹ nó rồi nhanh thật. Mẹ nó mất sắp được 3 năm rồi. 3 năm qua biết bao nhiêu đổi thay, bao nhiêu chuyện xảy ra... giờ lại thấy sao mà thời gian trôi qua nhanh. Thanh xuân nó đã qua mất rồi.

Nó chợt cười khi nhớ về kỉ niệm. rồi lại chợt rơi nước mắt.

Cái hồi chúng ta còn trẻ. Chúng ta tin vào một hạnh phúc viên mãn trong cuộc đời. chúng ta tin rằng nếu chúng ta sống tốt thì cuộc đời sẽ cho chúng ta một cuộc sống an bình. Nhưng khi nó lớn lên rồi, nó chợt hiểu. hóa ra cuộc sống vốn chẳng công bằng. ông trời thật ra cũng rất bất công... và đôi khi người ta dù có cố gắng sống tốt đến đâu cũng không bao giờ được hạnh phúc.

Nó chuẩn bị đồ đạc cho con vào cái bao lô nhỏ. Tay bế đứa con lên tay. Nó đi ra cửa, đi lên nhà trên. Mẹ chồng và bố chồng đang ngồi uống nước trên nhà.

-con xin phép bố mẹ cho cháu sang ông ngoại ạ.

Bố chồng ngẩng lên gật đầu.

-con đi đi.

Mẹ chồng nó thì quay ra lạnh lùng.

-chị khóa cái cửa vào không mất cái gì thì phiền.

Nó tay bế con, lưng đeo cặp. Gật đầu.

-vâng thưa mẹ.

Mẹ chồng nó nghe vậy thì bĩu môi quay đi. Nó cúi xuống nói với con.

— Năm chào ông bà đi.

Nghe vậy ông nội quay ra vẫy hai mẹ con on bà nội chẳng buồn quay đầu nhìn lại. Nó lủi thủi.

-con xin phép

nó đi xuống nhà dưới. đây là ngôi nhà cũ ngày xưa của bố mẹ Hoàn. Chúng nó cưới về ở đây. mang tiếng là lấy chồng giàu nhưng mà cũng chẳng ai biết đưa con dâu sống ra sao.

Hoàn cảnh là như vậy nhưng nó cũng thấy thoải mái hơn, không phải ngày ngày ra vào bị mẹ chồng nhìn thấy. bóng gió cũng ở tận đâu đâu. Nó thấy thế này là vui lắm rồi. không đòi hỏi gì thêm nữa. Đặt con lên cái xe Hoàn đưa cho nó đi lại. là cái xe đạp điện Hoàn mua để nó chở con đi. hai mẹ con đưa nhau sang bà ngoại.

Nó mở cửa. lâu lắm nó mới về đây. Đưa em gái cũng đã đi lấy chồng nhà còn mình thằng Kì, bố nó, và cả Dì hai. Nhà giờ chưa có ai đến, bố và dì cũng đi đâu mất. Bát đĩa đã bày la liệt trên sân. Nó đặt đứa con xuống sấn tay áo dọn dẹp. Một lúc sau Dì nó và bố mới chở nhau về. Thấy cả hai tình cảm lắm. nó ngẩng lên chào.

-con chào bố, con chào Dì.

Bố nó nhìn nó gật đầu rồi đi vào nhà, ông ấy có vẻ gượng gạo khi thấy nó. Dì nó thì nhìn nó rồi cười.

-hai mẹ con đến lâu chưa?

-con đến một lúc rồi ạ.

Nó nhìn vào cái bụng của Dì. Cũng nhú lên rồi. mà hình như đến nửa năm nay nó mới gặp Dì và bố ý. Lần cuối là hôm bố nó làm mâm cơm đón dì về. Từ hôm đó... đến hôm nay cũng nửa năm... đưa con gái lấy chồng ngay làng bên mới về thăm bố mẹ.

Thằng kì đi học cấp 2 qua nhà. Thi thoảng nó gặp vẫn chạy ra cúi cho nó vài đồng ăn quà sáng. Không biết bố có cho nó tiền không? Nó không dám hỏi. nó thương em.. nhưng cũng chỉ được đến thế thôi mà. Nó có lỗi... tại nó thằng kì mới mồ côi sớm thế.

-Na... gọi Hoàn chưa?

-ạ... con gọi nhưng anh ý bận. để con gọi

Nó nhắc máy điện thoại lên bấm số chồng. đầu dây kêu những tiếng kêu dài. nó khẽ thở dài. đến gần hết chuông Hoàn mới nhắc máy.

-alo... có chuyện gì đấy.

Nó nghe tiếng máy rè rè to tướng, biết chồng nó đang trong xưởng.

-anh nghe được không?

-có chuyện gì nói đi.

-mai cất mộ mẹ. anh về nhé.

-còn phải xem đã. Không hẹn trước được.

Nó nghe câu này bao nhiêu lần rồi. khẽ thở dài.

-mẹ có lần này nữa thôi. anh thu xếp đi được không? Dù sao cũng là...

Nó chưa nói hết câu Hoàn đã nói vào.

-được rồi. trưa mai về.

Hoàn cup máy ngay. Dì nó đang đứng cạnh hỏi lại.

-thế nào. Bao giờ nó về.

Nó quay sang cười ngại chống chế.

-Xưởng nhiều việc quá mai anh mới về được ạ

-vậy à. Nhiều việc là tốt.

Uh thì nhiều việc tốt. Nhưng tốt cho ai thì nó cũng chẳng biết luôn.

Chiều đến vợ chồng con Tuấn cũng đi làm về qua. Đứa em gái bụng to sắp sinh đến nơi. Trông thấy nó cũng ngại ngại như bố nó. Kể từ ngày mẹ nó mất.. cái thứ kết dính tình cảm gia đình giờ cũng mất đi. giống như một cỗ máy nối vào nhau mà chẳng còn ốc vít. Nó khẽ mỉm cười chua xót, vừa trông con vừa làm việc.

-Nắm.. ra dì bế nào.

Con bé trông thấy mọi người thì sợ chạy vào bám chân mẹ. nhất nhất không theo lấy một ai. Tất cả mọi người đều xa lạ trong tiềm thức của nó.

-thôi... em nghỉ đi. cháu nó nghịch lại va vào bụng.

Nó chỉ biết nói thế rồi quay đi. suốt buổi cứ lảng lạng làm việc của mình. con Tuấn ngồi trên thềm nhà với cái bụng to nhìn mẹ con nó.

Muốn nói gì đó mà giờ khó nói, mà thật ra cũng không thể nói vì chị gái giờ rất kiệm lời.

bữa ăn cơm các cô các chú nó cũng sang.

-Na... Hoàn nó đâu rồi.

-nhà cháu bận mai mới về được ạ.

-tiếc nhỉ. Muốn ngồi uống chén rượu với thằng cháu rể mà cũng khó ghê.

Nó cười cười. trong lòng thấy tủi. nó biết phải nói sao ... chồng nó bận... bận làm là một lý do, còn lý do khác nữa thì... không thể nói ra cho mọi người được. Thấy nó cười, em gái cũng nhìn nó. Cùng là phụ nữ với nhau... có lẽ mọi người đều hiểu, nhưng chẳng giống chị em gái bình thường... hai chị em rất lâu rồi không tâm sự với nhau điều gì hết. Ngay cả đến nói chuyện... Nó một phần là ngại. Một phần là không muốn phải nghe những câu nói khó nghe từ miệng em gái nói ra. Mẹ đã chết rồi. Nó sai... Bản thân trong thâm tâm. Cả đời không bao giờ hết dần vật. Nhưng đứa em gái từng yêu thương. Buông những lời cay nghiệt như bà Đứng. Cũng khiến nó bị ám ảnh. Nó sợ những câu nói như thế. Nó sợ bị tổn thương. Sợ phải nhắc lại những chuyện đau lòng. Nên dần... Tình thân càng ngày càng xa cách.

Tất cả đang trò chuyện vui vẻ thì tiếng có tiếng xe lao vào trong sân.mọi người ngó ra. Thằng Kì đứng dậy nhìn.

-Anh Hoàn bố ạ.

Nó mở mắt to tướng... rõ là lúc này nói nó là bạn lắm. mai mới về. Sao giờ đã ở đây. Hoàn dựng xe xong thì đi vào nhà. Mọi người thấy thì nhón nháo gọi.

-ôi... các chú hỏi thăm vợ mày từ này... thế nào... bạn thế à?

-vâng cháu hơi nhiều việc ạ.

Hoàn ngẩng lên nhìn hai mẹ con nó một cái xong rồi mới ngồi xuống uống rượu với mọi người. bữa cơm diễn ra rất vui vẻ với cánh đàn ông. Bản thân Hoàn cũng được chào đón. Anh không có lỗi gì trong chuyện này. chỉ là vì nó không hay về nhà khiến cho anh cũng không nghĩ đến rằng anh còn bố mẹ vợ.

Sau khi ăn cơm và dọn dẹp xong. Nó lại cất đồ cho con vào bao lô chuẩn bị đưa con về nhà. Bình thường những đứa con gái về nhà mẹ đẻ thường háo hức, tính về đám bảy ngày hay càng lâu càng tốt. Nhưng từ lâu lắm rồi nó chưa ngủ lại nhà này nữa. đúng ra là kể từ khi lấy chồng thì nó chẳng còn hộ khẩu mà trú ngụ tại đây.

Thấy nó dắt xe ra Hoàn tiến lại

-cất vào trong kia đi anh chờ mẹ con về.

Giọng nói nhẹ với mùi rượu nồng. lâu rồi hai đứa mới nói chuyện gần gũi đến vậy. nó ngo ra mấy phút rồi hiểu ra. Dắt xe vào gửi rồi đi ra, đón đứa con mà Hoàn đang bế. cũng lâu rồi anh mới chơi với con như thế... ít nhất cũng để cho con biết bố nó vẫn còn đây.

Nó leo lên xe theo Hoàn ra về. Quán đưa con bé bỏ vào cái áo khoác của mình. Nó đã ngủ say rồi. thời tiết vẫn còn lạnh. Thấy nó mặc độc cái áo phong. Hoàn đồ lại kéo áo.

-anh làm gì thế.

-lạnh đấy mặc áo vào.

-em ngồi sau mà. Không cần đâu.

-mặc vào không cảm lạnh

-anh ngồi trước mới lạnh

-anh uống rượu, nóng mà.

Hoàn quàng cái áo lên, nhưng nó giật lại.

-anh mặc vào đi, không anh cảm lạnh, em ngồi sau sẽ ngồi sát lại anh. Không lạnh đâu.

Thấy nó nói như vậy Hoàn cũng đành gật đầu. khoác áo vào rồi đi tiếp. Bàn tay đưa ra phía sau sờ hai mẹ con nó kéo sát về mình. đã lâu lắm rồi nó mới nhận được những cử chỉ quan tâm từ phía anh. Nó tự hỏi mình : có chuyện gì. Hay họ cãi nhau, rồi anh chán lại về với mẹ con nó. Nó không dám hỏi mà kì thật là không muốn hỏi. tính nó không muốn chen vào những việc không phải của mình.

-lạnh không?

-không.

Hoàn với tay nó kéo lại sát mình hơn.

-ôm vào cho ấm.

Nó chột gượng cười mà nghe như xót xa... Chúng nó mãi vẫn cứ xử với nhau như hồi mới quen nhau vậy. cứ mãi xa lạ khi đã là vợ chồng, khi có chúng với nhau một đứa con.

Hoàn dắt xe vào trong nhà nhìn quanh một lượt. Lâu lâu anh mới về. Nhà cửa vẫn y nguyên như vậy, sạch sẽ. Cô vợ anh vẫn thế không đẹp lên cũng không xấu đi, hình như có già hơn và vẫn quê mùa như ngày anh mới gặp. Nó cho con lên giường ngủ rồi cầm quần áo đi vào phòng tắm. đến lúc đi ra Hoàn vẫn ngồi im ngắm con. nó giống mẹ nhiều hơn giống bố. cái môi chúm chím, cái đôi mắt tròn lúc nào cũng trong vào. Chỉ khác là mắt mẹ nó chẳng còn hồn nhiên nữa.

Thấy nó đi ra Hoàn ngẩng lên nhìn.

-Con lớn thêm chút rồi ý nhỉ.

Nó mỉm cười... con biết nhiều thứ hơn anh ấy nghĩ rồi ý chứ. Hoàn đứng lên. rút từ trong túi ra một tập tiền đưa cho nó.

-em cầm lấy mà tiêu.

Nó tròn mắt nhìn vào cọc tiền. có lẽ là hai chục triệu. đây là lần đầu tiên Hoàn đưa cho nó số tiền lớn như thế. Lạ quá... nó không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Tại sao Hoàn lại làm như thế... đã lâu lắm rồi nó cũng chẳng thấy anh quan tâm như vậy.

Thấy nó đứng im Hoàn giục.

-cầm lấy mà cất đi.

Nó ngẩng lên nhìn vào mắt Hoàn.

-sao hôm nay lại đưa cho em nhiều tiền như thế.

-hôm nay anh đỡ bố tiền rồi. còn chỗ này cầm lấy mà tiêu.

Nó xúc động. nó không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Có một thế lực nào đó chẳng? . hay mẹ nó hiện về thay đổi anh ấy.? đôi mắt nó đỏ lên, nhưng nó không khóc.

-em có tiền mà. Đừng lo cho mẹ con em.

Hoàn vẫn đứng im, đặt tập tiền xuống giường, nhìn nó đôi mắt cũng pha chút xúc động.

-bảo cầm lấy thì cầm lấy. nói nhiều.

Hoàn đi ra lấy bộ quần áo trong tủ . nó vẫn đứng nhìn theo. Hình như nó thấy có gì đó sai sai ở đây.

-cô ấy với anh... giận nhau à?

Hoàn quay lại ngay sau câu nói đó. Nhìn nó một lúc rồi mới nói.

-em điên à?

Rồi lững thững đi vào nhà tắm.

-ngủ đi. đừng có mà suy diễn.

Nó ngồi thẩn thờ một lúc nhìn cọc tiền. xong cuối cùng lại để lên tủ đầu giường. để đó phòng khi anh nghĩ lại. nó xột xa nằm lên giường. nhìn đứa con bé bỏng mà nước mắt tự nhiên rơi ra. Tiếng lạch cạch cánh cửa khiến nó phải lau vội nước mắt... Hoàn tắm xong, mặc cái áo phong với cái quần đùi chui vào màn. Nằm bên cạnh con. mùi rượu vẫn nồng bên đó.

-quên không bảo anh đừng tắm không cảm lạnh.

Hoàn cười cười vuốt ve con.

-tắm sạch sẽ không vợ lại chê hôi.

Nó nghe Hoàn nói tếu mà nhìn anh. Trong ánh mờ mờ của bóng đèn ngủ nó thấy anh cười. lâu lắm rồi. không nhớ là mấy tháng anh mới ngủ nhà như thế này nữa. nó tính hỏi tại sao nhưng không dám sợ anh lại khùng lên lúc nửa đêm.

Hoàn xoa má con. thơm con. sờ con âu yếm lắm. nó nằm cạnh vẫn mở to mắt nhìn anh quan tâm con. trong lòng có chút xúc động. thấy mắt nó vẫn mở to, hoàn đưa tay khều nó. Bàn tay nắm lấy tay nó gãi gãi, rồi lại rúc vào con thích thú.

-hai mẹ con có mùi thơm lắm.

-thơm thế nào?

-như mùi sữa.

Nó mỉm cười. thì nó đã cai sữa cho con đâu. Hoàn thấy nó đáp lại thì trèo sang. Nhấc con qua một bên rồi nằm xuống bên cạnh nó. Tay đặt lên bụng nó rồi xoa dần lên ngực nghịch tí. Nó nghe tiếng anh thở phì phò. Anh ngập ngừng như muốn nói câu gì đó mà không dám nói. Nó vẫn nằm im, quay đầu nhìn anh.

-hôm nay uống nhiều rồi, ngủ đi. mai anh có đi làm không?

-không. Mai làm gì nữa.

Hoàn đưa cả hai tay lên xoa hai bầu ngực vẫn còn tròn tròn, tiếng thở nặng hơn. Trèo lên bụng nó rồi cúi xuống hôn nó mấy cái lên môi. Nó vẫn nằm im. Đáp lại nhẹ nhàng. Nó ngại, nó đang nghĩ không biết có chuyện gì. Hoàn thì có vẻ chẳng nghĩ ngợi gì hết. Nhẹ nhàng kéo quần nó ra, vén áo lên hôn lấy hôn để lên bầu ngực rồi kéo chân nó cho vào.

Cũng lâu lắm rồi thì phải. giờ con lớn rồi nó nằm im giữ Hoàn lại thì thầm.

-nhẹ thôi không con tỉnh giấc.

Hoàn cười cười gật đầu rồi hôn nó. Nó vẫn nằm im... nó không có nhiều cảm xúc trong việc này với Hoàn. Có lẽ đây là lý do mà anh đi tìm người cho anh cảm thấy anh được vui trong chuyện chăn gối. Nó chia chồng cho người khác nhưng chưa một lần đánh ghen.

Ngay cả khi nó biết, ngay cả khi mọi người đều biết, và ngay cả khi Hoàn biết nó phát hiện ra từ lâu lắm rồi. dường như nó muốn im lặng để mọi chuyện vẫn như quỹ đạo của nó. Nó im lặng tưởng như điều đó là một lẽ hết sức bình thường. nó im lặng bởi vì... điều đó... không đủ quan trọng để làm cho nó phải đau đớn và tổn thương. Nó vô cảm rồi thì phải.

Sau khi xong việc của mình. Hoàn nằm xuống ôm nó. Miệng lâu nhàu.

-Suốt ngày em nằm dưới em không chán à? Cứ như là việc của một mình anh ý.

Hoàn kê cằm lên đầu nó. Nó mệt lắm rồi, rúc vào anh ngủ ngay không biết gì nữa. lâu lắm nó mới phải lao động lâu như thế. Giờ chỉ thấy buồn ngủ thôi.

Sáng tinh mơ khi gà chưa thức giấc nó lại giật mình khi có cái gì đó làm mình buồn buồn bên trong.

Nó ngủ say quá mà quên mất cả có người đang nằm cạnh. Ngủ một mình quen rồi, giờ thấy tay ai động vào cái là tỉnh ngủ ngay. Nó mơ màng mở mắt.

-gì thế anh?

-ngủ ngon ghê.

Hoàn có vẻ không ngủ được hay tỉnh sớm, tay đã luồn vào bóp ngực nó rồi kéo tay nó cầm lấy cái thứ kia. Cuối cùng kích thích quá mà kéo nó lại hôn. Nó không từ chối . chỉ nhẹ nhàng khép mắt chiều anh. Đây là chồng nó... nó là đàn bà, chồng muốn thì nhiệm vụ của vợ là phải chiều theo.

Nó không ngờ nó nghĩ thế là sai bét.

Hoàn kéo nó ngồi lên trên, bàn tay vân vê ngực.

-em ... nhiệm vụ của em đấy.

Nó ngại ngại. cúi xuống. Hoàn kéo vòng eo của nó lên xuống, tiếng động khiến bé con ngọ nguậy. nó vừa đưa tay vỗ con vừa phải chiều chồng. Hoàn không quan tâm gì hết, chỉ liên tục kéo nó lên xuống , tiếng thở, tiếng rên đầy nhục dục.

-em... đáng ra em phải làm thế này từ lâu rồi, em có mỗi nhiệm vụ này thôi mà không làm được.

Hoàn mặc kệ đứa con vẫn đang ngọ nguậy, không quan tâm vợ còn đang phải dỗ con, vẫn chồm lên ôm lấy tấm lưng của nó. Đưa ra đưa vào không ngừng. cơ thể nó rung lên. nó không dám rên. Nó giữ mình để không làm con tỉnh giấc, bởi nó ngại với con. nó sợ con thấy cảnh cha mẹ làm chuyện người lớn, sẽ ảnh hưởng không tốt . Hoàn vẫn không dừng lại mà làm mạnh hơn. Cho đến khi đứa con cau mày, khóc òa lên trong vòng tay của nó. Nó với tay bám lấy

chân Hoàn ra hiệu cho anh dừng lại. một tay xoa con, miệng không ngừng nói tiếng mẹ đây. Hoàn lúc ấy không làm chủ được. Mặc kệ đứa con khóc vẫn ra sức đưa cái thứ đó vào người vợ. Nó vẫn nằm im. Bàn tay vỗ con liên tục . cho đến khi cha nó gục xuống giường ,mới nhẹ nhàng kéo con vào bầu sữa. đôi mắt đỏ lên đầy xót xa... tâm trạng nó... quả thật rất nặng nề.

**Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.**

Loading...

Phần 46

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ . 46

Sau một đêm ân ái nồng nàn. Tình cảm vợ chồng cũng đi lên đáng kể. Tính ra... nếu chuyện ấy của hai đứa mà phù hợp. Có khi nó chẳng phải sống của chung chồng thế này. nhưng mà áp lực từ phía bà nội con Năm, cũng khiến Hoàn mệt mỏi mà chẳng muốn về nhà. Còn nó thì chán nản chẳng muốn động vào anh.

Nó bận trông con, còn Hoàn chăm lo công việc cho đám. Nó ngồi nhìn anh đi lại nhanh nhẹn. sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa cũng thấy cảm động. người đàn ông này thật ra cũng tốt, chỉ mỗi điều cái chuyện đó....

Nếu như là một người phụ nữ bình thường họ sẽ đánh ghen, gào thét chửi bới. cãi nhau loạn nhà. Đàng này... nhà nó vẫn im ắng từ đầu đến cuối kể từ ngày cô ta nói với nó họ đang qua lại. và kể từ ngày anh ít về nhà nó cũng biết họ đang sống với nhau.

Bữa cơm cuối cùng sau đám. Anh Lên ngồi xuống nói chuyện với nó.

-Na...

-dạ.

-chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. dù mẹ không còn nữa thì mình vẫn là anh em. Vẫn là ruột thịt.

-vâng.

-giờ bố cũng có Dì rồi nhưng mà dù sao chúng mình cũng là con. rảnh thì cho con sang chơi với bố, chơi với các em. Không ai trách em cả. Có chuyện gì chúng ta cùng trao đổi , cùng giải quyết, đừng giữ một mình cho khổ cái thân.

-vâng

Nó cúi xuống vâng lạnh lùng. Con Tũn ngồi bên kia thấy nó không mấy mặn mà với chuyện hàn gắp thì thở dài bước lại.

-chị Na. Em... xin lỗi.

Nó ngẩng lên nhìn. Đôi mắt trong veo nhưng không có nhiều cảm xúc. Nó không giận con Tũn. Mà nó thấy cảm xúc của mình chai lì quá rồi. giờ mọi chuyện đã đi vào tiềm thức. Nói thay đổi, sao mà thay đổi được ngay.

-đừng xin lỗi, ai cũng có cái sai của mình. nhưng chuyện đã qua mẹ chết 3 năm rồi, đừng nhắc lại nữa. còn đâu như anh Lên nói. chúng ta vẫn là anh em. Nếu có chuyện gì cần đến chị thì cứ gọi.

Nó vẫn lạnh lùng và khó gần. mọi người nhìn nhau rồi nhìn nó khẽ thở dài. nó quay sang nhìn Hoàn. Anh vẫn đang ngồi uống rượu với mọi người. rồi cầm điện thoại lên nghe. Bất giác quay sang nó lúng túng. Chắc Lại là cô ta gọi. nó thở dài. đứng lên thu đồ đạc lại chuẩn bị cho con về nhà. Hoàn thấy vợ về thì đứng lên bám theo ngay.

Về đến nhà lại giục nó dỗ con ngủ. nó quay sang nhìn

-hôm nay anh không bận à?

Hoàn cau mày lườm nó.

-em đừng có mà nói mát

Nó cười cười.

-mọi khi cứ vội vàng , anh có việc bận còn gì?

Hoàn trèo lên giường nằm cạnh nó thủ thỉ.

-chán em. Chẳng biết giữ chồng gì cả. Ghen cũng không ghen. Quan tâm cũng không quan tâm.

-ngày cơm 3 bữa. quần áo mặc cả ngày. Giờ quan tâm gì nữa . em còn con mà.

-quan tâm cái chuyện này này.

Hoàn ngọ nguậy đằng sau. Nó cười.

-bỏ bằng người ta thế ai mà chịu được.

Nó ngại ngại cúi xuống.

-em còn con mà. Con nhỏ mình phải chấp nhận.

-Thì lúc con ngủ bù cho anh một tí có sao.

-bù kiểu gì.

-thì yêu anh một tí.

Nó cười cười.

-yêu thế còn muốn yêu thế nào.

-thế nào cũng được. Chỉ cần đừng nằm im để anh làm một mình là được.

Nó cười cười. Hoàn đưa tay vờn bộ ngực nó. Hơi thở lại phì phò sau lưng.

-anh đi tắm nhé.

-uh... tắm đi.

Hoàn tắm xong thì trèo lên giường quấy lấy nó. Nó thấy Hoàn lạ lẫm. từ hôm về giờ lại chẳng có ý định đi thì phải. nó chẳng nói gì, mà cũng không biết nói gì sợ anh lại tổn thương. Nó nhắm mắt ôm lấy anh. Lấy nhau gần 3 năm rồi . mà giờ... vợ chồng mới thật sự có chút tình cảm.

Hoàn trèo lên bụng nó. Hôn lấy hôn để thì tiếng điện thoại rung. Cả

hai dừng lại. Hoàn với tay cầm lấy điện thoại. rồi ngại ngại bấm tắt nhưng trước khi màn hình vụt tối. nó cũng nhìn ra chữ Loan trên đầu. nó khẽ cau mày.

-nghe cô ấy gọi đi.

-không.

-Có chuyện gì à? Cãi nhau à.

-không

-vậy...

-im... đáng ra em phải ghen, phải khùng lên chứ. Sao em lại rững rưng như thế.

Hoàn chống tay tra hỏi nó.

-em không muốn anh ngại với mọi người. anh là đàn ông. Ra ngoài nhiều. đôi khi không tránh khỏi. nhưng mà đừng về chửi bố mẹ con em là được rồi.

-là em nghĩ vậy à?

-uh.

-hay là không thương anh nên không ghen.

-không thương anh thì còn thương ai.

Nó xoa đầu Hoàn. Hoàn cười cười cúi xuống

-anh xin lỗi vợ. Anh sai rồi, nhưng mà tại vợ cứ bỏ bằng anh nên anh... mới thế.

-thế giờ hai người cãi nhau đúng không?

-không?

-sao lại về.

-không có gì. Nhớ thôi.

-cô ấy xinh thế mà cũng nhớ người khác.

-cô ấy thế nào cũng được. Nhưng em là vợ anh.

Nó khẽ mỉm cười vuốt tóc Hoàn. Nó không có nhiều cảm xúc chuyện này với anh. anh với nó là trách nhiệm. giờ có con với nhau. nói bỏ là bỏ được sao. Nó không muốn con cái thiếu tình thương. Vả lại... người ta bỏ chồng còn có thể về với bố với mẹ. nó chẳng có đâu để mà về nên mới sống như thế này.

Chấp nhận một cuộc sống bị hắt hủi, chấp nhận chia chồng cho người ta thật ra cũng chẳng vui. Nhưng mà vẫn phải chấp nhận.

Người ta nói. Bạn sẽ không thể biết bạn mạnh mẽ thế nào cho đến khi mạnh mẽ chính là lựa chọn cuối cùng của bạn.

Nó mệt mỏi mở mắt thấy Hoàn đang nằm bên cạnh. Anh mở đôi mắt to ngấm nó ngủ say. Tay mân đều đều. nó thấy anh cười thì cười lại.

-không mệt à?

Hoàn cười thơm má nó.

-em giỏi lắm.

Nó ngại ngại rúc ngực anh. Đêm qua quần nó mệt tả tơi. May đứa con ngủ ngoan chứ không thì còn mệt nữa. nó nằm lúc rồi mò dậy nấu ăn sáng cho anh. Hoàn đi ra sân, nó nghe thấy tiếng mẹ chồng nói gì đó kiểu như lại kể nể so sánh con nhà nọ nhà kia. Tuy không ra mặt so sánh với nó nhưng nói thế cũng đủ thấy hiểu rồi.

-mẹ nói ít thôi hộ con cái.

Hoàn cũng thấy khó chịu, anh cau mày nói ngay.

-tao nói để cho mày thấy, sai thì phải sửa.

-mẹ suốt ngày ở nhà. Biết cái gì mà sai mới sửa.

-Thế bên kia người ta làm ăn với nhà mình. cùng là chỗ thân quen.nói mày không nghe giờ mày lại dở chứng.

-dở cái gì. Người ta con nhà giàu. Nó không có cái này thì thừa có cái khác. Mẹ quan tâm làm gì. Lo mà đi bế cháu đi. sắp có cháu nữa rồi đấy.

-tao bận lắm. đứa nào để đứa đấy tự đi mà bế.

-thế nhà con Huệ nó vẫn gửi cháu ở đây. Gọi nó sang mà bế.

-nó phải đi làm.

-mình nhà nó đi làm.

Hai mẹ con tranh cãi nhau một hồi, Hoàn giận đi vào. Nó nghe Hoàn nói về đứa con mới nhớ ra. Nó để cái bát mì lên bàn rồi cầm túi đi ra cửa.

-em đi đâu.

-anh ăn đi. em đi chợ.

Nó chạy ngay ra hiệu thuốc mua mấy viên tránh thai. Nó không muốn lại nhớ ra nữa thì khổ.

Thấy nó hi hoay mấy viên thuốc Hoàn bước lại.

-em bệnh gì mà uống thuốc thế.

Tay anh cầm cái vỉ thuốc dở lên, cau mày nhìn nó.

-gì thế này.

Mắt Hoàn tròn trợn lên.

-ai cho em uống cái này.

Có lẽ anh cũng biết đây là cái gì. Nó ngập ngừng.

-con bé. Em không muốn nhớ ra thì khổ.

-con 2 tuổi rồi. để thì có sao?

Hoàn bắt đầu bực.

-nhưng mà em muốn để con lớn hẳn rồi để. Lúc ấy nó còn làm đỡ.

Chứ giờ một mình em không xoay sở được.

-có anh rồi còn gì.

-rồi anh lại đi tối ngày. Như lần vừa rồi thì em biết làm sao?

Hoàn thấy nó nói thế thì im, ngồi xuống cạnh nó.

-xưởng nhận hợp đồng lớn tận trong vũng tàu nên anh đi còn gì. Với

lại về nhà em chỉ nghĩ đến con thôi. không cần anh thì anh mới thể.
-còn chuyện tiền thì anh nhập gỗ hết nên giờ mới có để đưa em.
Nó không nói gì chỉ cúi xuống.

-vợ...anh xin lỗi.

Nó ngẩng lên nhìn anh. Cho đến giờ nó cũng không hiểu sao anh lại quay về và không còn hồ hững như xưa nữa.

Đàn ông đôi khi cũng khó hiểu thật. Nếu nó đủ dũng cảm nó sẽ hỏi anh xem lý do vì sao anh lại quay về. Nhưng nó tổn thương đủ rồi ,cho nên không muốn bấm thêm cho mình một dấu tròn trên tim nữa.

Hoàn đi làm cả ngày. Tối về lại chở mẹ con nó ra thị trấn chơi. Đi ăn. Chúng nó dù đã có con, nhưng cảm giác lại giống như tìm hiểu lại từ đầu.

Hoàn nắm tay nó, đan vào tay mình.

-em... cảm ơn em vì đã không giận anh.

-lần đầu tiên gặp em. Anh đã yêu em. Cho đến bây giờ cũng không yêu ai được nhiều như vậy .

Nó cười ngại ngại.

-vậy Loan, hay cô gái hôm nọ...

Hoàn cười ngại ngại.

-Loan hay ghen, hay chiếm hữu. nhưng mà... anh không tìm thấy một người nào như em cả.

-em á.

-uh. Tuy em ít nói nhưng em hiểu. vả lại em không nói nhiều không áp đặt anh. Không kiểm soát anh. Em vẫn luôn là một cô vợ mẫu mực.

-nên anh và cô ấy cãi nhau xong anh về à?

Hoàn lườm nó.

-đừng có mà nói thế. Thật ra. Hồi trong vũng tàu anh có đi chùa ít hôm để suy nghĩ.

Hoàn nhìn nó.

-anh sai rồi.

Hoàn rúc vào nó thủ thỉ. Nó vẫn ngồi im. Anh quay về nó vẫn chấp nhận. nhưng mà trong thâm tâm vẫn hằn lên những tổn thương mà nó từng chịu đựng. có những thứ, dù hàn gắn thế nào vẫn để lại những vết sẹo khó bao giờ lành hẳn được.

Hai đứa bên nhau hạnh phúc mấy tuần liền. cho đến một buổi tối . khi Hoàn nhận được điện thoại rồi lấy xe đi luôn. Nó không cần anh nói cũng tự hiểu.

-nó nằm ôm con trên giường. Hoàn gọi điện.

-em ngủ đi. đừng chờ cửa anh.

Hoàn đi cả đêm hôm đó. Nó cũng không ngủ được. Không gian ồn ào khiến nó thấy mình cô đơn quá. Mấy tuần có anh ở bên... giờ một mình lại thấy sợ sợ. Nó sợ cô đơn, sợ lại một mình cùng con với 4 bức tường. một mình ôm con những đêm mưa gió. Đàn ông... cho dù có hàng trăm hàng nghìn lần hứa thay đổi... nhưng rồi rốt cuộc cũng chỉ hứa mà thôi.

Ba đêm liền Hoàn mới quay về nhà. Đôi mắt anh trũng sâu. Râu còn không kịp cạo. Khuôn mặt bơ phờ. Thấy nó thì chỉ biết đứng im nhìn.

Nó đứng lên bước lại nhẹ nhàng.

-có chuyện gì mà anh lại thế này.

Hoàn đứng im nhìn nó. Hai mắt đỏ ngầu lên.

-anh.. có chuyện gì sao anh lại như thế.

Hoàn vẫn đứng im.

-anh ăn sáng chưa? vào em lấy quần áo tắm rồi ăn sáng.

Nó dắt Hoàn đi vào. Hoàn lặng lẽ bước theo sau. Nhưng khi nó đang lấy quần áo cho anh thì anh bước lại. ôm chặt nó từ phía sau... nó nghe mấy giọt nước mắt lăn dài trên gáy.

-vợ... anh xin lỗi.

Nó đứng im... chắc chắn rằng có chuyện gì to lớn lắm mới thế này. nó hít một hơi thật sâu... đến giờ này... còn chuyện gì mà nó phải sợ cơ chứ. Nó quay lại... mỉm cười xoa má anh.

-đừng thế. Tắm đi , ăn xong có chuyện gì... chúng ta cùng bàn.

Hoàn gật đầu đi vào nhà tắm. đến lúc ra... ngồi xuống ăn mới nhìn nó ngập ngừng.

-em...

Nó vẫn ngồi im nhìn anh chờ đợi.

-Loan...Loan có thai rồi.

Nghe nó như sét đánh , tim đau thắt lại, tai như ù đi,đầu óc chao đảo. Nhưng nó vẫn ngồi im không chút biểu cảm gì hết vì nó biết... chuyện này... chỉ là... sớm hay muộn thôi

-cô ấy có thai hơn hai tháng rồi. hôm trước...là tự tử nhưng mà mẹ cô ấy phát hiện được.

Nó vẫn ngồi im...

-giờ anh không biết làm thế nào nữa đây.

Hoàn vò đầu.

-anh sai rồi.

Nó vẫn ngồi im không chút biểu cảm. nước mắt nó chảy vào trong. Cảnh chia chồng còn chấp nhận được, cảnh chia cha... không biết con sẽ nghĩ như thế nào.

Hoàn nắm lấy tay nó chặt...

-em... anh xin lỗi em... anh không biết phải làm sao bây giờ.

-thì cưới thôi.

Hoàn tròn mắt nhìn nó. Không biết phải nói gì sau câu nói nó vừa buông ra. Thật ra câu nói này... chính là câu mà Hoàn nói với nó khi biết nó có bầu bé Năm... giờ là nó nói.. nhưng thay Hoàn nói với Loan.

Nó đứng lên... rút tay ra khỏi tay hoàn.

Người đàn ông nghiêm túc với ai nhất sẽ ngỏ lời cưới người đó không chút nề hà. Nhưng nếu phải đắn đo. Chắc hẳn người ấy còn vướng bận chuyện gì đó. Có thể... những vướng bận ấy... là mẹ con nó chẳng. Nó xót xa quay đi.

-em... tại sao em lại nói như thế. Em là vợ anh. Không có cưới thêm ai nữa.

Hoàn đứng lên bước theo nó

-chuyện này anh nói với bố mẹ chưa?

-bố mẹ... biết rồi.

Nó đứng lại. bố mẹ biết nhưng vẫn im lặng. có lẽ nó còn là người cuối cùng biết chuyện ấy chứ... đúng thế... có khi người ta sợ nó sẽ đến chửi bới đánh ghen chẳng. Không... làm gì đâu... nếu người ta muốn đi...có giữ cũng để làm gì.

Nó ngẩng lên thở dài. Hoàn bước lại. ôm lấy vai nó từ phía sau.

-vợ.... anh xin lỗi. anh không biết làm sa bây giờ.

Nó nghe mà xót xa. Không nói gì hết mà đi về phía đứa con. bế lên chuẩn bị đồ cho con đi nhà trẻ.

-em cho con đi đâu.?

-đi lớp.

-sao lại cho con đi lớp.

-cho con đi gửi dần đi, con lớn rồi.

-Để anh đưa hai mẹ con đi.

Hoàn cầm cái cặp xách cho con ra cửa thì bà nội Năm cũng đi xuống. thấy hai đứa nó thì mở mắt nhìn.

-anh chị đi đâu đấy.

-Con cho cháu đi lớp ạ.

Nó nói lạnh lùng. Hoàn cầm cái túi đi ra.

-con cho Năm đi học.

-có đi học thôi mà cũng rỗng rần một lũ đi làm gì?

-hôm nay ngày đầu năm đi học. Con đưa cháu đi thì sao à?

Hoàn cúi.

-mẹ nó đưa đi được rồi. anh đi với tôi có việc.

-bố con đâu. Cả bố anh.

Nó như hiểu ra vấn đề. Nó với cái túi trên tay hoàn bế con ra sân.

Lạnh nhạt chào mẹ chồng.

-con chào mẹ con đi.

Hoàn đi theo ngay sau đuôi nó. Giật cái túi dất mẹ con nó về phía xe mình.

-anh Hoàn ...

Bà Nội Nấm vẫn đứng đó gọi

-con cho con con đi học. Mẹ muốn làm gì thì đi mà làm.

-anh Hoàn.

Nó nghe tiếng bà Nội nấm gọi vọng từ trong sân. Hai đứa im lặng không nói với nhau câu gì. Đến cổng trường. Hoàn đỗ xe xuống, bế con đi vào trong.

-bố Nấm đưa con đi học đây ạ.

-vâng. Chào cô.

Cô đón tay con gái nó. Nấm khóc. Nó đứng sau cánh cửa nhìn con xót xa mà khóc theo. Hoàn đứng đó cùng cô giáo dỗ con. nó nhìn anh... nó lại càng khóc...

Nó phải làm thế nào đây. Cô ấy cũng là mẹ... nó cũng làm mẹ. nếu nó không cho Hoàn đi, con cô ấy không có cha... nhưng nếu nó để Hoàn đi... thì con gái nó...phần đời tiếp theo phải sống như thế nào. Mọi thứ dường như đang tối lại.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thành thạo ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 47

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 47

Đã có lúc nó giận Hoàn vì sao anh thay đổi . nhưng suy cho cùng trách người ta cũng phải tự trách mình. trên đời không có điều gì diễn ra từ một phía hết... là do nó... nó sai khi mãi sống trong cái khoảng không gian của riêng mình. nó sai khi không mở lòng, không cho anh một gia đình trọn vẹn. nó sai.

Nó quay đi vừa đi vừa khóc. Hoàn chạy theo ôm lấy nó cũng khóc theo.

-anh sai rồi.

Nó chẳng nói được gì hết. Chỉ biết đứng đó nức nở. người ta cứ nghĩ chúng nó khóc vì thương con. người ta sẽ cho rằng nó hạnh phúc khi có một người đàn ông yêu thương vợ con nhiều đến như vậy. nhưng người ta đâu có hay rằng...

Nó quay trở về nhà. Cả ngày hoàn cũng chẳng đi đâu. Cứ quanh quẩn bên nó. Nó không biết phải nói gì với anh. Và không muốn nói gì với anh nữa.

Tối đến, đưa em gái đi xuống nhà gọi.

-anh Hoàn lên bố mẹ bảo cái gì kia.

Hoàn ngẩng lên.

-mày lên hỏi bố có chuyện gì?

-bố bảo anh lên.

-tao hỏi mày lên hỏi có chuyện gì?

-em không biết.

-thế thì mày lên đi, bảo anh ngủ rồi.

Vừa nói dứt câu mẹ chồng nó đã đứng cửa.

-anh Hoàn lên bố mẹ có chuyện cần nói.

-có chuyện gì mẹ nói luôn đi.

-chuyện cái Loan đấy.

-nó ổn rồi mẹ đừng lo.

-chuyện này là chuyện liên quan đến cả làm ăn, anh không thể nói vô tình như vậy được. Tiện đây có chị Quỳnh... chị lên chúng tôi nói chuyện luôn.

Nó ngẩng lên nhìn mẹ chồng.

-có lẽ chị cũng nên biết chuyện , không thì lại nói chúng tôi không biết điều.

Nó đứng lên, kéo tay Hoàn đi lên. bố Hoàn ngồi trên bàn, đang rót nước. Thấy nó thì ngẩng lên nhìn. Mặt nó vẫn lạnh lẽo như thường ngày. Nó ngồi xuống nhìn vào người đàn ông trung niên trước mặt.

-Bố tìm chúng con ạ.

Bố Hoàn nhìn nó, nhìn hoàn rồi thở dài.

-Bố tìm con trước là muốn nói về chuyện thằng Hoàn với cái Loan, hai là muốn xin lỗi con.

-...

-hôm nay bố lên viện, cái Loan nó có con với thằng Hoàn rồi.

Bố chồng nó ái ngại thở dài. cả nhà nhìn nó. Nó vẫn ngồi im.

-con biết rồi ạ.

Nó đáp lại lạnh lùng hơn mọi người nghĩ.

-vậy con tính thế nào?

-nếu như sự việc đã vậy... thì cưới thôi ạ.

Nó cay đắng nhắc lại câu nói này. Hoàn nhìn nó chăm chăm.

-Thằng Hoàn thế nào.

-con nói Loan bỏ đứa bé rồi.

-mày điên à?

Mẹ chồng nó quạt ngay vào mặt Hoàn.

-vì mày nói thế nó mới tự tử đấy.

-cô ấy gia đình có điều kiện, không có người này thì có người khác, khỏi người muốn mà không được kìa.

-vậy mày thì sao. Mày vô lương tâm thế. Nó là cháu tao.

-vậy con Năm không là cháu mẹ à?

-mày đừng mang so sánh ở đây, không có cửa đâu.

Nó vẫn ngồi im. Đúng. Nó không có cửa để so sánh với Loan.

-bà đừng nói thế. Giờ mình sai đấy. chúng nó dù gì cũng là con cháu mình.

Bố chồng nó quay sang hỏi lại

-giờ bố muốn biết hai đứa tính thế nào. Nhất là thằng Hoàn .

-con nói cô ấy bỏ nó đi rồi.

-mày đừng có mà ăn nói như thế. Nó chữa con giai đấy.

-giờ này thì giai gái cái gì?

-nhưng mà nó cũng là chỗ làm ăn với gia đình nhà mình. không phải chỗ chơi đâu.

-anh cũng nên cân nhắc. Trước khi quen ai thân ai, nên biết mình biết ta. Đây là do anh. Giờ nói lại bố mẹ cũng khó với người ta. Con Loan nó là gái chưa chồng. gia đình bên đó cũng là có tiếng. giờ để nó không chồng có chữa người ta cũng cười cho. anh nên nhận

trách nhiệm. thế mới đáng là đàn ông.

Nó ngồi im từ đầu đến cuối. câu chuyện rớt cuộc vẫn là bố mẹ khuyên chồng nó lấy vợ. Nói nó cho chồng nó đi lấy người ta... cũng chẳng hơn gì. Nó không buồn chào mà đứng lên đi xuống nhà ôm con. một lúc sau Hoàn mới đi xuống, nằm bên cạnh. Tay đặt lên cánh tay nó thờ dài.

-em.. anh xin lỗi em.

Nó im... kể từ giây phút nó biết chuyện, nó không muốn nói thêm gì nữa cả.

Trong tình yêu, im lặng cũng là cách trốn tránh hèn nhát nhất. Tự nhiên cảm nhận thấy không còn yêu đối phương nữa, cảm thấy giữa cả hai bắt đầu đã có những rạn nứt mạnh mẽ, nếu cứ thế tiếp tục chắc chắn mọi chuyện sẽ chẳng thể đi được đến đâu, chỉ bằng mau chóng kết thúc tất cả.

Thẳng thừng nói ra thì khi người khác nhìn vào, bản thân lại hoá một kẻ ghê gớm, một đứa tham lam ích kỉ. Chỉ nghĩ cho mình., không ai có thể thấu hiểu. cảm giác mất đi gia đình đau đớn đến mức nào. Mà khi đó, không chỉ đau mà là cảm giác bất lực... cảm giác thấy mình không còn ý nghĩa nào để sống tiếp.

Khi đó, họ thường chọn cho mình một phương án an toàn tuyệt đối, ít tốn công sức nhất, đó là im lặng, để người nhẹ nhàng trôi vào dĩ vãng, để tình trôi vào lãng quên, mà không phải làm bận lòng bất cứ một ai. và khi có thể nhìn lại mặt nhau... vẫn có thể có một thời chúng ta vui vẻ.

Cả tuần sau đó nó không nói gì với Hoàn nữa. anh vẫn đi đi về về. Vẫn quan tâm nó... nhưng nó hững hờ hơn. Nó thấy nản lòng thật sự.

Buổi chiều. bố chồng gọi nó lên nói chuyện.

-Quỳnh.

-dạ.

-giờ bố cũng nói với con chuyện cái Loan. Chúng nó sai... nhưng mà sự việc nó đã như vậy rồi. bố mong con thông cảm cho bố.

-vâng.

-gia đình bên đó với chúng ta là chỗ làm ăn. Giờ tiền thoái lương nan... cho nên...con khuyên thằng Hoàn giúp bố. để cái bụng nó to lên người ta cũng cười cho.

-vâng, con sẽ nói với anh ấy ạ

Nó đứng lên. tối hôm đó. Nó ngồi lặng lẽ chờ Hoàn về. Trong bóng tối... nó dệt lên cho mình một kịch bản đẹp. Sắp xếp mọi thứ thật kĩ càng. Nhất định... sẽ không làm anh phải khó xử. Điều quan trọng nhất... là nó cần con nó có cha.

Hoàn về nhà, thấy nó ngồi đó thì bước lại.

-em... sao không ngủ.

-em muốn nói chuyện với anh.

-em nói đi.

Hoàn ngồi im nhìn nó như đứa trẻ mắc lỗi chờ bị phạt. Nhưng nó chưa có ý định mà đúng hơn là không có ý định mắng chửi Hoàn. Ai cũng từng một lần sai, ngay cả khi nó bên anh không còn nguyên vẹn anh cũng chưa một lần mắng chửi, cho nên khi anh mắc sai lầm... nó cũng không một lần nói anh.

Đúng ra... nó nợ anh một lời xin lỗi.

-em muốn nói về chuyện của Loan. Em nghĩ là, chúng ta nên đón cô ấy về đây.

-em điên à?

Hoàn nhìn nó cau mày.

-thời nào rồi còn thế.

-thì cô ấy ở đó em ở đây, chỉ là gần nhau thôi cách đây cũng không lâu mà.

-em đừng có mà nói thế.

-không em nói thật đấy.

Nó nhìn Hoàn chắc chắn.

-anh đón cô ấy về đây đi. con cũng cần có cha. Trước em có Năm, anh nói thế. Giờ cô ấy có con...

-em đừng so sánh em với người khác. Không giống nhau đâu.

-sao không giống.

-vì anh yêu em... em là mối tình đầu, là cô gái anh yêu nhất.

Nó im lặng. nước mắt cứ thế rơi ra. Hoàn ôm nó.

-anh xin lỗi.

-em không biết làm thế nào. Em cũng làm mẹ. nên em hiểu.

-anh sai rồi. nhưng chúng ta là một gia đình không thể vì thế mà bỏ được.

-Em không nói anh bỏ. em chỉ nói anh đón cô ấy về.

-anh không muốn em khó xử. Anh cũng không muốn thế.

-nhưng giờ không thể cũng không còn cách nào. Giờ ai nỡ bỏ con.

Nó nắm tay Hoàn.

-coi như em thay mặt đứa bé. Xin anh.

-em điên rồi.

-giờ anh không làm thế. Em cũng không biết nói sao với bố mẹ anh bây giờ.

Hoàn im lặng.

-cho anh nghĩ.

Nó gật đầu, tối hôm sau Hoàn về sớm, lên nhà cùng nó.

-bố mẹ... về chuyện của Loan con đã bàn với vợ. Có lẽ con sẽ đón Loan về đây.

-bố nghĩ thế cũng đúng.

Mẹ chồng nó cười khắp khởi.

-đúng đây con ạ. Để mẹ sang nói chuyện với ông bà bên đó.

Nó gật đầu. từ đầu đến đuôi không nói câu gì hết. lặng lẽ đứng lên ra về. Đó là quyết định của nó. Quyết định của gia đình họ.

Ngày hôm sau mẹ chồng nó đã gọi lên báo tin đi xem ngày. Nó không ngờ bà ấy lại háo hức đến vậy. cứ như con trai ế lâu lắm mới vớ được đưa con gái giàu mang đi.

Nó khẽ thở dài, Hoàn nhìn nó.

-em...

-em không sao.

Nó im lặng. nằm lên giường. Hoàn nằm phía sau không dám đòi hỏi gì ngoài việc rúc đầu vào lưng nó thở dài. không khí nặng nề lắm.

-thà em cứ mắng chửi anh đi.

Nó nằm im nhắm mắt.

-nói với anh cái gì khác đi, cho anh cơ hội, khi nào đón cô ấy về đây, hai đứa mình chuyển đi chỗ khác sống.

Hoàn ngẩng lên, kéo nó ra thì thầm. nó im lặng lại quay đi.

-để mai tính. Em ngủ đã.

Nói vậy nhưng nó không tài nào ngủ được. Mấy đêm nay nó cũng có ngủ được đâu. Mệt mỏi chồng chất lên nhau, khiến nó không giây phút nào được yên bình.

-Quỳnh, bên kia họ nói cần hai đứa đi chụp ảnh cưới. con...

-con đồng ý.

-nhưng mà nhà người ta cũng muốn được sự đồng ý của con.

-vâng

-mai qua nói chuyện với hai bác bên ấy hộ mẹ nhé.

-mẹ điên à?

Hoàn gất lên. nó ngồi im.

-có gì mà điên, không đến lúc có chuyện gì người ta lại bảo mình bắt nạt mẹ con nó. Mình ý kiến đàng hoàng mà.

Nó gật đầu.

-để mai con nói anh Hoàn đưa con sang.

Nó mặc bộ quần áo lịch sự với túi hoa quả. Hoàn đứng đó ái ngại nhìn nó.

-hay không phải đi đâu. Chụp cái ảnh thôi mà.

-không. Em muốn hỏi thăm cô ấy.

Nó leo lên xe. Nhà Loan đã có bố mẹ nó ngồi sẵn. nó bước lại. ngồi biệt thự to tướng, bảo sao mẹ chồng nó không sốt sắng. môn đăng

hộ đối quá còn gì.

-cháu chào bác, còn chào bố mẹ.

Mọi người nhìn nó. Nó nhận ra Loan. Cô ấy xinh. Thỉnh thoảng cũng đưa hình tình tứ với chồng nó lên mạng.

-chào cháu, cháu ngồi đi.

Nó ngồi xuống ghế, rất nhanh đi vào câu chuyện của mình.

-cháu nghe anh Hoàn nói về chuyện của anh và Loan. Hôm nay đến gặp bác và cô ấy, cũng là để hỏi thăm mẹ con cô ấy. và cũng là muốn để anh Hoàn đón mẹ con cô ấy về chăm sóc. Cháu không có ý kiến gì đâu ạ.

Cả nhà nhìn nó. Nó vẫn lạnh lùng .

-cảm ơn cháu. Bác... ngại với cháu quá.

-không có gì đâu ạ. Đứa bé cũng cần có cha. Cháu là mẹ cháu hiểu.

-giờ ngày lành mẹ cháu đã xem rồi, cần thủ tục nào nữa mong bên gia đình cứ báo để mẹ con cháu chuẩn bị ạ.

Nó đứng lên bước lại phía Loan nhìn cô ấy. mọi người nhìn nó đề phòng. Sao phải thế chứ. Nó nhìn Loan một lượt.

-em cố gắng ăn uống đầy đủ. Mẹ khỏe con mới khỏe được.

Nó nói xong thì quay sang chào rồi ra về ngay. Trên suốt con đường về nó không nói lời nào với Hoàn hết. Chỉ thấy trong lòng có chút xót xa. Thế kỉ 21 còn có người vác trái cây đi hỏi vợ cho chồng, thật nực cười với những người ngoài cuộc nhưng xót xa, đau đớn cho những người bên trong.

Kể từ giây phút đó nó lại rơi vào im lặng. lặng lẽ sống trong ngôi nhà nhỏ của mình mặc những người trên kia đang tấp nập chuẩn bị cho một đám cưới to nhất thôn.

Hoàn về nhà, say... dạo này, tối nào nó cũng thấy anh say... anh muốn gần gũi mà nó xa lánh. Hôm nay , Hoàn không chịu được. Mà gào lên.

-em đừng vô lý như thế chứ.. đừng im lặng như thế.

Tiếng quát khiến đứa con giật mình khóc òa lên. nó ôm lấy con.

-em thôi đi, anh mệt mỏi lắm rồi. thà em mắng chửi anh một lần đi.

Nó vẫn ôm con. không nói gì hết. Hoàn vì thế mà giận điên lên. nổi khùng vùng dậy, đập tan cái điện thoại trên bàn. Nó vẫn ngồi đó ôm đứa con, đôi mắt ráo hoảnh nhìn chồng mình đang nổi cáu. Mẹ chồng nó nghe thấy to tiếng thì đi xuống.

-cô nói gì con tôi thế hả? nó nhận nó sai rồi sao cô lắm mồm thế

Nó vẫn ngồi im. Mẹ chồng nó nói to như cho hàng xóm nghe thấy, nó như ù tai đi cùng với tiếng mẹ chồng, tiếng Hoàn, tiếng đứa con đang khóc trên tay. Nó im lặng.

-mẹ thôi đi, đây là chuyện nhà con, không liên quan đến mẹ. cô ấy

không nói gì hết. Mẹ đi ra đi.

-tao nói để cho nó biết. Nó quá đáng vừa thôi, không ở được thì đi đi để nhà tao yên ổn.

-nhà không yên là do mẹ thì có, mẹ đi đi.

Hoàn quát lên. nó vẫn ngồi im. Mẹ chồng nó nói chán cũng mò lên.

Hoàn nhìn nó chán nản nằm lên giường, tay vất lên trán. Thở dài.

cuối cùng chán nản thì ra mở cửa phóng đi. nó không biết đi đâu,

lên chỗ Loan hay đi uống tiếp. Nó không muốn quan tâm. Nó mệt mỏi lắm rồi.

hôm sau chồng nó không về. Nó thấy trên mạng Loan đăng hình họ

mặc áo cô dâu. Nó quay ra nhìn đứa con mà đau lòng.

Nhưng nó vẫn im lặng. nó đâu biết phó mặc mọi thứ trong im lặng có

sức sát thương lớn đến cỡ nào, khiến đối phương đau đớn ra sao,

thà kết thúc trong một câu nói còn hơn nói dài chuỗi ngày đau khổ

bằng sự im lặng bao trùm. Trong hoàn cảnh này, im lặng chỉ là một

cách đối phó hèn nhát của những kẻ yếu đuối, không dám đối mặt

với sự thật mà thôi.

Trong tình yêu, im lặng là nỗi dày vò đau khổ nhất. Không một câu

từ nào có thể làm tổn thương người khác hơn được một khoảng trời

im lặng, sự vô tình đến vô tâm ấy có thể giết chết một cuộc tình,

thậm chí giết chết luôn cơ hội nảy sinh của những cuộc tình sau đó.

Vì một khi niềm tin đã bị phản bội, tình cảm đã bị đem ra đùa cợt, thì

thử hỏi ai còn đủ dũng cảm để mang trái tim ra đặt cược thêm lần

nào nữa không?

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 48

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ 48

Mấy hôm thôi mà nó gầy đi trông thấy. hai mắt trũng sâu. Dáng người hao đi trong cái bộ quần áo thường ngày.

Hoàn không có nhà. Mẹ chồng nó đi xuống, mang cho con Nấm hộp sữa nhìn nó đơ đả âu yếm. nó thấy bất thường nhưng vẫn ngồi im.

-là mẹ có chuyện này.

-dạ.

-cái chuyện nhà mình làm vài mâm cho có lên với nhà cái Loan.

-vâng.

-nhưng mà mẹ hỏi, chính quyền người ta không đồng ý.

-sao ạ

-người ta nói thế là phạm pháp. Thành Hoàn bị đi tù. Cho nên...

Mẹ chồng nó ngập ngừng.

-thôi con thương thằng Hoàn thì thương cho chót, làm cho mẹ cái đơn, gọi là ly hôn trên danh nghĩa. Mẹ biết thằng Hoàn nó thương con. nên cái giấy đó có quan trọng gì. Quan trọng là nó còn bên mẹ con mình là được.

Nó ít ra ngoài, không hiểu luật, nhưng cũng thấy không ai đồng tình lấy hai bà mà chưa ly hôn. Thôi thì đã đến nước này... nó đành gật đầu.

-để con nói với anh Hoàn.

-uh... nhớ nhẹ nhàng thôi không hoàn nó nóng tính lắm.

Nóng tính đúng là câu nói về Hoàn ngay khi nó nhắc đến chuyện ly hôn. Hai mắt Hoàn đỏ ngầu lên. nắm cổ thay nó.

-ai nói thế. Ai bảo em như thế.

-thì em hỏi, bên chính quyền họ nói thế.

-chính quyền là đứa nào. Anh không đồng ý đâu. Nhất quyết không?

Nghe Hoàn gào loạn lên mẹ chồng nó lại đi xuống.

-hai đứa sao thế

-hay là mẹ... mẹ lại bày ra cái trò ly hôn đấy à?

-luật pháp nó quy định thế.

-quy định cái gì. Bỏ mẹ đi, đéo đón đưa gì hết.

-này... là do mày.. mày không nghe tao từ đầu nên mới khổ thế này.

-con không nghe mẹ...mẹ thôi đi. mẹ cứ im là con sống yên được.
-nhưng giờ ngày giờ, mọi thứ đã xong rồi, con đừng có như thế này nữa. mẹ nói với vợ mày là chỉ danh nghĩa thế thôi. còn hai đứa thương nhau vẫn ở đây, không có vấn đề gì. Khi nào cái Loan đẻ xong. Nó muốn về nhà nó thì về. Coi như mình hết trách nhiệm. Hoàn đứng im, mắt đỏ ngầu. nó bước lại nhẹ nhàng nói với Hoàn.
-mẹ nói đúng đấy.
-đúng cái gì . cô muốn bỏ tôi để theo nó à?
Hoàn khùng lên, lần đầu nó thấy Hoàn nhắc đến chuyện đó, có lẽ là đã hết giới hạn chịu đựng rồi
-sao anh lại nói thế.
-vậy cô muốn gì?
-em chỉ muốn tốt cho anh. Em và con vẫn ở đây. Anh cứ làm thế đi. mình còn bố mẹ, còn giữ thể diện với họ hàng. Giờ anh có bị làm sao... mẹ con em không biết thế nào.
Nó nhẹ nhàng . Hoàn nhìn nó mắt đỏ ngầu. nó khóc. Vòng tay qua ôm lấy chồng trước mặt mẹ chồng. Hoàn cũng ôm lấy nó mà nước mắt nó thương Hoàn... thương bằng cái nghĩa vợ chồng, mà cho đến phút cuối cùng vẫn thương anh.
Mẹ chồng nó nguýt cái dài rồi đi lên. Hoàn đóng cửa. bế con lên giường, lau nước mắt cho nó ôm lấy.
-anh không ly hôn đâu. Em đừng nói gì hết.
Nó nằm bên anh ôm lấy. miệng dỗ dành.
-cái tờ giấy ly hôn hay kết hôn nó không ý nghĩa gì nếu người ta muốn đi hay muốn ở.
-vậy em có bỏ anh đi không?
Nó xoa đầu hoàn
-em vẫn ở đây. Giờ không ở đây cũng chẳng biết đi đâu. Mẹ con em chỉ có anh để dựa vào.
-vậy không ly hôn gì hết. Nhà đấy đồng ý thì đồng ý không thì thôi.
-anh... đàn ông phải có trách nhiệm chứ.
-em là vợ anh. Thế đủ rồi. anh sai... anh sửa dần cùng được
Hoàn ôm lấy, xoa xoa lưng rồi trèo lên đòi hỏi nó. Nó cũng chiều theo nhưng nó xót xa...nước mắt nó ứa ra. Nó yêu Hoàn nhiệt tình hơn bình thường. Hoàn có chút bất ngờ. nhưng vui... có lẽ sau mọi chuyện. Được vợ chiều chuộng trên giường khiến anh quên đi hết mọi thứ.
Anh chẳng biết rằng... đây sẽ là lần cuối chúng nó bên nhau.
Sáng hôm sau Hoàn thức dậy. nó đã ngồi sẵn trên bàn. Hoàn đứng dậy mặc quần. cái thứ lớn lớn đó vẫn lồ lộ trông ngộ lắm. chúng nó

như vừa mới bắt đầu mà lại kết thúc nhanh đến vậy sao. Nó thần thờ.

Một tuần nó mất mẹ, mất người nó yêu, mất gia đình.

Giờ nửa tháng thôi. nó mất chồng, con gái mất cha.

Những nỗi đau cứ đến nhanh như lũ cuốn trôi hết những yêu thương, những cảm xúc của nó đi, để lại trái tim tan nát mà lâu lắm mới có thể chữa lành.

Thấy nó ngồi đó, Hoàn bước lại, cúi xuống thơm má nó âu yếm.

-ngồi xuống em bảo.

-gì đấy

Hoàn vẫn còn vui. Ngồi xuống thò tay sờ nó. Nhưng khi nó đưa tờ giấy thì tắt nụ cười.

-cái gì đấy?

-em...em đã nghĩ cả đêm qua...

-nghĩ cái gì? Nghĩ đến chuyện chia tay tôi để đi tìm nó à? Cô vẫn còn yêu nó à. Chả nhẽ tôi yêu cô chưa đủ sao?

Hoàn điên lên. cầm tờ giấy xé tan.

-không... em xin anh... vì em nghĩ cho anh. Nghĩ cho con. .. nghĩ cho tất cả. Chỉ là chúng ta không ràng buộc pháp luật thôi mà. Nếu anh yêu em... em vẫn là vợ anh, vẫn đợi anh về.

-không... nghĩ cho người ta nhưng cô không nghĩ cho tôi.

-Không... em nghĩ cho anh. Em không muốn anh mất tất cả vì sai lầm này.

-vậy mình đi đi, không cưới xin gì nữa.

-không... nếu đi cũng phải cưới xong rồi đi. anh còn yêu em thì chúng ta đi. chứ giờ không cưới không được nữa.

-anh sai rồi.

Hoàn ôm đầu khóc.

-giờ luật pháp người ta không đồng ý cưới hai vợ... cho nên nếu anh không kí... em chỉ còn cách chết đi là anh cưới được.

-em điên à? Em điên rồi, không có ai đẩy chồng cho người khác.

Anh sai rồi, hay em muốn trừng phạt anh như thế.

-không... đừng nghĩ oan cho em.

Nó khóc... ôm lấy Hoàn. Hoàn cũng ôm đầu khóc nức nở. cuối cùng sau một hồi thuyết phục và dọa nạt Hoàn cũng kí vào lá đơn nó để dưới bàn. Nhưng vẫn một mực bắt nó không được rời đi. nó gạt đầu, cầm lá đơn lên đưa cho mẹ chồng. mẹ chồng nó nhìn mà vui ra mặt. Nó khẽ thở dài quay đi... kết thúc thật rồi.

Ngày làm rạp cưới vợ cho chồng bố nó đi sang. Thấy nó... bố nó khẽ thở dài.

-chuyện này là thế nào.

Hoàn đứng im nhìn bố. nó cúi xuống.

-con mời bố vào nhà nói chuyện.

Bố nó đi vào. Nó đứng đó. Đắn đo mãi mới mở lời.

-xin lỗi ông.

Bố chongo nó trình bày một hồi. nó ngồi im thì thoảng liếc bố.

-gia đình tôi thật có lỗi với ông và các cháu.

-vậy sao ông không sang nói với gia đình tôi, con tôi nó sai chỗ nào.

-vâng ... xin lỗi ông. Chúng tôi sợ sốt,

Nó nắm tay bố nó... đã lâu lắm rồi

-bố... là do con đồng ý... không phải do anh Hoàn đâu.

-không có lý nào lại như thế. Mà đi lấy chồng rồi nhưng chuyện lớn chuyện nhỏ cũng phải nói với bố. chứ chuyện tày đình thế này mà đến lúc này người ta đồn đến tai tao mới hay.

Hoàn bước lại quỳ xuống chân bố nó. Cúi xuống nhận lỗi.

-con xin lỗi bố là con sai. Nhưng con hứa với bố từ giờ con sẽ bù đắp cho cô ấy. nhất định không làm cô ấy khổ thêm nữa.

-anh thôi đi. vợ chồng có trách nhiệm với nhau ở cái tờ giấy kết hôn.

Có nó anh còn theo người khác. Mà không có thì anh hứa cũng chỉ là hứa suông thôi. anh tham vừa thôi. để cho nó đi đi.

Bố nó quay sang nó.

-con đi ở nhờ đây con à. Về nhà đi. bố thì không thể như mẹ mà được, nhưng mà cũng có chỗ cho mà không phải đi ở nhờ.

Nó nghe mà xót xa. Nắm tay bố.

-thôi bố về đi.con lớn rồi. con biết phải làm gì mà.

Bố nó im lặng nhìn nó. Có lẽ cái sự lạnh lùng ít nói những năm qua, cũng hiểu rằng nó không muốn quay về nhà nữa. giờ không ở được đây cũng không muốn quay về. Nó tiễn bố ra cổng rồi quay vào. Mẹ chồng nó đứng trên nhà bĩu môi.

Tối đến rạp hát tưng bừng. Hoàn không mời bạn bè nào hết. Mà mẹ chồng mời đoàn hát trên phố về đây góp vui. Hoàn nằm say lướt lướt trên giường. miệng không ngừng gọi tên hai mẹ con nó. Lúc khóc lúc nói mà nó phát thương... có những sai lầm mà người ta dùng cả đời cũng không tài nào sửa chữa hết được...

Cuối cùng cái đám cưới ấy cũng diễn ra. Nó dưới nhà chuẩn bị quần áo mặc cho Hoàn. Tiễn chồng đi lấy vợ là cảm giác tán nát nhất trong tim. Cho dù... Người sai là nó... Lỗi lầm là nó thì... Giờ đây...

Nỗi đau tất cả cùng gánh chịu

Hoàn mắt đỏ lên nắm tay nó.

-anh không muốn thế này đâu.

-được rồi. em biết nhưng mà giờ chúng ta không có lựa chọn nào hết cả.

-anh xin lỗi. anh hãy chờ anh về.

-vâng.

-ngày mai xong việc, anh sẽ đưa hai mẹ con đi chỗ khác.

-vâng.

Nó gật đầu. tiễn Hoàn ra cửa. mọi người quay lại nhìn nó ái ngại. nó biết. Giờ thật ra, anh ấy là chồng người ta mất rồi. tự nhiên thấy trong lòng dâng lên nỗi xót xa. Nó không đủ dũng cảm để nhìn anh ta trong tay với người con gái khác. Nó ngay lúc này... sao lại không đủ mạnh mẽ để sẻ chia. Nó muốn chạy theo, đòi lại chồng, đòi lại cha cho con. chợt nhận ra mình đã sai khi khuyên anh kí vào tờ giấy đó.

Có một ngày bạn chợt nhận ra... sai lầm ngày hôm qua... khiến hôm nay bạn mất tất cả mọi thứ trên đời.

Không... nó còn con Nấm... đưa con gái bé bỏng vẫn vô tư hồn nhiên. Nụ cười này khiến nó vẫn còn lý do để sống tiếp. Nó nhặt mấy bộ quần áo của hai mẹ con vào bao lô đi ra cửa.

Mọi người trong nhà nhìn nó thấy thương. Nó lặng lẽ ra đi không một lời chào.... nó không muốn... nó trốn chạy... con gái... mẹ xin lỗi con... mẹ sai rồi.

Chị Nghé đón khi nhận được cuộc điện thoại của hai mẹ con. nó không có đâu để về. Những lúc khó khăn như thế này. người duy nhất có thể dang tay che chở cho nó chính là chị Nghé. Nó không biết phải nói gì. Chị Nghé dắt hai mẹ con nó vào nhà. ngôi nhà trọ cũng hơn hai chục mét vuông. Chị Nghé ở với bạn. gần 24 tuổi đầu vẫn còn chưa thấy yêu ai.

-mày đi thế này có nói với ai không?

-em không...

-mà cần đéo gì nói. Nhà nó đang vui. Nó cũng đéo tìm mày đâu.

-không... là do em sai thôi. anh ấy... không cố ý.

-không cố ý cái đéo gì... bỏ vợ được mấy hôm đã lấy vợ mới, thiên hạ nó cười cho.

-em nói em sai mà,

-Mày thật thà vừa thôi con ngu ă. Nó lừa mày hết.

Vừa nói dứt câu điện thoại nó rung lên. nhìn vào màn hình hiện lên hai chữ Bố Nấm... nó xót xa.

-không nghe. Không nghe cave giải thích, không nghe bọn khốn nạn trình bày.

chị Nghé với điện thoại chặn số Hoàn từ máy nó.

-Mày không thấy nhà nó đăng một lũ hình cười cười hơ hớ đây à? ở đó mà mơ nó thương mày thật . ngu phải ngu vừa thôi chứ.

Nó bị chửi cho một trận thì ngồi im. Tay vẫn trông con nhưng đầu óc thì mông lung quá. Nó thần thờ.. chán nản đến mức chẳng buồn nổi cơm.

Chỉ khi đến nửa đêm...đưa em chồng gọi điện nó mới tá hỏa vùng dậy.

-chị ơi... anh Hoàn đập phá hết đồ dưới nhà rồi.

-làm sao?

-em không biết. Lúc anh ý hỏi chị đâu...em nói là chị cầm quần áo đi. thì anh ấy đập đồ trong nhà.

-giờ anh ấy đâu.

-anh ấy đi rồi.

-anh ấy đi đâu.

-em không biết.

Nó cúp máy, tính gọi cho Hoàn thì chị Nghé giật điện thoại.

-có chuyện gì?

-Hoàn ... anh Hoàn.

-chúng ta không có gì liên quan đến nó nữa.

-anh ấy đập hết đồ đạc trong nhà. Bỏ đi rồi.

-đấy là chuyện của nó, không phải chuyện của mày.

-không... em xin chị... anh ấy là chồng em. Là bố con em.

-nó là bố con mày, nhưng không còn là chồng mày nữa. là chồng cái con đeo nhiều vàng kia kia... mày không có vàng thì nó cho mày next đi.

-không phải thế đâu chị ơi. Anh Hoàn không thế đâu.

Nó khóc nức nở. chị Nghé ngồi im.

-giờ mày muốn quay về với nó mà được à? Sao mày ngu thế. Giờ nó là chồng người ta, mày đi với nó người ta kiện mày đi tù đấy con ngu ạ. Người ta chửi mày cái loại đi giết chồng.

Nó ngồi im... chị Nghé nói đúng. Nó sai rồi. giờ quay lại làm sao được nữa.

Nó ngồi xuống khóc nức nở. chị Nghé đứng nhìn nó không nói gì. Kệ cho nó khóc.

-dứt khoát rồi thì dứt khoát đi.

Nó ngồi thu lu dưới đất thần thờ. Một lúc sau điện thoại nó lại kêu.

-này, cái Tũn gọi.

Nó mở máy

-chị đang ở đâu đấy?

-chị đang ở nhà chị Nghé.

-không sao chứ gì?

-uh.. chị không sao.

-vậy may quá. em cúp máy đây. Mai em đi làm về em qua.

-uh

Nó buồn buồn tắt máy.

-sao mà không dặn nó đừng nói với ai. Không thằng kia nó gọi tìm mà giờ lại lấy ông tôi ở bụi này

-chắc nó không nói đâu.

Chị Nghé thở dài leo lên giường ôm con Nấm ngủ. nó vẫn ngồi dưới đất. Một lúc sau có tiếng đập cửa ầm ầm. cả hai giật mình.

-gì thế.

-vợ ời... mở cửa cho anh

-thằng kia nó đến.... biết ngay mà.

Chị Nghé thở dài. mắt trừng trừng đi ra mở cửa.

-có chuyện gì?

-cho anh gặp vợ anh được không?

-không. ở đây không có vợ anh đâu. Về đi.

-không... cô ấy ở đây, em cho anh gặp.

Hoàn nhón nhác nhìn vào trong. Nó vẫn ngồi trên giường vỗ con.

-anh về với vợ anh đi, anh với nó li hôn rồi , không vợ chồng gì đâu mà gặp.

Chị Nghé nói lạnh lùng. Hoàn cúi xuống

-anh xin em. Vợ chồng anh như này đã khổ lắm rồi.

-vậy anh về đi.

-không... anh có chuyện muốn nói với cô ấy.

-anh nói đi , tôi chuyển lời.

-anh thấy điều đấy không cần thiết.

Hoàn đi thẳng vào trong, thấy nó ngồi đó thì nắm tay nó kéo.

-hai mẹ con đi

Nó vẫn ngồi im, thẫn thờ, hai mắt sưng lên vì khóc. Hoàn không lời nó đi được thì quay lại

-em nói gì với anh, em nói xong việc chúng ta cùng đi cơ mà.

-nhưng mà... giờ em mới nhận ra, anh và em... chúng ta... ko là gì của nhau. giờ đi với nhau... người ta nói em giết chồng...

-em điên à... vậy em muốn gì?

Hoàn quát lên.

-hay em muốn bỏ anh đi với nó... em muốn quay lại với nó đúng không... anh không bao giờ để em quay lại với nó đâu, không bao giờ.

Hoàn điên lên quát làm đứa con khóc òa ra. Nó bế con Lên, Hoàn nắm tay nó lôi đi cùng đứa con.

-cô đứng lên... tôi không cho phép cô đi đâu hết. Cô đừng hòng đi theo nó

-anh Hoàn.

Nó gọi Hoàn không nghe

-anh Hoàn... buông nó ra

Hoàn trừng mắt nhìn chị Nghé.

-cô tránh ra... đây là việc nhà tôi, cô mà xen vào tôi ko nể cô nữa đâu.

-buông nó ra

Chị Nghé cũng trừng mắt lại. Hoàn mặc kệ, đẩy mạnh chị Nghé sang một góc lòi mẹ con nó đi, con gái vẫn khóc trên tay nó.

Hoàn kéo nó ra xe... nó đứng lại. hoàn lại khùng lên nắm cổ tay nó.

-cô muốn đi khỏi tôi đúng không?

-không... không phải thế... nhưng muộn rồi, con đang ngủ bị anh làm tỉnh giấc. Giờ anh lại đi đâu.

-lên xe

Hoàn lôi nó cùng đưa con. nó leo lên xe. Hoàn phóng đi, rồi vào tạm cái nhà nghỉ ven đường. nó đi vào, bế con đặt lên giường dỗ ngủ.

Hoàn nằm xuống bên cạnh... ôm lấy nó... mệt mỗi thở dài.

-anh xin lỗi...anh xin lỗi hai mẹ con.

-không sao... nhưng anh bỏ đi thế này.

-không sao. Em ngủ đi.

Hoàn ngồi dậy đi ra ban công châm điếu thuốc hút. Nó nằm không tài nào ngủ được. Khẽ thở dài... chớ chêu...

Hoàn thuê cho nó một căn nhà trọ. Sống với nhau được một tuần thì cũng bị mẹ chồng nó phát hiện. chiều đến đi làm về, Hoàn chở mẹ con nó đi chợ. Đến lúc quay về thì xe bị chặn lại

Nó ngẩng lên, mẹ chồng nó, cùng Loan và vài người đàn bà khác đang đứng trước mặt. Hoàn dựng xe đi xuống.

-mày giỏi.

Ánh mắt Loan hằn lên tia đỏ nhìn nó. Mẹ chồng nó tay chống nạnh như chuẩn bị chiến đấu.

-mẹ theo dõi con à?

-mày dám đi với nó nữa sao?

-cô ấy là vợ con

-con Loan mới là vợ mày.

-mẹ thôi đi. con không bỏ quỳnh đâu, con nói với mẹ rồi.

-mày đi với nó thử xem, tao xé xác.

-mẹ...

Hoàn chưa kịp trở tay mọi người đã lao vào nó. Nó không phản ứng gì chỉ ôm lấy đứa con. mặc kệ người ta đánh nó. Hoàn chạy lại giật tay mấy người đàn bà. Kéo tay Loan.

-cô buông ra.

-tôi không buông... anh nói xem tôi có lỗi gì... tại sao... đêm tân hôn anh bỏ theo nó.

Loan khóc. Nó vẫn im. Mọi người hiểu kì đứng lại nhìn.

-anh nói cô ta là vợ anh, vậy tôi cưới hỏi. có đăng kí đăng hoàng thì là gì.

Loan vừa giữ tóc nó., vừa gào lên

-tôi nói cô buông ra cơ mà.

Hoàn điên tiết, giật mạnh tay Loan ra khỏi tóc nó. Cú đẩy làm Loan mất đà, lùi lại mấy bước... chiếc ô tô chạy qua không phanh phíp, Hoàn cũng với theo nhưng cuối cùng... nó nghe tiếng va chạm..

Loan bị hất ngã ra và nằm đó... mọi người không ai còn bận tâm đến nó mà chạy lại chỗ Loan...

Nó ngẩng lên, nhìn Hoàn đang hốt hoảng lay Loan dậy... mọi người nhìn nó chỉ chỗ như đó là lỗi của nó, như nó là đứa giết chồng... là nguồn cơn của những tan vỡ nhà người ta... là kẻ vô liêm sỉ bị xã hội ruồng bỏ.

Nó không khóc mà bế đứa con đang nức nở trong tay đứng lên, đầu tóc nó giữ tung, nó bế con đi khỏi đám đông... không một ai ngỏ ý giúp đỡ mà chỉ nhìn nó khinh rẻ và kì thị. Nó cũng không cần ai giúp đỡ hết... nó lạnh lùng ôm con.

Mọi thứ đã kết thúc rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 49

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 49

Khi người ta chẳng có gì trong tay, con người cũng trở nên bi lụy. phụ thuộc và không có tiếng nói. Quan trọng nhất là khi người ta không có tiền, người ta không nhận được sự cảm thông, sự yêu quý của bất cứ ai. Xã hội đã vốn dĩ không công bằng, lại càng bất công khi phân biệt đối xử.

Nó không có nghề nghiệp ổn định, không có tiền. Ngân ấy năm sống trong cái vỏ bọc của những người lớn tuổi như ông bà Đúng. Suy nghĩ cũng mang nặng chữ cảm xúc hơn lý trí. Nó yếu đuối, tự ti, và nhất là kém va chạm xã hội. do vậy, nó chỉ có thể dựa vào Hoàn. Người ta nói lấy chồng để cậy chồng mà... vợ dựa chồng đâu có gì là sai. Nhưng người ta nói nó nhu nhược cũng đúng, bởi khi người ta rơi vào bước đường cùng, người ta không còn nơi để đi cũng không có đâu để về... thì lựa chọn này của nó lại là lựa chọn khiến nó thấy an toàn nhất.

Giờ đây... khi không còn ai bên cạnh. Nó thấy cuộc sống phía trước tối tăm quá. Nó bế đứa con ra đi khỏi ngôi nhà đó. Trong tay không có nhiều tiền. số tiền đó cũng chỉ đủ cho mẹ con nó sống tiết kiệm một vài tháng.

Nó gõ cửa nhà chị Nghé... có lẽ... cho đến phút nó sắp gục ngã. Chỉ có duy nhất chị Nghé có thể cho nó nương thân. Thấy mặt mũi mẹ con nó tả tơi. Chị Nghé lôi vào. Đôi mắt đỏ lên nhìn nó xót thương.

-nó đánh mày à?

-không

-thế sao?

-là cô ta và bà nội con Năm

-đcm... tao đã nói mày rồi. thế thằng chó đấy đâu.

-anh ấy... đưa cái Loan đi viện.

-sao đi viện.

-nó bị xe đâm.

-cho chết con chó giật chồng đi. quả báo nhà nó

-thôi chị đừng nói thế.

-tao là tao rửa cho nó chết không nhắm mắt.

-thôi... em xin chị.

Nó khóc nức nở. giờ tâm trạng nó rối bời. vừa là đau đớn, vừa là tủi nhục. Vừa là xót xa, và mất mát.

Chị Nghé cho con Nấm đi ngủ rồi ngồi cạnh nó.

-giờ mày tính thế nào?

-chị cho em ở đây, em đi xin việc, khi nào ổn định mẹ con em lại đi.

-mày đi đâu.

-em không muốn về đây nữa. em mệt mỏi lắm rồi.

-đéo phải sợ. Mày cứ ở đây với tao, nghe tao, đcm, đưa nào đến đây tao xé xác nó ra.

Nó nhìn chị Nghé. Hình như chỉ mỗi cái chị ấy sợ nước, còn đâu chị ấy không sợ bất cứ cái gì và bất cứ ai. Cuộc đời nó, trong ngàn cái rủi cũng có một cái may khi giờ này nó còn có chị Nghé để nương nhờ... nhưng sau cùng... nó vẫn phải tự lo cho mình trước đã.

Nó đi làm công nhân trong nhà máy. tối đến tranh thủ nhận thù tranh ở nhà... nó thù nhanh và đẹp, nên cuối tuần chị Nghé về lại mang lên cho một đồng. Lương công nhân đủ nuôi hai mẹ con, còn tiền thù tranh cất đi phòng lúc đau ốm. có tiền thấy đầu óc cũng ít mụ mị hơn. Hơn hẳn là nó được đi ra ngoài, không phải quanh quẩn với bốn bức tường nên cũng nhanh nhẹn và hoạt bát hơn hồi ở nhà Hoàn. Tinh thần cũng tốt lên nhiều lắm.

Hôm nay chị Nghé đi về, thấy chị Nghé ôm đồng tranh về nhìn nó thở dài.

-bố mày bảo mày về đây. Bà Dì mày sắp đẻ rồi.

-về có chuyện gì ạ?

-thì lâu không về thì về chứ cái gì?

Nó ngẩng lên nhìn bằng nửa con mắt tủm tỉm

-bố em cũng nhớ em cơ á?

-mày đùa... dù gì ông ấy cũng là bố mày. Đẻ ra mày.

-bố em đuổi em đi lâu rồi.

Nó cười buồn.

-bố có coi em là con đâu.

-cái gì qua rồi cho qua. Ngay cả Bà Đúng tao ghét nhưng ông Đúng biết điều tao vẫn thương.

-à nhắc đến ông Đúng, ông ấy bị ung thư sắp mất rồi.

Nó lại ngẩng lên nhìn.

-ông bị lâu chưa.

-thấy bảo mấy tháng nay. Ông ý ốm có mỗi bà Đúng thăm nuôi còn ông Tùng đi biệt tích đéo biết đâu mà nản.

Nó nghe nhắc đến người đó thì ngừng tay. Rồi lại cầm đầu thù tiếp.

Nó đã thề không liên quan đến họ nữa, thì nghĩ tới để làm gì?

-thế chị bảo bố em thế nào?
-tao bảo tuần sau tao đưa mày về.
-em không về đâu.
-sao không về, mày ghét bố mày thế à?
-không.
-thế mày sợ bà Đúng à, hay sợ thằng kia, nó mà mò mặt sang tao
bảo ông Châu đâm cho vỡ mặt.
-không.
-thế mày nghĩ cái gì?
-em còn bậm làm.
-làm mẹ gì? mày làm cả ngày cả đêm rồi, làm để sống hay làm để
chết.
-làm để có tiền Nghé ạ. Không có tiền khổ lắm.
-được rồi, chủ nhật mày thuê được bao nhiêu tiền tao cho.
Nó cười cười.
-Nghé hôm nay giàu lắm nhá.
Chị Nghé quay lại nhìn nó.
-đấy, phải vui lên chứ, cuộc đời được mấy tí đâu, đừng u sầu khổ
sở.
-nghé yêu đời thế mà không ai đến rước đi.
-thôi tao xin... tao nhìn mày cũng sợ lắm rồi. ế cho chắc cú.
Nó nghe vậy buồn buồn. chị Nghé vùng lên
-chả thế. Sau này tao cả mày sống với nhau. ở thế này đến già cũng
được.
Nó lại phì cười. Đúng là sống thế này bình yên lắm.
Trưa hôm đó hai chị em ních kích đồ mang về nhà. Dì nó đứng cửa
đợi, thấy nó thì đi ra.
-Na về đấy hả?
-vâng, con chào dì.
Nó đi vào thắp cho mẹ nó nén hương lên bàn thờ.
-bố đi làm tối mới về.
-vâng, con ở chơi với dì cũng được.
Nó cả chị Nghé hi hoay làm bánh, hai chị em rúc rích trong bếp cả
buổi chiều thì bố chị Nghé đi sang.
-con Nghé, con nghe.
-dạ.
-chạy sang gọi cụ Năm... ông Đúng sắp mất rồi.
Nó ngồi im trong bếp nhìn ra, chị Nghé đứng lên. đi sang nhà cụ
Năm, tay còn bông con Năm đi nữa chứ. Nó thò cổ ra ngoài, thấy
người nhà đi ra vào tấp nập lắm. một lúc sau thấy tiếng khóc bên đó
vọng sang. Chắc ông Đúng chết rồi. sao lại chết đúng ngày nó về.

Nó tụt ngay vào trong nhà, không dám mò mặt ra nữa. nó không muốn sang đó, nhớ cái hồi nó bé ông Đứng quan tâm nó lắm, nhưng mà rồi cũng tan vỡ cả thôi. cho dù ông Đứng nhận ra cái sai của nhà mình, xin lỗi hôm mẹ nó mất nhưng trong thâm tâm. Nó vẫn còn rất giận, nó không sang đấy đâu. Tình nghĩa coi như đã trả bằng cái chết của mẹ nó rồi.

Chiều đến bố nó về. Nhà nó vẫn dọn cơm ăn bình thường mặc cho anh em hàng xóm đang tát bật cổ bàn, ma chay. Cả nhà không ai mảy may coi như chẳng có chuyện gì. Ăn cơm xong. Nó ngó mặt sang nhà chị Nghé gọi.

-Nghé ơi.

-gì đấy?

-lên kia không?

-lên gì nữa. tao xin cho cả mày nghỉ mai rồi.

-hâm à?

-nhưng mà giờ ai mà chở được mẹ con mày lên.

-để em đi xe ôm lên nhé.

-thôi, tao xin mẹ nó rồi. nghỉ một hôm, bao nhiêu tiền mai tao lại cho.

Nó lại phì cười cấp con quay vào nhà.

-Na...

Nó nghe tiếng gọi quen quen... khẽ rùng mình... hình như là tiếng người đó...có phải không?

Nó không dám quay lại mà cắm cổ đi thẳng vào nhà. Bước chân nặng bình bịch bước theo sau lưng. Nó nghe rợn tóc gáy như cái hồi nó còn bé đi từ nhà ông Đứng về đây, sợ ma vãi cả tè ra ỳ chứ.

-Na...

Nó nghe tiếng gọi đi thẳng vào nhà, luồn vào buồng ngồi ôm con. tiếng bước chân vào nhà. Bố và Dì đang ngồi trên ghế.

-anh chị...

Nó nghe tiếng nói ngoài nhà.

-bố em mất lúc chiều anh chị ạ.

-...

-từ hôm về em đã sang nói chuyện với anh chị... gì thì gì... mẹ em cũng là người sai... nhưng chị Nết cũng mất mấy năm rồi. mong anh chị thứ lỗi. bố em trước khi mất cứ gọi tên cái Na... em cứ tưởng nó giống cái thằng kia đi không biết đâu mà tìm... giờ nó về rồi... mong anh chị cho em nói lời xin lỗi nó... mong anh chị bỏ quá... dù sao mình cũng là người nhà.

-có những chuyện anh không bỏ qua được đâu chú Tuyên ạ.

-vâng... em biết là mất mát khổ anh khổ cháu, nhưng đánh người chạy đi, không ai đáng kẻ chạy lại. mình là chỗ người nhà với nhau,

nghĩa tử cũng là nghĩa tận, vẫn còn anh em mình với nhau.

-thôi được rồi, chú nói thế anh cũng hiểu, nhưng mà anh cũng xin phép không sang. Giờ có cái Na ở nhà... cho nó thay mặt anh sang thấp cho ông nén hương cũng được.

Nó vẫn ngồi trong nhà chơi với con Năm.

-cái Na đâu?

-dạ.

-ra bố bảo.

Nó đi ra, đôi mắt tròn nhưng giờ khép nép, bế đứa con trên tay. Chú Tuyên nhìn nó chằm chằm... ko biết có ý gì?

-cháu... chào chú.

-Na đấy à?

-vâng

Có lẽ chú tuyên không nhận ra nó nên chỉ biết nhìn nó. ánh mắt ánh lên tia thương cảm.

-con đi ra mua thẻ hương, chốc sang viếng ông Đúng thay bố.

-con...

Nó ngập ngừng nhìn.

-còn con Năm.

-đưa bà với bố trông.

-nó không theo bố đâu ạ.

-gọi con Nghé sang trông. Nó không nghe bố thì nghe con Nghé. Đi chốc về có sao đâu.

Bố nể chú Tuyên nên nói nó như vậy. đến tối khuya chị nghé xong việc mới sang trông con cho nó đi viếng. nó đi sang cổng bên đó. Ngôi nhà này với nó quá quen thuộc. Mấy năm rồi vẫn thế không thay đổi tí nào. Nghe chú Tuyên nói... người ấy đi mà không về mấy năm nay... không biết đi đâu... có biết mà về không. Nó đắn đo... chưa nghĩ đến việc sẽ gặp họ như thế này.

Nó đi vào đến cổng, người đàn bà... không... Bà Đúng... bà ấy ngồi trên cái ghế giữa sân... thấy bà ấy...nó đứng lại... lùi ba bước,. Nó không muốn thấy mặt bà ta nữa. nó nhớ đến những câu nói cay nghiệt, nó nhớ bà ta vì cô Trinh kia mà khinh miệt nó... nó không muốn vào nữa. nó đã thề là sẽ không quay lại ngôi nhà này.

Nó quay lưng bỏ đi.

-Na... Na...

Tiếng gọi thân quen ngay sau lưng. Nó cảm cổ đi không dám quay lại... tiếng chú Tuyên rất giống tiếng người đó. Nó không dám ngẩng lên mà đi thẳng về cổng. chú Tuyên đi theo. Năm vai áo nó lồi quay lại

-Na...

Quát to

-dạ...

Nó thừa nhưng cúi xuống.-cháu sao thế hả? sao lại bỏ về?

-cháu... cháu có chút việc .

-việc gì?

-cháu... cháu...

-đi sang đây.

-cháu về trông con không muộn rồi.

-Nghé nó bảo về cho con bé đi ngủ rồi sang đây.

Chú Tuyên kéo nó đi sang. Nó đứng trước bàn thờ ông Đứng. Chục năm trời sống bên ông, được ông chỉ dạy cách làm người. vậy mà giờ .. chỉ vì chút sai lầm... lại quay lưng với nhau như kẻ thù như vậy... có đáng không?

Nó đứng im, nhìn về tấm ảnh đó. Nó không muốn nhìn thấy bà ta.

Chú Tuyên bước lại, lấy cái khăn trắng quấn lên đầu cho nó.

-chú...

-mày ở với ông chục năm rồi, dù gì ông cũng thương mày nhiều hơn những đứa khác. Chú biết mày giận... nhưng đến phút cuối cùng... ông vẫn nhắc tên mày... vẫn thương mày vì nhà ông mà khổ. Chú thay ông bà... thay chú Tùng... thay cả họ nhà này... xin lỗi mày... Nó đứng im, đôi mắt vẫn mở to ráo hoảnh. Họ không lấy lại được những gì nó đã mất. Nó cũng không còn là đứa con gái túng quăn, sợ tiếp xúc với người. con Na đã chết rồi, nó là con Quỳnh... không còn gì để mà mất nữa. giờ cũng không có gì khiến nó sợ hãi, không có gì khiến nó cần thiết nữa.

Có nhiều lúc nó nằm nghĩ lại... đáng ra nó phải ra đi từ lâu rồi... nó phải độc lập, nó phải tự do, nó phải hạnh phúc, phải vui vẻ như thế này từ lâu rồi.

Nhưng mà... nếu không có khó khăn ấy, nó không biết mình sẽ mạnh mẽ ra sao... người ta nói.. bạn chỉ có thể biết mình mạnh mẽ ra sao khi mà mạnh mẽ là lựa chọn cuối cùng.

Nó đi vào trong nhà, quên nó có tục lệ con cái phải ngồi quây quần bên quan tài người đã khuất trước khi đưa ra đồng. nó bước lại chiếc quan tài với cái bát hương đang nghi ngút khói. Trong ánh sáng đỏ của cái đèn thờ và mấy ngọn nến đang đưa. Người đàn ông cao lớn với bộ đồ xô trắng ngồi thu một góc nhà. Thấy nó thì ngẩng lên nhìn rồi lại cúi xuống tay cầm điều thuốc đưa lên môi.

Tim nó lại như lạc nhịp... ngực nó thắt lại... hai ánh mắt chạm nhau khi trong ánh đèn mờ... nó không dám nhìn vào mặt họ. người ta cũng quay đi, nó đi theo tay chú Tuyên dắt lại ngồi cạnh cô vợ chú ấy và mấy đứa con.

-đây là chị Na...

-em chào chị

Nó gật đầu chào rồi ngồi xuống. Chú Tuyên cầm ba nén hương lên cái bát rồi quỳ xuống khấn nhẩm trong miệng. sau khi xong thì ngồi xuống cạnh nó.

Người đàn ông kia chẳng ngooig chung với ai, thu mình một góc dựa tường, miệng không ngừng hút thuốc . nhìn sơ qua nó cũng thấy người ta chả hao đi tí nào. Vẫn béo tốt hầu như không thay đổi. chỉ có điều hồi chúng nó còn quen nhau... thì ông ầu bỏ thuốc rồi. giờ này hút lại có lẽ cũng vì công việc. Còn một điều nữa nó băn khoăn... rằng chả nhẽ ông ấy giờ vẫn độc thân, vợ con đâu sao không thấy ai ngồi cạnh.

Nó ngồi đến nửa đêm thì bà Đứng đi vào. Thấy bà ấy vào nó đứng lên ngay. Quay đi không nhìn cũng không chào bà ấy mà đi thẳng ra cửa. nó thấy tiếng bước chân đi theo sau.

-Tùng, Na... đi đâu đấy.

Hóa ra người ta đi đằng sau nó. tìm nó đập thành thịch.. chả nhẽ họ muốn nói gì với nó chẳng.. không.. nó không có gì để nói với người ta hết. Mọi chuyện đã kết thúc rồi... giờ nó đã trả hết nghĩa. Kể từ giờ... tình cảm coi như bằng không... nó và bên đó... kết thúc rồi. Nó bước thật nhanh về nhà, nhưng tự thấy người ta đã biến mất sau lưng nó từ khi nào ấy.. hóa ra nó ăn dưa bở... nó vẫn tưởng mình có giá lắm sao... nó nhảm. giờ nó là đứa con gái bỏ chồng, một đứa con, không nghề nghiệp ổn định, không xe, không nhà, không tiền. không gì hết.. có gì cho mình cái giá để người ta theo. Tự nhiên cười mình ngu ngốc... nghe trong tim có tí xót xa... không ngờ... gặp người cũ sao bao năm lại khó ở đến như vậy.

Nó về nhà tắm rửa rồi nằm lên giường nhưng lạ nhà không ngủ được thì chán chọc.

-gì mà mày quay qua quay lại thế.

-ko có gì.

-à ờ... lúc này mày sang đây có thấy gì không?

-gì ạ?

-thấy người.

-người nào ạ?

-ông Tùng. Tao quên không nói. Lúc tối ông Châu đi gọi ông ý về đây. bị ông Tuyên suýt đâm cho vì cái tội đi biệt tích mấy năm bố bệnh không chịu về.

-mà cái ông Châu nhà tao cũng hăm cơ... biết ông ý ở đâu mà đéo chịu nói.

-anh Châu giống tính ghé.

-Tao mà bựa như ông ý à? Quên đi.
-mà mày thấy cái ô tô ngoài cổng xóm chưa?
-em có ra cổng đâu mà thấy.
-xe ông Tùng đấy, ông ý giàu rồi.
Nó rúc vào người chị Nghé khúc khích.
-gì mà cười,
-giàu kệ mẹ người ta... đéo phải chuyện của mình.
Nó học cách nói chuyện bất cần của chị Nghé.
-uh thì nói thế. Nhưng mà cũng tiếc tiếc nhỉ... kể ra ông Tùng cũng tốt, họ hàng xa mẹ rồi mày lấy ông ý giờ đéo khổ thế này.
Nó cười nhưng nước mắt rơi trong đêm. Nghĩ lại thân mình thấy tủi quá. nhưng nó không muốn chị Nghé biết nó khóc.
-thôi đi, em thấy sống thế này vui hơn nghé ạ. Em tự do rồi, giờ không cần phải yêu ai, cũng không cần phục vụ ai, không chờ đợi ai. Em cũng kiếm được tiền rồi. muốn làm gì thì làm vui hơn. Chúng ta là những người độc thân vui vẻ rồi.
-ờ hay... nhưng bà già tao đang giục lấy chồng kìa... khi nào tao kiếm chồng tao phải trừ những thằng trong danh sách của mày.
Nó lại nó phì cười.
-mà tổ sư bố nó... chả qua mày hiền chứ phải tao xem. Tao xe xác cn chó ngay và luôn.
-Thôi xin bà... mệt quá ngủ đi.
Nó im một lúc mà bà Nghé này đã ngáy o...o...tính phôi bò mà... vô tư... nằm xuống là ngủ không đắn đo. Không như nó. nó không ngủ được thì đi ra ngoài mở cửa hiên ra đứng. gió lạnh thổi vào mặt mát mát. Nó thích cảm giác này.. giờ thấy bình yên và thanh thản. nó có tiền... có con... không có gì quan trọng hơn hai điều đó nữa.
Nó đứng chút thì phát hiện... bên ban công bên kia cũng có người... khung cửa ấy của phòng ai nó biết. Trong bóng tối, bóng dáng người đàn ông đứng đó dựa tường liên tục hút thuốc. Bóng dáng cô đơn, giữa đêm khuya nghe buồn đến nao lòng. Người ta không biết giờ ở đâu? Làm gì? Có vợ hay đã yêu ai chưa? nó nửa muốn biết nửa không?
Mà thật ra.. nếu đã từng yêu nhau, từng là rất nhiều của nhau.. thì dù chia tay rồi nhưng bất cứ chuyện gì của người cũ cũng là thứ mà người ta sẽ quan tâm đầu tiên.
Nó đứng đó... ngờ ra vì suy nghĩ. Thoáng qua đã thấy họ đứng thẳng lên. thấy họ nhìn về phía này. trong ánh đèn hắt lên từ bên dưới... hai hình bóng đứng đó giữa đêm. Và nhận ra đối phương đang nhìn mình.

Nhưng nếu bạn tưởng tượng về một câu chuyện ngôn tình., người con trai hay người con gái chạy đến và đối phương dang tay ra đón người kia vào lòng. Hạnh phúc vỡ òa vì mất nhau giờ tìm lại... rằng cuộc đời đôi khi rất đơn giản là một màu hồng xinh đẹp thì bạn nghĩ đơn giản quá.

Người ta thấy nó nhìn, nó thấy người ta nhìn... bất chợt người ta ném điều thuốc xuống đất... cả hai không dạn mà cùng nhau quay lưng bỏ vào nhà.

Ông ấy không muốn nhìn thấy nó, còn nó không muốn mình lại yếu lòng... nó không còn là con Na nữa đâu...kết thúc rồi.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 50

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ. 50

Xong đám tang ông Đúng . Nó cả chị Nghé lại ních kích đồ đạc lên chỗ làm. Nhưng đi được đến quốc lộ thì bị chặn lại bởi xe của Hoàn . nó ngẩng lên nhìn, tay ôm con Nấm đang ngồi lọt ở giữa. chị Nghé phanh gấp nên còn hoa mắt chưa nhìn ra. Đến lúc ngẩng lên mới cau mày thì đã thấy Hoàn bước lại.

-em đi đâu vậy? sao anh tìm không được.

-đi đâu kệ mẹ nó. liên quan gì đến nhà anh.

Chị Nghé gắt lên. nó ngồi im. Hoàn bước lại gần.

-anh làm gì... tránh xa ra.

-em tránh ra... cô ấy là vợ, là con anh .

Nghé không nể hả mà bước lên.

-con Nấm nó là con anh tôi đồng ý nhưng cái Na không phải là vợ anh. Cơ sở nào mà anh nhận.

Hoàn cau mày.

-là cô ấy lừa anh. Lừa anh kí vào lá đơn đó.

Nó ngồi im cúi xuống. rồi cuối cùng không chịu được thì ngẩng lên. bé đưa con trên xe xuống.

-em không lừa anh. Là mẹ anh yêu cầu em làm thế để anh lấy được Loan.

Nó nhắc đến Loan mới nhớ.

-Loan bị thế có sao không? Cô ấy khỏe chưa?

-Loan bị thương vẫn đang nằm nhà. Cô ấy xảy thai rồi.

Hoàn cúi xuống buồn buồn.

-giờ cô ấy ở với anh hay về nhà mẹ đẻ.

Nó vẫn nhẹ nhàng.

-cô ấy vẫn ở nhà mình.

Nó bước lại.

-anh Hoàn . chúng ta li hôn rồi, giờ nếu anh muốn đến thăm con, em không cấm nhưng mà em không muốn người ngoài hiểu lầm là em đi giật chồng hay dụ dỗ anh.

-cho nên chúng ta đừng có gặp nhau nữa.

Hoàn không muốn tin vào câu nói của nó. hai mắt đỏ ngầu lên nắm

cổ tay nó.

-cô muốn bỏ tôi để đi theo thằng đó đúng không? Cô cố ý gài tôi để đi đúng không... tôi không bao giờ để cho nó đến với cô đâu.

-anh nói cái gì vậy thằng điên kia. Buông nó ra.

Chị Nghé nắm cổ tay Hoàn kéo ra khỏi tay nó.

-cô ta lừa tôi, cô ta muốn bỏ tôi để đi theo thằng đó.

-thằng đó là thằng nào. Nó sống trong nhà anh như con chó bị nhốt trong cũi thì còn thằng nào. Anh nú quá sinh hoang tưởng à?

-hoang tưởng cái gì... rồi cô ta lại đi tìm thằng đó. Tôi không cho phép cô quay lại với nó . tôi ko cho phép.

Hoàn điên lên. túm tay nó mạnh rồi lôi đi.

-anh buông ra, ngã con bây giờ.

-mày buông ngay nó ra.

Chị Nghé điên tiết lên giằng lại. một sự ồn ào không hề nhẹ xảy ra giữa đường.

-cô buông ra, đây là chuyện nhà tôi.

-nó không liên quan đến mày nữa.chuyện nhà mày về giải quyết với con vợ mày ở nhà.

Hoàn giằng tay mạnh.

-vậy cô có đi với tôi không?

-anh buông ra.. giờ anh có Loan rồi, để cho em đi được không?

-cô lừa tôi đúng không? Cô lừa tôi. cô ...

-chính mẹ anh nói tôi nên kí vào tờ giấy đó. Và anh cũng đồng ý.

Chúng ta... thật sự đã không còn gì nữa rồi. giờ xin hãy để cho tôi đi.

Nó lùi lại. Hoàn mắt đỏ ngầu lên

-và cô trốn tránh tôi, cô bỏ đi, vậy cô đã gặp nó chưa? hôm nay bố nó chết, cô về gặp nó đúng không? Cô vẫn còn yêu nó đúng không?

-Anh điên à? Tôi nói tôi và anh ta không gặp nhau. anh buông ra.

Nó giằng tay. Hoàn hai mắt đỏ ngầu.

-tôi thấy nó... tôi thấy nó ở đó.

-anh buông ra, để tôi đi

Hoàn không chịu. mắt trợn lên. túm nó.

-thà chết tôi cũng không để cô đi với nó. chết cùng chết. Tôi yêu cô nhiều như thế, vậy mà tại sao cô không yêu tôi.

-buông ra.

Đứa bé khóc mà Hoàn không quan tâm anh ta lôi nó đi xềnh xệch.

Mọi người bắt đầu túm lại

-buông ra,

Chị Nghé cúi xuống cắn vào tay Hoàn, Hoàn đau quá nhả tay nó ra thì nó ôm con chạy, nhưng hoàn đuổi theo ra giữa đường tóm nó lại

-cô định chạy đi đâu? Cô định bỏ tôi đi với nó đúng không?

-anh buông ra. Anh quá đáng rồi đó.

-tôi nói cô có về với tôi không?

-không

Tiếng không buông ra hai mắt Hoàn đỏ ngầu, vung tay tát cho nó một cái ngã xuống cùng đứa con còn trên tay. mấy người đàn ông đứng ngoài xông vào không kịp. Hoàn tóm tóc nó tát thêm cho nó cái nữa. Rồi đẩy nó xuống. Nó choáng váng ôm đứa con đang khóc gào vì đau.

-đcmm đánh đàn bà hả.

Rồi khi nó thấy có tiếng nói.

-mày làm cái gì thế hả.?

Tiếng mấy người đàn ông Túm vào đánh Hoàn. Nó ngồi dậy ôm đứa con đang gào khóc vì sợ hãi.

-đứng lên.

Người đàn ông đó.... Nói với nó...

-Mày sao không?

Chị Nghé cũng chạy đến... rồi giật mình mà đứng im.

-chú... chú Tùng...

-lên xe về đi.

Người đó lạnh lùng nói với hai đứa nó. chị Nghé đỡ mẹ con nó dậy. nó xấu hổ không dám nhìn. Không ngờ người ta lại có thể chứng kiến cảnh thảm hại của cuộc đời nó. chắc người ta sẽ thấy hả lòng khi nó quyết định dứt tình để chọn anh ta... nó xấu hổ. lặng lẽ theo chị Nghé lên xe máy phóng đi. để lại Hoàn cho mọi người xử lý.

-mày sao không?

Chị Nghé vừa lái xe vừa hỏi nó

-em không sao.

-nó đánh mày mấy cái.

-em không sao.

-đm thằng chó ý. Tao cầu cho người ta vả nó gãy hết răng chó đi.

Nó ngồi im thờ dài.

-thế ở nhà với mày nó có điên thế không?

-không... anh ý đi suốt ít khi về

-vậy tư cách đéo gì mà nói người ta.

-không trách anh ý được. Dù sao anh ý cũng yêu em.

-yêu mà làm khổ nhau thế à?

-cũng do em sai mà.

-thôi, mày nên thấy may khi con mẹ nó giúp mày bỏ được cái địa ngục ấy. chứ giờ còn ở đó tao đéo biết thân mày ra hình con gì rồi. Nó ngồi im. Ôm chặt đứa con vào lòng

-giờ tao lo nó mò ra chỗ mình phá thì bỏ mẹ.
-em lo cho chị
-tổ sư nó. để tao bảo mấy thằng đầu xóm trọ, thấy mặt nó vả hộ cho nó đéo dám đến nữa thì thôi.
Chị Nghé im im.
-nhưng mà hôm nay có ông Tùng ở đây cũng ngại nề.
-chắc xong chuyện ông ý cũng đi luôn. Ông ý không thèm nhìn mặt bà Đúng nữa. Đúng là ác giả ác báo cho bà ý rồi. giờ còn ông Tuyên, bao giờ ông Tuyên đi nốt có mình bà ấy, ở một mình cho sướng cái đời.
Nó vẫn ngồi im lủi thui. đứa con bé bỏng nó đang ôm trong tay... nó xoa đầu... vết đập đầu xuống đường sưng to tướng... lúc ấy nó bắt ngờ mà không kịp trở tay.
Đến tối... đứa bé sốt... nó ngồi ôm con mà lo lắng.
-hay đi đám ma nó lạnh. Hay nó khóc nhiều viêm họng.
Chị nghe ngồi bên cạnh chuẩn đoán đủ thứ bệnh.
-cả chiều nó không uống sữa rồi, giờ mày cho nó uống tí sữa đi.
-em cho uống nó toàn nôn ra thôi.
-cho uống hạ sốt phải cho ăn chứ không nó bực mẹ dạ dày.
-nhưng nó ăn gì cũng nôn ra hết.
Nó ôm con trong lòng sốt ruột, đứa con khóc nhiều đến nả đi. cho đến nửa đêm cơn sốt tăng lên...
-hơn 40 độ rồi chị nghe ời.
-Nó làm sao thế này.
Đứa bé sốt cao đến co giật. Nó sợ hãi mà khóc. Ôm chặt đứa con vào lòng.
-đi viện... đi viện nhanh lên
Chị nghe cũng hoảng. dắt xe ra ngoài, hai đứa bọc con vào cái chăn rồi phi đến bệnh viện.
-con ời... đừng làm mẹ sợ
Nó vừa ôm con vừa meo máo.. nó thương con... sao con lại ra nông nỗi này.
-mày bình tĩnh đi. để cho tao lái xe.
Chị Nghé chạy nhanh hết cỡ... nó ôm chặt đứa con... đứa bé đang cố thở.
-chị nghe ời... nó khó thở...
-biết rồi
Hai đứa vừa đi vừa chạy ôm con vào phòng cấp cứu...
-bác sĩ ời, con cháu... con cháu...
-cháu bé bị sao.
-cháu sốt co giật ạ.

Bác sĩ vạch áo nó ra. Cau mày...

-cháu có ngã không?

-có ạ

-đo nhiệt độ rồi đưa vào chúng tôi kiểm tra ngay.

Nó ôm đứa con đang li bì vào bên trong, xong xuôi bác sĩ mới đi ra...

-cháu ngã có đập đầu xuống không?

-chắc có ạ.

-tôi cho hạ sốt rồi nhé. chị chờ bác sĩ ra kiểm tra rồi sáng mai cho cháu đi chụp X-quang nhé .

-vâng

Nó ngồi thần thờ bên đứa con nằm trên giường. trong túi mới để được có vài triệu, mong rằng con bị nhẹ chứ nó biết trông vào đâu bây giờ.

Nhưng sáng hôm sau...bác sĩ thông báo cho nó một tin sốc... con gái nó bị tụ máu não. Có lẽ do cú tát của Hoàn quá bất ngờ khiến mẹ con nó ngã ra và đứa nhỏ đập đầu xuống đường.

Nó nghe mà như sét đánh ngang tai. Nó ngồi ôm mặt khóc nức nở...

-mày điên à... bình tĩnh để xem phải làm gì?

-bác sĩ nói chuẩn bị tiền mổ gấp.

-giờ lấy đâu ra trăm triệu bây giờ chị ơi...

Nó vừa khóc vừa nói. Chị nghe ngồi im...mãi sau nó mới nghĩ ra. Nó bấm điện thoại

-mày gọi cho ai.

-Em gọi bố nó.

-ờ thì gọi đi xem nó nói gì. Thằng chó chết

Nhưng đầu dây bên kia tò tí te.

-nó tắt máy chị ạ.

-biết ngay mà... đcm thằng khốn nạn.

-mày gọi về nói với chú Báo xem ông ý có tiền không? Tao có 2 chục ở kia... còn tiền tao cho vay giờ chờ nó trả cũng mất mấy ngày... gọi đi... rồi tao chạy về lấy.

Chị Nghé đứng lên... đi một quãng rồi quay lại

-mày ngồi im ở đây, có gì gọi tao ngay...

-vâng

Nó ngồi đó, một lúc bác sĩ lại vào giục...nó cũng cuống lên mà giờ không bỏ con mà đi chạy tiền được. Đành chờ chị Nghé lên thôi.

Đến trưa chị Nghé đi lên, tay cầm cọc tiền

-này... Dì mày đưa cho hai chục triệu, tất cả có 50 triệu rồi. đi vào làm thủ tục mổ luôn đi.

Nó đi vào.đóng xong tiền bác sĩ đưa con gái nó vào bên trong. Nó

ngồi ngoài...cầm tờ giấy trên tay... 50 triệu không đủ mất rồi... nó thần thờ...

-đcm... mỗ gì đất thế.

-mỗ cái đầu đầy chị ơi...

-giờ vay đâu được thêm nữa bây giờ...

Nó nức nở.

-con em có sao em chết mất.

-mày bình tĩnh... tao tính. Chết thế nào được.

Chị Nghé ngồi đan tay vào nhau suy nghĩ một lúc sau cầm điện thoại đứng lên

-tao gọi ông châu.

Chỉ nửa tiếng sau anh Châu đi đến đưa cho nó hai tập tiền 500 nghìn mới cứng... nó ngồi im nhìn tập tiền trong tay...

-anh... sao nhiều thế ạ.

-cầm lo cho con bé đi đã.

Nó xúc động.

-em chỉ cần vài chục triệu nữa thôi.

-cầm cả đi. con bé mỗ lâu chưa

-hơn tiếng rồi anh ạ.

Nó ngồi im nước mắt chảy ròng ròng.

-em biết ơn anh chị nhiều lắm.

-mày hâm à? Ngày xưa mày không cứu tao thì tao chết mẹ rồi. cho nên... giờ mấy cái này là chuyện nhỏ.

-mình là anh em.. là người nhà... Na đừng khách sáo thế. Ông Ngoại nó lên chưa?

-bố nó đi làm nên em không gọi. bà dì bụng to lên làm gì.

-thế hai đứa mày trông nhau nhé. Thiếu tiền cứ gọi anh. Yên tâm nhé Na... nhà mình đầy tiền em không phải lo gì nữa.

Nó cười mếu... ngẩng lên nhìn anh Châu... chị Nghé đứng lên đi mua cho nó cái gì đó bổ bụng.. chờ đợi còn lâu lắm...

sau mấy tiếng mỗ, đứa con cũng được đưa ra ngoài. Nó đứng bên ngoài cánh cửa kính nhìn đứa con nó dầy dờ chẳng chịt nó thương con... giá có thể đau thay cho con nó. nước mắt nó trào ra... con được cứu rồi... nhưng còn món nợ chồng chất... thì biết bao giờ mới trả được đây...

Hơn một tuần sau đứa con gái bé bỏng của mới được ra giường nằm. lúc này sức khỏe cũng đã tốt lên nhiều lắm. nó phấn khởi ôm con... chị Nghé chạy ra chạy vào.

-Nghé... em bảo.

-gì đấy.

-cái tiền mỗ cho con Nấm. chị vay của những ai nói với em... để em

còn biết mà trả.

-tao lấy của bố mày 20 triệu.

-của tao 20 triệu. , bà già tao 10 triệu... còn của ông Châu thì ông ý đưa mày.

-anh châu đưa em một trăm cơ... để hôm nào con bé ra viện, còn đâu em mang trả anh ý nốt.

-trả làm gì... mày cứ cầm lấy để nó khỏe hẳn mà trả... ko có trả rồi có chuyện gì vay tiếp khổ bố mẹ

-nhưng em cầm nhiều tiền em không yên tâm.

-với lại mẹ con em thế này... biết bao giờ mới trả được hết nợ cơ chứ.

-mẹ mày... toàn người nhà cả với nhau... lo gì?

-thôi em ngại lắm

– mày ngại thì gọi nói với ông ý. Tao cho vay đâu mà tao biết.

Nó mượn máy của chị Nghé gọi cho anh Châu... một lúc sau đầu kia mới mở máy.

-gọi gì đấy.

Nó nghe tiếng ồn ào bên đầu dây.

-em đây anh Châu ơi.

-na à?

-vâng

-gọi có việc gì. Bé khỏe chưa? cần thêm tiền không?

-em không... em gọi để hỏi anh là em còn ít tiền em gửi anh trước, còn số em dùng rồi thì hẹn anh... khi nào có em trả được không ạ.

Anh Châu cười trong điện thoại...

-không phải tiền anh đâu.

-dạ...

Nó ngờ ra...

-không phải tiền anh. Anh lấy của Tùng... em muốn vay muốn trả thì nói với nó.

-nhưng mà...

Nó đờ ra... anh Châu làm khó cho nó rồi. cái vụ đánh nhau hôm trước đã ngại rồi. giờ lại cái vụ tiền này nữa.

-nhưng mà em không biết đâu, coi như em vay của anh... em trả anh.

-anh có nhà đâu... em liên lạc với Tùng ý... không sao đâu... nó không làm gì em đâu. Trả nó tiền cũng được. Nó ở nhà đấy. anh gửi số điện thoại cho.

Nó ngồi đờ ra... thần thờ.

-mày sao đấy...

-lão ý bảo gì.

-anh ý bảo tiền đó của... của...
-của ai?
-của chú Tùng
Chị Nghé phì cười.
-tao biết ngay...lão Châu mà nhiều tiền như thế tao phục sát đất luôn.
-chị biết rồi hả.
-mày hâm à. Tao chỉ nghi ngờ thôi.
-vậy giờ em làm thế nào?
-thì ông Châu nói gì?
-anh ý gửi số ông kia... rồi gọi điện... khát nợ ông ý.
Chị nghé cười cười.
-thì gọi đi. nợ phải hẹn người ta trả chứ đừng có im. Người ta khinh mình trẻ con.
-Em vay ông Châu cơ mà.
-ơ hay... mày ngu thế...nói cùn à... đừng thế chứ.
-thế giờ em làm sao?
-mày gọi đi
-em không gọi đâu ngại lắm
-mày điên à. Mày cầm người ta 100 triệu đéo phải trăm nghìn đâu. Nó nghe vậy thì cầm điện thoại bấm số... đầu dây bên kia reo lên 5-6 tiếng chuông.
-alo...
Giọng nói quen thuộc ấy... khiến tim nó đập thành thịch
-alo ai đấy ạ
Người đầu dây cũng đang mắt kiên nhẫn .
-kia nói đi.
-Dạ... alo
Người ta nghe ra giọng nó cũng im mấy giây...rồi buông câu lạnh lùng.
-ai đấy?
Nó buồn buồn... người ta không nhận ra giọng nó sao?
-dạ... cháu là Na.
-có chuyện gì?
-cháu gọi.... chú về chuyện... tiền ạ
-tiền gì?
-tiền anh Châu vay hộ cháu.
-thì sao?
Bên đầu dây nói rất lạnh lùng.
-cháu mới dùng hết một nửa.... còn một nửa cháu ... gửi lại chú.
-được rồi.

-vậy cháu gửi anh Châu mang đến. còn nữa còn lại... cháu xin nợ chú đến cuối năm cháu trả.

-Châu đi miền nam rồi. còn lâu mới về.

Nó ngập ngừng.

-vậy chú cho cháu địa chỉ.. cháu mang qua trả chú.

-được rồi. cầm bút ghi vào.

Nó không cầm bút mà đọc cho chị Nghé bấm vào điện thoại.

-sau 8 giờ cô đến quán đó. tôi có ở đó.

-vâng

Nó cúp máy hoang mang , buồn, và tủi thân. Chị Nghé ngồi đó... nhìn nó.

-hay chị đi hộ em.

-thôi mày đi đi. ông Tùng ghét tao như chó ý...

-thế sao chị vay được

-tao vay ông châu

-hai anh chị làm khó em

chị Nghé cười cười.

-thì ngày xưa yêu nhau... giờ gặp lại có quay lại cũng chả sao.

-chị Hâm à?

Tao nói đúng.

-em mệt chị quá.

-thôi... đi đi

-tối cơ...

-tối tao trông nó mày đi xe tao sang đây...

Nó không nói gì. Thở dài đứng lên. tối đến chuẩn bị tiền vào túi rồi đi đến cái địa chỉ mà chú Tùng đọc cho nó.đó là một quán karaoke. Nó thở dài bước vào.

-chị tìm ai ạ?

-chị tìm anh Tùng.

-Tùng nào ạ?

-anh Tùng cao... đẹp trai ý.

Mấy cô nhân viên nhìn nó tủm tỉm.

-chị đến xin việc ạ?

-không. Đến trả tiền.

-vậy chị chờ em chút em hỏi sếp nhé.

-sếp???

Nó đứng im chờ đợi cậu nhân viên đi vào rồi đi ra rất nhanh.

-vâng... chị đi theo em.

Nó đi theo cậu nhân viên vào phòng ngay bên dưới.

-dạ chị ý vào đây ạ

-được rồi

Nó nhìn vào người đàn ông đang ngồi trên cái ghế da hút thuốc. Người ta không nhìn nó. mãi sau thấy nó đứng đờ ra mới ngẩng lên nhìn.

-ngồi đi

Giọng lạnh lùng và dứt khoát.

Nó giật mình ngồi xuống. nhưng trước người đó thì miệng á khẩu không buông nổi lời nào.

-nói nhanh đi.

Chú Tùng lên tiếng đánh thức nó.

-à... ờ... cháu...

Nó lôi trong túi ra 50 triệu

-cháu gửi chú trước 50 triệu. còn 50 triệu chú cho cháu nợ đến cuối năm được không ạ.

-tháng mấy?

Nó ngáp ngừng tỉnh.

-tháng 12 âm lịch.

-từ giờ đến đó còn 10 tháng nữa đúng không?

-vâng

Nó gật đầu.

-tôi tưởng Châu nó lấy có chuyện gì... chứ nó lấy cho người ngoài thì tính lãi đấy.

Nó ngẩng lên nhìn người đàn ông vẫn đang hút thuốc tì tì. Miệng liên tục phả khói như cái bát hương... nó cau mày. Người ngoài? Nghe mà xót xa.

-tính lãi là bao nhiêu.

-đúng như quy định.

-quy định là bao nhiêu.

-3 nghìn 1 triệu một ngày.

Nó nhắm... nếu như thế 10 tháng sẽ là 45 triệu... gốc bằng lãi còn gì... khác nào người ta đang cho nó vay nặng lãi. Nó thở dài.

-chú cho cháu vay nặng lãi đấy à.

-tiền của tôi... không nằm một chỗ đâu. Có vay không không thì trả cả đi

Nó đỏ mặt lên, vừa tức vừa tủi. không ngờ người ta lại cặn tình với nó đến như vậy?

-chú bớt cho cháu đi được không? Chứ lãi cao thế cháu không có tiền.

-không có thì đừng vay.

-nhưng con cháu sắp chết cháu mới phải nhờ đến chú... chú quá đáng vừa thôi.

Nó cúi lên. chú Tùng vẫn ngồi im.

-không có thì con cô chết rồi. cô không cảm ơn còn nói cái gì? Đồ vô ơn

Nó giật mình... nhìn người đó chăm chăm... đúng... nó mất tiền mà phải mang ơn.

-nào... cố vay không không đứng lên cho tôi làm việc.

Nó thở dài... giờ xoay đâu 50 triệu mà giả nót... đánh cắn răng mà vay thôi.

Nó gật đầu...

-được rồi, cháu vay.

Chú ta bấm điện thoại...

-vào đây anh nhờ.

Một lúc sau có người con trai sẫm đầy hai cánh tay đi vào.

-làm giấy cho cô này vay 50 triệu.

-vâng

Người đàn ông đó ngồi viết giấy cho nó. người kia đứng lên đi ra ngoài lấy lon bia rồi lại đi vào bàn ngồi.

-em kí đi

Nó nhìn người đó khẽ rùng mình rồi nhìn tờ giấy... 50 triệu... mỗi tháng 4,5 triệu tiền lãi đóng ngay... lương công nhân của nó được 4,5 tr đóng hết thì còn sống sao đây... nó thở dài... vì con... nó chấp nhận...

-em... em làm gì?

-em làm công nhân...

-xinh thế này làm công nhân làm gì? Đi vào đây làm với anh, bên anh đang thiếu phục vụ bàn. Lương cao lắm. hai tháng em giả hết chỗ này luôn.

-em xin lỗi, em xấu không làm được.

-thôi... xinh thế... phí ra.

Nó đọc xong kí giấy... người này cầm lên đưa cho chú Tùng rồi nói gì đó. Chú Tùng nhìn nó rồi đứng lên đi lại ... ngồi xuống đối diện nó.

-nó nói đúng đấy... cô muốn nhanh có tiền trả nợ... tôi giúp cô trả nợ...

Nó cau mày...

-chú quá đáng vừa thôi, chú coi thường người ta thế.

Chú Tùng cười cười

-tôi nói sai à? Tôi giúp cô hết sức có thể rồi. giờ cô đi làm cả năm... đủ tiền lãi. Sang năm cô lại đi làm trả lãi cho tôi thì bao giờ tôi lấy lại gốc được.

Nó ngồi im.

-giờ đến cuối năm cô không trả gốc cho tôi thì cô tính thế nào?

Nó ngẩng lên lườm. người đàn ông đó tỏ vẻ thản nhiên. Còn tim nó đau... không ngờ... người ta hận nó đến mức đó, bao nhiêu tình nghĩa cũng kết thúc rồi. đúng thôi... nó sai...

-em qua chỗ anh đi. anh xếp việc cho em... làm nhanh có tiền nhất... em yên tâm.

Nó ngồi im..

-nếu không em đi làm công nhân cả năm chỉ đủ lãi thôi. bên anh đang thiếu người. em yên tâm, anh không bạc đãi em... anh ưu tiên em vị trí ngon nhất.

Nó ngồi im.. đôi mắt nhìn người kia, còn người kia quay đi, dựa lưng vào ghế châm thuốc hút.

-công việc là gì ạ?

-à.. đơn giản...là rót bia cho khách thôi mà... nhẹ nhàng lắm

Nó nhà quê ra thành phố đầu hiểu gì về đời... nghe vậy thì cũng tin.

-vậy thời gian và lương thế nào.

-lương làm ngày nào hưởng ngày đấy chưa kể hoa hồng... cũng tầm hơn chục hai chục... hơn nhiều là do em.

-còn làm thì em đi làm giúp anh từ 8 giờ tối

-sao không có làm ngày. Em có con nhỏ.

-em ơi, làm ngày lương có 5 triệu thôi, tối mới nhiều tiền

Nó thật thà. Tính làm cho nhanh mấy tháng đủ trả nợ... chứ nếu thế này thì đến bao giờ mới trả hết đây.

Nó gật đầu ngẩng lên nhìn người đàn ông kia cũng nhìn nó cười cười. nụ cười này khó hiểu... không biết là nghĩ nó tham hay khinh nó nghèo.

-bao giờ em bắt đầu được.

-mai luôn đi em... dạo này đầu năm anh nhiều việc lắm.

-vâng... mai em thu xếp

-em làm hợp đồng nhé...nó đắt đó.

-làm cho chắc không em lại bảo anh lừa em.

Nó ngây thơ... nhìn hợp đồng không có ghi cái gì nhạy cảm cả nên nó đồng ý ngay... nó đứng lên ra về... không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình... nó ngây thơ quá.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thịnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..

Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...

Phần 51

Loading...

HỨA ĐI. ANH SẼ VỀ.51

Nó về bàn với chị Nghé. Giờ cả hai đứa không có tiền, chỉ biết một đứa ngày trông con Nấm, một đứa tối trông thay nhau. chị Nghé và nó ở với chú Tùng từ bé. Tính chú thế nào hai đứa đều hiểu. riêng nó còn hiểu nhiều hơn nữa. sâu trong thâm tâm... với nó... chú luôn là người bảo vệ che chở cho nó bất cứ lúc nào.

Nó đi xe đến cổng quán theo nguyên tắc... con gái ở đây có người đưa đón. Nhân viên hầu hết toàn con trai, chỉ lác đác vài cô gái mặc váy díp rất lịch sự.

Nó đi làm được một tuần, công việc chủ yếu là chào khách và mời khách lên phòng, còn chuyện sau đó, nó đứng bên dưới không hiểu hết.

Hôm nay là ngày thứ 8 nó đi làm sau một tuần thử việc. Anh Kay sẹ. Nó thấy mọi người gọi là anh Kay sẹ nên nó biết vậy. gọi nó vào trong.

-thế nào? Học việc đã quen chưa?

-em cũng quen rồi anh ạ.

-thế giờ chính thức vào việc được chưa?

Nó thật thà gật đầu.

-được rồi ạ.

Anh Kay cười. mở cửa gọi chị tổ trưởng của nó vào.

-vào anh bảo.

Chị ấy đi vào mang theo cho nó một bộ quần áo, đúng hơn là một bộ váy ôm sát lấy cơ thể. Nó là gái một con... đúng là phải nhìn mồn cả con mắt.

Cái váy đen ôm lấy cơ thể, những đường cong rõ ràng vì thiếu ăn thiếu ngủ. cái cổ cao trắng ngần.

-để chị tô cho ít son, đánh cho ít phấn, mày đẹp lắm... thế này thì khỏi tiền.

Nó cười ngại.

-em có gì mà đẹp.

Nó chưa nghĩ điều gì sẽ chờ nó phía trước.

-nào... nhanh lên... khách gọi rồi

Chị tổ trưởng đứng lên dắt nó đi. nó ngập ngừng.

-sao cần mặc thế này ạ. Ngại lắm.

Chị ấy cười cười.

-thế mới kiếm được nhiều tiền. mày xinh thế tranh thủ mà kiếm giả được nợ lấy vốn mà dưỡng thân.

Nó nghe không hiểu. chị ấy lôi nó đi , rồi cuối cùng dắt nó vào phòng có gần chục người đàn ông đang ngồi mấy đứa con gái đang hát hò, đứa rót rượu. nó bị nhét vào ngồi cạnh một ông trung trung tuổi.

người đàn ông nhìn nó chăm chăm. như muốn xơi nó luôn. Nó ngại mà lùi lại thì va vào người bên cạnh. Cũng là một người đàn ông đã có men rồi.

-ai đây... hàng mới à?

-vâng... riêng sếp em mới cho em ấy tiếp đây ạ.

Người đàn ông bụng to cười híp cả mắt đưa tay lên vuốt cái má nó.

-sao mà đẹp thế.

Nó lùi lại.

-em.. rót rượu mời sếp anh đi em

Mấy người đàn ông giục. Nó tròn mắt, hóa ra nhanh kiếm tiền là làm gái à... cả dây thần kinh của nó căng lên. nổi uất hận cái kẻ đó tăng dần. mắt nó đỏ ngầu. nó thấy nhục. Hóa ra.. người ta lấy 50 triệu đó để mua thân. Nó bán thân lấy 50 triệu rồi.

Mà không phải... nó mất 50 triệu đổi lại vẫn phải đi làm gái. Người ta vì cái chuyện nó bỏ người ta để đi lấy chồng mà giờ coi nó như con đĩ rẻ tiền. chỉ đáng để làm gái thôi sao. Nó tức đến nghẹn họng. cổ họng ứ lên cái cục tức mà không ỏi ra được. Nước mắt nó trào ra. Người đàn ông ngồi bên thấy bông hoa đẹp rơi nước mắt thì xót xa rút cái khăn mùi xoa thơm nức ra lau mắt cho nó.

-em sao vậy? sao lại khóc. Anh thương quá.

Bà chị tổ trưởng kia thật ra cũng là mấy cô gái làm tiền trá hình làm quản lý .thấy nó như vậy thì quay ra cười cười.

-anh zai... nó lần đầu làm chuyện ấy đấy.

Rồi mọi người nhìn nó cười ầm lên. người đàn ông bên cạnh càng thích thú.

-ôi em... vậy hôm nay ở bên anh... em muốn gì anh cũng chiều. em đẹp quá, khóc càng thấy đẹp.

Nó nghe thấy phát kinh tởm mấy bọn đàn ông này, nó đứng lên tay cố kéo cái váy xuống để khỏi lộ cặp đùi trắng nõn. Nó bước qua mấy người đàn ông đi ra. Ông anh zai này thì ngồi im nhìn theo.

-ơ kìa... ơ kìa em...

Mọi người cũng im lặng nhìn nó. nhưng bút sa... thì gà chết rồi các bác ạ. Nó chết chắc rồi. cuộc đời đúng ra đủ màu hồng như nó

nghĩ.

Mở cánh cửa ra, mấy người đàn ông sầm trở đứng cửa chặn nó lại ,mắt sắc bén nhìn nó chăm chăm.

-em đi đâu.

Nó nước mắt ngấn dài đi ra , nhưng vẫn bị chặn lại. chị tổ trưởng đi ra cửa ra dẫu. anh già lại đi ra nhìn.

-có chuyện gì đấy em?

-à không. Em ấy hơi mệt anh cứ vào đi chốc em ấy vào ngay ạ.

Người đàn ông đó đi vào thì mấy người đàn ông tiền lại nó .

-anh hỏi em định đi đâu?

-tôi muốn ra khỏi đây.

-em nghĩ đây là cái chợ cho em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

-nhưng tôi đến đây không phải để làm gái

mấy người đàn ông nhìn nhau cười.

-em có thấy ai đến quán karaoke để chơi cho vui rồi nhận tiền không?

-tôi không cần tiền, mấy người tránh ra cho tôi về.

Nó đẩy, mấy người đàn ông lúc đầu còn kiên nhẫn, sau không chịu được thì tức lên nắm bấp tay nó chặt.

-nói mày từ nãy mày không hiểu à? Đã đến rồi thì ngoan ngoãn mà làm. Nếu biết điều thì còn yên thân, không ăn đòn đấy.

Nó tròn mắt nhìn... gì cơ... cả đánh người ta nữa cơ á... nó vẫn không cam chịu... nó vẫn cố đẩy anh ta.

-đmm mày có đứng im không thì bảo.

Anh ta giơ tay lên sẵn sàng tát nó một cái rồi nhưng anh Kay đi lại.

-bình tĩnh nào. Có chuyện gì?

-anh... con này nó không chịu tiếp khách.

Nó nhìn anh ta hai mắt đỏ ngầu lên.

-anh lừa tôi... anh lừa tôi... anh là đồ khốn nạn.

Kay bình tĩnh hơn, đứng đó nhìn nó.

-anh không lừa em. Là em muốn nhanh hết nợ thì em làm thôi.

-nhưng giờ tôi không muốn làm nữa. tôi sẽ trả hết tiền cho các người . cho tôi về.

-về ư? ở đây không phải chỗ cho trẻ con chơi đâu nhá.

Kay cười mỉa.

-em phải nhớ giấy tờ em kí rồi, em hủy hợp đồng phạt gấp 10 lần.

-50 triệu còn không lo nổi, 500 triệu em lo được không?

-các người lừa tôi, anh ta đâu, anh ta ở đâu.

Nó quay cuồng đầu óc.

-sếp anh đi vắng rồi.

-mà em gặp cũng thể thôi. có vay phải trả.
-nhưng tôi đã kí giấy nợ cả gốc cả lãi rồi.
-thì em cũng tự nguyện kí hợp đồng, em đọc rồi, không phải anh bắt ép đâu. Chúng ta cùng là người lớn, cùng có trách nhiệm rồi.
-tôi kiện các người.
-em nên nhớ em là ai... đừng con kiến mà kiện củ khoai làm gì. Thôi vào đi. không chống lại chung nó có khi em còn ăn cả nải chuối của chúng nó đấy.
Mấy người con trai cười gian manh.
-hay cô em thích anh cho ăn chuối. chuối anh đảm bảo chuẩn xuất khẩu luôn.
-em này có vẻ ngây thơ lắm, chắc còn phải huấn luyện nhiều.
-thôi, chúng mày để em nó kiếm tiền mà giả nợ đi.
-em... tưởng thế nào. Muốn ăn mà không chịu làm còn bày đặt tiểu thư đài các lắm.
-bông hoa nhài chắc cắm nhầm phải bãi cứt trâu.
Cả lũ cười hô hố tiến nó vào trong. Nó đi vào, chị tổ trưởng bước lại dắt nó vào chỗ.
-mày ngoan ngoãn thì mày sống, chứ chống lại chúng nó đánh mày không còn răng ăn cứt đâu, thôi, dần rồi quen, tao cũng như mày rồi quen hết.
Bà chị ấy nói trước kết cục của nó, nó ngồi vào chỗ, nhìn chị ta ảo là vắt chân lên người đàn ông bên cạnh. Bàn tay ông ta mặc sức sờ ngực, vuốt đùi. Thi thoảng lại hôn nhau như chó không người. thật kinh tởm... kết cục của nó đây sao? Người đàn ông kia... hắt ta... nó căm thù... đồ khốn.
Ông chú này thấy nó ngồi im, nghĩ nó ngoan ngoãn thì vòng tay ôm lấy eo nó, ghé sát lại.
-em... đừng lo gì cả, hôm nay có anh ở đây rồi.
-uống với anh một ly đi, rồi em muốn gì cũng được.
Ông ta đưa chén rượu lên miệng nó, nó gạt ra, chén rượu văng xuống bàn vỡ choang. Tất cả dừng lại nhìn nó, bên ngoài mấy người đàn ông mở cửa bước vào.
-có chuyện gì đấy ạ?
-không có gì... không có gì...
ông chú xua tay
-anh lỡ tay ấy mà... các chú cứ để anh tự nhiên.
mấy người đàn ông nhìn nó sắc như dao rồi quay ra ngoài., chị tổ trưởng nắm tay nó chặt kéo lại.
-tao bảo mày nên biết điều cơ mà, mày muốn phá miếng cơm của người khác không hả?

Nó sợ quá mà ngồi im, ông chú được thể lại ôm lấy nó.

-em không uống được đúng không? Mới đi làm ngày đầu à? Vậy nhìn chúng nó đi. chúng nó hát hay, nhảy đẹp, anh cho tiền.

Nó nhìn lên mấy cô gái đang uốn éo, cái thứ nhạy cảm như muốn nhảy hết ra ngoài. Không chịu nằm yên... còn mấy người đàn ông xung quanh không ngừng bầu lại, rút ra trong túi mấy tờ tiền rúi vào ngực rồi tiện thể bóp công khai. Không ai phản ứng... dường như người ta coi nó như chuyện công việc thương ngày. Nó rùng mình... không được... nó không muốn bán thân thể này.

Người đàn ông kia ôm lấy nó hít hít..

-em thơm lắm. hôm nay đi với anh... chiều anh... anh thương.

Ông ta rút trong túi ra mấy tờ polyme 500 nhét vào ngực nó như thế rồi đưa tay bóp ngực nó nhanh khiến nó giật mình lùi lại

-cháu xin chú đừng động vào cháu

-ôi... anh trẻ mà... sao gọi chú anh ngại quá.

-em yên tâm... anh chiều em cả đêm vẫn được... đi với anh nhé.

Ông ta sát lại nó. bà chị ngồi bên không cho nó cơ hội lùi lại. chú già này được thể đưa tay vào đùi trong nó mơn trớn...

-ôi em.. đồng ý đi nhé. Em muốn bao nhiêu anh cũng chiều.

Nó cứng người, hai mắt ứa ra nước... nỗi hận trong lòng dâng lên cùng nỗi ghê tởm những con người này. nó hận anh ta... nó hận...

Cuối cùng buổi tiệc thác loạn cũng kết thúc. Nó đi ra, váy áo sộc sộc, người ngòm vương đầy rượu. mệt mỏi vì phải né tránh người đàn ông say kia... nó sợ hãi, vậy mà ông ta vẫn chưa tha cho nó.

-em... đêm nay đi với anh, bao nhiêu anh cũng cho em... chơi với anh một đêm đi, anh yêu em lắm.

Nó đẩy ông ta ra.

-xin lỗi anh, tôi không phải gái.

-không phải gái mà em vào đây làm cái trò gì? Em định làm cáo đội nót cừu à?

-thôi chiều anh đi, em muốn bao nhiêu. 2 triệu nhé.

-xin lỗi, tôi không phải.

-3 triệu nhé. Nếu đêm nay em làm anh vui, anh sẽ thăm em thường xuyên.. anh không để em thiếu thốn, không để em thiệt thòi đâu, anh yêu lắm

Ông ta kéo nó thơm lên má. Nó tức quá mà đẩy ông ta khiến ông ta ngã vào tường.

-ôi anh...

Mấy người túm lại đỡ cho ông ta không ngã xuống.

-mày làm cái trò gì thế hả?

Chị tổ trưởng túm nó dựng lên.

-mày thích chết không hả con kia?

Mấy tay sấm trỏ tiến lại tính đánh nó.

-thôi... có khách ở đây, anh em bình tĩnh.

Mấy người túm vào xin lỗi ông ta rồi một cô gái tiến lại đỡ ông ta đi sang nhà bên kia... nhà bên kia là nhà nghỉ, 2 mà như một cả thôi...

Mọi người đi hết nó mới bị lôi ra xử lý, mấy tay sấm trỏ đứng xung quanh nó, bà chị tổ trưởng ngồi giữa nó đứng đó, người run lên, thà bị đánh chết còn hơn đi làm gái cho bọn này.

-mày nghĩ gì vậy con kia. Nom mày trắng trẻo xinh xắn hiền lành tao muốn tạo điều kiện mà mày không biết điều.

-tôi không phải là gái., xin các người cho tôi đi

Mấy người xung quanh cười ầm lên.

-mày nghĩ mày cao thượng lắm sao? Mày cũng chỉ là loại ăn không chịu làm, muốn ăn ngon mặc đẹp, cũng là loại dĩ dõng thôi đừng nghĩ mình cao quý quá.

Chị ta bóp má nó.

-mày biết điều thì tao tha cho, còn đâu đừng để tao phải ra tay, mày không thoát được đâu.

-em xin chị...

-nhốt nó vào.

-em xin chị...

Mấy người đàn ông bước lại... nó lùi lại.

-tôi xin các người, tôi không phải là gái.

-mày cũng bán thân lấy tiền ăn chơi thôi con ạ... chả quý hóa gì hơn đâu mà tự hào.

Họ lôi nó đi thì nó gào lên

-xin các người, buông tôi ra, xin các người. tôi sẽ báo công an

-bốp

Nó bị tát cái đau điếng.

-này... mày nói ít thôi

Mấy người đàn ông lôi nó đi thì người kia đi về. Giờ đã là 2 giờ sáng, mà mọi thứ cứ như mới tối thôi. thấy hỗn loạn chú ta đứng lại nhìn.

-gì vậy?

Nó nghe tiếng nói thì đứng yên, hai mắt đỏ ngầu đầy nước nhìn chú Ta.

-không có gì đâu, chút chuyện với người mới thôi mà.

Nó nhìn chú ta chằm chằm... mắt đỏ lên...

-buông tôi ra.

Chú ta nhìn nó rồi nhìn mọi người

-cô ta làm gì sai à?

-cô ta không chịu tiếp khách ạ.

Chú ta lại nhìn nó, ánh mắt như chẳng quan tâm nó cũng như coi nó như chưa hề quen.

-cô kí giấy rồi sao không ngoan ngoãn mà làm đi. làm dần rồi quen chứ.

Câu nói dừng đọng như đâm trăm nhát dao vào tim. Bao nhiêu hy vọng sụp đổ hoàn toàn... nó gục xuống ngay nền đất lạnh ngói và khóc... khóc vì niềm tin đã đặt sai người. khóc vì sai lầm, khóc vì ân hận.

-đưa nó đi.

Chị tổ trưởng vẫn nói câu như lúc nãy, nó lại giũ ra.

-không buông tôi ra, tôi phải về với con. các người, xin các người để tôi đi.

-tao tưởng thế nào, chắc lại máu sớm nên mới thế này.

Nó không quan tâm những lời xúc phạm. chỉ mong được tha cho mà về với con.

-thôi, để cô ta về đi.

-anh...

-cô ta có con nhỏ.

Chú Ta buông câu nói rồi nhìn nó ánh mắt đầy coi thường. nó ngồi im nhìn.

-nhưng cô ta.

-cô ta không chạy được đâu.

Nó gạt tay mấy người kia loạng choạng đứng lên.

-cho người chở cô ta về.

-không cần, tôi tự đi được

-nó có xe.

-cho người đưa cô ta về, bảo không cần đi xe, ngày mai có người tới đón

Chú ta lạnh lùng đi vào bên trong. Nó đứng đờ ra đó, rồi mọi người cũng tản hết ra. Mấy tay sấm trổ tiến nó xuống dưới rồi lấy xe đi theo nó. cuối cùng không chờ nổi mà bắt nó lên xe... chúng phóng nhanh với tốc độ bàn thờ... đến cổng bệnh viện thả nó xuống.

-em... chưa biết làm thì bọn anh dạy cho quen.

-mày ngu thế. Nó có con rồi, 36 thế chứ 72 phép thần thông nó biết cmnr.

-tao nghĩ không đâu, em này ngây thơ thật

-thở non đeo kính lão cả thôi. con Quế đấy... sắp dậy mấy hôm thì hơn cáo ngay.

Mấy đứa cười khoái trí bỏ nó lại leo lên xe quay về.

Sếp...

Nó ngồi đó khóc nức nở. lỗi tại nó... trước đây người ta đã nói gì... nó đâu có quên... người ta nói không còn là người ta khi không có nó... vậy giờ người ta không còn là chú Tùng nữa. chú Tùng ngày xưa nhìn nó âu yếm... chú Tùng bây giờ nhìn nó vô cảm. trời đất ơi... nó không những giết mẹ... mà giết cả chú Tùng nó rồi...

Nó đau đớn đến mức vỗ ngực mình thùm thụp. Nếu không có đứa con bé bỏng kia chờ nó... nó đã chết từ lâu rồi... trời ơi... nó chỉ tạo ra oan nghiệt thôi... nó không đáng để sống nữa.

Mấy hôm liền nó vẫn lẳng lặng đi làm. Nó không dám nói với chị Nghé... mọi chuyện bên ngoài tưởng như vẫn còn rất ổn, nhưng bên trong nó như tan ra thành nước, nỗi đau giày vò tưởng như lục phủ ngũ tạng đang tan chảy... nó không ăn được cũng không ngủ được đôi mắt trũng sâu, cứ mỗi lần nhắm mắt nó lại nghĩ đến ánh mắt chú ta... muốn phần đau đớn

Khi người ta mất nhau người ta càng hận, càng đau đớn, càng xa lạ càng khiến người ta nghĩ về nhau nhiều hơn.

Hôm nay, trước khi đi làm. Nó xoa đầu con bé, thơm lên trán đứa con bé bỏng rồi quay sang chị Nghé.

-chị chăm sóc nó thay em nhé, nếu mà bạn quá cứ mang sang cho bố nó ... đừng để nó một mình.

-mày nói gì thế hả con hâm. Phui phui cái mồm mày.

Nó cười khúc khích... đi ra cửa nhìn lại

-liệu mà về đấy nhé. Bác cháu tao ngủ đây.

Nó quay lại cười

-chúc hai bác cháu ngủ ngon và mơ đẹp.

Nó quay đi... trong lòng nặng nề xót thương cho hai người mà nó cho nó thân thương nhất... đáng ra nó sẽ hạnh phúc khi không dính dáng với người đó, đáng ra nó sẽ có tình yêu đẹp nếu nó không bị bà ta phá nát gia đình. Đáng ra... nó không nên buông tay phũ phàng đến thế.

Nó sai rồi, nguồn cơn của đau khổ không ai khác mà là nó. những người liên quan đến nó trong cuộc đời này đều phải nhận đau khổ, vậy thì...

Nó lẳng lặng đi ra ngoài sau cuộc vui của đám đàn ông. Một lần nữa từ chối với lý do nó còn bận tiếp khách đã đặt hàng trước... nhưng không... nó vào nhà vệ sinh, cầm điện thoại gọi vào số máy đó

-alo.

-cháu đây?

-ai?

-cháu Na

-có chuyện gì?

-cháu muốn gặp chú.

-có chuyện gì?

-cháu muốn trả nợ chú.

Người đó ngồi im một lúc sau mới lên tiếng.

-nhanh vậy sao?

-vâng...giờ chú bận không?

-lên đây. Bảo kay đưa lên đây

Nó đi ra gặp anh Kay... anh ta nhìn nó nghi ngờ nhưng nhận được lệnh rồi thì không từ chối.. nó đi lên, anh kay gõ cửa

-vào đi

Một giờ sáng chú ta vẫn ngồi hút thuốc bên cửa sổ, những con người sống và kiếm ăn về đêm.

-anh chưa ngủ ạ.

-chưa.

-ra xem vấn việc thì thay nhau nghỉ đi

-vâng

Kay đi ra ngoài, nó đứng đó nhìn người đàn ông coi như lần cuối.

-gì thế, tiền đâu đưa đây rồi xuống làm đi.

-cháu....

Nó ngập ngừng, ông ta vẫn không nhìn nó mà vẫn quay ra cửa hút thuốc nhìn thành phố đêm, suy tư và cô đơn.

-gì thế... cô không nghe thấy à?

-cháu muốn xin lỗi chú.

Người ta dừng hút thuốc, ngồi im mất mấy giây.

-không.... chúng ta không quen nhau, chưa bao giờ tôi quen cô cả.

-giờ có tiền thì bỏ xuống và đi ra đi.

Nó đứng đờ ra, người đàn ông vẫn lạnh lùng hút thuốc, nước mắt nó trào ra trên khóe mắt.

-cho dù chú không muốn nghe cháu xin lỗi, cháu cũng phải nói lời xin lỗi chú, lần cuối cùng

Nó rút con dao giơ lên, nhanh tay định đâm vào người mình thì chú Tùng vùng dậy tóm lấy lưỡi dao. Bàn tay bị cửa chảy máu xuống nền nhà.

-cô điên hả? sao lại chết ở đây.

-cháu... cháu...

Nó lùi lại.

Người đàn ông đó vẫn lạnh lùng.

-Cháu xin lỗi

Nó nhả con dao ra người đó buông tay, máu bắt đầu chảy ra nhiều hơn, người ta lấy cái khăn cầm lấy tóm chặt lại.

-đi xuống làm việc đi

Người đàn ông không chút cảm xúc nói câu lạnh lùng.

-cô trả hết món nợ đó đi, rồi tính

-vay phải trả, nợ gì... phải trả đó

Nó đứng ngây ra... nó hiểu rồi, nợ tình phải trả bằng tình đúng không... và giờ họ biến nó làm gái.

Nó vừa khóc vừa quay ra mở cửa... được rồi... nợ gì phải trả đó... vậy thì trả.

Nó coi như... không còn sống nữa rồi

Nó đi xuống nhà. Chị tổ trưởng xếp cho nó tiếp một người đàn ông bên kia... nó ngoan ngoãn đi theo sang nhưng khi nó đi vào phòng tắm... thấy mình trong gương... nó không nhận ra mình nữa... xinh đẹp nhưng đầy nhor bẩn... nó giống như thần chết... ai gần nó cũng gặp kết cục đau khổ... nó gào lên... đập phá đau đớn trong nhà tắm... người đàn ông kia ba chân bốn cẳng tưởng nó tự tử mà chạy mất tiêu... mấy người đàn ông sầm trở chạy vào.

-mày làm gì thế hả con kia.

Nó cố thủ trong nhà tắm với mảnh vỡ của cái gương...

-để tôi yên... các người để tôi chết

-đm mày điên à. Chết ra sông hồng nhảy mà chết, đừng phá miếng cơm của bọn bố mày.

Mấy người đàn ông chăm chăm tiến lại chỗ nó. nó dọa

-tránh ra các người tránh ra.

Bao nhiêu người đứng đó không làm gì nổi nó

-đcmm con ấi kia...

-thôi bỏ đi, đừng làm màu làm mè gì... sợ mày quá... mày muốn gì?

-tránh xa tôi ra... để cho tôi chết.

Nó khóc nức nở, tay vẫn nhắm nhắm miếng kính vào người.

-tránh ra

Nó nghe tiếng nói người kia lạnh lùng đứng phía sau. Mọi người né sang bên

-anh...

-có chuyện gì?

-cô ta...

Nó nhìn người đó, bàn tay băng lại bằng cái khăn vẫn còn rớm máu đỏ. Mắt trắng ra nhìn nó.

-để em vào đập cho nó trận.

-không cần...

-anh...

-tao nói không cần.

-chúng mày đi ra ngoài hết đi.

-anh... nhớ nó...

-không sao... đi ra đi.
-chỉ có anh mới trị được nó.
-Nhưng tay anh.

-tao không sao

Chú ta vẫn lạnh lùng. Nhìn nó. mọi người đi ra hết, đóng cửa... chú ta vẫn đứng im... nhìn nó một hồi rồi lên tiếng

-bỏ xuống rồi đi ra đây.

Nó đứng đó, run lên vì sợ

-bỏ xuống rồi đi ra đây.

Tiếng nói mạnh mẽ và dứt khoát. Nó run run đặt miếng gương xuống rồi đi ra. Nó khép nép sợ ông ta lại gọi lũ đàn em vào táng nó hoặc cho nó đi làm tình với mấy lão già kia?

Người đàn ông đứng im nhìn nó chằm chằm, rồi cau mày, không nói gì mà bế nó bổng lên đưa vào giường... đè cả người lên nó. hai mắt vẫn lạnh lùng không cảm xúc.

-tôi quên mất... luật của lính mới.

-giờ tôi sẽ dạy cô cách làm tình, cô yên tâm... vài lần là cô sẽ trở thành chuyên nghiệp... lúc ấy... kiếm tiền đơn giản lắm... đúng ý cô chưa?

Nó cay đắng, nước mắt trào ra... tình vùng dậy phản lại mà tay chú ta đã ghì lên cổ nó.

-nào giờ đủ ngoan chưa?

Chú ta lạnh lùng. Nó nằm im... người ta cởi quần ra rất nhanh... nằm ngửa ra trên giường... cái thứ đó vẫn thế... to tướng và đầy kiêu hãnh.

Kéo tóc nó thật mạnh đầy uy lực...

-ngoa đi... tôi dạy cô làm tình.

Nhớ ấn like, chia sẻ và comment cảm xúc sau khi đọc, để ủng hộ webtruyenfree các bạn nhé ! Thỉnh thoảng ấn vào quảng cáo giúp tụi mình để tụi mình có kinh phí duy trì web nữa ạ..
Đề cử các truyện và tác giả khác bạn muốn đọc, web sẽ tìm và đăng cho các bạn.

Loading...